
BECKY
CHAMBERS
UN LUNG DRUM SPRE O PLANETĂ MICĂ ȘI FURIOASĂ

Becky Chambers

Un lung drum spre o planetă mică și furioasă

Traducere din limba engleză de
Alexandru Voicescu

Editura HERG BENET
2017

The Long Way to a Small, Angry Planet

by Becky Chambers

Originally published in English in 2015 by Hodder & Stoughton

An Hachette UK company

Cărțile Arven: un trademark

Editura Herg Benet

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Concept grafic: The Spartan Bureau

Ilustrație copertă: © Tryfonov | Adobe®

[Elements of this image furnished by NASA]

CĂRȚILE ARVEN

DESPRE AUTOARE:

Becky Chambers a crescut în California, fiică de profesor astrobiolog și inginer aerospațial, om de știință din era rachetelor Apollo. O inevitabilă entuziastă spațială, ea a luat decizia evidentă de a studia artele dramatice. După câțiva ani în administrația teatrală, și-a îndreptat pasiunea către scris. A lucrat ca freelancer între 2010 și 2014, perioadă în care textele ei au apărut în *The Mary Sue, Tor.com, Five Out Of Ten* și *The Toast*. Perioada necesară scrisului la cartea „Un lung drum spre o planetă mică și furioasă“ a fost finanțată datorită unei campanii Kickstarter. Este acum angajată ca scriitor tehnic, fapt ce îi permite să dedice mai mult timp pentru science-fiction.

După ce a locuit în Scoția și în Irlanda, Becky s-a reîntors în statul natal, unde locuiește alături de partenera sa. Este o avidă susținătoare a jocurilor video și pe tablă și se bucură de ieșirile în natură. Speră să poată vedea la un moment dat Pământul de pe orbită.

Pentru familia mea, ghioacă și pană

Din țărână ne urnim;
Printre nave trăim;
Lângă stele sperăm.
— PROVERB EXODIAN —

Ziua 128, anul 306 Standard AG

....

TRANZIT

În timp ce începea să se trezească în micuța capsulă de navigare, își reaminti trei lucruri. Primul: călătorea prin spațiul deschis. Al doilea: era pe cale să înceapă o nouă slujbă, una de care nu avea voie să își bată joc. Al treilea: mituise un funcționar guvernamental ca să primească o nouă identitate. Niciuna dintre aceste informații nu îi era proaspătă; însă, chiar și așa, nu poți spune că sunt gânduri plăcute lângă care să te trezești din somn.

Nu ar fi trebuit să se trezească, nu timp de o altă zi, pe puțin, dar asta ți se întâmpla rezervând zboruri ieftine. *Zboruri ieftine* însemna o capsulă amărâtă, alimentată de combustibil amărât, cu sedative amărâte menite, chipurile, să te adoarmă buștean. Drept rezultat, oscilase de mai multe ori de la lansare între momente de reverie și de conștiență – o clipă de confuzie, imediat o alta căzând în adâncul somnului, tocmai când era pe cale să înțeleagă mai exact ce i se întâmpla și unde se afla. Capsula era cuprinsă de beznă și nu existau ecrane de navigație care măcar să pâlpâie un pic. Nu avusese niciun reper pentru a-și da seama cât timp trecuse între fiecare aceste semi-treziri sau cât mai exact a călătorit, nici măcar dacă într-adevăr călătorea, și nu staționa, în fapt. Gândul ăsta îi produse o stare puternică de anxietate și de rău fizic.

Privirea i se limpezi suficient cât să se uite mai atent spre fereastră. Obloanele erau trase, blocând orice posibilă sursă de lumină. Știa și că nu aveau de unde să fie lumini. Se afla în mijlocul nemărginit al spațiului. Nicio planetă cuprinsă de freamătul zborurilor, nicio pistă de aterizare, nicio sclipire a vreunei nave aflate pe vreo orbită. Doar pustiul, un oribil pustiu umplut cu nimic altceva în afara ei și a unor roci trecătoare.

Motorul se zgudui pregătindu-se de un nou salt în substrat. Sedativele își refăcură simțită prezența, trăgând-o din nou în agitația somnului. Coborând către vise, se mai gândi o dată la noua ei slujbă, la toate minciunile, la chipul funcționarului privind-o înfumurat în timp ce ea îi transfera în cont creditele. Se temuse că poate nu fuseseră destule. Trebuia să fi fost. Trebuia. Plătise deja mult prea mult pentru greșelile care o urmăreau fără vina ei.

Pleoapele i se închideau. Sedativele o cuprinseră. Capsula – probabil – își continua drumul.

Ziua 129, anul 306 Standard AG

....

O NEMULȚUMIRE

Trăitul în spațiu era orice, dar nu liniștit. Pământenii nu aveau cum să se aștepte la așa ceva. Pentru toți cei crescuți la solul planetelor, dura mult timp până ce se obișnuiau cu foșnetele și hurducăiala unei nave, cu ambianța continuă ce venea la pachet cu trăitul înăuntrul unei mașinării. Dar pentru Ashby astfel de sunete erau la fel de obișnuite precum propriile bătăi ale inimii. Își putea spune când mai exact era momentul să se trezească doar după felul în care șuiera aerul filtrat de deasupra patului său. Când rocile loveau învelișul exterior, cu tiparul lor familiar, știa deja care puteau fi ignorate și care puteau fi problematice. După cantitatea de purici pocnind comunicatorul, putea spune la ce distanță se afla interlocutorul său. Astea erau sunetele vieții spațiale, o notă de subsol a vulnerabilității și a distanțelor. Erau reamintiri ale fragilității simplului fapt de a fi viu. Însă astfel de sunete însemnau și siguranță. Absența sunetului însemna că aerul nu mai curge, motoarele nu mai merg, pânzele progravitatului nu îți mai mențin tălpile la podea. Liniștea aparține vidului de afară. Liniștea e moarte.

Mai erau și alte sunete, încă, sunete care nu erau produse de nava în sine, ci de oamenii care o locuiau. Chiar și pe culoarele infinite ale marilor ferme spațiale puteai auzi ecourile conversațiilor din apropiere, pașii pe pardoselile metalice, bufniturile înfundate ale vreunui tehnician cocoțat în mantaua pereților, gata să repare cine știe ce circuit nevăzut. *Wayfarer*, nava lui Ashby, era suficient de cuprinzătoare, dar minusculă comparativ cu ferma pe care crescuse. Când a reușit să o cumpere pe *Wayfarer* și i-a găsit pentru prima dată un echipaj, chiar și el a trebuit să se

obișnuiască cu imediata vecinătate a camerelor de dormit. Totuși, zumzetul constant al oamenilor lucrând și râzând și certându-se tot timpul în jurul lui devenise parte din confortul zilnic. Afară, în larg, era mult prea mult gol de o parte și de alta, așa că până și cel mai călit spațial se putea trezi uneori că privește umil și cu venerație la vidul picurat cu stele ce-l împresoară.

Ashby primea cu bucurie zgomotul. Era reconfortant să știe că nu e niciodată singur pe navă, mai ales ținând cont de treaba cu care se ocupa. Construirea găurilor de vierme nu era o profesie strălucită. Toate acele coridoare interspațiale care străbăteau întreaga Adunare Galactică deveniseră ceva mult prea comun, erau acum ceva de la sine înțeles. Ashby se îndoia că omul obișnuit acorda mai mare atenție străpungerilor decât unei perechi de pantaloni sau unei farfurii cu mâncare caldă. Însă treaba lui îi cerea să fie atent la tot ce presupune străpungeri și tuneluri, chiar să le țină la loc de vază printre preocupările gândurilor sale. Dacă ți-ai consuma prea mult timp mintea cu ce desemnau ele mai exact, imaginându-ți nava în care ești plonjând în și în afara spațiului, asemenea unui ac trăgând după el o ață... Mna, astea erau genul de idei care ar determina pe cineva să-și dorească să aibă cât mai multă companie gălăgioasă.

Ashby stătea în biroul lui, citind fluxul de știri, cu o cană de mek alături, când un anume sunet îi atrase atenția. Pași. Pașii lui Corbin. Pașii *furioși* ai lui Corbin, venind fix către ușa sa. Ashby oftă, își reținu iritarea și reveni la rolul de căpitan. Își păstră chipul neutru, cu urechile ciulite atent. Să vorbești cu Corbin cerea mereu o clipă de pregătire și o detașare considerabilă.

Artis Corbin era două lucruri: un talentat algeist și un complet dobitoc. Cea din urmă particularitate era crucială pe o navă transportor precum *Wayfarer*. O doză de combustibil ofilită

spre maro putea face diferența între a ajunge cu bine în port sau a pluti în voia sorții. Jumătate din puntea inferioară a *Wayfarer* era umplută cu nimic altceva în afara cuvelor cu alge, fiecare dintre ele având nevoie de cineva care să le ajusteze obsesiv nivelul de nutrimente și de salinitate. Ăsta era singurul domeniu în care lipsa de grație socială a lui Corbin era în fapt un beneficiu. Omul *prefera* să stea toată ziua cu nasul în cala algelor, mormăind tot felul de indici, muncind spre atingerea a ceea ce el denumea „condiții optimale“. Lui Ashby i s-au părut mereu suficient de optime condițiile, dar nu avea de gând să se pună în calea lui Corbin când venea vorba de alge. Costurile pe care le suporta Ashby pentru combustibil scăzuseră cu zece procente de când l-a adus pe Corbin la bord, iar puțini algeiști ar fi acceptat o poziție similară într-o navă de tunelare. Algele erau suficient de sensibile la un drum scurt, dar să îți păstrezi dozele sănătoase pe un transportor cerea meticulozitate și anduranță, în egală măsură. Corbin ura oamenii, însă își iubea munca, iar la muncă se pricepea de minune. Pe caietul lui Ashby, asta îl făcea extrem de valoros. O extrem de valoroasă durere de cap.

Ușa se trânti de perete, iar Corbin țâșni înăuntru. Sprâncenele îi erau îmbibate cu sudoare, ca de obicei, iar părul grizonant de pe tâmple îi era unsuros. *Wayfarer* trebuia păstrată călduroasă tot timpul, ca răspuns la nevoile Navigatorului ei, însă încă din prima zi Corbin și-a făcut publică antipatia față de temperatura medie ambientală. Chiar și după ani la bordul navei, corpul lui a refuzat să se aclimatizeze; se pare că din pură ciudă.

Obrajii lui Corbin erau și ei roșii, deși dacă asta se datora dispoziției sale sau alergăturii trase pe scări nu avea nimeni cum să își dea seama. Ashby nu a reușit niciodată să se obișnuiască cu vederea unei atât de pregnante roșeți în obraji.

Majoritatea umanilor din ziua de azi erau descendenți ai Flotei Exodului, care navigase cu mult dincolo de limitele Soarelui ancestral. Mulți, precum Ashby, se născuseră în chiar acele nave-fermă care aparținuseră refugiaților terranieni originari. Buclele sale negre și dese și pielea de culoarea ambrei erau rezultatul generațiilor de întrepătrunderi și amestecuri la bordul giganticelor nave. Cei mai mulți umani, fie născuți în spațiu, fie copii ai coloniilor, aveau în comun acel mix exodian fără particularitate națională.

Corbin, pe de altă parte, era fără îndoială vână de sistem Sol, deși oamenii de pe planetele natale începuseră de câteva generații încoace să semene cu exodienii. Cu toată învălmășeala asta a geneticii umanilor, tot mai apăreau din când în când – prin diverse locuri – tonuri mai deschise, chiar și în Flotă. Și totuși, Corbin era practic *roz*. Strămoșii lui fuseseră oameni de știință, exploratorii timpurii care construiseră primele stații orbitale de cercetare în jurul lui Enceladus. Au rămas acolo de secole, în continuare vigilenți la dezvoltarea bacteriilor din oceanele înghețate. Cu Sol o simplă urmă fadă pe cerul de deasupra Saturnului, cercetătorii și-au pierdut din ce în ce mai mult pigmentul, cu fiecare decadă trecută. Rezultatul final era Corbin, un bărbat roz crescut pentru muncă laborioasă și fără soare pe cer.

Corbin își trecu scribul pe deasupra biroului lui Ashby. Tableta subțire și dreptunghiulară tăie pixelii ca de ceață ai ecranului și bufni în fața lui Ashby. Ashby gesticulă înspre pixeli și îi dispersă. Titlurile știrilor planând în aer se dizolvară în mănunchiuri colorate. După care pixelii se scufundară ca un roi de insecte minuscule în cutiile proiectorului, aflate de ambele laturi ale biroului. Ashby privi scribul și își ridică sprâncenele către Corbin.

— *Asta*, zise Corbin arătând cu un deget osos către scrib, n-are cum să nu fie o glumă.

— Stai să ghicesc, remarcă Ashby. Iarăși s-a băgat Jenks peste notele tale?

Corbin se încruntă și își clătină capul. Ashby se concentră la scrib, încercând să nu râdă amintindu-și de ultima dată când Jenks a umblat neinvitat la scribul lui Corbin, înlocuind notițele acestuia cu niște trei sute șaizeci și două de variații ale aceleiași fotografii, reprezentându-l pe însuși Jenks, gol ca în ziua în care s-a născut. Ashby se gândi că una în care Jenks purta un stindard cu Adunarea Galactică era chiar reușită. Imaginea avea un fel de demnitate dramatică, luând în seamă contextul.

Ashby luă scribul, rotindu-i ecranul cu susu-n jos.

Către: Căpitanul Ashby Santoso (*Wayfarer*, licență de tunelare AG nr. 387-97456)

Rs: CV pentru Rosemary Harper (certificat administrativ AG nr. 65-78-2)

Ashby recunoscu fișierul. Era CV-ul noii lor grefiere, care avea sosirea programată a doua zi. Care probabil deja se afla într-o capsulă de tranzit, sedată pe durata lungii, chinuitoarei călătorii.

— De ce îmi arăți asta? întrebă Ashby.

— Ah, deci *chiar* l-ai citit, zise Corbin.

— Bineînțeles că da. V-am spus tuturor de un car de ani să citiți mesajul, ca să vă acomodați cu cine e *până* să ajungă.

Ashby n-avea nici cea mai vagă idee unde voia Corbin să bată, însă era o procedură Corbin standard. Fii mai întâi nemulțumit și explică de ce abia după.

Răspunsul lui Corbin fu previzibil, chiar înainte să deschidă gura:

— N-am avut timp.

Corbin își făcuse un obicei din a ignora atribuțiile care nu își aveau originea în propriul laborator.

— La ce dracu' te-ai gândit aducând un copil ca ea peste noi? continuă el.

— M-am gândit, zise Ashby, că am nevoie de un grefier certificat.

Nici măcar Corbin nu ar fi avut cum să conteste lucrul ăsta. Hârțogăria lui Ashby era un dezastru, și, în vreme ce o navă de tunelare nu avea propriu-zis *nevoie* de un grefier pentru a-și păstra licența, gulerele albe de la Comisia de Transport a AG i-au dat clar de înțeles lui Ashby că raportările lui permanent întârziate nu-i câștigau niciun favor. Să hrănească și să plătească un membru al echipajului în plus nu era deloc ieftin, însă Ashby, după o atentă considerare a situației și după o porție zdravănă de insinuări din partea lui Sissix, a cerut Comisiei să trimită pe cineva certificat. Afacerea lui ar fi început să aibă serios de suferit pe viitor dacă nu se oprea la un moment dat din a încerca să ducă două munci de unul singur.

Corbin își încrucișă brațele și pufni:

— Ai vorbit cu ea?

— Am avut o discuție pe sib-chat decimalul trecut. Părea în regulă.

— *Părea în regulă*, repetă Corbin. Încurajator.

Ashby își alese cu mare grijă următoarele lui cuvinte. Avea de a face cu Corbin, în definitiv. Regele semanticii.

— Comisia a aprobat-o. Este pe deplin calificată.

— Comisia e praf și pulbere, zise Corbin înfigându-și degetul înspre scrib. Nu are nicio experiență pe transportoare. N-a locuit niciodată în afara lui Marte, bag seamă. E proaspăt ieșită de pe poarta universității...

Ashby se căută printre degete. Era nevoie de două persoane pentru jocul ăsta.

— E calificată să se ocupe de formularele AG. A lucrat ca stagiar la o companie de transport de suprafață, ceea ce necesită cam aceleași aptitudini de bază precum cele de care am eu

nevoie. Vorbește fluent hanto, cu tot cu gesturi și ce-o mai fi, fapt care ne-ar putea deschide nouă niște uși serioase. Vine cu o scrisoare de recomandare de la profesorul ei de relații interrasiale. Și, cel mai important, din puținul pe care l-am discutat cu ea, pare cineva cu care pot lucra alături.

— N-a făcut niciodată-nainte treaba asta. Suntem în mijlocul pustiului, în drum spre o străpungere-n orb, iar ție îți arde să aduci o *puștoaică* la bord.

— Nu e o puștoaică, doar e tânără. Și fiecare a avut un prim serviciu, Corbin. Chiar și tu trebuie să fi început pe-undeva.

— Știi care a fost primul meu serviciu? Frecatul plăcuțelor cu eșantioane în laboratorul tatălui meu. Până și un *animal* dresat ar fi fost în stare să o facă. *Asta* ar trebui să însemne un prim serviciu, nu... Pot să-ți reamintesc ce facem noi aici? continuă bolborosind precipitat. Zburăm de colo, colo, perforând găuri – găuri la propriu – prin spațiu. Nu e genul de serviciu care să-ți ofere siguranță. E adevărat că Jenks și Kizzy mă sperie ca dracu' prin lipsa lor de griji, dar sunt experimentați. Eu nu pot să-mi fac treaba dacă trebuie să mă păzesc tot timpul de incompetența unui boboc care poate apăsa oricând butonul greșit.

Ăsta era beculețul de avarie, acel beculeț cu *nu pot lucra în asemenea condiții*, care semnala momentul în care Corbin urma să o ia pe arătură. Venise timpul să îl repună pe șine.

— Corbin, nu va umbla la niciun buton. Nu o să facă nimic mai complicat decât să scrie rapoarte și să completeze formulare.

— Și să țină legătura cu grănicerii, și cu patrulele planetare, și cu clienții care întârzie plățile. Persoanele cu care suntem obligați să lucrăm nu sunt întotdeauna persoane amabile. Nu sunt toți persoane *de încredere*. Avem nevoie de

cineva care îi poate struni pe ai lui, care poate răcni la vreun adjunct începător ce e convins că știe regulamentele mai bine decât noi. Cineva care să știe diferența dintre un timbru de siguranță alimentară *real* și unul contrafăcut de traficanți. Cineva care cu adevărat știe cum *merg* lucrurile p-aici, p-afară, nu vreun absolvent orb care ar face pe el în clipa în care un ofițer quelinian ne-ar trage pe dreapta.

Ashby lăsă cana jos.

— Ce am nevoie, contră el, e cineva care să îmi păstreze dosarele cât mai exacte. Am nevoie de cineva care să gestioneze programările, să se asigure că ne facem cu toții vaccinările și scanările la timp, înainte de a trece granițe, și cineva care să îmi sorteze balanțele financiare. Este un serviciu complicat, deși nu dificil, nu dacă ea este la fel de organizată cum a lăsat să se înțeleagă din scrisoarea de recomandare.

— Asta-i o scrisoare standard, pare-mi-se. Fac pariu că acel profesor a trimis fix aceeași scrisoare în numele fiecărui student blajin care i s-a atârnat de ușă cu ochi mari și implorând.

Ashby își arcui o sprânceană.

— A studiat la Universitatea Alexandria, la fel ca tine.

Corbin făcu o grimasă batjocoritoare.

— Eu am fost la departamentul științific. E o mare diferență.

Ashby izbucni în râs.

— Sissix are dreptate, Corbin, chiar ești un snob.

— Sissix poate să se ducă la dracu'.

— Asta am și auzit că i-ai spus azi-noapte. V-am prins vocile pe hol.

Corbin și Sissix erau pe cale să se omoare unul pe altul într-una din zile. Nu s-au înțeles niciodată, și niciunul dintre ei nu arăta vreun semn că ar încerca să găsească niște puncte comune de la care să pornească ceva amical. Era o zonă în

care Ashby avea nevoie să fie foarte atent cum abordează problema. Ashby și Sissix erau prieteni de dinainte de *Wayfarer*, însă, când el se afla în modul *căpitan,* atât ea, cât și Corbin trebuiau să fie tratați în mod egal ca membri ai propriului echipaj. Moderarea frecventelor dispute iscate de cei doi cerea delicatețe. De cele mai multe ori, încerca să nu se bage și să stea pe margine.

— Mai e nevoie să întreb?

Colțurile buzelor lui Corbin se strâmbară.

— Mi-a folosit ultimul dentbot.

Ashby clipi.

— Ești conștient că avem un stoc uriaș de pachete cu dentboți acolo jos, în depozitul din cală.

— Nu dintre dentboții mei. Tu cumperi boți din ăia ieftini și făcuți pe genunchi, care îți lasă gingiile inflamate.

— Folosesc dentboți obișnuiți zi de zi, iar gingiile mele sunt cât de poate de în regulă.

— Eu am gingii sensibile. Îi poți cere lui Dr Chef fișele mele dentare, dacă nu mă crezi pe cuvânt. Trebuie să îmi cumpăr proprii boți.

Ashby spera că pe fața lui nu se putea citi cât de jos pe lista de priorități era „dezastrul“ ăsta.

— Recunosc că este deranjant, dar, totuși, vorbim acum doar de un pachet de denboți amărâți.

Corbin era indignat.

— Nu sunt deloc ieftini! A făcut-o doar ca să îmi dea peste nas. Dacă șopârla aia egoistă nu poate să...

— Hei! își îndreptă spatele Ashby. Nu e deloc ok. Nu vreau să mai aud vreodată cuvântul ăla ieșindu-ți pe gură.

În ce privea insultele rasiste, *șopârlă* nu era nici pe departe cea mai dură, însă era suficient de dură.

Corbin strânse din buze, ca și cum ar fi încercat să țină închise înăuntru posibile alte cuvinte nepoliticoase.

— Scuze.

Ashby era zburlit cu totul, însă, sincer, era felul ideal în care să porți o conversație cu Corbin. Trage-l deoparte de echipaj, lasă-l să își descarce nervii, așteaptă să treacă limita, apoi potolește-l în timp ce se simte vinovat.

— O să discut cu Sissix, dar trebuie să fii și tu mai politicos cu oamenii. Și nu mă interesează cât de furios ajungi, genul ăsta de limbaj nu își are locul pe nava mea.

— Doar mi-am pierdut cumpătul, asta-i tot.

Corbin era evident încă enervat, însă chiar și el știa mai bine decât să muște mâna care îl hrănea. Corbin era conștient că e un specieist valoros, dar la sfârșitul zilei Ashby era cel care îi punea creditele în cont. *Valoros* nu era același lucru cu *de neînlocuit*.

— Să îți pierzi cumpătul e una, dar ești parte a unui echipaj multirasial, și nu trebuie să uiți niciodată asta. Mai ales când cineva nou e pe cale să urce la bord. Și, în același context, în pare rău că ai nemulțumirile tale legate de ea, însă, sincer, nu e problema ta. Rosemary a fost sugestia Comisiei, e adevărat, însă acceptarea ei a fost alegerea mea. Dacă se dovedește o greșeală, vom lua pe cineva nou. Până atunci, îi vom acorda cu toții încrederea noastră. Indiferent de ce simți tu față de ea, mă aștept să o faci să se simtă binevenită. Mai exact...

Un zâmbet imperceptibil îi străbătu chipul lui Ashby.

Corbin îl privi precaut.

— Ce?

Ashby se lăsă pe spate în scaunul său, împreunându-și palmele.

— Corbin, din ce-mi amintesc, noul nostru grefier va ajunge mâine în jurul orei șaptesprezece și jumătate. Acum, eu am programat un sib cu Yoshi la șaptesprezece fix, și știi prea bine cum îi place să se lungească la vorbă. Mă îndoiesc că voi

termina până ce andochează Rosemary, iar ea va avea nevoie de cineva care să o întâmpine.

— O, nu!

O privire panicată îi cuprinse chipul lui Corbin.

— Pune-o pe Kizzy să o facă, mai îngăimă el. Adoră genul ăsta de lucruri.

— Kizzy e prinsă cu înlocuirea filtrelor de aer din cabina medicală, și cu greu o să termine mai devreme de mâine. Jenks o ajută pe Kizzy, deci și el e în afara discuției.

— Sissix, atunci.

— Hmmm, Sissix are o grămadă de pregătiri de făcut înainte de străpungerea de mâine. Probabil că nu va avea timp. Sunt sigur că tu o să îi acorzi un tur minunat, rânji Ashby.

Corbin își privi cu ochi mâhniți patronul.

— Uneori, ești o adevărată povară pe capul omului, Ashby.

Ashby ridică din nou cana și sorbi până la zaț.

— Știam că pot conta pe tine.

Ziua 130, anul 306 Standard AG

....

SOSIRE

Rosemary își frecă vârful nasului în timp ce lua un pahar cu apă de la robinetul din perete. Urmele persistente ale sedativului o făceau să-și simtă capul încă amețit și în ceață, iar cel puțin până acum antidotul nu-și făcuse cine știe ce efect în afară de a-i determina inima să bată nebunește. Corpul îi tânjise după un întins bun, dar nu își putuse desface chingile de siguranță cât timp capsula se aflase în mișcare, iar acum nu era destul spațiu pentru altceva decât un simplu ridicat în picioare și ieșit afară. Scoase un geamăt scurt când își dădu capul pe spate. Trecuseră trei zile de când capsula fusese lansată. Zile solare, își reaminti. Nu zile standard. Trebuia să se obișnuiască cu distincția. Zile mai lungi, ani mai lungi. Însă avea lucruri mai presante la care să se concentreze în afara diferențelor între calendare. Era amețită, îi era foame, avea crampe, iar în toți cei 23 de ani ai săi – solari, nu standarzi – nu-și aminti să o mai fi trecut vreodată atât de rău nevoia de a face pipi. Răstitul coordonator de zbor aeluonian de la astroport îi spusese că sedativele îi vor suprima nevoia, dar nu îi pomenise nimic despre cum se va simți imediat ce efectul medicamentului se va fi risipit.

Rosemary își imagină lunga reclamație pe care mama sa ar fi redactat-o după un astfel de voiaj. Încercă să găsească niște motive pentru care mama ei *ar face* vreo călătorie cu o capsulă. Nici prin cap nu i-ar fi trecut *ei* ideea de a pune piciorul în vreun astroport public. Și Rosemary a fost surprinsă să vadă că a putut ajunge într-un astfel de loc. Sala de așteptare cam insalubră, pixel-posterele sacadate, mirosul stătut de alge reziduale și lichide de curățat. În ciuda grămezilor de

exoschelete și tentacule cotrobăind prin jur, ea se simțise nepământeanul acolo.

Ăsta fusese lucrul care o trezise la realitate, înțelegând cât de departe de Sol se afla: menajeria de sapienți așteptând alături de ea la coadă la bilete. Lumea ei natală era destul de cosmopolită, însă, în afara unor diplomați sau a unor delegați corporatiști ocazionali, Marte nu prea avea parte de vizita multor altor călători non-umani. O piatră terraformată de către una dintre cele mai puțin influente specii din AG cu greu putea fi considerată o destinație de plăcere. Profesorul Selim o avertizase că studierea conceptelor din spatele relației interrasiale este pregnant diferită față de ce înseamnă a merge la sursă și a discuta direct cu alți sapienți, dar nu a înțeles cu adevărat valoarea sfatului până ce nu s-a trezit înconjurată de biocostume masive și incomode și de picioare care nu aveau nevoie de încălțăminte. Fusese chiar stresată vorbind cu harmagianul din spatele tejghelei. Știa că abilitățile ei în limba hanto erau excelente (pentru un uman, cel puțin), însă ăsta nu era mediul sigur și controlat al laboratorului de lingvistică de la universitate. Nimeni nu i-ar fi corectat greșelile sau să-i fi iertat încălcările de conduită socială. Se găsea de una singură, acum, iar pentru a putea aduna niște credite în contul bancar și un pat pe care să-și așeze spinarea trebuia să lucreze la serviciul pe care garantase Căpitanului Santoso că-l poate face.

Nu că ar fi vreo presiune de undeva.

Nu pentru prima dată, un junghi rece îi străbătu stomacul, undeva adânc. Niciodată în viața ei nu trebuise să își facă griji pentru numărul de credite din cont sau pentru un loc pe care să-l numească „acasă“. Dar cu ultimele sale economii pe ducă și toate pârghiile posibile acum în ruină, nu avea marje de eroare. Prețul unui nou început era lipsa unui umăr pe care să se sprijine.

Te rog, își spuse, *te rog să nu îți bagi picioarele în asta.*

— Ne începem apropierea, Rosemary, auzi ea vocea țârâită a computerului de bord. Mai ai nevoie de ceva anume înainte de inițierea procedurii de andocare?

— O baie și un sandviș, zise Rosemary.

— Îmi pare rău, Rosemary, dar am întâmpinat o dificultate în procesarea cererii. Te rog, poți repeta?

— Nu am nevoie de nimic.

— În regulă, Rosemary. Voi începe atunci deschiderea obloanelor exterioare. Poate ți-ai dori să îți închizi mai întâi ochii, pentru a te acomoda cu posibilele surse de lumină externe.

Rosemary își închise docilă ochii în timp ce obloanele își începură ascensiunea, dar pleoapele îi rămaseră întunecate. Îi redeschise doar pentru a vedea că singura sursă consistentă de lumină era cea aflată în interiorul capsulei. Așa cum se și așteptase, nu era nimic dincolo de fereastră, în afara spațiului gol și a unor stele minuscule. În mijlocul vidului.

Se întrebă oare cât de groși erau pereții.

Capsula se aplecă, iar o strălucire bruscă o făcu să își ferească privirea, venind de la ferestrele celei mai urâte nave pe care o văzuse vreodată. Era butucănoasă și colțuroasă, cu excepția unui dom umflat care îi ieșea din spate ca un borcan. Asta nu era o navă destinată unor pasageri fițoși. Nu era nimic elegant sau care să te inspire la ea. Era mai mare decât o navă de pasageri și mai mică decât una de cargo. Lipsa oricăror aripi indica faptul că fusese construită în spațiu, genul care nu ar ajunge niciodată în vreo atmosferă. Partea inferioară a navei susținea o mașinărie complexă și masivă – metalică și ascuțită, cu rânduri de muchii precum niște dinți, rânduri îndreptate către un vârf subțire și retractabil. Nu știa foarte multe despre nave, dar felul în care scutul exterior avea zone în diferite

culori făcea să pară că segmente întregi fuseseră grosier puse laolaltă, poate vechi părți ale unor alte și felurite vase. Era o navă peticită, într-un cuvânt. Singurul lucru care trezea încrederea era aspectul rezistent pe care-l avea. Asta era o navă care ar putea încasa (și încasase) câteva lovituri serioase. Deși cele cu care fusese obișnuită să călătorească erau mai plăcute ochiului, să știe că va fi o carenă solidă și de bază între ea și tot acel spațiu gol din jur era încurajator.

— *Wayfarer*, aici este Capsula 36-A, cerem permisiunea de andocare, spuse computerul.

— Capsula 36-A, aici este *Wayfarer*, răspunse o voce feminină cu accent exodian.

Rosemary observă blândețea din vocale și pronunția poate un pic prea corectă. O AI[1].

— Vă rugăm să confirmați identitatea pasagerilor.

— În regulă, *Wayfarer*. Începe acum transmiterea datelor pasagerilor.

Urmă o scurtă pauză.

— Confirmat, Capsula 36-A. Aveți permisiunea pentru andocare.

Capsula se urni de-a lungul lui *Wayfarer* precum un soi de animal acvatic înotând spre mama sa pentru a se alăpta. Trapa din spatele micii capsule alunecă în adâncitura zonei de acostare a lui *Wayfarer*. Rosemary putu auzi sunetul mecanic al brațelor conectându-se. Un șuierat apăru în momentul în care etanșeizarea își lărgi aria de cuprindere.

Ușa trapei glisă în sus. Rosemary icni în timp ce se ridică. Își simțea mușchii de parcă urmau să se fărâmițeze în mii de așchii. Își recuperă sacul și ghiozdanul din sertarul de bagaje și înaintă fără vlagă. Era un mic decalaj de gravitație între capsulă și *Wayfarer*, suficient cât să îi răscolească stomacul în timp ce trecea de limita dintre cele două. Senzația ținu doar câteva secunde, însă combinată cu amețeala, pulsul neregulat și vezica

ce o chinuia, era suficient ca să treacă și de limita dintre *inconfortabil* și *vag mizerabil*. Spera ca noul ei pat să fie moale.

Păși într-un mic antreu de decontaminare, gol cu excepția unui panou pâlpâind în galben pal, atașat unui stand aflat la înălțimea taliei. Vocea AI-ului răzbătu printr-un difuzor din perete:

— Bună! Sunt aproape convinsă că știu cine ești, dar poți totuși să îți treci emblema încheieturii peste panou, ca să fiu pe de-a întregul sigură?

Rosemary își trase mâneca, dând la iveală cureaua de mână – o brățară împletită care proteja îngusta fâșie subcutanată implantată în interiorul încheieturii sale drepte. Acea bucată de tehnologie de mărimea unui unghii conținea o grămadă de informații – fișierul ei de identificare, datele contului ei bancar și o interfață medicală folosită la comunicarea cu cei aproximativ jumătate de milion de imunoboți care îi patrulau sistemul sangvin. Precum toți cetățenii din AG, Rosemary și-a căpătat propria emblemă în copilărie (pentru umani, vârsta standard era de 5 ani), însă cea pe care o avea acum era veche de doar câteva decimale. Cicatricea care o înconjura încă mai era lucioasă și sensibilă la atingere. Noua emblemă o costase aproape jumătate din economiile ei, fapt ce ar fi putut părea exorbitant dacă ar fi fost în postura de a se putea plânge.

Își ținu încheietura deasupra panoului galben. O lumină fadă pulsă. Un exces de adrenalină o cuprinse. Dacă s-a întâmplat ceva cu noua emblemă și o să îi citească vechiul fișier, în schimb? Dacă îi văd numele și observă ceea ce ar fi fost evident? Ar conta pentru oamenii ăștia de aici? Ar conta că de fapt nu a făcut nimic greșit? I-ar întoarce spatele, așa cum au făcut-o prietenii ei? Ar închide-o din nou în capsulă și ar trimite-o val-vârtej înapoi pe Marte, înapoi la un nume pe care nu și-l dorea și la o situație atât de încurcată, încât...?

Ecranul clipi cu un verde optimist. Rosemary răsuflă ușurată și se mustră pentru cât de nervoasă fusese. Noua emblemă funcționase cum trebuie chiar din primul moment al instalării. Nu avusese nicio problemă să își confirme identitatea sau să realizeze plăți la niciun punct de control de pe drum. Era foarte puțin probabil ca tocmai scanerul din această butucănoasă navă de tunelare să fi putut găsi vreo discrepanță pe care toate acele aparate de ultimă generație prezente în astroporturi să nu le fi depistat mai înainte. Oricum, aici fusese ultimul hop de trecut. Mai departe, singurul lucru de care trebuia să își mai facă griji urma să fie dacă e sau nu bună la munca ei.

— Foarte bine, totul este gata, Rosemary Harper, spuse AI-ul. Numele meu este Lovelace și deservesc rolul de interfață de comunicare a navei. Presupun că în privința asta avem, într-un fel, servicii similare de îndeplinit, nu-i așa? Tu menții legătura în numele echipajului. Eu mențin legătura în numele navei.

— Presupun că ai dreptate, zis Rosemary, un pic nesigură pe sine.

Nu avea cine știe ce experiență cu AI-urile sapiente. Toate cele de acasă era fade și strict utilitare. Biblioteca universității avea o AI numită Oracle, dar ea era mai degrabă genul academic. Rosemary nu discutase niciodată cu o AI atât de personalizată precum Lovelace.

— Pot să-ți spun Rosemary? întrebă Lovelace. Sau ai cumva o poreclă?

— Rosemary e bine.

— În regulă, Rosemary. Mie îmi poți spune Lovey, dacă dorești. Așa îmi zic toți ceilalți. E bine să ieși în sfârșit din capsulă, nu?

— N-ai nici cea mai vagă idee.

— Adevărat. Dar, totuși, nici tu nu știi cât de bine este să ți se recalibreze băncile de memorie.

Rosemary se încurcă un pic.

— Ai dreptate, nu știu.

— Rosemary, trebuie să fiu sinceră cu tine. Motivul pentru care te-am ținut de vorbă atât de mult timp a fost ca să nu te plictisești cât te-am scanat pentru contaminări. Unul dintre membrii echipajului nostru are nevoi medicale foarte specifice, așa că sunt nevoită să fac scanări mai aprofundate decât se întâmplă pe multe alte nave. N-ar trebui să mai dureze foarte mult.

Lui Rosemary nu i se păruse că ar fi așteptat cine știe ce mult timp, dar nici nu cunoștea exact care ar fi fost ordinul de mărime a ce-ar fi însemnat o perioadă lungă în accepțiunea unei AI.

— Vezi-ți de treabă cât crezi tu că e cazul.

— Acesta este tot bagajul pe care îl ai?

— Da, zise Rosemary.

În fapt, avea cu ea tot ceea ce deținea (adică tot ce nu vânduse deja). Încă se mai minuna că puteau încăpea toate în doi mici rucsaci. După o viață întreagă petrecută în enorma casă a părinților ei, plină de mobilă și decorațiuni și piese de colecție, conștientizarea faptului că nu avea nevoie de mai nimic în afara lucrurilor care ar încăpea în niște saci îi conferea un sentiment foarte plăcut de libertate.

— Dacă ești amabilă să așezi rucsacii în acel lift de serviciu din dreapta ta, îi pot transfera eu pentru tine către puntea superioară a echipajului. Îi poți lua înapoi oricând ai de gând să te îndrepți spre camera ta.

— Mulțumesc, spuse Rosemary.

Deschise ușa rabatabilă din perete, așeză bagajul în compartimentul aferent și zăvorî la loc trapa. Se auzi un sunet de deplasare în interiorul peretelui.

— Ok, Rosemary, tocmai ce am terminat scanarea. Nu-mi face plăcere să-ți zic asta, dar ai în sistemul tău câteva bacterii de pe lista neagră.

— Ce fel de bacterii? întrebă ea.

Rememoră cu teamă detaliile clanțelor mânjite și scaunelor pătate ale astroportului. Trei

decimale de când a părăsit Marte, și deja a luat cine știe ce boală nepământeană.

— Ah, nimic din ce te-ar afecta *pe tine*, dar sunt genul care ar fi prea mult de suportat pentru Navigatorul nostru. Va fi nevoie să treci pe la doctor pentru o actualizare corespunzătoare a imunoboților. Deocamdată, sunt nevoită să te supun unei decontaminări fulger. E în regulă pentru tine?

Lovey avea un ton spășit, și pe bună dreptate. Singurul lucru bun la o decontaminare fulger era că se termina repede.

— În regulă, zise Rosemary, scrâșnind din dinți.

— Ține-te bine, spuse Lovey. Decontaminare în trei... doi... unu.

O lumină de un portocaliu dur umplu camera. Rosemary o putea simți cum se mișcă direct prin ea. Un vârf rece îi străpunse prin pori, printre dinți, la baza genelor. Pentru o scurtă clipă, simți unde îi sunt așezate toate vasele capilare.

— Of, îmi pare rău, zise Lovey imediat ce lumina se retrase. Urăsc să fac asta. Arăți bolnavă.

Rosemary expiră, încercând să-și scuture de pe piele senzația aceea ca de ace.

— Nu e vina ta, nu m-am simțit prea bine încă de la început.

Făcu o pauză, dându-și seama că încerca să consoleze o AI. Era un concept caraghios, însă ceva în felul de a fi al lui Lovey părea să determine orice alt gen de răspuns drept o impolitețe. Pot într-adevăr AI-urile să se simtă ofensate? Rosemary nu era prea sigură.

— Sper că o să te simți mai bine în curând. Știu că e o cină planificată pentru tine, dar cu siguranță te poți odihni imediat după. Acum gata, te-am ținut destul. Ești liberă să treci. Și, dacă îmi permiți, aș fi prima care îți urează: Bun venit la bord!

Difuzorul se opri. Rosemary apăsă cu mâinile panoul ușii. Ecluza interioară de etanșeizare a aerului se deschise, dezvăluind un bărbat palid, cu o figură acră. Acesta își schimbă rapid expresia în clipa în care Rosemary păși înăuntru. Era cel mai nesincer zâmbet pe care îl văzuse ea vreodată.

— Bun venit pe *Wayfarer*, zise bărbatul, întinzând brațul. Artis Corbin. Algeist.

— Îmi face plăcere să vă cunosc, domnule Corbin. Eu sunt Rosemary Harper.

Rosemary îi strânse mâna. Strânsoarea lui era molatecă, pielea lipicioasă. Se bucură când îi dădu drumul.

— Doar Corbin e suficient, îi zise dregându-și vocea. Cumva ai...

Arătă înspre un perete opus. Acolo era o ușă care avea desenată pe ea simbolul uman pentru baie.

Rosemary fugi iute.

Ieși după câteva minute, cu o dispoziție mult mai bună. Inima încă îi mai bătea neregulat, capul încă îi mai era un pic încețoșat, furnicăturile ce îi zăboveau pe piele încă îi mai dădeau dureri de dinți. Totuși, măcar *una* dintre indispozițiile ei fizice putea fi tăiată de pe listă.

— Capsulele sunt cel mai aiurea mod de a călători, spuse Corbin. Merg pe combustibil rezidual, știi? O grămadă de accidente care numai ce așteaptă să se producă. Ar trebui să fie mult mai coerent reglementate.

Rosemary încercă să găsească un răspuns, dar, înainte de a-l putea nimeri, Corbin reluă:

— Pe aici.

Îl urmă pe culoar.

Wayfarer nu era deloc mai dichisită pe dinăuntru decât lăsa să se arate pe dinafară, însă coridoarele neasortate aveau un anume șarm. Mici ferestre întretăiau pereții la intervale regulate. Panourile pereților erau însăilate cu șuruburi și nituri de diverse mărimi. Precum în exterior, și aici

pereții aveau culori diferite – un brun arămiu pe o parte, o alamă ștearsă pe cealaltă parte, ocazionala bandă gri palid din loc în loc.

— Interesant design, spuse Rosemary.

Corbin râse cu o notă pronunțată de zeflemea.

— Dacă prin „interesant“ te referi la cât seamănă cu plapuma bunicii mele, atunci da. *Wayfarer* e o navă veche. Majoritatea navelor de tunelare sunt. Căpitanii care îmbunătățesc vasele vechi în loc să își cumpere unele noi sunt primii încurajați. Ashby a profitat din plin de asta. Nava originală e veche cam de treizeci și cinci de ani standard. Construită ca să reziste, dar nu construită cu confortul echipajului în minte. Ashby a adăugat cabine mai mari, mai mult spațiu de depozitare, dușuri cu apă, genul ăsta de lucruri. Toate recondiționate, desigur. N-ar avea banii să aducă seturi noi.

Rosemary răsuflă ușurată la auzul unor condiții de locuit îmbunătățite. Deja se pregătise pentru posibilitatea existenței unor cușete minuscule și cu dușuri folosind praf sanitar.

— Presupun că Lovey a fost o adăugire ulterioară?

— Da, Ashby a cumpărat-o, însă e favorita lui Jenks. Sunt vox-uri în fiecare cameră, continuă Corbin fără vreo altă explicație, și la majoritatea răscrucilor principale. Indiferent unde te-ai afla, Lovey îți poate auzi cererile și poate transmite mesaje în numele tău. Se retransmit în întreaga navă, așa că fii selectivă cu ceea ce spui. Vox-urile sunt o unealtă, nu o jucărie. Kizzy îți poate trimite o hartă cu localizarea lor. Dulapurile cu exocostumele sunt în cala de andocare, pe puntea echipajului și în cargou. Capsulele de urgență sunt disponibile pe fiecare punte. Avem și o navetă care e accesibilă prin cală. Dacă vezi că panourile alea de urgență de pe perete se luminează, îndreaptă-te spre un costum, spre o capsulă sau spre navetă, oricare e mai apropiată.

Coridorul se despărți în două. El arătă înspre stânga.

— Cabina medicală e încolo. Nimic de ultimă generație, însă e suficient dotată cât să mențină pe cineva în viață până ce am ajunge într-un port.

— Aha..., zise Rosemary.

Încercă să nu se gândească prea mult la faptul că tot ceea ce îi menționase Corbin până atunci fusese legat de urgențe și de răni.

Voci ridicate și joviale se făcură auzite la o răscruce de undeva din față. Un *zbang* bufni de la ceva ce căzuse la podea. Fu urmat de o scurtă gâlceavă, după care râsete. Corbin își miji ochii, ca și cum ar fi vrut să scape de o durere de cap.

— Cred că ești pe cale să faci cunoștință cu tehnicienii noștri, spuse el.

Dădură colțul până la un morman de cabluri și de conducte atârnând la podea. Nu era nicio ordine sau vreun sens în amestecătura aia, nu din câte putea să își dea seama Rosemary, cel puțin. Tuburi cu alge se răsfirau ca măruntaiele dintr-un panou deschis în perete. Lucrând în peretele însuși, se aflau două persoane, un bărbat și o femeie, amândoi umani – sau poate se înșela? Nu avea dubii asupra femeii, care avea undeva la granița dintre douăzeci și treizeci de ani. Părul ei negru era legat la spate într-un coc înfășurat, prins cu o panglică decolorată și uzată. Purta o salopetă portocalie pătată cu unsoare și mâzgă, peticită la coturi cu o țesătură într-un ton aprins și în cusături grosiere. Pe mâneci se vedeau notițe scrijelite de mână și în grabă, cu mesaje de genul „VERIFICĂ 32-B – FIRE VECHI?“ sau „NU UITA DE FILTRELE DE AER, PĂMPĂLĂU CE EȘTI“ sau „MĂNÂNCĂ“. Trântit pe nasul ei lat era un curios set de lentile optice. În loc de o lentilă pentru fiecare ochi, erau nu mai puțin de șase accesorii răsfirate pe diferiți suporți. Unele lăbărțate și supradimensionate, altele condimentate cu minuscule ecrane digitale. Păreau să fie făcute

artizanal. Cât despre femeia însăși, pielea ei măsliniu-închis părea să fi petrecut mult timp bronzându-se la lumina naturală, însă trăsăturile ei greu de definit erau clar exodiene. Rosemary se gândi că foarte probabil crescuse într-o colonie extrasolară – „departe de soare“ –, cum ar zice ei acasă, pe Marte.

Bărbatul, pe de altă parte, nu era prea ușor de catalogat, deși arăta uman în cele mai multe privințe. Trăsăturile lui faciale amestecate, forma corpului, membrele și degetele, toate erau cumva familiare. Coloratura sa ca de cupru era chiar similară cu cea a lui Rosemary, deși câteva nuanțe mai închis. Totuși, în timp ce mărimea capului era normală, restul era mic, la fel de mic cât un copil. Era și umflat, de asemenea, ca și cum membrele s-au dezvoltat, însă au refuzat să se mai și lungească. Era suficient de mic încât să poată sta cocoțat pe umerii femeii, exact lucrul pe care îl și făcea. Ca și cum fizicul lui nu era destul de remarcabil, se chinuise o groază ca să se decoreze pe sine. Lateralele scalpului erau rase, iar un pămătuf de cârlionți îi zbugheau în sus. Urechile îi erau tapetate cu o constelație de piercing-uri, brațele suflecate în tatuaje colorate. Rosemary se abținu cu greu să nu se holbeze. Concluzionă că era într-adevăr uman, dar trebuie să fi fost un transgenet. Era singura explicație la care se putea gândi. Totuși, până la urmă, de ce ar vrea cineva să îndure atâta chin doar ca să se facă scund?

Femeia ridică ochii de la ce meșterea.

— Oh! Uraaa! exclamă ea. Jenks, dă-te jos de pe mine, trebuie să fim sociabili.

Micuțul om, care tocmai ce opera pe undeva prin perete o unealtă foarte zgomotoasă, își întoarse capul și își ridică ochelarii de protecție.

— Aha, zise. Novicea a sosit.

Înainte ca Rosemary să poată da vreo replică, femeia se ridică, își scoase mănușile și o cuprinse într-o enormă îmbrățișare.

— Bun venit acasă.

Se retrase, cu un rânjet contagios pe chip.

— Eu sunt Kizzy Shao. Tehni-mec'a.

— Rosemary Harper.

Încercă să nu fie prea contrariată.

— Și mersi, completă ea.

Rânjetul lui Kizzy se lărgi și mai mult.

— Vai, dar îți ador accentul. Voi, marțienii, vorbiți așa de *curat*.

— Io-s tehni-comp'u, zise și bărbatul, ștergându-și cu o cârpă soiul de pe mâini. Jenks.

— Ăsta e numele mic sau cel de familie? întrebă Rosemary.

Jenks ridică din umeri.

— E ce-o fi.

Se întinse ca să dea noroc. Chiar și cu mâinile sale mici, avea o strânsoare mai puternică decât a lui Corbin.

— Îmi pare bine să te cunosc.

— Îmi pare bine să vă cunosc, de asemenea, domnule Jenks.

— *Domnule* Jenks! Hai că mi-a plăcut asta, zise și își întoarse capul. Hei, Lovey. Trece-mă pe general, te rog.

Un vox din apropiere păcăni.

— Atenție tuturor, zise Jenks pe un ton ceremonial. Conform exemplului grefierei noastre, de acum încolo voi răspunde numai la titlul meu complet de *Domnul Jenks*. Asta-i tot.

Corbin se aplecă spre Rosemary și îi spuse pe o voce scăzută:

— *Nu* pentru treburi de genul ăsta sunt menite vox-urile.

— Așadar, spuse Kizzy, a fost în regulă drumul?

— Am avut și mai bune, răspunse Rosemary. Deși văd că încă sunt întreagă, așadar cred că n-ar trebui să mă plâng prea mult.

— Poți să te plângi cât vrei, spuse Jenks, scoțând din buzunar o casetă din metal uzat.

Capsulele sunt un mod de rahat de-a te plimba de colo, colo. Știu că era singurul fel în care ai fi putut ajunge aici repede, dar chestiile alea sunt periculoase ca dracu'. Stimulii încă te fac să tremuri?

Rosemary aprobă.

— Păi, crede-mă, o să te simți mult mai bine după ce bagi niște mâncare în tine.

— Ai reușit să ajungi până la camera ta? întrebă Kizzy. Eu am făcut draperiile, dar, dacă nu îți place materialul, doar spune-mi și o să le dau jos imediat.

— Deocamdată nu am fost pe-acolo, zise Rosemary. Însă ți-am admirat restul de iscusințe. Bănuiesc că nu-i ușor să tot cârpești un model mai vechi.

Chipul lui Kizzy se lumină ca o lampă.

— Nu-i. Însă, vezi tu, tocmai aici e distracția! E ca un puzzle, să îți dai seama cu ce fel de circuite s-ar înțelege bine alea vechi, cum să adaugi noi bucăți încât să fie totul mai primitor, să dovedești toate secretele ansamblului ăsta depășit, cât să nu explodeze cu noi cu tot.

Răsuflă satisfăcută.

— E cea mai bună meserie din univers, concluziona. Ai ajuns să vezi Acvariul?

— Scuze, ce?

— Acvariul, întări Kizzy, radiind. Doar stai să-l vezi. E *cel mai* cel mai.

Privirea dură a lui Corbin îl săgetă pe tehni-comp.

— Jenks, tu faci mișto, nu te cred!

Cutiuța de metal a lui Jenks era plină de trestie roșie. Tocmai își îndesa un mușuroi serios din ea într-o mică pipă, curbată, iar acum îl aprindea cu ajutorul unui ac de sudură.

— Ce? se apără el inocent, cu o voce molfăită printre dinții încleștați.

Trase adânc aer din pipă, determinând fibrele mărunțite să scânteie și să afume. Izul slab de

scorțișoară și scrum atinse nările lui Rosemary. Se gândi la tatăl ei, care tot timpul pufăia din chestia asta în timp ce lucra. Își înlătură repede amintirea nedorită a familiei sale.

Corbin își duse o mână la nas și peste gură.

— Dacă vrei să-ți umpli plămânii cu toxine, bine, dar fă-o în propria ta cameră.

— Liniștește-te, spuse Jenks. Ăsta e soi d-ăla îmbunătățit de l-a gătit larianul. Lăudate fie inimile cu opt ventricule. Toată savoarea unei trestii roșii, fără pic de toxine. Sută la sută marfă bună. Mă rog, măcar nu marfă *rea*. Ar trebui să încerci o tură, ți-ar schimba de minune dispoziția asta a ta.

Expiră un buchet de fum în direcția lui Corbin.

Chipul lui Corbin se crispă, dar păru că se abține să ducă mai departe discuția. Rosemary avu impresia că, dincolo de toată trăncăneala lui despre reguli, Corbin nu avea nicio autoritate față de tehnicieni.

— Ashby știe de tărășenia asta? zise Corbin arătând înspre podea.

— Relaxează-te, morocănosule, spuse Kizzy. O să fie totul reparat și pus la loc până la cină.

— Cina e în juma' de oră, ținu Corbin să precizeze.

Kizzy își duse mâinile la tâmple. Se strâmbă teatral.

— Aoleu, nu-mi zi! Serios? Credeam că cina e la 18.

— Acum e 17.30.

— Rahat! exclamă, retrăgându-se către perete. Vorbim mai încolo, Rosemary, am treabă de făcut. Jenks, hopa sus, amice, super-repede!

— Hopa! aprobă Jenks, așezându-și pipa între dinți și cocoțându-se deja.

Corbin o luă în lungul coridorului, fără vreo altă vorbă.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc! zise Rosemary, grăbindu-se să îl prindă din urmă pe

Corbin.

— La fel! strigă Kizzy. Ce mama naibii, Jenks! Îmi bagi scrum în gură!

Se mai auzi sunetul unui scuipat și râsete la unison.

— E de mirare că nu suntem cu toții morți, mormăi Corbin ca pentru sine.

Tăcu restul drumului. Rosemary concluzionă că șueta nu era punctul lui forte. Indiferent de cât de incomodă era liniștea dintre ei, preferă să nu o spargă.

Coridorul se curbă înspre mijloc, conectându-se cu cealaltă parte a navei. La climaxul curbei se afla o ușă.

— Asta e camera de control, zise Corbin. Comanda navigației și a tunelării. N-o să ai prea multă nevoie de camera asta.

— E totuși în regulă să arunc o privire? Doar cât să-mi fac o părere?

Corbin ezită.

— Pilotul nostru probabil că lucrează chiar acum acolo înăuntru. Nu ar trebui să-l deran...

Ușa se deschise și o femelă aandriskiană păși afară.

— Mi s-a părut mie că aud voci, zise.

Accentul ei era un pic aspru, însă era cel mai limpede pe care Rosemary îl auzise vreodată de la cineva din specia ei. Nu că ar fi avut Rosemary prea multă experiență cu aandriskieni. Fiind printre cei trei membri fondatori ai Adunării Galactice, erau o ocurență familiară de-a latul galaxiei. Sau cel puțin așa i se povestise. Aandriskiana din fața ei era prima cu care vorbea direct. Mintea i-o luă la vale, chinuindu-se să își amintească tot ce putea despre cultura aandriskiană. *Structuri de familie complicate. Efectiv aproape nicio noțiune despre spațiul personal. Tandri fizic. Cu un caracter pronunțat de promiscuitate*. Pentru ultima, își trase o palmă imaginară. Era un stereotip, unul pe care fiecare

uman îl cunoștea, vrând, nevrând, și puțea a etnocentrism. *Nu se împerechează așa cum o facem noi*, se dojeni singură. *Pentru ei nu înseamnă același lucru*. Undeva în capul ei, profesorul Selim se încrunta la ea. *Simplul fapt că folosim termenul de „sânge-rece“ ca sinonim pentru „fără inimă“ și „nemilos“ ar trebui să spună multe despre prejudecățile înnăscute pe care noi, primatele, le proiectăm asupra reptilelor*, își imagină ea discursul. *Nu judecați alte specii după propriile voastre norme*.

Hotărâtă să își facă mândru profesorul, Rosemary se pregăti pentru o bucată bună din acel gudurat pe obraji de care tot auzise, sau poate de o altă neașteptată îmbrățișare. Indiferent de cum ar fi vrut această persoană să o întâmpine, avea să se lase dusă de moment. Făcea parte dintr-un echipaj multirasial, acum, și avea să fie cât se poate de elegantă cu situația, la naiba.

Dar, spre dezamăgirea lui Rosemary, tot ce făcu femeia aandriskiană fu să își întindă una dintre mâinile ei cu gheare, inițiind un salut clasic.

— Tu trebuie să fii Rosemary, îi zise cald. Eu sunt Sissix.

Rosemary își cuprinse cât putu de bine degetele în jurul ghearelor cu solzi ale lui Sissix. Palmele lor nu se potriveau prea bine, dar își dădu silința pe cât posibil. Sissix era prea nepământeană pentru Rosemary ca să poată spune despre ea că era frumoasă, și totuși... era *impresionantă*. Da, ăsta ar fi fost un cuvânt potrivit. Era cu un cap mai mare decât Rosemary, iar corpul ei era suplu și mlădios. Solzi de un verde adânc îi protejau corpul din creștet până la vârful cozii, stingându-se într-o tentă mai palidă înspre abdomen. Avea un chip neted, fără nas sau buze sau urechi de care să amintești, doar găuri pentru respirat și găuri pentru auzit și o mică despicătură pe post de gură. O vâlvătaie multicoloră de pene îi acoperea capul, ca o coamă scurtă și festivă. Pieptul îi era la fel de

plat ca al unui bărbat uman, dar contrastul dintre talia ei subțire și coapsele musculoase, sauriene, crea iluzia unui șold feminin (deși Rosemary știa că impresia asta izvora tot din prejudecățile culturale; bărbații aandriskieni aveau o constituție identică, doar că erau ceva mai mici de statură). Picioarele ei erau o idee curbate, ca și cum s-ar fi pregătit să sară, iar degetele și vârfurile erau tapate cu niște gheare groase și masive. Fiecare gheară era pictată cu rotocoale largi și aurite și părea că au fost roase. Purta o pereche de pantaloni largi, cu talie joasă, și o vestă închisă doar de un nasture. Rosemary își reaminti pe profesorul Selim menționând că aandriskienii purtau îmbrăcăminte doar ca să nu îi stânjenească pe cei din alte specii. De la haine, accent și strângerea de mână, Rosemary avea impresia că Sissix stătuse mult timp în preajma umanilor.

Sissix nu era singurul lucru care ieșise din camera de control odată cu ea. Un suflu de aer uscat și cald o urmase dincolo de ușă. Rosemary putea simți valurile de căldură emanând din cameră. Se simțea înăbușeala chiar și din culoar.

Corbin își miji pleoapele.

— Știi bine că interfețele panourilor încep să se deformeze dacă e prea fierbinte.

Sissix își îndreptă ochii ei galbeni spre bărbatul palid.

— Mulțumesc, Corbin. Am trăit în mijlocul navelor doar întreaga mea viață de adult, așa că nu văd cum aș putea avea habar despre cum să controlez în siguranță setările de temperatură.

— Sunt de părere că nava asta e deja suficient de călduroasă chiar și așa.

— Dacă ar fi fost oricine altcineva care să lucreze cu mine acolo înăuntru, aș fi dat-o mai jos. Serios, care e problema ta?

— Problema, Sissix, e că...

— Oprește-te, își ridică Sissix o palmă.

Privi când la Corbin, când la Rosemary.

— De ce îi faci *tu* orientarea?

Corbin își încleștă maxilarul.

— M-a rugat Ashby. Nu-i niciun deranj.

Vorbele nu-i ieșiseră prea convingător pe gură, însă Rosemary auzi exact aceeași lipsă de sinceritate care îi mascase chipul când pășise prin trapa de etanșeizare. Strânsoarea din stomac îi reapăru. Abia zece minute petrecute pe nava asta, și deja cineva nu o putea suporta. Fantastic!

— Sigur, zise Sissix, uitându-se chiorâș, ca și cum ar încerca să își dea seama de ceva anume. Aș fi bucuroasă să preiau rolul de ghid, dacă ai altceva mai bun de făcut.

Corbin își strânse buzele.

— Nu aș vrea să fiu nepoliticos, Rosemary, dar chiar am niște teste de salinitate care ar trebui începute cât mai curând.

— Perfect! spuse Sissix, așezându-și mâna pe umărul lui Rosemary. Distracție plăcută cu algele tale!

— Hmmm, mi-a părut bine să te cunosc, zise Rosemary în timp ce Sissix îi arăta drumul.

Corbin deja dispărea în josul coridorului. Tot schimbul de replici fusese năucitor, însă Rosemary era mulțumită că se afla într-o companie care părea mult mai prietenoasă. Se concentră să nu se holbeze la picioarele goale și flexate ale lui Sissix, la felul în care penele îi săltau în timp ce mergea. Totul la felul în care mergea era fascinant.

— Rosemary, în numele echipajului de pe *Wayfarer*, trebuie să îmi cer scuze, spuse Sissix. Să intri în noua ta casă merită o întâmpinare mai bună decât tot ce ar putea oferi Artis Corbin. Sunt convinsă că știi cam totul despre capsulele de salvare, dar nimic despre cine suntem și ce facem.

Rosemary izbucni în râs, deși încercase vag să se abțină:

— Cum de ți-ai dat seama?

— Pentru că sunt obligată să trăiesc alături de omul ăla tot timpul. La fel vei fi și tu. Din fericire,

ai parte și de noi, ceilalți, iar eu cred că suntem niște persoane destul de plăcute.

Sissix se opri lângă o scară metalică ce se răsucea către tavan și mai jos, înspre podea.

— Ai apucat să îți vezi camera?

— Nu.

Sissix își dădu ochii peste cap.

— Hai, zise, luând-o pe scări, străduindu-se pe cât posibil să nu își bage coada în fața lui Rosemary. Întotdeauna încep să mă simt mai confortabil pe o navă nouă dacă știu unde e locul meu.

Femeia aandriskiană avea dreptate. Locul lui Rosemary – se dovedi – era o cameră tupilată în colțul celei mai de sus punți. Singurul mobilier îl reprezenta un sistem construit direct în peretele opus intrării, sistem ce conținea niște sertare, un closet mititel și un colț suficient cât să adăpostească un pat. Însă minimalismul camerei era îndulcit de câteva note umane (sau sapiente, presupuse Rosemary). Patul era acoperit cu un pled pufos și o movilă de perne colorate, transformând într-un cuib primitor ceva ce ar fi putut fi un interior spartan. Draperiile pe care le menționase Kizzy erau făcute dintr-un material cu model floral – ba nu, nu floral, ci cu meduze. Imprimeul era un pic cam aglomerat pentru gusturile lui Rosemary, dar era sigură că îi putea deveni drag în timp. Pe peretele opus era un ghiveci hidroponic ce adăpostea niște frunze în formă de romb. Alături, se afla o oglindă, de care atârna o notiță tipărită: „BUN VENIT ACASĂ!“. Era cel mai mic, simplu și umil spațiu pe care Rosemary îl văzuse vreodată (făcând abstracție de ponositele hoteluri din astroporturi). Și totuși, una peste alta, era perfect. Nu-și putea imagina un loc mai potrivit în care să o ia de la capăt.

[1] Acronim în limba engleză pentru „Artificial Intelligence“ („Inteligență Artificială“).

Ziua 130, anul 306 Standard AG

....

PONT

Ashby se forță să zâmbească în timp ce Yoshi bătea câmpii lasibul lui. Niciodată nu i-a plăcut de omul ăsta prea mult. Nu era nimic în neregulă cu el, mai exact, dar, pe toate Stelele, putea turui zile-ntregi. Trimiterea de statusuri către Comisia de Transport era de la început o formalitate fără rost, o confirmare a faptului că Ashby nu avea de gând să străpungă printr-un spațiu care nu-i aparținea. Dintre toți oamenii, el înțelegea mai bine cât de necesar era să măsori de două ori și să tai o singură dată, însă Yoshi mereu reușea să transforme o chestie simplă precum *ai primit planul de zbor? bine, atunci, călătorie plăcută* într-o conversație de o oră.

Pixelii care compuneau imaginea lui Yoshi se disipară ușor, rezultat al decăderii semnalului. Își trase mânecile lungi și își agită cana cu mek – rece, notă Ashby, în stilul harmagian. Se abținu să nu își rotească privirea a iritare în fața șaradei ăsteia bine compuse. Mek-ul rece, croiala hainelor de influență aeluoniană, accentul lucrat atent în tonul Capitalei, dar încă trădând o cadență marțiană dacă știai la ce să fii atent. Tabieturile unui birocrat încercând să pară că e făcut din aceeași stofă ca restul de specii mai importante care-l înconjurau. Lui Ashby nu îi era rușine de originile sale – din contră –, însă era ceva deranjant să vezi un uman încercând să intre în pielea lupului.

— Dar destul despre mine, zise Yoshi cu un râset jovial. Cum mai e viața la bordul lui *Wayfarer*? Totu-i bine cu echipajul tău?

— Mda, suntem bine, răspunse Ashby. Și avem unul nou, începând de azi.

— Da, da, noua grefieră! Tocmai voiam să te întreb de ea. S-a instalat confortabil?

— Încă nu am întâlnit-o, de fapt. I-am auzit capsula acostând cu puțin timp înainte.

— Ah, atunci hai că nu te mai rețin mult.

Ha!

— Știi, Ashby, să aduci un grefier îți pune niște puncte bune în plus la dosar, din perspectiva Comisiei. Ai fost mereu de încredere în ce privește tunelarea, dar asta arată că te dedici și în menținerea standardelor noastre administrative, de asemenea. O mișcare deșteaptă din partea ta.

— E ceva practic, mai degrabă. Am nevoie de o mână în plus de ajutor.

Yoshi se lăsă pe spate în scaunul lui, chipul estompându-i-se de la îndepărtarea de camerasibului.

— Ai făcut muncă de nivelul trei de multă vreme. Ai luat vreodată în considerare să faci pasul următor?

Ashby ridică din sprâncene. Yoshi era un prefăcut, dar nu era un incompetent. Știa că *Wayfarer* nu era echipat pentru misiuni de nivel superior.

— Desigur, însă nu suntem dotați corespunzător, spuse Ashby.

Nici nu și-ar fi permis, oricum. Nava lui era echipată pentru rute cu o singură bandă – genul de salturi între colonii, mai ales. O grămadă de bani se puteau face cu tunelurile pentru convoaie, însă aveai nevoie de niște echipamente serioase ca să ții stabil un pasaj atât de încăpător. Ashby nu cunoștea nicio navă a umanilor care să se înhame la o așa treabă.

— Adevărat, dar asta nu înseamnă nici că ar trebui să te limitezi, zise Yoshi.

Aruncă o privire peste umăr, cu o importanță studiată. Din nou, Ashby abia se abținu să nu pufnească cu sarcasm. În măsura în care își putea da seama, Yoshi era singur în cameră.

— Doar ține-ți ochii deschiși pentru *o oportunitate* care s-ar putea ivi. De categoria pe

care o stăpânești, și totuși... ah, cumva diferită.

Ashby se aplecă un pic în față. Era greu să ai încredere prea multă în ce zice un uman care se forțează să pronunțe „r“-urile cu un rostogol tipic harmagian, însă, chiar și așa, nu avea de gând să ignore un sfat venind de la cineva care stătea într-un birou de parlamentar.

— Ce gen de treabă?

— Nu sunt în măsură să spun *ce* mai exact, răspunse Yoshi. Hai să zicem că ar fi o schimbare bună de decor față de cum ești tu obișnuit.

Îl privi pe Ashby în ochi. Pixelii frământară din nou.

— Genul care ți-ar putea da un impuls foarte bun, continuă funcționarul.

Ashby schiță un gest care spera să afișeze un zâmbet candid.

— Asta-i un pic cam vag.

— Urmărești știrile? zâmbi Yoshi afectat.

— În fiecare zi.

— Asigură-te că le urmărești... ia să vedem... să zicem următoarele cinci zile și ceva. Nu-ți bate acum capul cu asta. Ai grijă de noua ta grefieră, treci peste străpungerea de mâine, și mai apoi... mai apoi vom vedea.

Luă afectat o gură din cana sa rece.

— Vei ști când vei vedea.

Ziua 130, anul 306 Standard AG

....

TUNELARII

După ce își aranjă bagajele (pe care Sissix le aprobase anterior – „să călătorești lejer înseamnă să economisești combustibil“), Rosemary își urmă ghidul înapoi pe scări, în jos. Ceva îi atrase atenția, ceva ce nu remarcase la dus. Fiecare treaptă de metal era grijuliu acoperită cu o bucată de mochetă.

— La ce ajută asta? întrebă Rosemary.

— Hmmm. E pentru mine. Pentru ca ghearele să nu mi se prindă între grătare.

— Ah..., bătu în retragere Rosemary.

— Nici nu-ți imaginezi. Mi-am smuls una acuma câțiva ani, înainte să așeze Kizzy apărătoarele. Am urlat ca un pui de ghioace.

Coborî pe puntea următoare, făcând semn spre ușă.

— Camera de recreere e acolo. Aparate pentru exerciții, cuibul de jocuri, canapele confortabile, genul ăsta. Cuibul are câteva simulatoare în aer liber chiar bune la care să te conectezi. Toată lumea ar trebui să le folosească cel puțin jumătate de oră în fiecare zi. În teorie. E ușor să uiți, dar ți-*ar face* bine. Pe un transportor, *ăsta* – și ciocăni ușor cu degetele pe fruntea lui Rosemary – trebuie să fie cel mai important lucru de care să ai grijă.

Rosemary se opri din drumul lor.

— Mi se pare mie sau se face din ce în ce mai întuneric?

Sissix chicoti.

— Chiar nu ai trăit până acum în spațiu, așa-i? zise, deși nu răuvoitor. Luminile de pe coridoare și din zonele comune sunt mai puternice sau mai stinse pe măsură ce trece ziua. Ce percepi tu acum e apusul, sau o aproximare a lui. Poți aprinde lămpile de lucru din camerele individuale de

fiecare dată când simți nevoia, însă a avea o lumină ambientală de-a lungul navei păstrează un anume ritm.

— Urmați zilele standard aici, nu?

Sissix aprobă.

— Zile standard, calendar standard. Încă te mai ghidezi după timpul Solar?

— Mda...

— Ia-o ușor primul decimal. Să adopți un nou ceas intern poate să te afecteze cu adevărat. Sincer, totuși, atâta timp cât îți duci treaba până la capăt și știi în ce zi te afli, nu contează ce gen de program îți faci. Niciunul dintre noi nu se trezește la aceeași oră, și cu toții lucrăm la ore dintre cele mai ciudate. Mai ales Ohan. Ei sunt nocturni.

Rosemary nu era prea sigură cine era Ohan sau ce a vrut Sissix să spună prin pluralul acela, însă, înainte să poată întreba, Sissix rânji către o ușă din fața lor.

— O să te las pe tine să intri prima.

Un semn vopsit de mână era prins pe peretele de lângă ușă. „Acvariul“, scria. Literele strălucitoare erau înconjurate de contururi cu planete zâmbitoare și flori vesele. Oricât de nouă ar fi fost Rosemary pe navă, avea o presimțire că erau opera lui Kizzy.

Deschise ușa și tresări. În fața ei se găsea o cameră largă, cu un dom pe tavan, construit din plăci de plexi îmbinate. Era o fereastră, o uriașă fereastră ca o bulă, cu întreaga galaxie desfășurându-se dincolo de ea. Iar de partea lor totul – *totul* – era verde. Ghivece hidroponice uriașe erau dispuse pe rânduri în spirală, plesnind cu frunze late, lăstari plini de viață și legume coapte și umflate. Etichete scrise de mână erau agățate de rafturi, la intervale regulate (alfabetul folosit nu îi era cunoscut lui Rosemary). Unele plante tocmai înfloreau, iar niște araci delicați încurajau pe cele cățărătoare să crească înalte. O cărare ramificată pornea de la ușă, aliniindu-se cu

foste lăzi de marfă și cu tot felul de cutii de metal, cândva pentru mâncare, acum umplute cu mănunchiuri de tufe și iarbă. Bucăți de resturi de electronice răsăreau din loc în loc, pictate în forme aprinse și condimentând culoarea de ansamblu. La capătul cărării, erau trei trepte, care duceau la o grădină coborâtă. Acolo, o fântână improvizată șușotea liniștită, însoțită de câteva băncuțe și scaune. În spatele băncuțelor, copaci decorativi scunzi își ridicau ramurile către lămpile de lumină ce atârnau deasupra. Însă când Rosemary observă lămpile, atenția i-a fost din nou atrasă către fereastra balon, către stelele și planetele și nebuloasa așteptând chiar afară.

După câteva secunde de uimire, Rosemary avu prezența de spirit în a-și nota detaliile. Rama ferestrei părea ponosită și dintr-un material complet diferit de cel al restului camerei. Ghivecele hidroponice aveau toate mărimile și formele posibile și erau suficient de zdrelite încât să arate clar că fuseseră luate la mâna a doua. Însă camera era una dintre acele locuri stranii și minunate care beneficiază de pe urma lipsei de uniformitate. Plantele erau sănătoase și bine îngrijite, dar, cumva, uzura și zimțările și acele resturi colorate împrăștiate în jur erau cele care făceau ca totul să pară într-adevăr viu.

— Asta, clipi în sfârșit Rosemary, asta e incredibil!

— Și necesar, dacă-ți vine să crezi, zise Sissix. Ar putea părea o simplă extravaganță, însă are trei scopuri precise. Unu: plantele ușurează munca filtrelor noastre de aer. Doi: ne putem crește o parte din propriile provizii, fapt ce ne scutește de niște costuri când facem turele de alimentare. Trei: cel mai important, ne ferește de nebuneala care te prinde după ce stai în spațiu închis mai multe decimale la rând. Camera de recreere e bună pentru câteva clipe de liniște, dar aici e unde cu toții venim ca să ne calmăm. O

mulțime de nave de tip transportor au locuri ca ăsta. Al nostru e cel mai reușit, însă, dacă-mi permiți să fiu sinceră și obiectivă.

— E minunat, spuse Rosemary, dezlipindu-și privirea de la fereastră.

Se gândi o clipă la domul opac pe care îl observase când se apropiase de navă, la sosire.

— De ce nu am putut-o vedea când am venit?

— Un truc grozav, nu-i așa? zise Sissix. E făcut din plexi comutator, așa că nu e transparent decât atunci când vrem noi să fie. Ne permite intimitatea și păstrează interiorul răcoros atunci când ne aflăm prin preajma vreunui soare. Cândva, a fost parte dintr-un yacht harmagian. Kizzy și Jenks au o întreagă rețea de amici care se ocupă cu recuperări și care ne anunță de fiecare dată când găsesc vreun rest pe care l-am putea întrebuința cu folos. Domul a fost premiul cel mare, până acum. Hai, o să te prezint tipului care crește toate chestiile astea, zise și o invită pe Rosemary să o urmeze.

Au mers pe dreapta cărării, către o masă în formă ovală, pregătită pentru cină. Scaunele care o înconjurau nu erau asortate, și cam o treime dintre ele erau gândite să acomodeze șezuturi non-umane. Câteva lumini estompate atârnau de niște fire aflate deasupra mesei, cu bulbi de diferite culori. Era departe de cea mai elegantă masă pe care o văzuse Rosemary – șervețelele aveau tonuri fade, câteva dintre farfurii erau ciobite, condimentele erau mărci de duzină – și totuși, părea apetisant chiar și așa.

În zona cu blatul, se găsea o tejghea cu trei taburete înălțate, pe o parte, și o bucătărie mare, pe de alta. Savoarea pâinii proaspăt coapte și a zarzavaturilor apetisante îi invadară nările lui Rosemary, iar corpul îi reaminti cât de mult timp trecuse de când nu mai mâncase nimic. Întreg trunchiul îi părea acum scobit.

— Hei! strigă Sissix peste tejghea. Vino s-o cunoști pe noua noastră colegă!

Rosemary nu observase până atunci draperia ferind ușa din spate, până ce membrul uneia dintre cele mai ciudate specii pe care a văzut-o vreodată o dădu la o parte și păși înainte. Sapientul – un *el*, zisese Sissix – avea cel puțin dublul staturii lui Rosemary. Era rotofei și umflat, cu pielea gri atârnându-i. L-ar fi luat drept vreun soi de amfibian dacă nu ar fi fost pămătufurile de favoriți care să-i acopere obrajii ca niște baloane. Cea mai mare parte din chip era dominată de o buză de jos largă și despicată, care lui Rosemary i se păru adorabilă, deși nu-și dădea seama de ce. Îi aducea aminte de emisiunile video cu animale de pe vremea Terrei antice, pe care le văzuse asiduu când fusese copilă. Dacă ai încrucișa o focă și o șopârlă gecko, apoi ai pune-o să umble ca o omidă cu șase picioare, ai fi pe-aproape.

Picioarele sapientului erau în mod special dificil de categorisit, pentru că puteau la fel de ușor să fi fost mâini. Avea șase din astea, ce-or fi fost ele, toate identice. Când trecuse pragul ușii, pășise pe una dintre perechi, cu restul ținând două tuburi cu mâncare. În clipa în care a așezat tuburile jos, și-a răsucit trupul poziționându-se pe două perechi și îndreptându-se în felul ăsta către tejghea.

— Măi, măi, măi! bolborosi sapientul.

Vocea lui avea o armonie aparte, ca și cum cinci persoane vorbeau în același timp. Pe măsură ce continua să-i proceseze aspectul, Rosemary observă că purta haine în stil uman. Torsoul – dacă l-ai putea numi așa – era acoperit de o imensă cămașă cu mâneci scurte, imprimată cu o siglă în care degetul mare al unui uman, verde fiind, zbârnâia prin spațiu. Textul din jur nu era scris în klipiană, ci în enskă: *Antrepozitul de Plante al Micuțului John – Unicul popas de care ai nevoie pentru transgalactice cumpărături de hidroponice.*

Mâneci extra fuseseră decupate în părți, pentru a acomoda perechea mijlocie de membre. Partea din jos a corpului era acoperită de o enormă pereche de pantaloni cu șiret. Sau nu chiar pantaloni. Mai degrabă o pungă cu niște locuri speciale pentru picioare.

Întregul chip al sapientului se curbă în sus, într-o expresie de zâmbet suprarealist:

— Fac pariu că nu ai mai văzut unul ca mine până acum.

Rosemary zâmbi și ea, ușurată că spărsese gheața.

— Nu pot spune că da.

Sapientul se frământă în spatele tejghelei pe măsură ce vorbi.

— Antrenamentele de Acomodare Interspecii mereu nu reușesc să facă față când dai de ceva nou, așa-i? Prima dată când am văzut un bețigaș d-ăsta maroniu ca voi, am tăcut mâlc.

— Iar pentru specia lui chiar e o mare realizare, se grăbi să completeze Sissix.

— Corect! Liniștea nu prea face casă bună cu noi, spuse sapientul.

Un sunet explodă din gura sa – un murmur și un hârâit, la unison.

Rosemary aruncă o privire către Sissix în timp ce tot felul de izbucniri discordante continuau să curgă din ciudata gură a sapientului.

— Râde, șopti Sissix.

Zgomotul se termină brusc, iar sapientul își atinse pieptul.

— Eu sunt Dr Chef.

— Eu sunt Rosemary, zise ea. Ai un nume foarte interesant.

— Păi, ăsta nu e *de fapt* numele meu, însă gătesc mâncarea și lucrez în cabina medicală atunci când e cazul. Sunt ceea ce fac.

— Ce specie ești?

— Sunt un grum, și momentan sunt mascul.

Rosemary nu auzise niciodată de grumi. Probabil o specie din afara AG.

— Momentan? întrebă ea.

— Sexul biologic este doar o stare de tranziție pentru specia mea. Ne începem viața ca femelă, devenim masculi după ce anii optimi depunerii ouălor sunt gata, apoi ne finalizăm viața în ceva care nu e nici una, nici alta.

Dr Chef se aplecă peste tejghea și așeză în dreptul lui Rosemary un pahar cu suc și un mic platou garnisit cu biscuiți compacți și grunjoși.

— Uite-aici. Zahăr, sare, vitamine și calorii. Cina vine imediat, dar arăți de parcă stai să leșini. Urăsc capsulele de voiaj, mai completă și clătină din cap înspre Sissix.

— Of, pe toate Stelele, mulțumesc!

Rosemary se năpusti la biscuiți. Undeva, într-o umbră îndepărtată a minții sale, știa că nu erau cine știe ce, dar în momentul ăla deveniseră cel mai bun lucru pe care îl mâncase vreodată.

— Îmi permiți să te întreb care e numele tău de naștere? spuse Rosemary după ce gura nu îi mai era chiar așa de plină.

— Nu o să poți să-l pronunți.

— Pot încerca?

Din nou, murmurul râs.

— OK, pregătește-te.

Gura lui Dr Chef se deschise, iar din ea se rostogoli o cacofonie perfectă, cu straturi peste straturi de sunete indescifrabile. Dură un minut întreg. Obrajii îi pufniră de trei ori îndată ce termină.

— Ăsta-s eu, zise și își arătă spre gât. Trahee multiplă, șase seturi de corzi vocale. Nu există un singur cuvânt în limba mea care să nu aibă câteva sunete suprapuse.

Rosemary se simți suficient de șocată.

— Cred că nu ți-a fost deloc ușor să înveți klipiană.

— Ah, nu a fost, spuse Dr Chef. Și, de ce să mint, încă mai e obositor uneori. Să îmi sincronizez coardele vocale necesită un efort chiar mare.

— Atunci de ce nu folosești un translant?

Dr Chef clătină din cap, pielea de pe obraji tremurându-i.

— Nu îmi plac implanturile medicale care nu sunt absolut necesare. Pe lângă asta, care e rostul să vorbești cu diferite specii dacă nu îți acorzi timpul să le înveți limba? Mi s-ar părea un fel de trișat doar să *gândești* lucruri și să lași un mic implant să facă vorbitul pentru tine.

Rosemary luă o altă gură din suc. Capul deja începea să îi iasă din ceață.

— Numele are vreo semnificație în limba ta?

— Are. Eu sunt „Un crâng de arbuști unde prietenii se întâlnesc ca să privească lunile aliniindu-se în timpul unui apus de mijloc de..." Presupun că voi i-ați zice „toamnă". Ține cont că asta e o bucățică de la început. Mai include numele mamei mele și orașul în care m-am născut, dar cred că mă opresc aici, altfel m-ai auzi traducând toată noaptea.

Râse din nou.

— Dar tu? Știu că majoritatea umanilor nu pun mare preț pe numele lor, însă al tău are vreo semnificație?

— Păi, să vedem, nu cred că părinții mei au vrut să zică prea multe cu el, însă *rosemary*[2] e un fel de plantă.

Dr Chef se aplecă înainte, odihnindu-și greutatea pe brațele din față.

— O plantă? Ce fel de plantă?

— Nimic special. Doar niște ierburi.

— Doar niște ierburi! pufni Dr Chef, cu favoriții fremătându-i. Doar niște ierburi, cică a zis!

— Ăăă, oh!... se încurcă Sissix. Ai pronunțat cuvântul magic.

— Rosemary, Rosemary, zise Dr Chef, luându-i palma într-ale lui. Ierburile sunt de departe preferatele mele. Combină atât medicinalul, cât și gastronomicul, cele care, după cum probabil ți-ai dat seama, sunt preocupările mele. Sunt un avid colecționar de ierburi. Culeg noi soiuri din fiecare loc pe unde trec.

Făcu o pauză, murmurând și bolborosind pentru sine.

— Nu cred că am auzit până acum de numele ierbii tale. E pentru mâncat sau pentru alinare?

— Pentru mâncat, zise Rosemary. Cred că se pune în supe. Și în pâine, bănuiesc.

— Supe! Oh, îmi plac supele, spuse Dr Chef.

Ochii lui de un negru dens o priviră pe Sissix.

— Facem o oprire la Port Coriol, în curând, nu?

— Da, zise Sissix.

— Careva de p-acolo trebuie să o aibă, cu siguranță. O să îi dau un mesaj vechiului meu prieten Drave, o să știe unde să caute. E priceput când vine vorba de chestii legate de mâncare.

Gura i se curbă în sus în timp ce se reîntoarse către Rosemary.

— Vezi? Ai un nume cum nu se poate mai potrivit, în cele din urmă. Acuma stai și termină biscuiții ăia, mă duc să văd cum o mai duc gândacii.

Se năpusti înapoi în bucătărie, fornăind și oftând în timp ce se apleca peste plită. Rosemary se întrebă dacă nu cumva fredona.

Sissix se dădu mai aproape de Rosemary și îi șopti, vocea ei acoperită de vocalizele lui Dr Chef și de zgomotele de fond ale gătitului:

— Nu-l întreba de planeta lui natală.

— Ah! În regulă, încuviință Rosemary.

— Crede-mă că știu ce zic. Și nu întreba nici despre familia lui. Nu e... nu-i un subiect bun de taclale la masă. O să îți explic mai târziu.

Dr Chef ridică mândru de pe grătar un artropod cu o pereche de clești. Carapacea îi era înnegrită, iar picioarele strânse sub, în rânduri egale. Era cam de mărimea mâinii lui Rosemary, de la încheietură la vârful degetelor.

— Sper că-ți plac gândacii roșii de coastă. Sunt și proaspeți, nu din stazie. Am câteva cuve de crescătorie pe-acolo prin spate.

Sissix îi dădu lui Rosemary un ghiont amical.

— Avem parte de ei proaspeți doar la ocazii speciale.

— N-am încercat până acum, însă miroase minunat, spuse Rosemary.

— Stai un pic, zise Sissix. Vrei să zici că nu ai gustat niciodată gândaci roșii de coastă? N-am întâlnit până acum un uman care să nu fi gustat niciodată gândaci roșii de coastă.

— Am trăit mereu la sol, zise Rosemary. Nu mâncăm prea mulți gândaci pe Marte.

Se simți vinovată recunoscând. Insectele erau ieftine, bogate în proteine și ușor de cultivat în camere izolate, ceea ce le făcea un meniu ideal pentru spațiali. Gândacii au fost parte în dieta exodienilor de atâta timp, încât chiar și coloniile extrasolare încă îi foloseau ca fel principal. Desigur, Rosemary *totuși* auzise de gândacii roșii de coastă. Povestea spune că la scurt timp după ce Flota Exodului a primit statut de refugiată în Adunarea Galactică, un grup de reprezentanți umani a fost adus într-o colonie aeluoaniană pentru a le discuta necesitățile. Unul dintre umanii mai întreprinzători a observat grămada de insecte uriașe cotrobăind pe dunele roșii de lângă coastă. Insectele dădeau ceva bătaie de cap aeluonienilor, dar umanii au văzut în ele mâncare, multă mâncare. Gândacii roșii de coastă au fost repede adoptați în dieta exodienilor, iar în ziua de azi poți vedea destui aeluonieni și umani extrasolari care s-au îmbogățit de pe urma unui astfel de negoț. Faptul că Rosemary recunoscuse că nu mâncase

până atunci gândaci roșii de coastă însemna nu numai că nu prea călătorise, dar și că aparținea unui capitol separat din istoria umanității. Era descendentă a prosperilor consumatori de carne ce se stabiliseră pentru prima dată pe Marte, lașii care trimiseseră anterior șeptelurile prin spațiu, în timp ce națiunile sufereau de foamete cruntă pe Terra. Chiar dacă exodienii și solanienii își îngropaseră de mult timp vechile ranchiune (aproape de tot), obârșia sa privilegiată era ceva de care încă se mai rușina. Îi reamintea mult prea bine motivul pentru care își părăsise căminul.

Sissix îi aruncă o privire suspicioasă.

— Ai mâncat vreodată mamifere? Mă refer la cele adevărate, nu la alea crescute în cuve.

— Desigur. Sunt câteva ferme de vite pe Marte.

Sissix se dădu în spate, scoțând sunete de amuzament și dezgust.

— Oh, nu, *grrr*!..., exclamă ea acuzator. Iartă-mă, Rosemary, dar asta e pe de-a-ntregul așa de... de *bleah*!

— *Ete, na*! Sunt doar niște sanvișuri uriașe cu copite, zise Jenks, intrând cu un rânjet pe față. Am avut și eu parte de suficientă friptură de la sol, să știi. E *grozavă*!

— Vai, scârbos! Sunteți cu toții niște scârboși, spuse Sissix, râzând.

— Mă rezum la gândaci, mersi, se auzi o voce umană.

Rosemary se întoarse și se ridică.

— Bun venit la bord, continuă Căpitanul Santoso, strângându-i mâna. Mă bucur să ne cunoaștem, în sfârșit.

— De asemenea, căpitane, zise Rosemary. Sunt foarte bucuroasă să mă aflu aici.

— Te rog, spune-mi Ashby, îi zâmbi el.

Își roti privirea împrejur, căutând pe cineva anume.

— Ți-a oferit Corbin marele tur?

— Îl începuse cu stângul, zise Sissix, luând unul dintre biscuiții lui Rosemary. Am preluat eu, ca să poată să își termine niște teste.

— Aha. Asta-i... drăguț din partea ta, spuse Ashby.

Se holbă o clipă la Sissix, întrebând-o ceva ce Rosemary nu pricepu. Își reîntoarse atenția către ea.

— Mă tem că până zilele următoare nu am prea mult timp să-ți arăt cum stă treaba pe-aici. Facem o străpungere mâine și mereu sunt du-te vino-uri de cugetat. Dar sunt sigur că oricum ai nevoie de o perioadă ca să te instalezi. Odată ce lăsăm treaba asta în urmă, noi doi putem să stăm liniștiți și să răsfoim prin rapoarte.

— Regretele mele, zise Sissix, compătimind-o pe Rosemary cu o ușoară bătaie pe spate.

— Nu sunt *chiar atât* de înspăimântătoare, spuse Ashby.

Dr Chef își drese vocea deliberat.

— Fie, sunt destul de rele, își ridică Ashby umerii și zâmbi. Însă, hei, asta înseamnă să ai o slujbă, nu?

Rosemary râse.

— Nu vă faceți griji. Eu sunt dintre ciudații ăia cărora le plac formularele.

— Slăvite fie Stelele pentru asta, zise Ashby. Suntem o echipă bună, însă hârțogăria nu e punctul nostru forte.

— Sissix! țipă Kizzy, intrând în cameră. Trebuie să vorbesc cu tine despre super scandalosul filmuleț sexy pe care l-am văzut azi.

Ashby își închise ochii.

— Lipsă de tact.

Sissix păru amuzată.

— Kizzy, ți-am mai zis, gata cu privitul la filmulețele tale. Jur, umanii sunt singura specie care poate să transforme acuplarea în ceva *jalnic*.

— Nu, ascultă-mă, e important.

Kizzy ocoli până în spatele tejghelei, inspectând oalele lui Dr Chef. Își schimbase salopeta jerpelită cu o jachetă galbenă elegantă, o fustă care nu putea fi descrisă decât ca o jupă mai scurtă, colanți portocaliu aprins cu picățele, o pereche solidă de bocanci prinși în tot felul de curele și șireturi și o explozie de flori din textilă împletite în păr. Pentru altcineva, tot ansamblul ar fi părut de clovn, însă Kizzy potrivise totul la fix.

— Era un filmuleț cu o multitudine de specii, și acum am o grămadă de întrebări să-ți pun despre anatomia aandriskiană, continuă ea.

— M-ai mai văzut goală și altă dată, zise Sissix. Probabil că ai mai văzut de multe ori aandriskieni goi.

— Da, da, însă... Sissix, flexibilitatea tipului ăsta, *Dumnezeule*!...

Își înfipse mâinile într-un bol cu legume. Dr Chef îi plesni încheietura cu o spatulă, fără să îi arunce nicio privire.

Sissix oftă.

— Care era numele filmului?

— „Planeta închisoare 6: Punctul-G-minus“[3].

— Șiii... gata, ne-am lămurit, spuse Ashby. Sincer, o singură zi în care să fii politicoasă te-ar fi omorât?

— Hei, eu sunt politicos, spuse Jenks. Nici măcar nu am pomenit de „Planeta închisoare 7“.

Ashby suspină și se întoarse către Rosemary.

— Probabil că încă mai e timp să chemi înapoi capsula aia de tranzit, în caz că te-ai răzgândit.

Rosemary dădu din cap.

— N-am luat cina, încă.

Dr Chef lăsă să-i scape un râset inimos și zgomotos.

— În sfârșit, cineva cu aceleași priorități ca mine.

Sissix se înclină peste tejghea.

— Kizzy, pantofii tăi sunt uimitori. Mi-aș dori să pot purta pantofi.

— Știu, nu?! exclamă Kizzy, ridicându-și piciorul drept ca și cum era pentru prima dată când îi vedea. Păziți, bocanci minune! Întreg escadronul de asalt aeluonian, combinat cu perfecțiune ergonomică totală! O logopedie ambulantă! Ce sunt ei? Sunt niște cărămizi mari și puternice? Niște bombeuri confortabile? Nimeni nu știe! Sunt slăvi ale științei, întruchipate fix pe șosetele mele chiar în timp ce vorbim acum!

Se întoarse către Dr Chef, care tocmai scotea niște cornuri din cuptor. Apucă unul și îl rostogoli printre degete.

— Pe toate Stelele, ce bine miros. Vino-ntre buzele mele, chifluță drăgăstoasă!

Ashby i se adresă lui Rosemary.

— Te descurci cu limbajele, nu?

Rosemary își smulse atenția de la tehnimec’ă, care tocmai ce făcea un mic dans al durerii după ce se fripsese cu chifla fierbinte.

— Mă descurc, zise.

În realitate, era *foarte bună* cu limbajele, dar nu era genul de chestie pe care s-o povestești noilor tăi colegi la cină.

— Păi, dacă ai de gând să locuiești pe nava asta, atunci e musai să înveți să vorbești kizzyană.

— E genul ăla de o prinzi pe măsură ce te lovești de ea, completă Sissix, care începuse deja să transporte pe masă boluri pline de mâncare.

— A, a, apropo! zise Kizzy, sărind către Ashby. Filtrul de aer e reparat, dar eram așa de speriată că o să întârzii la cină, și a mai trebuit să mă mai și schimb, așa că am îndesat toate firele înapoi în perete, suficient cât să nu ia foc sau ceva, însă promit că termin imediat ce mâncăm, promit, promit...

— Dacă vrei, Kizzy, pot să mă ocup eu singur de aranjat cablurile, zise Jenks. Știu că ai al naibii de multe pe listă până mâine.

— D-asta ești cel mai cel! exclamă Kizzy.

Întâlni privirea lui Rosemary și arătă spre Jenks.

— Nu-i el cel mai cel?

— În regulă, zise Dr Chef, ridicând un platou burdușit cu gândaci aburinzi. Înfruptarea.

Sissix, Kizzy și Jenks se așezară toți trei pe aceeași parte a mesei. Ca la comandă, Corbin intră și el în cameră. Se puse în partea opusă, fără să zică nimic. Ceilalți îi urmară exemplul. Ashby, măcar, îi oferi un gest de salut politicos.

Căpitanul se așeză în capul mesei; Dr Chef luă loc pe scaunul din partea cealaltă. Ashby o îndemnă pe Rosemary să stea pe locul din dreapta lui. Zâmbi către toți și își ridică paharul cu apă.

— Pentru noua noastră membră a echipajului. Și pentru o zi de muncă fără probleme mâine.

Își ciocniră paharele rând pe rând.

— Ar fi trebuit să aduc ceva mai acătării de băut, mormăi Dr Chef.

— Cu toții avem nevoie de apă, doctore, zise Ashby. În plus, te-ai întrecut pe deplin.

Arătă spre bolurile cu mâncare aburindă. Rosemary își duse o mână pe stomac, să-și acopere ghiorăiturile.

Să-ți umpli farfuria era la liber. Boluri și tăvi se plimbau de colo, colo, fără să urmeze un model anume. Până când bolurile se așezară la loc pe masă, farfuria lui Rosemary se garnisise cu salată, o porție cu niște piure purpuriu (rădăcini de tuskem, cum le zisese Dr Chef), două pâinici cu grăunțe și un gândac roșu de coastă de mai devreme. Unt topit asezonat cu ierburi mărunțite se ivea printre articulațiile fusiforme ale gândacului. Rosemary observă că era făcut un mic orificiu în carapace, pe unde Dr Chef presărase condimentele înainte de a-l pune la grătar. Gândacul era de groază privindu-l, dar răspândea o mireasmă incredibilă, iar lui Rosemary îi era suficient de

foame încât să încerce orice. Mai era doar o singură problemă. Nu știa cum se mănâncă.

Probabil că Sissix îi văzuse reticența, pentru că femeia aandriskiană i-a prins privirea peste masă. Sissix își ridică deliberat, încet cuțitul și furculița cu mâinile ei cu patru degete și începu să înlăture carapacea, cu mișcări agile, frângând mai întâi picioarele, apoi eliberând marginile. Rosemary o imită, forțându-se să nu pară prea evidentă lipsa ei de experiență. Aprecie subtilitatea lui Sissix, dar nu putu ignora ironia faptului că o aandriskiană o învăța pe ea cum să consume un fel uman de mâncare.

Dacă Rosemary a greșit cu ceva protocolul descuamării gândacului, niciun alt membru al echipajului nu i-a arătat-o. Erau prea preocupați să molfăie mâncarea, ridicând din când în când omagii talentului culinar al lui Dr Chef și râzând la glume pe care Rosemary nu le putea urmări. Jena lipsei de familiaritate cu felul de mâncare dispăru în clipa în care mestecă prima bucată de gândac – fraged, savuros, un adevărat alint. Un pic asemănător crabului, doar că mai dens. Chiflele erau copioase și fierbinți, piureul dulce-acrișor, salata (culeasă din grădină în ziua aceea, i se spusese) crocantă și revigorantă. Toate temerile ei despre mâncarea spațială îi fuseseră înlăturate. Cu ușurință.

Odată ce foamea i s-a potolit suficient cât să înfulece într-un ritm mai normal, Rosemary observă scaunul gol și setul de tacâmuri nefolosite care o separa de Corbin.

— Cine stă aici? întrebă.

— Ah, zise Dr Chef. O întrebare ceva mai complicată. Nimeni, teoretic, dar e păstrat pentru Ohan.

Rosemary înregistră numele.

— Corect, Sissix a amintit că eal este nocturn, zise, alegând un pronume neutru.

Era singurul mod politicos atunci când nu se precizaseră identificatori de gen.

Ashby zâmbi și scutură din cap.

— *Ei*. Ohan sunt o Pereche sianită. Mascul, dar, totuși, „ei“.

Rosemary își reaminti ecluza de etanșeizare. Lovey nu precizase un navigator, ci niște *Navigator*. Mintea i-o luă razna, surescitată. Cultura sianită era structurată în jurul unui neurovirus denumit Șoptitor. Efectele Șoptitorului erau în mare parte necunoscute restului celor din AG (sianiții interziceau cercetarea virusului de către alții), dar ceea ce *se știa* era că alterează funcțiile creierului gazdă. În măsura în care Rosemary reținuse corect, toți sianiții erau infectați cu virusul la vârsta copilăriei, punct în care încetau să se mai refere la ei înșiși ca indivizi, ci mai degrabă ca entități plurale – o Pereche. După care erau încurajați să se răspândească în largul galaxiei, pentru a împărtăși darurile Șoptitorilor cu alte specii care nu le-ar putea cunoaște la prima mână (virusul încă mai avea până să sară și la alte specii). Abilitățile Perechilor sianite de a raționa în modalități în care alte rase nu erau capabile îi făceau să fie membri indispensabili ai proiectelor de cercetare, laboratoarelor științifice... și navelor de tunelare. În toată brambureala sosirii la bordul lui *Wayfarer*, probabilitatea de a întâlni o Pereche sianită nu îi trecuse prin cap.

— Ei nu servesc cina cu noi? întrebă, încercând să-și ascundă cât de tare își dorea să întâlnească această... persoană?... oameni?

Treaba cu pluralul urma să aibă nevoie de ceva antrenament.

Ashby infirmă cu un gest al capului.

— Perechile sunt paranoice cu sănătatea lor. Le e teamă de orice ar putea să afecteze inadecvat Șoptitorul. Ohan nu părăsesc niciodată nava și nu mănâncă aceeași mâncare ca noi.

— Deși e complet igienică, te asigur, completă Dr Chef.

— De asta a trebuit să fiu fulgerată atunci când am acostat, spuse Rosemary. Lovey a menționat că am niște contaminanți pe care nu îi poate suporta un anume membru al echipajului.

— Ah, da, zise Dr Chef. Trebuie să facem o actualizare la baza de date a imunoboților tăi. Ne putem ocupa de asta mâine.

— Nu e numai o chestiune de sănătate, zise Sissix. Perechile nu socializează prea bine, chiar și cu alte Perechi. Ohan nu ies prea des din cameră. Sunt... Vei vedea când îi vei întâlni. Sunt pe propriul lor mic avion.

— La fel ai fi și tu, dacă ai putea cartografia tuneluri în mintea ta, spuse Jenks.

— Însă Dr Chef mereu păstrează un tacâm și pentru ei, oricum, adăugă Kizzy, mestecând cu spor. Pentru că e un dulce.

— Vreau să știe că sunt oricând bineveniți, spuse Dr Chef. Chiar și dacă nu pot servi masa cu noi.

— Vaaaaiiiiii, ce scumpiii... se topiră Kizzy și Jenks la unison.

— Tehnic vorbind, nici eu nu mănânc, explică Sissix.

Rosemary observase că, deși Sissix luase câte un pic din toate, porțiile ei erau minuscule.

— Doar ciugulesc câte ceva de-a lungul zilei. Unul dintre beneficiile de a nu trebui să îmi mențin corpul cald e că nu am nevoie de prea multă hrană.

Zâmbi.

— Însă îmi place să stau cu toată lumea la masă, seara. E unul dintre obiceiurile umane preferate.

— Sunt de acord din toată inima, spuse Dr Chef, luând un alt gândac roșu de coastă. Mai ales din moment ce eu nu mănânc decât o dată pe zi.

Își balansă gândacul deasupra unui morman de carapace goale. Rosemary numără șase.

— Și atunci ce mănâncă sianiții? întrebă Rosemary.

Un murmur violent străbătu obrajii lui Dr Chef. Chiar și cu anatomia sa nefamiliară, Rosemary avu impresia că era o expresie de dezgust.

— Pasta aia nutrițională respingătoare. Atât, doar tuburi și tuburi din ea, trimise direct de pe planeta Sianat.

— Hei, n-ai de unde să știi niciodată, spuse Jenks. Poate că e delicioasă.

— Nu, zise Kizzy. Cu siguranță nu. Am șterpelit o dată un tub, pentru cercetare.

— *Kizzy*, se burzului Ashby.

Kizzy îl ignoră.

— Imaginați-vă ceva cu consistența unui unt de arahide uscat și rece, dar fără absolut nicio savoare. Fără sare sau altceva. Am încercat să o ung pe pâine, dar s-a dovedit doar o risipă de pâine bună.

Ashby oftă.

— Și toate astea venind de la o femeie care face crize când cineva aruncă *o privire* spre crevetele din oala ei.

— Hei, creveții sunt o delicatesă rară, să știi, se rățoi Kizzy amenințându-l cu furculița.

— Sunt o gustare ieftină, zise Sissix.

— O gustare ieftină pe care o poți lua numai din colonia mea, ceea ce îi face o delicatesă rară. Sunt lăzi întregi din tuburile cu pastă pentru Ohan în cala de marfă. Știam că nici măcar nu ar remarca dacă aș testa una din ele. Cerere și ofertă.

— Nu asta înseamnă cererea și oferta, zise Jenks.

— Ba sigur că da.

— „Cerere și ofertă“ nu înseamnă „te rog să furi obsesiv lucruri pentru că mai sunt grămezi care zac primprejur“.

— Adică te referi la asta?

Își întinse brațul și șterpeli o chiflă de pe farfuria lui. Îndesă întreaga bucată în gură, forțând-o cu degetele, și se apucă să se aprovizioneze cu altele din coșul de pâine.

Ashby se întoarse către Rosemary, ignorând războiul panificațiilor.

— Așadar, Rosemary, spune-ne câte ceva despre tine. Ai o familie acasă, pe Marte?

Rosemary luă calmă o gură de apă. Întrebarea îi făcea inima să bată cam ca un ciocan, însă urma să fie bine. Se antrenase pentru așa ceva.

— Mda. Tatăl meu lucrează în import transpațial, mama mea deține o galerie de artă.

Era întrucâtva adevărat, lipseau doar câteva detalii vitale.

— Mai am o soră mai mare, dar ea locuiește în Hagarem.

Adevărat.

— Lucrează pentru AG. Biroul de Alocări Resurse. Nimic extravagant, doar plimbă hârtii.

Adevărat.

— Oricum, nu suntem foarte apropiate.

Cu siguranță adevărat.

— Și unde ai crescut?

— Florence.

Adevărat.

Jenks își retrase concentrarea de la trânta chiflelor cu Kizzy. Fluieră, admirativ.

— Asta da bucățică bună de investiție imobiliară, spuse. Te tragi din familie cu bani.

— Nu chiar.

Minciună.

— E doar mai aproape de biroul tatălui meu.

Adevărat. Într-un fel.

— Am fost o dată în Florence, zise Kizzy. Când aveam doisprezece ani. Taică-meu a economisit și a tot economisit ca să putem merge acolo la chestia de Ziua Rememorării. Pe toate Stelele, n-o să uit niciodată când toată lumea a dat

drumul la lanternele alea, în mijlocul locului ăla uriaș.

Rosemary știa la ce se referea. Piața Noii Lumi, centrul pentru adunări al Capitalei. O piațetă largă, din piatră, străjuită de statuia eponimului orașului, Marcella Florence, primul uman care a pus piciorul pe Marte.

— Toate chestiile alea mici, urcând și urcând ca niște nave minuscule. Credeam că e cel mai drăguț lucru pe care o să îl văd vreodată, continuă Kizzy.

— Eram și eu pe-acolo, chiar atunci, spuse Rosemary.

— Du-te de-aici, nu te cred!

Rosemary râse.

— Nu cred că cineva a avut cum să rateze Festivalul Tuturor Poveștilor.

Mai exact, tatăl ei fusese unul dintre sponsorii principali ai evenimentului, dar consideră de cuviință să omită aspectul ăsta. Ziua Rememorării era o sărbătoare umană comemorând ziua în care ultimul pământean a părăsit Terra – ziua în care umanii au lăsat definitiv în urmă inospitaliera lor planetă mamă. Sărbătoarea își avea originea într-un obicei exodian, însă Ziua Rememorării a câștigat repede popularitate atât în Republica Solară, cât și în coloniile extrasolare. Festivalul Tuturor Poveștilor marcase bicentenarul Zilei Rememorării, iar evenimentul colateral a fost organizat cu un efort comun al oficialilor solanieni și exodieni. Practic întreaga diaspora a participat, până la ultimul agent și birocrat. Festivalul a fost menit să reprezinte un gest de prietenie și unitate a unei specii fracționate, o recunoaștere a faptului că, în ciuda dificultăților dintre părți, pot lucra împreună pentru un viitor galactic mai luminos. Nu că ar fi avut vreun efect. Diaspora era încă ineficientă în Parlamentul AG. Harmagienii aveau bani. Aeluonienii aveau armată. Aandriskienii aveau diplomație. Umanii aveau argumente.

Niciun festival, indiferent cât de extravagant, nu putea schimba starea de fapt. Dar fusese o petrecere reușită, măcar.

Kizzy rânji la Rosemary.

— Poate ne-am zărit lanternele una alteia. Oh! Ai luat una din înghețatele alea de-acolo? Cele cu lapte adevărat, în caserolele alea crocante, acoperite pe de-a întregul cu dulceață de fructe de pădure și bucățele de ciocolată?

— Uuu, asta sună dulce, zise Dr Chef.

— Dacă memoria mă ajută, am avut două din ele, spuse Rosemary.

Zâmbi, sperând că așa masca vuietul dorului de casă care îi cuprinsese pieptul. Muncise atât de mult ca să se îndepărteze, sărise prin atâtea inele, petrecuse atât de multe nopți nedormite temându-se că va fi prinsă, și totuși... totuși erau gândaci pe farfurie, și plase de progravitat sub tălpi, și o masă plină cu necunoscuți care nu aveau de unde să cunoască ceea ce lăsase ea în urmă. Se afla în spațiul deschis, acum, departe de tot și de toate lucrurile care îi erau familiare.

— Dacă tot ați adus vorba de dulciuri, interveni Dr Chef, lăsându-și – în sfârșit – furculița jos, cine vrea desert?

Chiar dacă stomacul ei era pe cale să plesnească de plin ce era, Rosemary găsi ușor loc pentru trei dintre ceea ce Dr Chef numea „prăjituri de primăvară“ – delicate, crocante, semănând cu migdalele, presărate cu un sos iute pe care nu l-a putut identifica. Nu chiar înghețată cu fructe de pădure ca la Ziua Rememorării, dar nimic nu le-ar fi putut întrece, oricum.

*

După ce a ajutat la strânsul mesei, Ashby se așeză pe una dintre băncile răspândite în grădină. Își scoase scribul și mușcă din ultima prăjitură de primăvară. Prerogativa căpitanului.

Gesticulă înspre scrib, direcționându-l către unul dintre fluxurile Comisiei de Transport. „În

curs de conectare“, sclipi pe ecran. „Verificare acces“. Pe măsură ce bara de progres lucra, aruncă o privire înapoi în bucătărie. Dr Chef se afla în spatele tejghelei, arătându-i lui Rosemary cum să suprapună farfuriile murdare în spălător. Părea atentă, dar un pic pierdută. Ashby zâmbi în sinea lui. Primele zile erau mereu cele mai grele.

Sissix se apropie, cu o cană de ceai în mână.

— Deci, întrebă ea încet, făcând un scurt gest cu capul către bucătărie.

Ashby îi făcu loc pe bancă.

— Totul bine până acum, zise pe sub bărbie. Pare suficient de prietenoasă.

— Am o presimțire bună legată de ea, zise Sissix, așezându-se.

— Da?

— Da. Adică e un pic... of, Stele, nu e niciun cuvânt potrivit pentru ea în klipiană. *Issik*. O știai p-asta?

Ashby scutură din cap. Putea să se descurce cu reskitkishiana, dacă era vorbită rar, însă vocabularul lui nu era prea bogat.

— Literal, înseamnă „moale ca oul“. Ca pielea unui pui de ghioace, când sparge prima dată coaja.

— Aha, înțeleg. Atât de... neexperimentată?

Medită scurt.

— Da, dar nu chiar. Implică faptul că te vei întări în timp.

El încuviință, privind fugar la solzii ei.

— Sunt sigur că așa o să facă.

— Vezi, asta e chestia cu a fi *issik*. Dacă pielea nu ți se întărește...

Își lăsă limba să-i atârne din gură și imită un sunet de înecat. Râse.

Ashby îi aruncă o privire îngrijorată.

— Totuși, vorbim despre *bebeluși*, aici.

Ea oftă.

— Voi, mamiferele, zise cu o exasperare drăgăstoasă.

Își odihni tâmplele pe umărul lui și îi puse mâna pe genunchiul ei. Venind de la un uman, gestul ar fi fost considerat intim, dar el se obișnuise să-l primească des de la Sissix. Asta era versiunea ei de relaxare.

— Tot mai încerci să ne găsești ceva după? întrebă ea, indicând spre scrib.

Fluxul se conectase, afișând un tabel concis al ofertelor de contractare.

— Doar verific să văd ce mai e disponibil.

— Nu vei ajunge departe cu fluxul ăsta.

— De ce?

— Pentru că astea sunt angajamente de nivel superior.

Se putea citi amuzamentul în tonul ei.

— Ești obosit.

— Nu, zise el. Doar că... mă uit și pe-aici.

Și-ar fi dorit să lase explicațiile la atât, dar simțea privirea ei întrebătoare.

Expiră adânc.

— Una singură din astea se plătește mai bine decât toate ultimele noastre trei însărcinări luate laolaltă.

— Navele mari primesc sume mari, spuse ea. Așa a fost mereu mersul lucrurilor.

— Nu ai nevoie de o navă *mare*. Doar de o navă bine echipată.

Privi în jur, prin grădină. Lăzi reciclate, o fereastră de la recuperări, ghivece de mâna a doua.

— Cu îmbunătățirile potrivite, putem începe să aplicăm la operațiunile de nivelul ăsta.

Sissix începu să chicotească, dar se opri când îi văzu fața.

— Vorbești serios?

— Nu știu, spuse Ashby. Mă gândesc dacă nu cumva mă simt atât de confortabil cu munca noastră, încât undeva pe drum am încetat să consider posibil mai mult de atât. Și, teoretic, am putea. Suntem suficient de capabili. Suntem suficient de buni.

— Suntem, zise Sissix încet. Însă aici nu vorbim despre câteva noi circuite. Am avea nevoie de un nou alezaj, iar numai asta te-ar costa din start profitul unui an standard întreg. Aș vrea un nou panou, pentru că cel de acum e deja suficient de înțepenit așa cum e. Ar trebui un stoc mai mare de alge, mai mulți stabilizatori, mai multe balize... Iartă-mă. Nu încerc să-ți calc în picioare visul.

Îi adresă cu ghearele un scărpinat prietenos pe genunchi.

— Bine, hai să zicem că ai economisit suficient, reluă ea, și ne-am echipa cum trebuie și am putea lua însărcinări de nivel superior. La ce ți-ar folosi?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că de ce *ai vrea* așa ceva, în afară de orice ți-o fi spus Yoshi de ți-a intrat sub piele?

El își ridică sprâncenele și zâmbi afectat.

— De unde știi?

Ea râse.

— Doar ghiceam.

Ashby se scărpină în barbă și se gândi. Pentru *ce* i-ar trebui? După ce a plecat de acasă, acum atât de mulți ani în urmă, uneori se întreba dacă s-ar mai reîntoarce la Flotă ca să crească copii sau dacă s-ar așeza la casa lui în vreo colonie pe undeva. Însă era un spațial până în măduva oaselor, și avea o mâncărime pentru hoinărit. Pe măsură ce anii au trecut, gândul de a-și întemeia o familie s-a estompat. Avantajul unei familii, crezuse el mereu, era să te bucuri de experiența de a aduce ceva nou în univers, pasându-ți cunoștințele și văzând o parte din tine continuând să trăiască. A ajuns să considere că viața sa în spațiu acoperea acea nevoie. Avea un echipaj care se baza pe el și o navă care continua să crească și tunele care vor fi dăinuit timp de generații. Pentru el, asta era suficient.

Dar era oare suficient ce avea acum? Era mulțumit, desigur, dar *putea* mai mult. Putea construi lucruri mai mari, care să ajute un număr mai mare de oameni. Le putea da alor săi o porție mai mare din profit, ceea ce își propusese de mult și lucru pe care ei cu prisosință îl meritau. Nu împărtășea aroganța lui Yoshi, dar nu putea tăgădui ideea că un căpitan uman care să ducă la bun sfârșit munci care tradițional fuseseră rezervate speciilor fondatoare venea cu un sentiment de mândrie inerent. Putea...

— Ah, nu c-aș schimba subiectul, însă voiam să îți spun, zise el. Am primit azi de la Tessa un mănunchi video. Ky a început să meargă.

— Asta e minunat! zise Sissix. Spune-i că îi trimit felicitările mele, completă, după care se opri, încurcată. Bine, să fiu sinceră, mereu uit că vouă vă ia atât de mult ca să mergeți în două picioare. Mereu când mi l-am imaginat pe nepotul tău, îl vedeam deja fugind de colo, colo.

Ashby râse.

— Va face și asta cât de curând.

Va face, fugărindu-și sora mai mare, zdrelindu-și genunchii, rupându-și oasele, arzând o cantitate din ce în ce mai mare de calorii. Tessa mereu protesta când Ashby îi trimitea credite, însă nici nu a zis niciodată în mod direct că le refuză. La fel, nici tatăl lui, care încă mai avea probleme cu vederea, în ciuda repetatelor operații. Ceea ce avea nevoie era un implant optic, așa cum Tessa avea nevoie de mâncare mai sănătoasă pentru copiii ei decât cea posibilă din slujba în cala de marfă a Flotei.

El putea mai mult de atâta.

---

[2] Rosemary = Rozmarin (eng.)

[3] *Prison Planet 6: The Zero-G Spot*, în original (n. trad.)

Ziua 130, anul 306 Standard AG

....

DETALII TEHNICE

Sunetele înfundate ale unor boxe îl întâmpinară pe Jenks în timp ce mergea prin coridoarele din cala motoarelor. Notele joase răsunau ca un ecou printre țevile care se întindeau de-a lungul tavanului. Urmări sunetul tobelor, naiurilor, corzilor de chitară, tânguirea vocilor harmagiene... și un de netăgăduit falset al unei femei umane care cu siguranță nu făcea parte din înregistrare.

Intră în zona camerei de control. Aici era bârlogul lui Kizzy, un spațiu foarte bine iluminat, umplut cu bancuri de lucru îngropate în piese de schimb, cutii etichetate manual și jumătăți de proiecte abandonate. Un dulap cu unelte străjuia una dintre intrări, umplut cu tot soiul de instrumente imaginabile. Două fotolii verzi, cu țesătura lor roasă acoperită de petice, se odihneau strategic lângă țevile calde ce pompau combustibilul uzat către cuvele de procesare de sub. Între scaune se afla un brasaj pentru mek, cuplat artizanal cu una dintre liniile principale de alimentare ale motorului. Avea nevoie de o curățare.

Techi-mec'a însăși era suspendată de o scară de lucru, cu capul și mâinile îndesate în gaura unui panou de pe tavan. Șoldurile ei țineau ritmul percuției tobelor. Își coordonase mișcările pe vibrațiile muzicii, unduindu-se pe măsură ce treaba înainta.

— Pocnește-i în fațăăăăă... Maimuțelor le place și looooor!

— Bună, Kizzy, zise Jenks.

— Mâncași o ha-har-Monìcăăăăă! Șosete – îmi vin – cu pălăria!

— Kizzy.

O unealtă zdrăngăni pe podea. Mâinile lui Kizzy se strânseră într-un pumn pe măsură ce melodia crescuse într-un crescendo fulminant. Dansa pe scara care se bălăngănea, cu capul încă înfipt în tavan.

— Șosete! Îmi vin – cu pălăria! Șosete! Îmi vin – cu pălăria! Pășește pe – niște – dulci – friganeeeeele! Șosete! Îmi vin – cu pălăria!

— Kizzy!

Kizzy își scoase capul. Apăsă cu mănușa butonul prins la talie și reduse volumul din boxe.

— Ce-i?

Jenks își arcui o sprânceană.

— Măcar ai *vreo* idee cum se cheamă cântecul ăsta?

Kizzy clipi des.

— „Șosete îmi vin cu pălăria“, zise ea.

Reveni cu capul în tavan, terminând ceva de înșurubat.

— *Shoshet'e Maev'in KhePhalhara*. E interzis în Protectoratul Harmagian.

— Nu suntem în Protectoratul Harmagian.

— Dar știi despre ce e vorba în cântec?

— Știi că nu vorbesc hanto.

— E despre cum să le-o tragi familiei regale harmagiene. Cu detalii glorioase.

— Ha! Ce chestie. Deja îmi place și mai mult.

— Se pare că melodia asta a stârnit răscoala din *Shosh'et* de anul trecut.

— Aha. Păi, dacă trupa asta își urăște conducerea *atât de mult*, mă îndoiesc că le-ar păsa că inventez eu propriile cuvinte. Nu mă pot cenzura cu ale lor „versuri corecte“. Să mă fut în el de sistem. Deci, care-i treaba? mai zise ea icnind în timp ce se lupta cu o valvă înțepenită.

— Am nevoie de bobina pentru circuitul axial și habar nu am unde-ai pus-o.

— Trusa din partea stângă.

Jenks privi dintr-o parte în alta.

— Stânga mea sau stânga ta?

— Stânga mea. Ba nu. Stai. Stânga ta.

Jenks merse către bancul de lucru, târșâi o cutie goală și se cocoță pe ea, să vadă. Grămezile de resturi care acopereau blatul se amestecaseră, creând o nebuloasă-morman. Răscoli prin ea. O încrengătură a unui furtun de alimentare cu trei joje. O pungă pe jumătate mâncată, cu creveți iuți („Iuți ca apocalipsa", anunța eticheta). Un amestec de căni murdare. Mai multe seturi de planșe, cu adnotări și mâzgăleli pe ele. O casetă nedesfăcută cu... Jenks se opri și își ridică fruntea către Kizzy.

— De curiozitate, zise, ce faci acolo?

Kizzy îi arătă palmele. Mănușile ei de lucru erau ornate cu o mâzgă verzuie și densă.

— Chepengul rezidual e înfundat.

El se uită înapoi la cutia de pe blat.

— Ai putea să rezolvi asta în trei timpi și trei mișcări dacă ai folosi niște fixoboți.

— N-am niciun bot.

— Hm, atunci cutia asta cu boți la care mă uit e mai exact *ce*?

Capul lui Kizzy reapăru. Privi cruciș către blat.

— Ah, boții ăia.

Dispăru din nou în tavan.

El trecu un deget pe ambalaj. Buricul degetului i se murdări de praf.

— Nici măcar n-ai deschis-o vreodată.

Logo-ul companiei producătoare îi sări în ochi.

— Dumnezeule mare, Kiz, ăștia sunt boți Tarcska! Ai idee cât de ultimul-răcnet sunt?

— Boții sunt plictisitori, spuse ea.

— *Plictisitori*.

— Îhî.

Jenks clătină din cap.

— Cândva demult, rasa umană ar fi făcut moarte de om ca să pună mâna pe puterea de calcul din ăștia micii de-aici – *la propriu omorât* –,

iar tu îi ții îngropați sub ronțăieli mucegăite. De ce i-ai mai luat, atunci?

Un rotocol de mâzgă alunecă dincolo de panou și se împrăștie pe podea.

— Dacă o să ne găsim cândva într-o situație cu totul și cu totul extra-fututǎ, în care tu n-ai putea să mă ajuți, iar Lovey n-ar putea să oprească nimic, atunci o să-i folosesc. Slavă Spațiului Mare, asta n-o să se întâmple niciodată.

Luă o unealtă de la centură și se întinse pe vârfuri. Ceva metalic protestă.

— *Curu' mă-tii*, *mergi*, dobitoc nenorocit!

Jenks dădu la o parte un tub gol de lipici și găsi bobina. Și-o prinse la propria centură.

— Apropo, filtrul de aer e finalizat. Mă duc să verific cu Lovey. Vrei să dai totul gata înainte să te culci?

Se auzi un răspuns, dar era înăbușit sub zăngănit și înjurături și mâzgă picurând. Jenks zâmbi și ieși din cameră. Kizzy rămase în tavan, murdară și profană. Jenks știa că pentru ea cele de acum erau niște clipe încântătoare.

Mai erau și alte Lovelace prin lume, desigur. Codul ei sursă putea fi cumpărat de la orice dealer de AI. Probabil că erau zeci de versiuni ale ei călătorind prin galaxie – poate sute, nu era sigur. Dar nu erau ea. Lovey pe care Jenks o cunoștea fusese formată de către *Wayfarer* într-un mod unic. Personalitatea ei fusese modelată de fiecare experiență pe care ea și echipajul au petrecut-o împreună, de către fiecare loc prin care au trecut, fiecare conversație pe care i-au împărtășit-o. Și, sincer, se gândi Jenks, nu la fel s-ar putea spune și despre persoanele compuse din materie organică? Nu erau cu toții născuți rulând Platforma de Bază Umană, care se modela și se schimba pe măsură ce timpul trecea? În ochii lui Jenks, singura diferență reală între dezvoltarea mentală a umanilor și a AI-urilor era viteza. Învățase să meargă și să vorbească și să mănânce și tot restul de lucruri

esențiale înainte să înceapă să aibă un simțământ al identității. Lovey nu trebuia să își facă griji pentru astfel de treburi. Nu fusese nevoie pentru ea să petreacă ani întregi învățând cum să monitorizeze sistemele sau cum să întrerupă circuitele. Își începuse viața cu întreaga maturitate și cu toate cunoștințele de care avea nevoie pentru a-și face munca într-un mod cât mai competent. Însă, în cei trei ani standard de când fusese instalată, devenise cu mult mai mult decât o simplă AI a unei nave. Devenise ceva cu adevărat minunat.

— O zi bună?

El rânji.

— Știi bine cum mi-a fost ziua.

Lovey avea camere și senzori peste tot. Își păstra vigilența tot timpul. Era reconfortant să știi că un accident sau o vătămare a cuiva nu ar fi trecut neobservate, chiar și în cele mai îndepărtate cotloane. Lovey era mereu prezentă ca să ajute. Dar era și genul de situație care te determina să te abții să te scarpini la ouă sau să te scobești în nas. Să ai o AI împrejur te obliga să adopți bunele maniere.

— Totuși, îmi face plăcere să îmi povestești tu.

— Bine. A fost o zi bună. Cred că suntem pregătiți pentru străpungerea de mâine. Totul funcționează corect, din ce-mi dau eu seama.

— Ce părere ai despre Rosemary?

— Pare de treabă. E greu să zic. E un pic cam tăcută și a fost cam greu de urnit. Cu toții vom avea nevoie de ceva vreme ca să o cunoaștem.

— M-am simțit atât de prost că a trebuit să o fulger când a sosit la bord... Părea răvășită după aia. Nu e ceva plăcut cu care să întâmpini pentru prima dată pe cineva.

— Sunt sigur că a înțeles că tu doar îți făceai treaba.

Jenks o luă de-a lungul panourilor peretelui, cercetând după eventuale beculețe roșii care ar fi

însemnat probleme. Lovey nu îl avertizase despre nicio situație anormală, însă dacă ceva într-adevăr ar fi funcționat anormal poate nu ar fi fost capabilă să îi spună. Făcea turele astea de două ori pe zi, pentru orice eventualitate.

— Crezi că este drăguță?

Jenks ridică un pic bărbia către cea mai apropiată cameră de vedere, apoi privi la loc spre unul dintre circuitele ei de analiză. Filamentul era vechi; va trebui să fie înlocuit în vreun decimal și ceva.

— Da, probabil. Nu gen „m-a dat pe spate de frumoasă“, însă, dacă aș fi o doamnă, aș fi mulțumită să arăt ca ea.

Se urcă pe o banchetă de acces și examină rândul de sus al circuitului.

— De ce întrebi?

— Pare genul de care ai zice că e frumoasă.

— Cum așa?

— Îți mai aduci aminte simularea aceea de aventură pe care ai jucat-o acum doi ani? *Căderea Soarelui Negru*?

— Desigur. Grozavă simulare. Sunt arheologi care încă mai spun că nu pot face diferența între ruinele arkaniene din simulare și cele din realitate.

— Îți mai aduci aminte linia romantică pe care ai selectat-o?

— Care îi era numele... Mia. Da, un personaj foarte bine scris. Mi-a plăcut mult cum i-a fost redactată povestea.

— Hmmm. După care mi-am dat seama când a acostat Rosemary pe navă că are un zâmbet foarte plăcut și cârlionți scurți, la fel ca Mia. Deci, m-am gândit că ți-ar fi pe plac.

Jenks chicoti.

— O concluzie suficient de solidă, nu mă gândeam că ții rostul la astfel de lucruri.

— Îmi place să știu ce îți place.

— Îmi place de tine.

Jenks se dădu jos de pe scaun, așeză bobina și merse către galerie. Inspecția putea să mai aștepte. Își puse puloverul gros care era împachetat de muchia galeriei, acolo unde îl lăsase ziua trecută. Coborî spre nivelul camerei cu temperatură controlată, un contrast răcoros cu galbenul cald ce pulsa din nucleul lui Lovey.

— Dacă *aș fi* zis că e drăguță, te-ar fi deranjat?

Lovey râse.

— Nu. Gelozia este stupidă.

— Doar pentru că e stupidă, asta nu înseamnă că nu o poți simți.

— Adevărat, însă ce sens ar avea să fiu geloasă pe cineva care are un chip? Sau sâni, șolduri și tot pachetul. Jenks, voi sunteți concepuți încât să priviți trupurile drept ceva atractiv. Delectați-vă cu ele.

Luă o pauză, după care continuă:

— Dacă ar fi fost legal pentru mine să am un corp, cum ai vrea să arate?

— Păi, bună întrebare, zise Jenks. Nu m-am gândit la asta.

— Mincinosule.

Jenks se așeză și se sprijini de perete. Putea simți ușoarele vibrații ale sistemului ei de răcire bâzâind de scalpul său. Desigur, se gândise la Lovey având un trup. De multe, multe ori.

— Ce fel de corp ai vrea să ai? replică Jenks. Asta e mult mai important.

— Nu sunt sigură. De-asta am fost atentă la ce ești *tu* atent. Nu știu ce înseamnă să fii în orice altă formă decât cea pe care o am acum, așa că îmi este greu să îmi exprim dorințele în direcția asta. Nu e ca și cum sunt toată ziua țintuită locului aici dacă nu am picioare.

— Spune-o celor de la PSD.

Prietenii Sapienților Digitali era una dintre acele organizații care avea inimile în locul potrivit, dar capetele puternic înfipte în fund. Pe hârtie,

Jenks credea în mare cam în aceleași lucruri, mai exact faptul că AI-urile erau persoane sapiente demne de a căpăta aceleași drepturi juridice precum toți ceilalți. Însă PSD se raporta complet greșit față de situație. Pentru început, nu aveau mai deloc tehnicieni în rândurile lor. Ignorau știința efectivă din spatele cogniției artificiale, în favoarea unei grămezi de aiureli sclifosite, din care rezulta că AI-urile ar fi niște suflete organice închise în cutii de metal. AI-urile nu erau deloc așa. Să compari o AI cu un sapient organic era ca și cum ai compara un uman cu un harmagian. Puteai găsi niște similitudini, iar ambii meritau același grad de respect, dar, sub capotă, operau în moduri fundamental diferite. Jenks era întru totul de acord cu recunoașterea drepturilor cuvenite AI-urilor, însă inabilitatea celor din PSD de a discuta despre mințile digitale cu măcar o urmă de acuratețe era mai degrabă un handicap, decât un avantaj. Modul lor sacramental de a se purta în timp ce împrăștiau informații greșite era o cale groaznică pentru a câștiga o dezbatere, în fapt o modalitate foarte potrivită pentru a înfuria oamenii.

— Exact la asta m-am referit, zise Lovey. Se comportă ca și cum toate AI-urile vor un trup. Eu presupun ca da, vreau, însă asta nu înseamnă că toți vrem. E o preconcepție organică incredibilă ideea că dulceaga voastră existență fizică este un fel de culme spre care aspiră orice sistem programat. Fără supărare.

— N-am de ce.

Jenks reflectă un moment, după care continuă:

— Asta e o situație ipotetică, nu? Noi presupunem că trupurile organice sunt minunate, toți ceilalți și le-ar dori, după care ne ducem să ne facem operații transgenetice, ca să arătăm mai tineri sau mai subțiri sau cine știe cum.

— Ți-ai făcut și tu câteva modificări. Nu chiar trans-uri, și totuși. Crezi că e ceva diferit de cum își dorește careva să fie mai tânăr? Nu toate operațiile corporale țin de vanitate?

— Hmmm, zise Jenks, resimțind în urechi acea apăsare.

Își reaminti înțepătura iute a acului coborând tușul sub pielea lui.

— E o întrebare foarte bună. Habar nu am, continuă el lovindu-și ușor buzele cu vârful degetelor. Știi bine că sunt iritat când vine vorba de transuri, așa că presupun că opinia mea nu e chiar obiectivă. Însă cred că treburi de genul transuri anti-îmbătrânire își au cauza dintr-o lipsă acută de respect de sine, pentru că simți că nu ești suficient de bun așa cum ești. Tot ce mi-am făcut la corp am făcut-o din dragoste. Serios. M-am tatuat ca reamintire a unor anumite locuri și întâmplări, însă, în cele din urmă, tot ce mi-am făcut a fost un fel de a spune că ăsta e corpul *meu*. Că nu vreau corpul pe care toți ceilalți mi-au spus că ar trebui să îl am. Dr Chef e singurul medic pe care l-am cunoscut și care nu mi-a spus *vreodată* că viața mea ar fi mai ușoară dacă mi-aș pune niște transuri. Știi tu, ca să am o înălțime *normală*. La dracu' cu ei! Dacă mi-aș face cândva modificări fizice, ar fi modificări care ar veni din propria mea inițiativă.

— La fel cred și eu, spuse Lovey. Chiar dacă pentru mine e un subiect controversat. Orice discuție despre trupuri este în cazul meu în întregime ipotetică până ce nu se schimbă vreo lege, ceva.

— Ai vrea cu adevărat să ai un trup? zise el, ezitând și simțindu-se un pic jenat de ce urma să o mai întrebe. Nu ai vrea doar datorită mie, nu?

— Nu. M-am tot gândit și nu cred că argumentele pro ar echilibra pe cele contra.

— Ok, își încrucișă Jenks mâinile pe burtă. Mai întâi argumentele contra.

— Contra. Te poți afla doar într-o singură cameră deodată. Incapabilă să te uiți și în interiorul navei, și în afara ei, în același timp. Necesitatea de a îmi cupla în mod fizic creierul în Rețea de fiecare dată când aș vrea să caut ceva anume. Sau, da, aș putea folosi un scrib, bănuiesc, însă asta pare o modalitate foarte *lentă*.

— Mereu am fost invidios pe chestia asta, spuse Jenks.

Pentru Lovey, verificarea unei referințe sau parcurgerea unor fluxuri erau la fel de simple ca activarea acelui proces cognitiv ce avea acces la Rețea. Mereu își imagina că e ca prezența unei întregi biblioteci descărcate în mijlocul minții tale, plină de cărți pe care le poți citi în câteva secunde.

— Sincer, cred că majoritatea argumentelor contra provin din problemele de percepție și de conștientizare spațială. De aceea consider că argumentele contra au mai multă greutate. Sunt mult mai variate. M-aș putea obișnui să am doar un singur set de ochi, presupun. Ar putea fi odihnitor. Sau plictisitor, nu sunt sigură.

— Poate câte un pic din fiecare. Hai să vedem care sunt cele pro.

— Să pot părăsi nava. Ăsta e unul important. Nu simt că îmi lipsește deocamdată, în starea în care mă aflu acum, dar se pare că vă distrați de minune de fiecare dată când faceți vreo vizită unui orbite sau coborâți la solul vreunei planete.

— Și altceva?

— Să iau cina cu echipajul. Conversații față-n față. Să privesc spre cer de la sol.

Luă o pauză, după care reluă:

— Să am capacitatea de a îți fi un adevărat companion. Știi tu, sub orice aspect.

Chiar și așezat, Jenks simți cum i se înmuiară picioarele.

— E un mod frivol de a gândi, oftă Lovey, ținând cont de cum stau lucrurile în momentul

ăsta. Dar, chiar și așa, nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Care întrebare?

— Ce fel de trup ai vrea să am? Sau, mai bine zis, ce-ai considera tu *drăguț*?

— Asta e cam... Nu sunt sigur că pot rezuma ușor. Depinde foarte mult de persoană.

— Hmmm. Ok, atunci cum arătau femeile cu care te-ai acuplat?

Jenks lăsă să-i scape un râs sincer.

— Faci cumva o bază de date nouă?

— Poate, spuse ea după o scurtă pauză.

Jenks zâmbi afectat.

— Lovey, dacă ai putea avea un corp, ar trebui să arate așa cum *tu* ți l-ai dori.

El se relaxă înapoi de perete și își trecu degetele peste un mănunchi de cabluri.

— Te-aș considera drăguță indiferent de ambalaj.

— Pe toate Stelele, ești plin de vrăjeală, râse Lovey. Dar d-asta îmi și ești atât de drag.

Conținut flux: *Fibra* – Sursa ta oficială pentru noutățile Flotei Exodiene (Public/Klipiană)

Denumire articol/Data: Sumarul știrilor de seară – Galactic – 130/306

Criptare: 0

Cale către traducere: 0

Transcriere: [vid:text]

Identificator: 7182-312-95, Ashby Santoso

Salutări și bun venit la știrile noastre de seară. Sunt Quinn Stephens. Începem sumarul din această noapte cu noutățile Flotei.

Ziua de ieri a reprezentat cea de a patra comemorare a dezastrului de la Oxomoco. Evenimente memoriale au fost ținute de-a lungul întregii flote, în comemorarea decesului celor 43.756 de exodieni care și-au pierdut viața după prăbușirea unui transportor, provocat de colapsarea pe Oxomoco a unui reazăm șubrezit, fapt care a condus la o decomprimare rapidă a mai multor niveluri de habitat. Ieri, toate navele principale ale Flotei și-au stins luminile timp de două minute, la ora 14.30, ora accidentului. Dezastrul a fost de asemenea comemorat anul acesta pe Marte, prin dezvelirea unei

statui memoriale la Grădina Botanică Samurakami. Președintele marțian Kevin Liu a fost prezent la ceremonie și a dedicat memorialul „familiilor de la bordul Oxomoco-ului și tuturor curajoșilor noștri frați și surori ai Flotei.“ Amiralul Ranya May a mulțumit guvernului marțian pentru gest, declarând că „Ambele noastre societăți au renunțat să mai întoarcă privirea de la necazurile care se abat asupra celeilalte. Acest fapt este rezultat al lungului drum pe care l-am străbătut în eforturile comune de a micșora distanța ce ne separă“.

Alte știri ale Flotei: temerile legate de epidemia de marabunta de la bordul navei Newet în sfârșit s-au risipit. Ultimului pacient i-a fost permisă ieșirea din carantină, iar fișa sa medicală nu mai indică niciun pericol. Ofițerul Flotei însărcinat cu Sănătatea este încrezător că nicio urmă a virusului nu se mai află la bordul navei. O declarație emisă în această dimineață reamintește tuturor rezidenților și pasagerilor Flotei faptul că este necesară programarea regulată la propria divizie medicală și upgradarea corespunzătoare a imunoboților. De asemenea, se atrage atenția asupra riscului la care se supune cineva în cazul apelării la clinici de implant nelicențiate. Se crede că virusul marabunta a fost adus la bordul Newet de către un individ care a patronat recent o clinică de implanturi dintr-o colonie de graniță. Ca răspuns la epidemie, Oficiul Sanitar lucrează asiduu la upgradarea scanerelor din calele de andocare de-a lungul întregii flote, pentru a putea detecta mai rapid persoanele care poartă boți pirătați.

Următorul decimal va avea loc cea de a 31-a ediție a festivalului anual Prăjeala Gândacului, de la bordul navei Dou Mu. Oficiul de Transport anticipează o creștere semnificativă a traficului navetelor și întârzieri de andocare pe întreaga durată a festivalului. Toate persoanele ce călătoresc între nave sunt rugate să își planifice corespunzător sejururile, chiar dacă nu intenționează să participe la festival.

În secțiunea de știri din Republica Solară, fostul CEO al Phobos Fuel, Quentin Harris al Treilea, a fost în mod oficial pus sub acuzare pentru trafic de armament, conspirație și crime împotriva sapiențialității. Harris e suspectat că ar fi instrumentat un grup infracțional de trafic de arme interzise – inclusiv targhetoare-genetice –, destinate mai multor clanuri toremiene, în momentul de față implicate într-un război civil. Harris a fost arestat în dimineața acestui standard, după ce un pachet de documente demonstrând

implicarea sa în grupul de traficanți a fost urcat pe mai multe servere ale Rețelei. Harris susține că dovezile au fost falsificate de către rivali de afaceri, pledând nevinovat.

Între știrile coloniilor umane independente: construcția unei noi uzine de reaquavificare pe Seed a fost oprită ultimul decimal după descoperirea unor artefacte arkaniene antice. O scanare din satelit a confirmat prezența unor extinse ruine arkaniene de-a lungul regiunii Refugiul Foothill. Deși comunitatea academică AG este entuziasmată de importanța sa istorică, descoperirea a cauzat deja probleme pentru municipalitatea din Seed, care suferă de lipsă acută de surse de apă. Universitatea Alexandria și Institutul Hashkath pentru Migrație Interstelară au compus o echipă mixtă de studiere a sitului. Guvernul municipal al Seedului a emis o cerere oficială de ajutorare adresată diasporei, în speranța de a primi fondurile necesare achiziției unor aquavificatoare mobile, ca măsură de urgență.

Știri galactice: războiul de la granița Hok Press continuă să se intensifice pe măsură ce trupele aeluoniene intră în cel de al treilea an standard de conflict armat cu Sinergia Rosk. Moartea a douăzeci și șase de civili AG pe Kaelo a fost raportată în această dimineață, în urma unui șir de bombardamente roskiene. Deși guvernul aeluonian a dezvăluit foarte puține detalii privind eforturile militare, informațiile din zonă indică faptul că există o creștere în numărul de trupe dispuse în întreaga regiune Kaelo.

Cu acestea, terminăm știrile serii. Știrile dimineții vor fi gata pentru a fi accesate la ora 10 mâine dimineață. Pentru o detaliere a noutăților și multe alte știri exclusive, disponibile atât în format video, cât și text, conectați-vă la fluxul Fibrei prin intermediul scribului sau al implantului neuronal. Vă mulțumim pentru atenție și vă dorim un zbor cât mai în siguranță.

Ziua 131, anul 306 Standard AG

....

STRĂPUNGERE ÎN ORB

Micul dejun fusese pregătit deja pe masa din bucătărie atunci când Rosemary se reîntoarse de dimineață în Acvariu. Două boluri mari cu fructe (depozitate în stazie, după aspectul palid al pielițelor), un coș cu niște pateuri nefamiliare și o tavă fierbinte cu un fel de terci de ceva maro-închis. Dr Chef stătea în spatele tejghelei, mărunțind legume cu două mâinipicioare, uscând tacâmuri cu o altă pereche. Obrajii îi erau aprinși când se apropie.

— Bună dimineața, zise el. Cum ai dormit?

— Nu rău deloc, zise ea, cocoțându-se pe scaun. M-am trezit totuși de câteva ori, un pic confuză.

Dr Chef încuviință.

— Niciodată nu e ușor să adormi într-un loc nou. Ești norocoasă că am avut deja un pat stil-uman instalat în cabină. Când m-am alăturat echipajului, a trebuit să aștept câteva zile înainte să sosească mobilă potrivită mărimii mele. Micul dejun pe-aici e o chestie de fiecare-și alege, la fel și prânzul. Ronțăieli sunt disponibile întreaga zi, așa că treci dacă te apucă cheful de ciuguleală. Ah, și e mereu ceai. Poți să-ți iei o cană oricând vrei.

Arătă înspre două decantoare largi, suspendate undeva la capătul tejghelei. Un raft cu cești se odihnea alături. Două etichete schițate de mână însoțeau decantoarele. „Ceai fericit!“, scria pe una, deasupra unui desen cu un uman cu ochi mari, rânjind pe sub o frizură ciufulită. „Ceai plictisitor“, scria pe o alta. Umanul desenat acolo părea mulțumit, dar indiferent. Scrisul de mână avea același stil ca semnul de la intrarea în Acvariu. Al lui Kizzy.

— Ceai plictisit? întrebă Rosemary.

— Fără cofeină. Doar ceai perfect normal, zise Dr Chef. Niciodată nu o să înțeleg de ce vouă, umanilor, vă place atât de mult substanța asta cu tremurici. Ca doctor, îmi displace profund să vă văd cum vă începeți ziua cu stimulante, însă ca bucătar înțeleg cât de importante sunt obiceiurile micului dejun. Doar că nu mai mult de trei cești pe zi, și cu siguranță nu pe stomacul gol, mai zise îndreptând un deget durduliu către ea.

— Nu-ți face griji, spuse Rosemary dând să-și ia o cană. Sunt mai mult genul de plictisitor băutor de ceai.

Dr Chef păru mulțumit.

Ea arătă spre rulourile de pateuri.

— Miros minunat. Ce sunt?

Răspunsul veni din spatele ei.

— Chifle afumate! exclamă Kizzy, sărind pe scaunul înalt și apucând unul dintre pateurile gălbui.

Se apucă să îl mănânce cu o mână, cu alta înfruptându-se din terci.

— Chifle afumate?

— Încă unul dintre produsele de la mine de-acasă cu un nume nu ușor de tradus, zise Dr Chef.

— Le pregătește de fiecare dată când străpungem, zise Kizzy, aglomerând o farfurie cu mai multe chifle și cu o mulțime de fructe.

— Sunt un nutriment bun și eficient pentru o zi grea de muncă, se justifică el privind-o cruciș pe Kizzy în timp ce ea își umplea o cană cu „Ceai fericit“. Spre deosebire de *asta*.

— Știu, știu. Trei porții maxim, promit, spuse ea, după care se întoarse către Rosemary, strângându-și cana între palme. Care e verdictul cu draperiile?

— Sunt grozave! zise Rosemary. Fac camera să pară foarte caldă și primitoare.

Era adevărat. Aproape uitase că nu mai trăia la sol până ce nu trăsese draperiile în dimineața aceea, găsind dincolo de geam un sistem solar

plutind maiestuos. Chiar dacă mai călătorise până atunci între planete, realizarea faptului că acum locuia în spațiul deschis încă nu i se așezase complet în minte.

Mușcă dintr-o chiflă afumată. Pâinea era pufoasă și aerată, umplutura – neidentificată –, bogată și savuroasă, cumva amintind de ciuperci la grătar. Afumate, într-adevăr, însă ușor condimentate, de asemenea, cu un grad numai potrivit de sare. Se uită la Dr Chef, care o scruta nerăbdător.

— Sunt extraordinare!

Chipul lui Dr Chef se lumină.

— Umplutura este făcută din *jeskoo*. Cred că voi, solanienii, îi spuneți ciupercă albă de scoarță. Destul de diferit de ingredientele cu care am crescut eu, dar e o aproximare suficientă. Am suplimentat aluatul cu vierme de făină.

— Nu vrea să ne spună rețeta, se burzului Kizzy. Nenorocitul vrea să o ducă cu el în mormânt.

— Grumii nu au morminte.

— Pe fundul oceanului, atunci. Asta e *și mai rău* decât un mormânt. Mormintele măcar le poți deshuma, zise amenințându-l cu o chiflă. Vreun tâmpit de pește o să-ți mănânce partea aia de creier care conține rețeta asta, iar noi vom fi pierduți fără ea.

— Atunci ai face bine să le mănânci cât timp mai poți, conchise Dr Chef.

Obrajii i se scuturară într-un pufăit tremurat. Rosemary deduse că, în funcție de cât de rapide erau pufăiturile, cu atât mai mare îi era „zâmbetul".

— Așadar, spuse Kizzy, îndreptându-și atenția către Rosemary, e prima oară când asiști la o străpungere, nu?

— Scuze, la o *ce*? zise Rosemary.

Kizzy chicoti.

— Asta îmi răspunde întrebării. O *străpungere* e acțiunea de a construi un tunel.

— Ah, da.

Rosemary sorbi din ceai. Ușor dulceag, nimic special. Ok, deci *era* un pic plictisitor; și totuși reconfortant.

— În fapt, mă gândeam...

Făcu o pauză, încercând să nu se facă de râs.

— Știu că nu o să fie cazul să ajut în vreun fel la munca de tunelare, dar mi-aș dori să capăt mai multe cunoștințe despre cum funcționează toată treaba.

Kizzy își strânse buzele, entuziasmată.

— Vrei să-ți dau câteva lecții de bază?

— Dacă nu e un deranj prea mare, da, aș vrea.

— Oh, pe toate gălețile cu Stele, bineînțeles că nu e niciun deranj. Sunt măgulită, iar tu ești adorabilă. Păi, așa, ia să vedem. Ai avut vreun curs despre manipulare spațială? Uh, probabil că nu, am dreptate?

— Nu pot spune că am avut.

— Topografie temporal-spațială?

— Nope.

— Teoria transdimensionalității?

Rosemary luă o mină spășită.

— Vaaaiiii! exclamă Kizzy, strângându-și palmele la piept. Ești o virgină în fizică! Ok, ok, o să facem totul simplu, mai zise căutând pe după tejghea pentru a mima cu ceva. Gata, aici. Zona de deasupra castronului cu terci – gesticulă ea cu emfază – e țesătura spațiului. Terciul în sine este substratul, propriu-zis spațiul dintre spațiu. Iar maimuțoiul ăsta – și ridică din bol un fruct de pădure mic și negru – este *Wayfarer*.

— Oh, abia aștept să văd asta, zise Dr Chef, odihnindu-și brațele de sus de partea cealaltă a tejghelei.

Kizzy își drese vocea și își îndreptă spinarea.

— Deci, ăștia suntem noi, continuă Kizzy, trecând fructul peste castron. Avem două margini

de spațiu pe care să le conectăm, corect? *Aici* și *aici*, zise punctând cu un deget în terci și lăsând mici adâncituri la capetele opuse ale castronului. Așa că noi călătorim către o margine, *vruuummm*, iar toți oamenii care zboară pe lângă noi și ne observă sunt gen, pe toate Stelele, iote-te ce navă demențială, ce geniu tehnician a putut să născocească un lucru ca ăsta, iar eu sunt, gen, oh, îs eu, Kizzy Shao, puteți să vă numiți copiii după mine, *vruuummm*, ș-apoi ne punem la locul de start, completă ea suspendând fructul de pădure deasupra terciului. Odată ce suntem pe poziție, pornesc sfredelul interspațial. L-ai văzut când ai zburat încoace? Monstrul ăla de mașinărie agățat de burta noastră? E o bestie! Merge pe celule ambi. Nava noastră întreagă n-ar putea să înghesuie grămada de alge de care am avea nevoie ca să o alimentăm. Ah, și te avertizez de-acum, e zgomotoasă ca dracu', așa că să nu te panichezi cât timp facem treaba asta. Nu-i ca și cum am exploda sau ceva. Așa că, da. Sfredelul se încălzește. Apoi străpungem, zise trântind micul fruct direct în terci. Și de-aici devine ciudat.

— Ciudat cum? întrebă Rosemary.

— Păi, noi suntem niște amărâte de mici creaturi tridimensionale. Creierele noastre nu pot procesa ce se întâmplă în substrat. Tehnic, substratul e în afara a ceea ce noi numim timp normal. Să înțelegi ce se petrece mai exact acolo ar fi ca... ar fi ca și cum ai cere cuiva, unui uman, mă refer, să vadă în infraroșu. Pur și simplu, nu putem s-o facem. Deci, în substrat simți că ceva e în neregulă cu lumea, dar nu prea poți să pui degetul unde și cum mai exact. E foarte, foarte ciudat. Ai tras vreodată dafinil?

Rosemary clipi des. De unde venea ea, nu prea se întreba așa direct, la micul dejun, despre halucinogene ilegale.

— Nu, nu am tras.

— Hmmm... Păi, e cam la fel. Percepția ta vizuală și noțiunea ta temporală se fut complet, însă diferența e că ai în orice clipă controlul perfect asupra situației. Când studiezi pentru licența de tunelare – asta e separat de studiile tehnice de bază, deci, crede-mă, sunt extra bucuroasă că n-o să mai fiu nevoită să calc vreodată pe la vreo școală –, trebuie să exersezi chestii de tipul repararea motoarelor sau preluarea comenzilor după ce iei o doză de sofro, care e de fapt o versiune stupidă și diluată, reglementată de guvern, a dafinilului. Cea mai groaznică temă pentru acasă, crede-mă. Dar te obișnuiești și cu asta.

Își băgă mâinile în terci, scotocind după fructul ascuns.

— Așa, reluă ea. Deci suntem cu toții niște biluțe aflate pe pastile, iar nava împinge prin substrat, eliberând balize pentru a forța tunelul să se mențină deschis. Balizele sunt destinate la două lucruri. Primul, păstrează intact tunelul, împiedicându-l să se prăbușească în sine. Doi, ele generează câmpul făcut din aceleași tipuri de particule și corzi precum spațiul nostru normal.

— Spațiu artificial, încuviință Rosemary.

În sfârșit, un concept pe care-l putea înțelege și ea, în mare măsură.

— Dar de ce ar fi nevoie de asta? reluă ea șirul întrebărilor.

— Ca să fie o drumeție plăcută pentru oricine călătorește prin. De-aia nu observi nicio diferență când ieși la capăt de tunel.

— Și nimic din toată treaba nu perturbă spațiul de afară? Adică spațiul de aici, al nostru.

— Mnu, nu dacă faci totul ca la carte. De-asta suntem noi profi.

Rosemary făcu semn spre terci.

— Și atunci cum ieșim din substrat?

— Ok, spuse Kizzy, începând să târâie fructul prin terci. Odată ce am ajuns la punctul nostru de

ieșire, ne îmbulzim înapoi prin tunel.

Vârî o lingură în castron, cu partea lungă sprijinită de muchia bolului, ca o catapultă, și își ridică pumnul.

— Kizzy, interveni Dr Chef, cu o voce plată, dacă îmi trântești terci pe blatul meu frumos și curat...

— N-o să, n-o să. Tocmai mi-am dat seama că n-ar merge. Demonstrația mea genială are fisuri, se încruntă ea. Nu pot să împăturesc niște terci.

— Ia de-aici, spuse Dr Chef, dându-i două șervețele de pânză. Unul pentru mâna ta, unul în scop educațional.

— Ah! exclamă Kizzy, ștergându-și terciul de pe degete. *Perfecto*!

Ținu ridicat șervetul curat, apucând de două colțuri.

— Ok. Știi sferele alea mari ca niște rețele care înconjoară gura tunelurilor, cu toate luminițele alea de avertizare sclipind pe lângă chestia luminoasă ieșind prin îmbinări? Alea sunt cuștile de menținere. Blochează marginile din a se desfășura dincolo de locul în care vrem noi să fie. E musai să ai câte o cușcă la fiecare capăt de tunel, zise demonstrând pe colțurile de șervețel. Deci avem o cușcă la capătul *ăsta*, și o altă cușcă la capătul *ăsta*, și trebuie să construim un tunel care să facă în așa fel încât *asta* – și îndepărtă colțurile unul de altul – să fie același lucru cu *asta* – și lipi colțurile.

Rosemary se încruntă. Avea o idee vagă despre cum funcționau tunelurile, însă niciodată nu reușise să se lipească într-adevăr teoria de ea.

— Ok, deci cuștile sunt la distanțe de ani lumină una fată de alta. Nu se află în același loc. Și totuși... se comportă ca și cum s-ar afla în același loc?

— Cam așa ceva. E ca o ușă ce unește două camere, doar că sunt niște camere aflate la poluri opuse ale orașului.

— Deci, singurul loc în care distanța între cele două puncte s-a schimbat e... înăuntrul tunelului?

Kizzy rânji.

— Fizica e curvă mare, nu?

Rosemary se holbă la șervet, chinuindu-și creierul ei tridimensional să înțeleagă conceptele.

— Și cum poziționezi corect cuștile? Nu ar dura la infinit să călătorești de la un capăt la altul?

— Zece puncte pentru domnișoara drăguță în bluză galbenă! mimă Kizzy, frenetic. Ai cu totul dreptate. De asta sunt două modalități diferite de a construi tunele. Modul cel mai simplu e ceea ce noi numim străpungere ancorată. Merge în sistemele în care deja există tunele care să le conecteze de alte locuri. Deci, să zicem că vrei să conectezi Sistemul Stelar A de Sistemul Stelar B. Atât Sistemul A, cât și Sistemul B deja sunt conectate cu Sistemul C. Dai drumul la o cușcă în Sistemul A. Sari prin tunelul care deja există din Sistemul A în Sistemul C. Apoi sari din Sistemul C în Sistemul B. Arunci a doua cușcă și străpungi înapoi în Sistemul A.

— Are logică, încuviință Rosemary. Pare totuși un mod destul de încurcat de a ajunge acolo.

— Oh, cu siguranță! Și e rar un drum din-ăsta cu două hopuri. Mai ales dacă tunelurile conectează diferite planete în cadrul aceluiași sistem. De obicei, ia câteva decimale până termini treaba, uneori chiar mai mult dacă e mult spațiu de acoperit. Asta e o parte din munca lui Sissix, cartografiind cele mai rapide căi de a ajunge între tunele deja existente.

Rosemary luă o a doua chiflă și o rupse. O mireasmă aburindă ieși din miezul chiflei.

— Dar dacă sistemul către care tunelați nu e deja conectat nicăieri?

— Aha! Atunci faci o străpungere în orb.

— Asta ce mai înseamnă?

— Scapi o cușcă la un capăt, străpungi și găsești o cale spre celălalt capăt – chestie care e teribil de greu de reușit fără ca o a doua cușcă să te ghideze. Odată ce ai ieșit afară, lucrezi contra cronometru ca să pui cușca pe picioare. Cuștile sunt autogenerative, așa că tot ce poți face e să pui componentele la locul lor și să aștepți o zi. Totuși, tot trebuie să le aranjezi imediat ce ieși afară. Să ai o cușcă la un capăt de tunel și niciuna la celălalt face să fie foarte instabile lucrurile dinăuntru. La început, nu-i nicio problemă, dar, cu cât aștepți mai mult, cu atât mai repede începe să se fărâmițeze. Dacă se întâmplă asta, totul se duce dracului. Iar când țesătura spațiului se duce dracului, ai o problemă foarte mare pe cap.

— Cum s-a întâmplat cu Întinderea Kaj’met.

Să înveți despre Întinderea Kaj’met era un fel de ritual de maturizare pentru tineri, momentul în care realizai că spațiul, așa calm și tăcut cum pare, e un loc periculos. Întinderea Kaj’met fusese un teritoriu harmagian, pe jumătate din mărimea sistemului Sol, în care spațiul a luat-o complet razna, fărâmițat în bucăți. Imaginile de acolo erau terifiante – asteroizi în derivă către găuri invizibile, planete crăpate în două, o stea muribundă descuamându-se încet, încet într-o fisură crestată cu moloz.

— Mda, rămășite de pe vremea când harmagienii abia începeau să construiască tuneluri. Toate primele au fost străpungeri în orb. Trebuiau să fie. Nu era altă cale de a ajunge de la un sistem la altul în afară de a apela la PVL[4].

— Corect, încuviință Rosemary.

Interdicția împotriva PVL era una dintre regulile cele mai vechi din orice legislație, pre-datând fondarea AG. Deși călătoria peste viteza luminii era tehnic posibilă, problemele logistice și sociale pe care le cauza ceea ce în sine era o călătorie în timp depășeau cu mult avantajele. Și, dincolo de coșmarul administrativ, puține persoane

erau dispuse să accepte o metodă de transport care garanta faptul că toți cei pe care i-ai cunoscut vreodată ar fi fost de mult timp morți în clipa în care ai fi ajuns la destinație.

— Însă de ce să nu treci printre sisteme cu o... ăăă, nu prea știu cum îi zice... Chestia pe care capsulele de tranzit o folosesc.

— O cursă prin gaura de ac. Da, da. O cursă prin gaura de ac te trece rapid prin și în afara substratului, ca o ață prin pânză. Propriu-zis, fac o serie de tuneluri mici și temporare care să te ducă super rapid între locuri.

— Atâta măcar știam și eu.

— Ok. Salturile prin gaura de ac sunt în regulă cu o bucățică mică de pasager la bord, cum e cazul capsulelor, pentru că găurile pe care le fac sunt infime ca să provoace vreo pagubă reală. Fără o cușcă, gaura se închide imediat. Gândește-te la ea ca un pui de străpungere în orb, doar că traiectoria îi este atent monitorizată cu o serie de balize de marcaj plasate din timp, în așa fel încât capsula să urmeze de fiecare dată același voiaj prin substrat. Ăsta e și motivul pentru care capsulele au în zonele populate coridoare prestabilite și motivul pentru care sunt echipate cu emițătoare multidimensionale de avertizare. Nu ai vrea ca o capsulă să-ți sară din substrat direct în cală, nu?

— Nu poți folosi cursele prin gaura de ac pentru nave mari?

— *Poți*, dar nu e o idee bună. Găuri atât de largi uzează cu adevărat spațiul, iar dacă sunt mai multe poziționate relativ apropiat, așa cum e în cazul coridoarelor, e posibil să înceapă să rupă una din alta. Ca treabă-de-nu-e-bine-s-o-repeți, să faci curse gaură de ac cu o navă este în regulă. Dar dacă ai trimite o navă în și în afara unui substrat la fel de des precum o capsulă de voiaj – atunci da, ar fi de rău. De asemenea, găurile de ac sunt scumpe ca dracu' de instalat, așa că propriu-zis nicio navă nu se deranjează să le folosească. Acuma, dacă ai

mare, mare nevoie să ajungi undeva repede – și mă refer la o nevoie *tare* mare – poți face o cerere pentru o remorcare de tip gaură de ac. Un remorcher poate trage o navă mare oriunde are treabă. Se aplică aceleași riscuri asumate, însă remorcările sunt extrem de atent reglementate și sunt foarte grijulii cu modul în care le utilizează. Trebuie să primești aprobare de la Comisia de Transport pentru a primi un remorcher. Folosim remorcările pentru chestii ca, nu știu, atunci când ai nevoie să duci o navă medicală către un grup de refugiați din afara teritoriului AG, undeva unde nu există tuneluri. Așadar, pentru treburi curente ca tunelările, să folosești o cursă gaură de ac nu justifică nici costurile, nici riscul.

Rosemary luă o gură serioasă din cană. Ceaiul plictisitor începea să-i placă. Ceva dulce și nepretențios mergea perfect cu chiflele afumate. Dr Chef cu siguranță știa ce face.

— Totuși, străpungerile în orb sună destul de periculos la rândul lor.

— Sunt, sunt. Nu prea există mulți tuneliști licențiați pentru a le executa. De-asta și suntem plătiți așa de bine. Suficient de bine, cel puțin.

— Nava asta face străpungeri în orb?

Lui Rosemary nu-i prea surâdea ideea. Sfredelind prin spațiul dintre spațiu fără o noțiune clară asupra locului unde vei ieși nu părea ceva la care ar fi ținut morțiș să participe.

— Dap. O să facem una azi, răspunse Kizzy, bătând-o ușor pe umăr pe Rosemary. Nu-ți face griji. Știu că sună înspăimântător, dar facem asta tot timpul. Crede-mă, e super sigur.

Crede-mă. Asta venind de la tehnicianul îmbrăcat într-o salopetă șleampătă, cu „de-făcut“ trecute pe mâneci. Rosemary avea nevoie de ceva mai multă asigurare decât atât.

— De unde știm pe unde ar trebui să iasă nava?

— Păi, *noi* nu prea știm. Tot ce poate descurca un computer dintr-o străpungere în orb este doar un ghicit avizat, iar asta nu e suficient. Pentru mai mult, avem nevoie de o Pereche de sianiți.

— Nu poți face străpungeri în orb fără un Navigator, nu legal, cel puțin, zise Dr Chef. Ai nevoie de cineva care să înțeleagă ce se petrece într-un substrat. Cineva care poate *vizualiza* ce se petrece.

— O AI nu are cum? spuse Rosemary.

Știa că încă mai erau lucruri pe care nu le putea realiza tehnologia, dar să i se reamintească era întotdeauna surprinzător pentru ea.

— Nope. Gândește-te, zise Kizzy. AI-urile nu pot fi mai deștepte decât oamenii care le-au creat. Putem să codăm oricâtă teorie și matematică ne-am dori, dar nu putem pune AI-urile să facă lucruri pe care noi nu le putem înțelege la rândul nostru. Și nu că aș vrea să te sperii, dar nici pe departe nu înțelegem cum funcționează substraturile. Avem câteva idei despre, desigur, dar singura specie care înțelege cu adevărat e cea a sianiților. Ceea ce înseamnă că singurele persoane care ar putea crea o AI pe același nivel cu o pereche sianită ar fi sianiții înșiși. Iar ei să fii sigură că nici de-ai dracu' n-ar face așa ceva.

— De ce nu?

— Pentru că ar fi o Erezie, interveni Dr Chef. Sianiții cred că abilitățile pe care i le dau Șoptitorii sunt daruri sacre. Ei cred că, din moment ce virusul nu afectează alte specii, alte specii nu sunt menite să posede aceste abilități. Sunt bucuroși să lucreze pentru noi, dar nu ne-ar împărtăși niciodată cunoștințele lor, nici chiar prin intermediul unor programe de computer.

— Interesant, spuse Rosemary. (*Ciudat*, se gândi ea.) Ok, deci, indiferent de ce fel de străpungere aveți de gând, nu ar fi posibil să ajungeți nu numai în alt loc, dar și în alt timp?

— Absolut, spuse Kizzy. De-asta ne dăm toată, toată silința să nu futem lucrurile. Ah, asta îmi aduce aminte!

Sări de pe scaunul înalt și alergă la vox-ul din bucătărie.

— Lovey, poți să mi-l dai pe Jenks, te rog?

Urmă o pauză. Vox-ul prinse viață.

— Mdah? se auzi Jenks la capătul celălalt.

— Vino și ia-ți chiflele tale afumate, somnorosule, înainte să le pap eu pe toate, spuse Kizzy.

— Cât e ceasul?

— Nouă, sau p-acolo. Ai întârziat.

— Ce? Am ajuns deja în zona de străpungere?

— Mai e vreo oră.

— Căcat, Kizzy. Kizzy, sunt atât de mahmur...

— Știu.

— E numai vina ta.

— Știu, dragule. Vino și ia niște chifle afumate.

— Nu mă lua cu „dragule“. Nu mai suntem prieteni. Ești în bucătărie?

— Da.

— Dr Chef, te rog, spune-mi că ai pe-undeva la îndemână niște HaiSus.

— E o cutie nedesfăcută în cabina medicală, spuse Dr Chef, tremurându-și obrajii.

— Ok, răsuflă Jenks ușurat. Ok.

Vox-ul păcăni, oprit.

Dr Chef îi aruncă lui Kizzy o privire întrebătoare.

— Ce mai exact ați făcut voi doi azi-noapte?

Kizzy luă o gură mare din terci.

— Semifinalele la Mingeadeapă. M-am gândit că ar fi mai distractiv decât un concurs de băut.

— Cine a jucat?

— Astronotătorii contra Mâinile Iuți. Jenks și cu mine am ales fiecare o altă echipă și a trebuit să

bem atunci când înscria careva.

— Pe cine ai ales?

— Mâinile Iuți.

— Să înțeleg că au câștigat?

— La douăsprezece puncte, rânji Kizzy.

Dr Chef lăsă să-i scape un mormăit exasperat, după care își fixă ochii lui mărgelați pe Rosemary.

— Un sfat? Oricând o auzi pe Kizzy spunând „știi ce-ar fi o idee super?“, ignor-o indiferent de urmări.

— Nu-l asculta, spuse Kizzy. Toate ideile mele sunt super.

Dr Chef o analiză pe Rosemary, meditând la ceva.

— Știi, eu mereu mă sedez înaintea unei străpungeri. Nu am reușit niciodată să mă obișnuiesc cu substratul, așa că mi-e mai ușor să dorm cât durează. Nimeni n-o să-ți reproșeze dacă faci la fel.

— Mersi, zise Rosemary, dar cred că aș vrea totuși să văd cum decurge.

— Asta-i fata mea! sări Kizzy încântată, dându-i un ghiont în umăr. Nu te îngrijora. E o lovitură în moalele capului, însă e o lovitură haioasă în moalele capului.

O oră mai târziu, în camera de control, Rosemary își punea centura de siguranță, așezată pe scaunul ei, când Perechea sianită intră.

Rosemary nu se putu abține să nu se holbeze. Mai văzuse înainte poze cu Perechi sianite, dar să observe una în carne și oase era cu totul altceva. Ohan aveau un corp lung și subțire, cu patru membre, cu picioare late și degete nefiresc de lungi. El-*ei* pășeau pe toate patru membrele, cu spatele curbat, cam ca în anticele filmulețe pe care Rosemary le văzuse cu primatele de pe Terra. Ohan erau acoperiți din cap până-n picioare cu o blană densă, de culoare albăstrie ca gheața, tăiată scurt și decorată cu structuri fractalice tunse ras, dezvăluind o piele gri cărbune. Ochii le erau

enormi, cu gene prelungi și vizibil umede (Rosemary citise cu o noapte înainte că glandele lacrimale hiperactive erau unul dintre efectele directe ale acțiunii virusului). Chipul lor păros arăta relaxat, aproape drogat – un aspect întărit de umerii lăsați și de moliciunea mișcărilor trupului. Purtau un fel de robă, o țesătură comodă atât de simplă în croială, încât părea ceva improvizat. Rosemary știa că nu era potrivit să judece un alt sapient după normele sociale umane, dar Ohan îi dădeau impresia unui student fumat, sosind târziu la cursuri și doar cu un halat de baie pe el. Își reaminti că acest student fumat putea surclasa o AI atunci când venea vorba despre fizică transdimensională.

— Iată-mi cealaltă jumătate a echipei, spuse Sissix cu un zâmbet prietenos. O să fie o tură distractivă, nu?

Ohan încuviințară către ea, mișcându-se cu grație formală.

— Mereu ne bucurăm să lucrăm alături de tine, ziseră.

— Hei, Ohan, îi întâmpină și Ashby, ridicându-și privirea de la pupitrul de comandă atunci când Perechea sianită își ocupă locul. Cum vă simțiți azi?

Ohan se așezară cocoșați, pe spatele lor curbat. Încheieturile li se pliară strâns, făcând Perechea să pară mult mai scundă decât atunci când pășiseră în cameră.

— Foarte bine, mulțumim, Ashby.

Își înclinară capul înspre Ashby, înainte de a-și ținti privirea la consolă. Își trecură degetele lor lungi peste ecran, aducând la viață infogramele. Trecură mai multe secunde înainte să își ridice din nou fruntea, observând că era ceva diferit în cameră. Capul li se îndreptă spre Rosemary, ca o bufniță.

— Bun venit, spuseră dintr-o singură respirație.

Când vorbiră, Rosemary putu vedea un rând de dinți plați.

Rosemary răspunse la salut, având grijă să nu le întrerupă linia privirii. Bărbia jos, ochii în sus. Așa precizase referința din Rețea că se întâmpinau sianiții.

— Îmi face deosebită plăcere să vă cunosc, zise ea. Abia aștept să lucrăm împreună.

Ohan încuviințară încă o dată – mulțumiți, poate? – și reveniră la consola lor. Scoaseră un scrib și un pixelator subțire, ca un creion. Rosemary făcu ochii cât cepele când văzu că scribul rula un program minimalist de schițare. Doar nu aveau de gând să descâlcească *de mână* ditamai măruntaiele unei găuri de vierme, nu?

— Ok, anunță Ashby, prinzându-și centura de siguranță. Hai să ne suflecăm mânecile și să-i dăm drumul. Lovey, fă-mi legătura cu tehnicienii.

— Gata, e pornită, preciză Lovey.

— Pre-test, zise Ashby.

— Controlul de zbor, liber, se auzi Sissix.

— Controlul de combustibil, liber, se auzi și Corbin.

— Sfredelul interspațial, liber, spuse Kizzy prin vox. Dar nu-mi găsesc chipsurile, și știi bine că nu-mi place să facem asta fără niște ronțăială...

— Data viitoare gândește-te din timp, Kiz, spuse Ashby. Jenks?

— Balizele, liber, interveni vocea lui Jenks.

— Lovey, statusul navei, ceru Ashby.

— Toate sistemele navei funcționează în parametrii normali, indică Lovey. Fără defecțiuni tehnice sau structurale.

— Ohan, sunteți gata?

— Suntem nerăbdători să începem.

— Fantastic! spuse Ashby. Ești prinsă bine? i se mai adresă lui Rosemary.

Rosemary aprobă. Verificase centura de trei ori, deja.

— În regulă, atunci. Kizzy, dă-i drumul.

Undeva adânc în străfundul navei, sfredelul se trezi la viață, cu un huruit de bariton. Rosemary era bucuroasă că fusese avertizată dinainte de către Kizzy privind sfredelul. Era genul de sunet care părea capabil să sfărâme în bucăți baraje întregi.

Ashby tastă de zece ori la rând pe brațul scaunului său, la intervale regulate. Pe măsură ce tasta, un freamăt creștea din pereții navei. Chestia aflată în partea de jos pulsa și urla. Plăcile podelei fremătau.

Cu o feroce tăcere, cerul se rupse în fața lor.

Și îi înghiți.

Rosemary privi pe fereastră și realiză că de fapt niciodată până atunci nu cunoscuse adevărata nuanță a culorii negre.

— Dați-mi o coordonată, Ohan, spuse Sissix.

Ohan se concentrară la datele de pe panou. Mâna lor deja nota frenetic pe tabletă ecuații într-o scriere pe care Rosemary nu o recunoscu.

— Tot înainte șaisprezece-punct-șase ibeni. La viteză maximă, vă rugăm.

— Asta-i ce-mi place s-aud, exclamă Sissix, încântată.

Își lăsă capul împănat pe spate, triumfător, și trimise iute pe *Wayfarer* prin mijlocul nimicului.

Nu aveai cum să aproximezi cât timp trecuse până ce se construise gaura de vierme; așa cum și zisese Kizzy că va fi, timpul încetase să aibă o noțiune clară. Un ceas aflat deasupra ferestrei număra în tăcere minutele și orele, însă, pentru Rosemary, în substrat deveniseră simple numere impersonale. Tot avea impresia că abia ce intraseră, doar ca o clipă mai târziu să simtă că se aflau înăuntru de o veșnicie. Se simțea beată, sau mai rău, ca încercând să se trezească dintr-un vis cuprins de febră. Vederea îi era ca sub apă și i se schimba permanent. Nu exista nimic dincolo de geam, deși uneori același nimic părea să lucească în culori și lumini difuze. Balizele pe care le

lansau sclipeau și se scurgeau în derivă, ca un plancton cuprins de valuri.

Vocile se auzeau încețoșat în jurul ei, indicând termeni complecși care nu ar fi avut vreun sens pentru ea nici dacă ar fi putut procesa cuvintele la viteza lor normală. Vocea lui Ohan era singura care avea un ritm constant, ochiul furtunii, direcționând către Sissix modificări de curs pe măsură ce mâna lor mâzgălea neîncetat notițe pe scrib.

— Toate balizele plasate, spuse Jenks prin vox. Suntem gata să lansăm pânza.

Cuvintele păreau să atârne, ca și cum aerul care le purta se îngroșa, chiar dacă lumea în sine se blocase în reluare.

— Inițiază cuplarea, spunea Ashby.

— Ashby, cred că am lovit o pungă, spunea Sissix.

— Scoate-ne de aici înainte să rămânem blocați, spunea Ashby.

— Ashby, cred că am lovit o pungă.

— Scoate-ne de aici înainte să rămânem blocați.

— Ashby, cred că am lovit o pungă.

— Scoate-ne de aici înainte să rămânem blocați.

— Ashby, cred că...

— Treizeci de ibeni lateral dreapta, acum! țipară Ohan.

Nava se cutremura și răbufnea în timp ce Sissix îi smucea într-o parte. Cumva, în ciuda plaselor progravitat, părea că se întorseseră cu susu-n jos. Sau mai degrabă că fuseseră tot timpul cu susu-n jos.

— Ce mama mă-sii a fost asta? zise Ashby.

— O pungă temporală, precizară Ohan.

— Unde?

Ohan aruncară o privire spre ecranul lor.

— Douăzeci de ibeni la starbord. Cinci ibeni și jumătate lățime. Trage un ancoraj solid.

— Asta fac, se auzi și Sissix. Bine că n-am rămas blocați.

Corbin se încruntă la ecranul lui.

— Pare-se că de fapt *ne-am* blocat. Nivelul combustibilului a coborât cu punct-zero-zero-șase procente față de unde ar trebui să fie.

— Balizele țin? întrebă Ashby.

— Țin, spuseră Jenks și Kizzy în tandem.

— Ohan, unde e ieșirea noastră?

— Trei-punct-șase ibeni, față, calculă Ohan. Doi-punct-nouă ibeni, sus. Unu... nu, nu, zero-punct-șapte-trei ibeni starbord.

Ghearele lui Sissix zburară deasupra controalelor.

— Pregătiți?

Ashby încuviință.

— Străpunge.

Uruitul de dedesubt reveni. Fiecare se trezi trântit în spate, de spătar, cu pleoapele lipite de chip. Timpul se reîntoarse cu o bufnitură. Rosemary răsuflă ușurată și își scoase unghiile din mânerele scaunului. Privi pe fereastră. Aspectul de afară se schimbase. În depărtare, se vedea o stea pitică roșie, înconjurată de mai multe planete. Una dintre ele era parțial terraformată, cu o mică flotă AG de transportoare și nave cargo în jurul ei. O nouă colonie era în construcție. O sferă de balize de avertizare sclipind planau în spațiul din jurul *Wayfarer*, luminile lor galbene avertizând celelalte nave de prezența unei zone în lucru.

— Și asta-i ce-aș zice eu o treabă perfectă! concluzionă Ashby.

Analiză indicatorii aflați pe panoul din dreptul său.

— Fără degradări spațiale. Fără rupturi temporale. Suntem exact unde și când am trebui să fim.

Sissix ovaționă.

Un dublu strigăt de aclamare răzbi prin difuzorul vox-ului, înfundat sub felicitările oferite

de Lovey. Ashby aprobă din cap, mulțumit.

— Kizzy, Jenks, vă las pe voi doi să plasați cușca. Toți ceilalți, gata, putem închide. Foarte bună treabă, tuturor. Bravo!

— Știi, Ashby, zise Sissix, dacă îmi aduc aminte bine, navele transportoare la fel de mari ca cea de acolo, din partea aia, au niște centre recreaționale foarte drăguțe, special pentru călători obosiți.

— Nu zău! rânji Ashby. Păi, abia ce ne-am ales cu niște cecuri frumușele. Aș zice că se încadrează la motiv pentru câteva ore de plimbare. Asta dacă Ohan și Lovey nu se supără să arunce un ochi pe cușcă în locul nostru.

Perechea sianită și AI-ul își exprimară ambii acordul, la unison.

Sissix își duse mâna spre vox.

— Petrecere pe transportor în două ore, anunță ea.

Hohotul de veselie al lui Kizzy aproape că îl înghiți pe cel al lui Jenks, care tot mormăia ceva despre niște HaiSus. Sissix se întoarse către Rosemary.

— Deci, noviceo, ce părere ai?

Rosemary își forță un zâmbet palid.

— A fost grozav.

Reuși să ferească panoul de control înainte de a vomita.

---

[4] PVL = Peste Viteza Luminii.

Ziua 132-145, anul 306 Standard AG

....

TREABA

— Urăsc jocul ăsta, zise Sissix, încruntându-se aplecată peste pixel-tabla de șah.

Ashby luă o gură din pâinea condimentată.

— Tu ai insistat să jucăm.

— Da, păi, într-una din zile o să și câștig, iar după aia îl pot lăsa naiba să se pună praful pe el.

Își sprijini bărbia în pumni, oftând și arătând spre nebun. Piesa se mută singură înainte, lăsând în urmă o vagă ceață de pixeli.

— Faptul că voi ați jucat asta timp de secole spune multe despre specia voastră.

— Da? Și ce zice mai exact?

— Că umanii îngreunează totul inutil.

— Aș putea să te las să câștigi și gata, râse Ashby.

— Nici să nu-ndrăznești, își miji Sissix ochii.

Trecu cu privirea dincolo de ferestrele Acvariului, urmărind cum îmbinările noii cuști de menținere se închegau rapid singure. Încă puține ore și puteau să-și ia tălpășița de aici. Nu că ar fi avut vreo altă treabă așteptând la rând, dar nici nu aveau vreun motiv ca să o lălăie. Venise momentul să se ocupe de aprovizionare, iar Sissix abia aștepta să își pună o vreme picioarele de teren solid.

— Știi, Aya a râs de mine că încă mă mai chinui cu pixel-jocuri. Spune că sunt plicticoase, depășite.

Sissix clipi.

— Spune-mi că nu și-a pus mufă-n creier.

— Ah, nu, nu, doar folosește pojghițe.

— Brrr, bine că.

Pojghițele nu erau motiv de îngrijorare. Aveau și ei o cutie în camera de recreere, mici foițe aderente care se aplicau sub trunchiul cerebral, un accesoriu necesar daca ai fi vrut să

creezi o conexiune neuronală între tine și simulare, video sau Rețea. Pojghițele apăruseră după ce Sissix trecuse de adolescență, așa că, deși le folosea ocazional, tot prefera confortul mai tangibil al unei pixel-table de șah sau al unui scrib. Nu-și imagina că ar ajunge vreodată să se atașeze într-atât de un hobby, încât să fie motiv ca să-și pună un implant în cap.

Ashby indică spre un pion.

— În plus, nu pot să-mi imaginez că ar exista un doctor pe lumea asta care să fie de acord să pună o mufă în creierul unui copil de opt ani. Ca să nu mai zic de un părinte care să fie de acord.

— I-ai *întâlnit* pe vreunul dintre prietenii lui Kizzy sau ai lui Jenks?

— Aici ai dreptate.

Sissix luă o gură de mek. De obicei nu-și începea diminețile cu băutura asta somnoroasă, însă oricum n-avea nimic de făcut până ce nu se termina cușca. Avea motive să fie leneșă. Trase pătura încălzită de pe umeri, încercând să înlăture moleșeala care o cuprinsese.

— Creierele micuțe au destule prin care să treacă și fără să fie nevoie să se mai cableze. La fel și creierele mari, dacă stai să te gândești mai bine.

— Exact asta i-am zis și Ayei.

— Și ea ce-a spus?

— A zis că sunt babalâc. Sunt oficial unchiul cel bătrân și plictisitor, completă frecându-și bărbia țepoasă în timp ce se concentră la tabla de șah.

Sissix râse.

— Mă îndoiesc tare mult. Ai lăsat-o să piloteze naveta noastră ultima dată când am vizitat Flota.

— Credeam că soră-mea mai are puțin și mă dă cu capul de pereți.

Dr Chef coborî în grădină, pășind pe două mâinipicioare și cărând provizii de grădinărit în celelalte patru.

— Cum e pâinea condimentată? îl întrebă pe Ashby.

— Coaja e un pic mai crocantă decât data trecută, răspunse Ashby. Îmi place.

— Mă bucur să aud. M-am gândit că nu v-ar strica tuturor niște carbohidrați complecși, după noaptea trecută.

Ashby zâmbi afectat.

— Hei, eu am plecat de la barul transportorului la o oră rezonabilă, cu reputația intactă. Sunt întruchiparea reținerii.

— Ha, ce să zic, interveni Sissix.

Un rânjet vinovat apăru pe chipul lui Ashby.

— Bine, recunosc, poate că m-am lăsat dus un pic *prea* mult.

Un cor de râsete răbufniră din gâtlejul lui Dr Chef.

— Cel puțin ai fost tăcut. Spre deosebire de un anume trio de umani amețiți pe care i-am găsit prădând cabinetul medical, la ora șase dimineața.

— Of, nu! zâmbi Sissix. Ce-au pățit?

— Nimic scandalos. Kizzy și Jenks căutau niște HaiSus, iar Rosemary s-a prăbușit pe una din mesele de examinare. Ruptă de somn. Am impresia că s-a chinuit să țină pasul la băutură cu ăia doi.

Sissix izbucni în râs.

— Ohooo, fac pariu că a încercat, și sunt sigură că ei au convins-o. Până să plec, erau la a șasea tură de shot-uri și tocmai ce comandaseră un rând de șnaps. Săraca ființă, o să-i fie rău azi. Ai dus-o în camera ei?

— Kizzy a dus-o. Cred că a lăsat-o în liftul de marfă. Picioarele ei și creierul îi operau pe frecvențe complet diferite.

Ashby clătină din cap amuzat în timp ce mută tura.

— Păi, să sperăm că a înțeles că tehnicienii doar au vrut să-i spună bun-venit. Și că nu o să mai fie nevoie să treacă prin experiența asta vreodată,

completă lăsându-se pe spate, pe spătar. Și... șah-mat.

— Ceee?! se plânse Sissix, aplecându-se în față. Nu, e imposibil... e... Rahat! își lăsă ea umerii în jos. Dar aveam o întreagă strategie și tot tacâmul...

— Îmi pare rău să-ți înec corăbiile.

Ea studie tabla, încercând să-și dea seama unde greșise. În apropiere, Dr Chef îngrijea o plantă, respirând cu un șuierat grav, zumzăit, ca de obicei. Versiunea lui de tăcere. Sissix urmări cum degetele lui durdulii țeseau noduri de sprijin în jurul unui lăstar rebel. Sissix niciodată nu contenea să fie uimită de agilitatea mișcărilor lui Dr Chef. Omul arăta ca o budincă cu brațe, și totuși mâinipicioarele lui îi permiteau să se miște cu grația unui dansator.

— Cum îți e ghimbirul? întrebă ea.

— Grăsun și fericit, zise terminând de aranjat coarda.

Dr Chef își pufăi obrajii, mulțumit. Ghimbirul fusese ideea lui Jenks, și nimic nu îl făcea pe Dr Chef mai încântat decât să îndeplinească cerințele culinare ale echipajului.

— Deși, trebuie să recunosc, îmi place mai mult să mănânc florile, decât rădăcina. Prea iute pentru gustul meu.

Ashby își întoarse capul.

— Știi că ghimbirul e un condiment, nu? Ca o mirodenie.

— Ce? N-are cum. Ești sigur?

— Ai încercat vreodată să o mănânci întreagă?

— Vai de mine. Da, răbufni în râs Dr Chef. Am crezut că e un fel de cartof picant.

— N-am înțeles niciodată care e treaba cu cartofii, spuse Sissix. Tot rostul cartofului e să-l îngropi în sare ca să nu-ți dai seama cât de fad e de fapt. De ce nu ai trece direct la lins sarea și așa ai putea sări partea cu cartoful?

— Nu mă întreba pe mine, se dezvinovăți Dr Chef. Cartofii sunt o chestie a pământenilor.

— Gata cu jocul? întrebă Sissix.

— Mda, e puțin trecut de ora 10. Fluxurile de știri sunt pe cale să se actualizeze.

Tonul vocii lui era relaxat, însă privirea îi era serioasă.

— Bine, zise ea.

Știa ce fel de fluxuri verifica el, iar asta o determina să vrea să-l îmbrățișeze. Nu o îmbrățișare rapidă, rigidă și umană, ci una lungă, de genul celor pe care le oferi prietenilor când știi că ceva îi preocupă. Însă aflase cu mult timp în urmă că tipul ăsta de a cuprinde în brațe nu se petrecea platonic printre umani. Era unul dintre multele instincte sociale pe care învățase să și le tempereze. Dr Chef mai legă un ultim nod, mormăind satisfăcut și luând locul lăsat liber de Ashby. Cu mâna cea mai de sus, ținea o cană pe care era imprimată o expresie enskă: „Pupă bucătarul". Un cadou mai vechi de la Kizzy, care mereu ignora faptul că niciunul dintre membrii non-umani ai echipajului nu își sărbătorea ziua de naștere.

Sissix luă carafa cu mek aflată lângă pixel-tabla de joc.

— Încă una?

Dr Chef cugetă.

— Doar o jumate, zise întinzând cana. Cred că fiecare dintre noi e îndreptățit să își ia o zi de lenevеală din când în când.

— Asta așa-i.

Sissix umplu cana lui Dr Chef până la jumătate, apoi și-o umplu pe a ei până sus. Simți cum i se relaxează mușchii obrajilor și ai gâtului în timp ce băutura caldă și iute-dulce îi cobora încet spre stomac. Senzația radie către umeri, ceafă, mâini, spălând toate urmele tensiunii pe care o ratase cana de dinainte. Pe toate Stelele, chiar că adora mek-ul.

Dr Chef își clătină cana în mâini. Arătă înspre pixel-tablă.

— Un joc tipic uman.

— Cum vine asta?

— Toate jocurile umanilor se învârt în jurul cuceririlor.

— Nu-i adevărat, zise ea. Au o grămadă de jocuri de cooperare. Ce zici de „Bătălia Vrăjitorilor“?

Rar trecea un decimal în care Kizzy și Jenks să nu se conecteze la jocul ăla – cu pojghițe; până și ăștia doi nu erau destul de tăntălăi să încerce o conectare cu mufa –, explorând lumi magice și împărtășind aventurile voioase din capul lor.

Dr Chef alungă cu o mișcare a brațului ideea.

— Nu mă refer la jocuri pentru creier. Mă refer la genul ăsta, zise, gesticulând către pixel-tablă. Alea clasice. Chestii pe care umanii le-au jucat încă înainte să știe că mai sunt și alte planete în jurul lor. Totul e cucerire, totul e competiție. Dacă stai să te gândești, chiar și „Bătălia Vrăjitorilor“ e la fel. Jucătorii conlucrează, însă tot au ca obiectiv înfrângerea unui inamic – jocul în sine.

Sissix rumegă cele auzite. Ideea umanilor priviți ca niște stăpânitori mereu fusese una de toată jena. Nu doar pentru că aveau resurse limitate sau pentru că diaspora lor nu putea face niciodată ceva coerent, ci pentru că umanii pe care i-a cunoscut personal nu erau deloc genul. Ashby era cel mai blând dintre toți indivizii pe care îi cunoscuse vreodată, din orice specie. Jenks nu avea altă ambiție în afara faptului de a trăi confortabil, alături de oameni pe care îi plăcea. Kizzy reușise decimalul trecut să scape un sandviș în trapa de aerisire, așa că era foarte improbabil să fie nevoie să își facă griji pentru o eventuală lovitură de stat din partea ei. Corbin era o urâcioasă bătaie de cap, dar inofensiv, și laș, pe deasupra. Și totuși, istoria umanilor – pre-Exod,

cel puțin – era plină de cruzime și războaie nesfârșite. Niciodată Sissix nu putuse înțelege motivul.

Dr Chef dărâmă pe tablă piesele de șah.

— Jocurile grumilor sunt oarecum similare, tematic. Cred că speciile noastre două sunt în parte similare. Umanii ar fi dispărut, la fel, dacă aeluonienii nu ar fi dat din întâmplare peste flota lor. I-a salvat norocul. Norocul și descoperirea atitudinii umile. Asta e de fapt tot ce îi diferențiază pe umani de grumi. Bine, în afară de lucrurile evidente.

Chicoti, arătând spre trupul lui.

Sissix își așeză mâna peste cel mai apropiat membru al lui Dr Chef. Peste vreun secol și ceva, nu va mai fi rămas niciun grum în viață, și nimeni nu putea face nimic ca să se împotrivească realității. Știa că Dr Chef se împăcase de multă vreme cu ideea extincției iminente a speciei sale. Chiar și când se referise acum la asta, nu era nicio urmă de tristețe în tonul său, nicio amărăciune. Însă nu însemna că nu putea să o simtă ea în locul lui.

Dr Chef îi bătu ușor peste mână, mai mult de dragul ei, decât pentru el. Se uită peste umăr, spre Ashby, care stătea aplecat deasupra tejghelei, citind fluxul de știri de pe tabletă. Dr Chef șopti încet, liniștindu-și toate vocile care îi ieșeau pe gură.

— Mă înșel eu sau Ashby a stat cam mult cu ochii pe știri zilele astea?

Sissix îl aprobă, dându-și seama la ce se referea.

— Roskienii au lovit foarte dur coloniile kaeloniene.

— Și asta e acolo unde...?

— E unde s-a aflat ultima dată, da. Nu că fluxurile ar da prea multe detalii.

Înțelegerea tacită se așternu între ei. Amândoi știau că Ashby nu ar fi fost preocupat de un război

care nu i-ar fi trecut niciodată pragul. Grija lui era pentru o anume aeluoniană prinsă în ițele acelui război. Numele ei era Pei, iar ea și Ashby se acuplau de ani întregi, cât de des se putea. Ea era un civil responsabil cu transporturi de marfă, angajată să trimită provizii medicale, muniție, tehnologie, hrană, orice aveau nevoie forțele aeluoniene. Din cauza naturii muncii ei, nu putea oricând să trimită mesaje text sau să ajungă la comunicator atunci când era în teritorii aflate în dispută, de teamă să nu dezvăluie localizarea trupelor sau să devină ea însăși o țintă facilă. De multe ori, treceau și decimale întregi până ce Ashby să audă vreo veste de la ea, timp în care nu era ceva neobișnuit să îl vezi verificând asiduu fluxurile de știri. Când *chiar* avea vești de la ea și o idee vagă despre unde se află, verificarea devenea și mai aplicată. Lui Ashby nu-i ajuta cu nimic starea de spirit, nu din ce își putea da seama Sissix, însă umanii mereu erau un pic cam tâmpiți când venea vorba de partenerii lor sexuali.

Oricât de apropiată era Sissix de Ashby, nu o întâlnise pe Pei niciodată până atunci, sau măcar să o vadă. Femeia era o enigmă. Însă lipsa de expunere a lui Ashby nu avea nimic de a face cu Sissix, ci cu felul prudent de a fi al aeluonienilor. Un aeluonian – îndeosebi unul lucrând cot la cot cu soldați respectabili – putea să intre într-o grămadă de belele împerechindu-se cu cineva din altă specie. Toată lumea de la bordul *Wayfarer* știa de Pei, bineînțeles, dar și înțelegeau de ce Ashby trebuia să fie tăcut legat de relația lui. Cu toții au renunțat la un moment dat să îi mai pună întrebări despre ea – măcar cât timp se afla el în cameră –, și până și Kizzy era suficient de deșteaptă să își țină gura închisă despre asta când mai erau și străini prin preajmă.

— Nu-i face bine să tot verifice știrile așa des, spuse Dr Chef. Nu e ca și cum i-ar tipări numele acolo dacă s-ar întâmpla ceva.

— Spune-i tu asta, oftă Sissix.

— Nu pot, oftă și Dr Chef. La fel făceam și eu când fiicele mele erau plecate la război. De-asta nici nu-mi place să-l văd făcând același lucru. Știu cât de mult poate măcina incertitudinea pe cineva. Discuția asta a devenit mult prea încărcată, continuă scuturându-și obrajii, ca și cum ar fi vrut să alunge ceva. N-ai chef să faci un joc și cu mine? Sau ți-a ajuns pentru dimineața asta?

— Mă bag la încă unul. Vrei șah?

— O, Stele, nici pomeneală! Hai să jucăm ceva aandriskian. Unul dintre adorabilele tale jocuri de „hai să face echipă și să rezolvăm niște puzzle-uri".

— Tikkit?

— Ooo, ador tikkitul. Deși nu l-am mai jucat de o veșnicie, nu de pe vremea în care trăiam în Port Coriol.

— Păi, nici eu nu sunt grozavă, așa că am fi o echipă echilibrată.

Rosti către tablă schimbarea jocului. Pixelii se rearanjară corespunzător.

— Deci, ce zici de jocurile aandriskiene?

— Hm?

— Ce îți spun jocurile aandriskiene despre noi?

— Că sunteți foarte isteți, dornici să împărtășiți cu alții și la fel de disfuncționali ca oricine.

Sissix râse.

— Nu pot să te contrazic.

Își începură jocul, iar conversația devie la strategiile de tikkit. Sissix era cât pe ce să fie convinsă că ar putea câștiga, când Ashby rupse tăcerea.

— Ceee!..., exclamă ca pentru sine.

Apoi încă o dată, mai public de data asta, în timp ce se grăbea să vină la ei.

— Ce...?!

— E totul în regulă? întrebă Sissix.

Orice spațial era conștient că o mulțime de lucruri se puteau întâmpla cu o navă într-o perioadă scurtă de timp, mai ales când stătea la gura unui tunel proaspăt. Să vadă un coleg de echipaj grăbindu-se îi dădea mereu un pumn de adrenalină în sânge.

— Suntem bine, zise el.

Își așeză scribul alături de pixel-tablă și arătă spre ecran. Fluxul video care rula se ridică în aer și pluti deasupra tabletei. Era un program de știri uman – din partea Flotei, după accentul reporterului. Sissix și Dr Chef se aplecară mai aproape, ascultând.

— ...încă de confirmat de cât timp se desfășoară negocierile de aderare, însă sursele indică faptul că o mică echipă de ambasadori AG s-au aflat în secret în legătură cu Toremi Ka, de cel puțin doi ani standard.

— Toremi? se miră Dr Chef, favoriții scuturându-i-se surprinși.

Sissix nu putea aborda același răspuns fizic, însă îi împărtășea sentimentul. Toremienii nu erau o specie menționată prea des la știri. Nu erau o specie menționată mai deloc la știri. Sissix știa prea puține despre ei, altceva în afara faptului că ei controlau un strâns inel din jurul miezului galaxiei și că de decenii se căsăpeau sistematic și la modul industrial.

Ashby clătină din cap, atât a confirmare, cât și a neîncredere.

— Unul dintre clanurile lor tocmai ce a fost acceptat ca membru AG.

— Ce!?

Creierul ei era un vast malaxor.

— Stai un pic, ce!?

Dacă era adevărat, Parlamentul Galactic o luase razna. Clanurile Toremi, din infimele informații care existau, se dovedeau a fi de neînțeles și vicioși. Niciodată un amestec bun. Clanurile fuseseră descoperite de către harmagieni

acum aproape cinci sute de standarzi, când o sondă a găsit niște nave toremiene făcând salturi (ceea ce era deosebit de periculos) de jur împrejurul miezului galaxiei, ca niște pești purtați de curent. Nimeni nu știa de ce, iar toremienii ei înșiși nu au arătat niciun interes să explice vecinilor galactici. Își păstraseră pribegia lor nomadă până în urmă cu vreo patruzeci de standarzi, când se opriseră din drum și se apucaseră să se ucidă unii pe alții, pentru pretenții teritoriale fixe. Din nou, nimeni nu-și dăduse seama de ce. Dar în afară de a măcelări pe cei care le încălcau zona, toremienii s-au rezumat la ai lor, fără să prezinte interes pentru nimeni în afara oamenilor de știință și antreprenorilor frustrați de blocarea accesului la miez.

Ashby își duse degetul la buze și arătă spre scrib.

— ...declarațiile oficiale din partea comisiei de ambasadori AG precizează că Toremi Ka este singurul clan Toremi care beneficiază momentan de convenția de parteneriat, explică reporterul. Alte clanuri au adoptat o atitudine de neutralitate față de parteneriat și aparent nu au inițiat acte de agresiune către AG. AG garantează pentru Toremi Ka, spunând – citez – „sprijinim bunele intenții ale noilor noștri aliați, care sunt dedicați împărtășirii beneficiilor mutuale ale unei galaxii unificate." Ca parte a noii convenții de parteneriat, AG nu va sprijini pe Toremi Ka în ofensiva lor împotriva altor clanuri toremiene. Totuși, folosirea forței armate este autorizată pentru apărarea teritoriilor comune ale Toremi Ka și AG.

Dr Chef remarcă zeflemitor:

— Cu alte cuvinte, Toremi Ka se aleg cu nave mari de război AG poziționate la granițele lor, iar AG primește acces facil la toată recolta de ambi care stă de partea cealaltă. Nimic bun nu poate să iasă din lupta unei specii cu ea însăși, zise el

gesticulând nemulțumit. Niciodată nu s-a întâmplat, niciodată nu se va întâmpla.

Ochii i se micșorară și răsuflă zgomotos și adânc. Sissix știa că se gândea la propriul său popor, la propriul război. Ea îl strânse încet de umărul cel mai de sus. Ochii lui se măriră din nou, privind-o concentrat. Revenise. Își scutură obrajii și puse una dintre mâinipicioare peste ghearele ei.

— Stai un pic, spuse Ashby. Hmmm.

— Ce? întrebă Sissix.

— Asta e ce vorbea Yoshi, clipi el.

O privi pe Sissix. Ea înțelese.

— Ne putem descurca, zise ea, încuviințând. Da, cu siguranță putem face față.

— Să ne descurcăm la ce? spuse Dr Chef.

— Dacă se apucă să extragă ambi, ar avea nevoie de o cale de a-și duce încărcătura acasă.

— Și ar avea nevoie de câteva salturi deja aranjate acolo înainte să se concepă tuneluri pentru convoaiele navale, completă Ashby, întinzându-și spatele drept, cuprins de gânduri. Ăsta e fix genul de muncă care ar putea să ne ducă în față. O treabă ca asta nu o să fie plătită cu puțin.

— Muncă, repetă Dr Chef. Vrei să muncești acolo? Cu oamenii ăia?

— Fiecare tunelar o să sară pe proiectul ăsta în clipa în care vestea devine oficială, zise Sissix.

— Atunci ar fi bine să le-o luăm înainte, spuse Ashby. Hai să redactăm o ciornă pentru scrisoarea de intenție. Trebuie să îl mai sunăm și pe Yoshi.

— Crezi că el e suficient de important ca să conducă un proiect ca ăsta?

— Ah, nici pe departe. Dar va ști să ne spună pe cine trebuie să contactăm. O să-i cer lui Lovey să îi trimită o invitație pe scrib, habar nu am ce oră e acolo la ei. Și va trebui să mă ajuți să ne dăm seama cât de mult ne-ar lua să ajungem în spațiul Central de aici, de unde ne aflăm. Bănuiesc că ăla

e locul din care ne-ar cere să facem capătul de străpungere. S-a trezit Rosemary?

Sissix își reaminti ultima dată când o văzuse pe Rosemary, noaptea trecută: capul trântit în palme, cu un zâmbet de la o ureche la alta, cuvintele ieşindu-i pe gură foarte greoi.

— Aș zice că încă mai doarme.

Ashby își roti ochii, exasperat.

— Dă-i niște HaiSus. E exact genul de treabă pentru care am angajat un grefier.

— O să-i pregătesc un platou cu micul dejun, spuse Dr Chef, arătând spre Sissix. Să le spui tehnilor că și-au ales teribil de greșit noaptea în care s-o inițieze.

— Sinceră să fiu, zise Sissix, ridicându-se, nu cred că își planificaseră ca între timp AG să-și piardă mințile.

Mesaj primit

Nivel de criptare: 1

De la: Vlae Mok Han'sib'in (cale: 4589-556-17)

Către: Ashby Santoso (cale: 7182-312-95)

Subiect: Proiectul Tokath/Hedra Ka

Calde îmbrățișări, Căpitane Santoso. Numele meu este Vlae Mok Han'sib'in și vă scriu în numele Comisiei de Transport AG. Am primit scrisoarea dumneavoastră de intenție privind construirea unui tunel în spațiul Toremi Ka. Să conectăm aliații cu teritoriile AG este o prioritate de prim rang pentru Parlamentul Adunării, și avem mare nevoie de contractanți profesioniști precum dumneavoastră, care să ne ajute să pornim acest nou capitol al cooperării interspecii.

După revizuirea portofoliului de lucrări pe care îl aveți și după stabilirea necesităților proprii, am căzut de acord asupra faptului că *Wayfarer* ar fi o alegere excelentă în a asista la acest demers de sprijinire a clanului Toremi Ka. Această apreciere reflectă nu doar expertiza profesională pe care o dețineți, dar și recenta decizie pe care ați adoptat-o de a angaja un grefier certificat. Privim acest ultim aspect ca un semn al dedicării dumneavoastră în menținerea standardelor Comisiei de Transport AG.

Suntem încântați să vă oferim următorul proiect. AG are nevoie de un nou tunel uni-bandă care să conecteze spațiul Central (Poarta

Tokath) de Hedra Ka, care este capitala teritoriului Toremi Ka. Acest lucru ar elimina reticența noastră crescută referitoare la folosirea găurilor de ac în acel sector și ar fi primul nostru pas în direcția implementării unor tuneluri pentru convoaie de marfă. Înainte de a accepta, vă rugăm să cercetați îndeaproape condițiile proiectului.

În mod normal, o străpungere în orb ar fi modalitatea cea mai convenabilă de conectare către un teritoriu fără ancore. Totuși, Hedra Ka se află într-o zonă foarte sensibilă. Precum sunt sigur că știți deja, factorii de risc ecologic într-o astfel de zonă determină străpungerea în orb dinspre Tokath aproape imposibilă. În interesul păstrării atât a stabilității spațiale, cât și a vieții sapiențiale, acest proiect ar necesita o străpungere ancorată între Hedra Ka și Poarta Tokath. Cum în prezent nu există tuneluri care să conecteze AG de spațiul Toremi, acest fapt devine o adevărată provocare. Noi propunem ca *Wayfarer* să călătorească către Stația de Avanpost Del'lek, de la granița AG. Acesta este cel mai apropiat punct ancorat dintre spațiul AG și Hedra Ka. Un remorcher vă va întâmpina acolo pentru a vă aduce către Hedra Ka. Luând în considerare poziția curentă, estimăm că o călătorie spre Del'lek ar dura între 0,8-0,9 standarzi, în funcție de ruta aleasă. Saltul gaură de ac ar dura alte patru zile. Pentru a vă ajuta să reduceți timpul de voiaj, AG va angaja un alt contractant pentru a iniția în avans cușca de ieșire de la Tokath.

Înțelegem că aceasta este o propunere neobișnuită, însă, luând în considerare circumstanțele, nu avem (și nici nu este necesar) un plan mult mai expeditiv pentru finalizarea proiectului. De asemenea, înțelegem că durata de tranzitare reprezintă un angajament semnificativ din partea dumneavoastră și a echipajului dumneavoastră. AG este dispusă să acopere costurile primare care se vor ivi pe parcursul călătoriei, adițional plății efective pentru proiect. De asemenea, înțelegem că o călătorie spațială poate fi supusă unor întârzieri neprevăzute și că sănătatea mentală a echipajului necesită opriri ocazionale pentru odihnă. În lumina acestor nevoi, nu solicităm o dată anume de sosire, doar fiind necesară atingerea punctului de destinație înainte de 165/307. Veți avea întreaga libertate de a vă planifica întreaga rută și de a vă opri unde considerați că este imperativ. Dacă nu aveți deplina convingere că echipajul poate suporta o astfel de călătorie, este de preferat să nu acceptați proiectul.

Plata pe care o putem oferi pentru proiectul Hedra Ka este în valoare de 36 de milioane de credite (cheltuielile neincluse; nenegociabil). Așteptăm un răspuns nu mai târziu de data de 155/306. Acest proiect nu va fi oferit între timp niciunui alt contractor, așadar vă rugăm să nu luați o decizie pripită. Pentru orice alte întrebări legate de proiect, vă rog să contactați oricând biroul meu. Dacă nu voi fi disponibil pe moment, AI-ul meu, Tugu, va putea să vă asiste.

Cu întreaga considerație

Vlae Mok Han'sib'in

Ashby (00.10): sissix, ești?

(00.11): deschide-ți scribul

(00.14): alo?

Sissix (00.15): text

(00.15): zau

(00.16): de-a dreptu bizar

Ashby (00.16): te-am trezit?

Sissix (00.17): da

(00.17): o sa ma plang sefului de dim

Ashby (00.17): scuze. e important

(00.17): tocmai ți-am dat forward la o scrisoare

Sissix (00.18): de ce nu vii la minne camera urasc sa tastez

Ashby (00.18): pentru că nu vreau să audă nimeni ce discutăm

Sissix (00.18): nava-i bine?

Ashby (00.18): da, doar citește naibii mesajul

Sissix (00.19): lasama un minu

(00.19): tre sa ncalzesc patul abia ma misc

Ashby (00.19): ia-ți o pătură încălzită și hai

Sissix (00.24): gata mai bine

(00.24): pot sa mi si folosesc mainele acu, uraaaaaaaa

Ashby (00.24): CITEȘTE-L

Sissix (00.24): ok ok

(00.27): DUMNEZEULE MARE

Ashby (00.27): shhh, te-am auzit prin perete cum țipi

Sissix (00.27): ashby

(00.27): asta

(00.28): dumnezeule mare

(00.28): tocmai ce-am prins lozul cel mare

Ashby (00.28): sis, dacă nu te oprești din gălăgie acolo în cameră la tine, o să te arunc în spațiu

Sissix (00.28): tu cum naiba de NU faci zgomote

(00.28): ai vazut ce caruta de bani sunt

(00.29): PLUS CHELTUIELI

(00.29): ashby asta e mai mult decat am prins tot standardul trecut

(00.29): si asta ar fi doar profit

(00.30): profit curat, fara cheltuieli

Ashby (00.30): știu

(00.30): încă nu m-am dezmeticit prea bine

Sissix (00.30): putem sa luam un alezaj nou din asta, usor

(00.31): si tot felul de circuite noi

(00.31): exact cum discutasem

(00.31): pe toate stelele, ashby

(00.32): nu c-as presa ceva, dar echipajului tau i-ar prinde bine un bonus

(00.32): spre exemplu

Ashby (00.32): da

(00.33): e incredibil, știu

(00.33): însă trebuie să fim deștepți cum abordăm problema

(00.33): e un drum al naibii de lung

Sissix (00.34): suntem obisnuiti cu drumuri lungi intre joburi

(00.34): o sa fie bine

Ashby (00.34): vorbim de un întreg standard, aici

(00.35): asta înseamnă că nema vacanțe, fără vizite la familie dacă nu sunt pe ruta noastră de zbor și o grămadă de mâncare preambalată

Sissix (00.35): nu-i ca si cum nu ne-am opri pe unde am putea. pot sa pun cap la cap un traseu istet si dragut care sa ne ofere o multime de ocazii de-a opri si locuri unde sa ne punem picioarele pe pamant solid

Ashby (00.36): știu

Sissix (00.36): dar?

Ashby (00.36): e spațiu toremian

(00.36): oamenii ăia au fost în război de când se știu

(00.37): și nu cunosc nimic despre ei

Sissix (00.37): ashby, AGu nu ne-ar trimite daca n-ar fi sigur

(00.38): suntem o nava de tunelare neinarmata, nimeni n-o sa-si faca griji de noi

(00.38): peste toate, drumul lung le da timp suficient ca sa-si rezolve cacaturile diplomatice pe care le mai au de rezolvat inainte

sa ajungem noi

(00.39): si sunt convinsa ca locul ala o sa fie plin ochi de birocrati si trupe AG

(00.39): tot ce tre sa facem e sa ajungem acolo, sa perforam o gaura si sa sarim acasa

Ashby (00.40): atâta timp cât nu se apucă să se omoare unii pe alții cât suntem noi p-acolo

(00.40): nici măcar nu știu ce limbă vorbesc

(00.41): ah

(00.41): stai

Sissix (00.41): ce

Ashby (00.42): rosemary

(00.42): nu m-am gândit la ea

(00.43): crezi că poate face față?

Sissix (00.43): in termeni de job sau mental?

Ashby (00.43): ambele

(00.43): un standard întreg e mult chiar și pentru niște spațiali ca noi

(00.44): asta-i nou pentru ea

Sissix (00.45): pai, in masura in care tine de job, are o gramada de timp sa-si ascuta ghearele

(00.45): ca sa zic asa

(00.46): cat despre viata ei personala, a evitat toate intrebarile pe care i le-am pus despre familia ei, si mai e si singura

(00.46): nu mi-a lasat impresia ca s-ar grabi sa treaca p-acasa

(00.47): apoi, ai citit scrisoarea

(00.47): faptul ca ai angajat-o pe ea ti-a asigurat de fapt proiectul

(00.47): asa ca, si daca e inutila restul drumului, a facut cel putin asta

Ashby (00.48): ups

Sissix (00.48): glumeam

(00.48): aproape

Ashby (00.49): sunt atât de mulți bani

(00.49): am putea face atât de multe cu ei

(00.50): și ce mai proiect

Sissix (00.50): cum am zis

(00.50): lozul cel mare

(00.51): il meritam

(00.51): te stiu de mult timp, ashby

(00.51): crede-ma

(00.51): l-ai meritat

Ashby (00.52): mulțumesc, sis

(00.52): îmi pare rău că te-am trezit, aveam nevoie să-ți ascult părerea

(00.52): trebuie să discut cu întreg echipajul înainte să decid ceva

Sissix (00.53): pai hai sa discutam cu ei

Ashby (00.52): stai, sis, stai

De-a lungul navei, vox-urile prinseră viață. „TOATĂ LUMEA, TREZIREA! VEȘTI MARI! ÎNTÂLNIRE A ECHPAJULUI! CAMERA DE RECREERE ÎN 5 MINUTE!“

Ashby (00.54): o să te arunc în spațiu, sissix

Sissix (00.55): ba ma adori

Conținut flux: Fișierele de Referință ale Adunării Galactice (Public/Klipiană)

Denumire articol: Astronomie > Galaxia Mamă > Regiuni > Centrul Galactic (Miezul) > Resurse Naturale

Criptare: 0

Cale către traducere: 0

Transcriere: 0

Identificator: 9874-457-28, Rosemary Harper

Centrul Galactic, numit în mod colocvial Miezul, se află la originea mai multor fenomene astronomice neobișnuite, incluzând o gaură neagră supermasivă și clusteri stelari foarte concentrați. Aceste condiții unice indică faptul că Centrul Galactic este sursa cea mai importantă a Galaxiei Mamă pentru materii de combustie neprelucrate, precum ambi, și, de asemenea, metale și minerale utilizate la construcția astronavelor și terraformărilor. Estimările privind ordinul de mărime al acestor resurse este în cel mai bun caz o speculație, însă marea parte a comunității științifice acceptă ideea că totalul resurselor de ambi care pot fi recoltate din Centrul Galactic reprezintă de patru ori cantitatea descoperită în întregile teritorii AG. Deși prezența unor astfel de materii prime a fost confirmată de către sondele de examinare harmagiene de anduranță, Centrul Galactic a rămas în mare parte neexplorat de către speciile membre ale AG, din cauza pretențiilor teritoriale toremiene.

Subiecte adiacente:

Găuri negre

Discuri de acreție

Clusteri stelari
Teoria energiei ambiente
Surse de combustibil comercial
Recoltarea ambi
Toremi
Explorarea interspațială (Harmagienii)
Construcția astronavelor
Terraformare
Regiuni și teritorii Galactice (Galaxia Mamă)
Nume tradiționale pentru Galaxia Mamă (sort pe specii)

Ziua 163, anul 306 Standard AG

…………………………………………………

PORT CORIOL

Ashby nu avea prejudecăți, însă oricui nu-i plăcea Port Coriol îi scădea câteva puncte la el pe caiet. Spațiul AG avea destule piețe neutre care primeau cu bunăvoință spațiali, indiferent de specie, însă Portul era ceva deosebit. Chiar dacă nu aveai nevoie să aprovizionezi, spectacolul în sine merita cu prisosință drumeția. Străzi largi înghesuite de-a lungul și de-a latul, cu frontoane în aer liber ale unor diverse magazine, încărcate până la refuz cu haine și kitschuri și mărunțișuri. Nave parcate, ciopârțite și transformate în depozite și cantine. Mormane imense de vechituri, patronate de ciudați tablagii care îți puteau face rost exact de acea piesă pe care o căutai, atâta timp cât aveai răbdare să le asculți pălăvrăgeala despre cele mai recente improvizații de motoare descoperite de ei. Buncăre subterane și reci, pline de boți și cipuri, cu o mulțime de tehnicieni aiuriți cotrobăindu-le prin măruntaie la orice oră a zilei, alături de modificatori entuziasmați de felurite implanturi, imaginabile și inimaginabile. Standuri cu mâncare având în ofertă orice, de la gustările uleioase de luat pe fugă, la delicatese ciudate, unele cu meniuri întortocheate de specialități ale zilei, altele cu oferte atât de specifice, încât singurul lucru pe care îl puteai spune în dreptul lor era „o porție, vă rog“. O menajerie de sapienți vorbind într-un freamăt de limbi dintre cele mai diverse, strângându-și mâinile și unindu-și ghearele și frecându-și tentaculele.

Cum putea să nu-ți placă un loc ca ăsta?

Într-un fel, Ashby putea înțelege cum Port Coriol ar putea fi considerat un pic prea înghesuit pentru cineva obișnuit cu centrele de afaceri spilcuite și construite din prefabricate, uniforme și terne, așa cum se puteau găsi la indigo și cu

prisosință prin întreg spațiul AG. Piețele din Port erau orice, dar nu corporatiste, iar atitudinea independentă și libertină a coloniei era exact ceea ce o făcea să fie atât de îndrăgită – sau, pentru unii, de prost gust. Ashby recunoștea că Portul era un pic cam murdar, un pic cam ros pe la margini. Însă periculos? Mai deloc. Infracționalitatea, în cea mai mare parte, se limita la înșelătorii minore, îndreptate către studenți în tunelare sau turiști creduli. Atât timp cât aveai în cap câțiva neuroni utili, Port Coriol era la fel de sigur ca oriunde. Comerțul era bine reglementat – adică pe atât de bine pe cât ți-ai fi dorit. Negustorii care iscau mânia autorităților portuare nu o duceau prea mult, și chiar și cei care se dedau la afaceri ceva mai necurate dețineau suficiente permise oneste și bunuri legitime expuse la vedere încât să își mulțumească supraveghetorii. Piața neagră din Port Coriol nu era un secret, dar era un secret atent administrat. Nu că și-ar fi încercat Ashby norocul într-o astfel de zonă. Să își piardă licența ar fi însemnat falimentul și sfârșitul carierei, pentru el – și la fel și pentru echipajul lui. În ciuda rugăminților insistente ale lui Kizzy de a cumpăra câte ceva care să „ne dea un pic de energizant“, păstrarea lucrurilor deasupra liniei legale era abordarea cea mai inteligentă.

Soarele de un portocaliu cald ce străbătea cerul Port Coriolului încălzea pielea lui Ashby în timp ce își conducea echipajul printre calele de andocare aglomerate. Obișnuit fiind să trăiască în spatele unor pereți izolați și al plexi-ului solid, statul afară era acum revigorant. Ca de obicei, totuși, uitase de miros – un amestec dur de combustibil, praf, mirodenii, foc, parfum, ulei de gătit, aliaje de sudură și toate acele odoruri naturale produse de mai mult de o duzină de specii sapiente diferite. Peste toate astea, trona izul intens și ubicuu emanând de pe țărmurile dimprejur. Luna care era Coriol avea o orbită sincronă planetei sale,

fapt care permitea razelor soarelui să cadă neîntrerupt asupra acelei pojghițe de deșeuri plutind pe suprafața liniștită a mărilor sale. Negustorii și funcționarii care își aveau rezidența permanentă pe această lună de cele mai multe ori optau pentru locuințe aflate pe partea întunecată, departe de soare și de miasmă.

Pentru mulți sapienți – inclusiv Sissix și Dr Chef – mirosul era mai tare decât puteau suporta fără ajutorul filtrelor. Măștile de nas și pentru respirație erau o apariție obișnuită, chiar și printre cei care trăiau acolo. Docurile de andocare erau pline cu standuri care vindeau măști nou-veniților ce nu fuseseră preveniți înainte despre izul caracteristic al Portului. Însă umanii, cu simțul lor relativ scăzut de miros, puteau cutreiera străzile cu nările larg deschise. Cei mai mulți umani, cel puțin. Corbin alesese să poarte o cască de respirație complet izolată – Exoplămâni DeLuxe, o drăcie greoaie care era cel mai bun sistem disponibil pentru filtrarea alergenilor și patogenilor aeropurtați. Ashby era de părere că arată ca un bol pentru peștișori, asezonat cu balonașe blege.

— Destinația, vă rog, zumzăi AI-ul de la ghișeul rapid.

Nu era un program cu inteligență liberă precum Lovey, ci un model limitat, incapabil să realizeze altceva decât îndatoririle prescrise. Carcasa îi era menită să semene cu un cap de harmagian, completat cu niște cârcei pentru expresii faciale. Fața-i prelungă și cleioasă era acoperită de o piele din polimer și nu era chiar deloc asemănătoare cu cea pe care se presupunea că o imită. Glasul îi era digital și suna spart, iar tentaculele îi zvâcneau din când în când, trădându-i vechimea. Nimic din ce mima nu putea trece drept ceva cu adevărat viu.

— Doi pentru ferma de gândaci, spuse Ashby, arătând spre el și spre Dr Chef.

AI-ul cârâi aprobator.

— Unul pentru depozitul de alge, Ashby arătă apoi spre Corbin.

Cârâit.

— Unul pentru districtul tehnic, continuă Ashby indicând spre Jenks.

Cârâit.

Ashby se întoarse către Sissix.

— Voi o luați la picior, nu?

— Îhî, zise Sissix. Tura noastră de cumpărături începe chiar de la poarta asta de acolo.

— Asta-i tot, atunci, iar Ashby își trecu emblema de la încheietură pentru scanerul de pe tejghea.

Un scurt bip indică acceptarea tranzacției.

— Foarte bine, conchise AI-ul. Modulele de tranzit rapid vă vor fi pregătite în câteva momente. În cazul în care veți avea nevoie de transport sau direcții adiționale, căutați simbolurile de tranzit rapid, așa cum sunt ele afișate deasupra acestui chioșc. În cazul în care nu cunoașteți exact destinația, puteți cere o localizare personalizată din acest sau alt loc...

— Mulțumim, spuse Ashby, deși AI-ul încă își mai continua discursul.

Își conduse echipajul departe de stand. Jenks rămase în urmă.

AI-ul nu se oprise, nederanjat de plecarea audienței.

— Indicatorii de localizare sunt prezenți în toate modelele optime oricărei specii în parte, și pot oferi alerte într-o largă varietate de stimuli senzoriali, precum miros, gust, sunet, stimulare dermală, stimulare neuronală...

— Jenks nu vine? întrebă Rosemary.

— Jenks mereu așteaptă până ce se termină toată interpelarea, spuse Kizzy cu un zâmbet calm. Doar din politețe.

— Ăsta nu e un model sapiențial, nu? remarcă Rosemary privind în spate la AI-ul zdruncinat.

— Nu cred, interveni Ashby. Dar încearcă să-i spui asta lui Jenks. Mereu le acordă AI-urilor circumstanțe atenuante.

— Fapt care e complet absurd, pufni Corbin.

Vocea îi era înfundată de la masca de respirație.

— La fel e și prostia aia de pe capul tău, moșmondi Sissix.

Ashby interveni, adresându-se grupului înainte de a putea Corbin să riposteze:

— Ok, gașcă, știți cum merge treaba.

Îl zări pe Jenks adresând un salut de curtoazie AI-ului, înainte de a li se alătura.

— Aceeași manevră ca întotdeauna, continuă căpitanul. Doar că de data asta avem cipuri AG pe care să le cheltuim. Achizițiile stricte, exclusiv! Orice altceva o să vină pe de propria emblemă. AG-ului nu-i va plăcea să primească spre decontare facturi cu prânzuri à la carte și masaje de relaxare.

— Mda, și iată cum mi se strică o posibilă după-amiază perfectă, se plânse Jenks.

— Rosemary, toți au fost alimentați cu cipurile proprii, da?

— Da, aprobă Rosemary. Și toată lumea ar trebui să aibă pe scriburi o listă cu achizițiile aprobate, ca referință.

— Bun. Odată ce ați tăiat totul de pe listă, sunteți liberi să faceți ce vreți, până dimineață. Haideți să încercăm să ne vedem de drum până în ora 10.

Scribul notifică sonor, semn că primise un mesaj nou.

— Scuze, o secundă.

Îl scoase din geantă și atinse ecranul. Mesajul apăru.

Mesaj primit.

Nivel criptare: 3

Cale spre traducere: 0

De la: Expeditor necunoscut (criptat)

Inima lui Ashby începu să bată rapid.

N-am avut cum să nu remarc o navă de tunelare oribil de butucănoasă, ce tocmai a acostat pe orbită. M-am întors de la graniță, dar voi reveni curând. Peste trei ore, voi fi oficial într-o permisie de două zile. Am lăsat deja clar de înțeles că îmi voi lua ceva timp pentru mine. Ești liber să mă însoțești?

Nicio semnătură, însă Ashby nu avea nevoie de una. Mesajul era de la Pei. Era aici. Și, cel mai important, era bine. Era în viață.

Chiar dacă simțea decimalele de tensionare scurgându-i-se încet, încet din trup, Ashby reuși să își păstreze postura. Își puse scribul înapoi în geantă și își frecă bărbia cu palma. Căcat. Nu se răsese. Păi, asta e, acum. Pei era o transportatoare. Chiar dacă specia ei era lipsită de orice pilozitate, dintre toți oamenii de pe lume ea ar fi fost cea mai în măsură să fie înțelegătoare cu o omisiune în îngrijirea personală.

Sissix îl săgetă cu privirea în timp ce se reîntoarse către grupul lor. El ridică din sprâncene spre ea, după care își așeză pe chip expresia de căpitan.

— Ce mai așteptați? Duceți-vă să cumpărați chestiile.

Rosemary se grăbi să își prindă din urmă colegii, îngrijorată să nu se rătăcească. Cala navetelor fusese suficient de aglomerată, însă acum, ieșind în piață, probabilitatea de a fi prinsă în marea aceea de comercianți creștea exponențial. Să se rătăcească nu era ce o speria mai exact. Ci mai degrabă perspectiva de a fi jefuită. Sau agresată. Sau înjunghiată. Văzuse câteva persoane care arătau ca fiind genul de cuțitari. Și nu erau hoții de embleme de mână un lucru comun în astfel de locuri? Nu auzise povestea cuiva care vizitase Port Coriol, învârtindu-se liniștită prin magazinul greșit și trezindu-se pe o alee cu brațul

emblemei amputat? Bine, mergea poate prea departe cu supozițiile, dar, ținând cont că tocmai ce trecuse pe lângă un aeluonian a cărui față era un mozaic de implanturi, încă nu era pregătită să excludă posibilitatea hoților de brațe. Era recunoscătoare că se afla în compania lui Sissix, a cărei prezență era reconfortantă, iar Kizzy, care era suficient de stridentă – atât în volum, cât și în ținută –, putea cu brio să îi țină la distanță pe infractori. Ambele arătau ca oameni care își știau rostul. Spera că măcar o mică parte din atitudinea lor s-ar fi transferat și asupra ei.

— Kizzy, ești sigură că nu vrei să te duci până la grotele tehnicienilor? o întrebă Sissix.

— Neah, spuse Kizzy. Are Jenks lista mea. O să apar ceva mai târziu, să îi salut pe oameni și să fac ochi dulci circuitelor. Dar sunt sătulă de atâta spațiu-ngust. Am nevoie de cer deschis deasupra capului și de niște aer curat.

Își aruncă brațele larg în lături și inspiră teatral:

— Ahhhhhhh!

— Hmmm. Mda. Aer curat, remarcă Sissix, pufăind prin masca ei.

— Știi sentimentul, nu, Rosemary? țopăi Kizzy către ea. Ai crescut la solul planetelor.

— E bine să ai gravitație adevărată sub picioare, spuse Rosemary.

— Vai, nu-mi zi că ai avut rău de spațiu!?

— Doar acolo, un pic. Însă nu-i nicio problemă, încep să mă obișnuiesc.

— O să ne uităm după niște brățări de echilibru. Sunt sigură că vom găsi pe undeva.

Sissix pufni amuzată:

— Chestiile astea sunt o mare înșelătorie.

— Nu sunt, se apără Kizzy. Bunică-mea le poartă de fiecare dată când o ia în sus, și spune că merg ca unse.

— Bunică-ta mai crede și că poate vorbi cu imunoboții ei.

— Bine, aici ai dreptate, însă niciodată nu are rău de spa... Aoleo, căcat! se opri Kizzy, coborându-și conspirativ privirea. Nu vă uitați acuma! Nu vă uitați acuma!

Rosemary își feri ochii în clipa în care văzu sursa panicii lui Kizzy: o masă simplă și prietenoasă, acoperită cu terrarium-uri sigilate și cupe de lut (de lut!) pline cu info-cipuri. Astfel de mese erau comune în piețele publice din Florence, iar hainele proprietarilor standului erau instantaneu recognoscibile. Purtau biocostume greoaie, precum exploratorii lunari din antichitate, izolate și burdușite într-o atât de mare măsură, încât protecția adoptată de Corbin părea, în comparație, aproape o rochiță delicată. Rosemary auzise că aceste costume ale lor, odată uzate, erau plasate în containere sigilate și lansate în spațiu. Procedurile standard de decontaminare nu erau suficiente pentru ei. Nu trebuia să existe nici cel mai mic risc de corupere a propriului sistem imunitar – sau, mai rău, cursul natural al evoluției umane.

Gaaiști. În mod clar, deținătorii unui mod unic de a fi nebuni.

— Căcat! spuse Kizzy. M-am uitat.

— Bună treabă, Kiz, o apostrofă Sissix.

— Da' n-am vrut!

Un gaaist le luă în colimator, cuprinzând în mâinile sale înmănușate un terrarium.

— Salutări, surorile mele, zise el.

Un mic vox aflat în dreptul chipiului îi retransmitea glasul. Klipiana lui era corectă, dar cu accent pronunțat, frământat de consoane imprecise care indicau lipsa exercițiului.

— Ați dori să vedeți una dintre măruntele minuni ale planetei mamă?

Ridică terrarium-ul spre Kizzy și Rosemary, ignorând-o complet pe Sissix.

Rosemary bâlbâi un „nu, mulțumesc“. Kizzy se fâstâci cu ceva despre „suntem în întârziere“.

— Eu aș vrea să îl văd, interveni Sissix.

Fața gaaistului împietri pe după casca lui. Cu un zâmbet fals, ținu drept obiectul. Din spatele plexi-ului, o complicată floare galbenă răsărea în mijlocul unui pumn de mușchi.

— Aceasta este o orhidee, spuse el, cuvântul străin tăind ciudat printre cele klipiene. O delicată plantă care, cândva, creștea în mlaștinile și pădurile tropicale de pe Terra. Precum majoritatea florei de pe Terra, aceste minunate inflorescențe au dispărut în neant în timpul Colapsului.

Ochii lui jucau iute între cei ai lui Kizzy și ai lui Rosemary, nerăbdători să le stârnească interesul.

— Grație eforturilor nețărmurite ale fraților noștri de acasă, orhideele au prins cu succes rădăcini în câteva dintre pădurile tropicale restaurate.

— Sunt foarte frumoase, remarcă Sissix.

Suna ca și cum o credea cu adevărat. Arătă înspre floare și își întoarse capul spre companionii ei.

— Genitalele voastre arată cumva asemănător, nu?

Kizzy izbucni în râs, iar Rosemary simți cum îi iau foc obrajii.

— Hei, am o întrebare, continuă Sissix, adresându-se de data asta gaaistului jenat.

Se aplecă să atingă terrarium-ul. Prin costumul lui, gaaistul tresări la vederea unor gheare extraterestre apucând mușchii terrani.

— Oamenii de știință ai Proiectului Samsara lucrează și ei cu orr-kidee[5]?

Gaaistul pufni.

— Ar putea, își subție el vocea, însă careva n-ar putea obține mare succes cu țărâna dacă ar locui cu picioarele în cer.

Un ton malițios își făcu loc printre vorbele sale aparent prietenoase.

Lui Rosemary mai că îi era milă de gaaist. Sissix îl ademenea, încercând să îl determine să

renunțe la prefăcătoria lecției învățate și să își arate adevăratele intenții puritanist gaaiene. La suprafață, scopul gaaiștilor de a își salva planeta natală cu greu locuibilă era nobil. Dar același era scopul și al oamenilor de știință implicați în Proiectul Samsara, trăind pe inelul orbital argintiu care înconjura Terra – un inel construit nu de umani, ci de filantropi aeluonieni și aandriskieni. Și, deși eforturile de restaurare de pe inel erau conduse de către umani, mulți dintre cercetătorii studiind alături de ei proveneau din alte lumi. Gaaiștii fundamentaliști – în special cei care bravau pe docurile de andocare în căutarea sufletelor pierdute – detestau lucrul ăsta.

Gaaistul se întoarse către Rosemary și Kizzy, accentul părăsindu-l cu totul, înlocuit de o umbră de disperare.

— Dacă veți avea un pic de timp liber pe durata șederii voastre aici...

Cu alte cuvinte, departe de extratereștrii.

— ...nu ezitați să ne vizitați încă o dată. Mai avem o mulțime de minuni de pe Terra pe care să vi le împărtășim, și chiar și mai multe adăpostite în cuvele navei noastre. Iată – spuse schimbând mâna cu care ținea terrarium-ul și scotocind în sacul său –, primiți-le în dar. Conțin filmări ale câtorva dintre locurile magice care vă așteaptă pe planeta noastră mamă. Doar introduceți-le în propriul scrib și savurați-le. Reveniți curând, surorile mele. Sunteți binevenite oricând printre rândurile noastre, mai zâmbi el, ca și cum simpla menționare a Terrei îi adusese instantaneu pacea inimii.

Bărbatul gaaist se retrase la masa lui, lăsându-le pe cele trei colege să își ia repede tălpășița.

— Iar ăsta, concluzionă Kizzy, aruncând cipul video în primul coș de gunoi care îi ieși în cale, este motivul pentru care niciodată nu trebuie să te uiți când nu trebuie. Bravo mie!

— Știi, sunt și câțiva nebuni fundamentaliști aandriskieni, zise Sissix. Însă ei nu se apucă pur și

simplu să sâcâie oamenii.

— Ce fac mai exact fundamentaliștii voștri? întrebă Kizzy.

Sissix ridică din umeri.

— Trăiesc în ferme închise între ziduri și au orgii private.

— Cum e asta diferit de ce faceți voi, restul?

— Nu avem ziduri, iar oricine poate să vină la orgiile noastre. Mai puțin larienii. Sunt alergici la noi.

— Pe toate Stelele! exclamă Kizzy, conducându-le spre miezul pieței și scoțând din geantă un săculeț cu muguri, pe care se apucă să îi și mărunțească. Nu pot să cred că Mala obișnuia să pună botul la asta.

— Nu pot să cred că obișnuia să fie o Supraviețuitoare, remarcă Sissix. Părea atât de cu picioarele pe pământ. Fără nicio legătură, zău...

— Scuze, cine? interveni Rosemary.

— Mala. Mama lui Jenks. E parte a Proiectului Samsara. Lucrează cu mamiferele. Ar trebui să îl rogi cândva pe Jenks să îți arate câteva poze cu micile ei rotocoale de blană. Pe Steaua cea Mare! – ursuleții ăia marsupiu sunt...

Rosemary se opri. Trebuie să fi auzit greșit.

— Stai un pic. Zici că ea a fost o Supraviețuitoare?

Nu putea fi adevărat, nu dacă femeia asta trăia pe inel. Supraviețuitorii erau la fel de extremiști precum gaaiștii. Nu numai că erau xenofobi, dar și tehnofobi învederați. Credeau că tehnologia era cea care le condamnase planeta de la bun început, iar singura cale pentru a atinge ispășirea era să trăiască la fel ca animalele care și erau, în fapt. Supraviețuitorii erau vânători-culegători stricți și puriști genetici, abținându-se nu numai de la terapiile genetice de rutină, dar și de la vaccinări, de asemenea. Slăbiciunile, credeau ei, trebuiau să fie eliminate din lanțul perpetuării. Păreau să ignore faptul că singurul motiv pentru

care pe Terra existau terenuri capabile să îi mențină era faptul că Republica Solară le oferise o întinsă câmpie restaurată, plină cu plante comestibile și cirezi pentru vânat, toate readuse la viață de către oameni de știință care utilizaseră ADN congelat și camere de gestație. Rosemary încă nu îl cunoștea prea bine pe Jenks, dar cum de se putea ca acel tehni-comp bețivan și cam dereglat la cap să provină dintr-o mamă supraviețuitoare?

— Mda, a intrat în rândurile lor prin adolescență, spuse Kizzy. Fugise de acasă, a făcut autostopul spre Terra, s-a alăturat unui clan, a mâncat carne sălbatică de cea mai pură speță, tot tacâmul. Îți poți imagina? continuă ea, făcând o ghemuială teatrală. Ești, gen, pus la pândă prin iarba înaltă – și Kizzy făcu ture înainte și înapoi – fentând șerpi sau șobolani sau ce-o mai fi, și ai doar bețigașul ăsta cu vârf ascuțit, și trebuie să o rupi la fugă către bivolul...

— Bivol? o întrerupse Sissix.

— E ca o vacă mai mare, sau p-acolo. Și apoi îl înjunghii și îl înjunghii și îl înjunghii, și te tăvălește de colo, colo ca pe... oh, căcat!...

Kizzy biciui într-o pantomimă stranie, neatentă sau nepăsătoare la toți ceilalți târgoveți care o priveau cu precauție. Câtiva muguri de alge îi zburară din geantă.

— Și te trezești cu copite pe față și sânge peste tot, peste tot, apoi e mort și trebuie să îl transezi în bucăți, cu mâinile goale. Și să îl *mănânci*.

Își ridică mâinile în dreptul gurii, scoțând zgomote pleoscăite de mestecat.

— Bleah! Finalul, te rog, se strâmbă Sissix.

— Jenks a crescut la solul Terrei? Într-un clan? întrebă Rosemary.

— Nu, dar s-a născut într-unul. De asta e atât de scund, răspunse Sissix. Fără terapie prenatală.

— Aha, făcu Rosemary. Am crezut că e un transgenet, însă nu am știut cum să chestionez mai elegant situația.

— Mda, nu chiar, adică este un rezultat genetic, dar cu asta s-a născut, completă Kizzy. Și, apropo, sunt sigură că ai primit niște puncte în plus în ochii lui pentru că nu i-ai aruncat-o în față de cum v-ați văzut. Nu îl deranjează întrebările, doar s-a cam săturat de ele.

— Vezi tu, zise Sissix, Mala nu și-a făcut niciuna dintre verificările de rutină, după ce a rămas gravidă. Ea a...

— Ea aproape a murit la naștere, interveni Kizzy. Pe bune, aproape a murit la naștere. Îți vine să crezi așa ceva? Cine moare la naștere? Arhaic de fututã treaba. Iar Jenks ar fi fost și el pe de-a întregul mort dacă Mala nu s-ar fi decis să fie minunată. Păcăleala cu toată teoria Supraviețuitorilor s-a prăbușit în clipa în care s-a pus problema să îi ucidă copilul.

Lui Rosemary îi căzu falca.

— Urmau să îl ucidă pe Jenks?

Kizzy încuviință, îndesându-și câteva porții de muguri în gură.

— Sprvțtr bndz bblș – hgm.

Înghiți.

— Supraviețuitorii își abandonează bebelușii dacă sunt diferiți sau ceva de genu'. Pur și simplu, ca și cum: ah, hei, ăsta d-aici e cam ciudat, hai mai bine să îl părăsim, ca să tăiem de la rădăcină buruienile genetice. Stea! Îi atât de stupid! își încleștă Kizzy pumnii, zdrobind mugurii.

După care se uită la săculeț ca și cum era prima dată când îl zărea.

— Rahat!

— Și ce s-a întâmplat? întrebă Rosemary.

— Am făcut firimituri.

— Nu, mă refer la Mala.

— A fugit din nou, zise Sissix. A fugit de la clan, a găsit un grup de cercetători care lucrau la

nivelul solului. Vezi tu, ei...

— Nu, ai sărit peste partea cea mai crocantă, o întrerupse Kizzy. A fost nevoită să meargă pe jos, da? Gen o grămadă de timp, doar în speranța că va găsi pe cineva dincolo de granița Supraviețuitorilor. Fără nicio luntre, niciun plug, nicio navetă. Doar mers pe jos. Cu-afurisitele-de-picioare-goale. Cu, gen, lei peste tot. Lei!

— Nu chiar peste tot, interveni Sissix.

— Auzi tu? se burzului Kizzy. Când vine vorba de lei nici nu mai contează dacă sunt sau nu sunt literalmente peste tot. Să știi că ar putea fi câțiva lei primprejur e suficient de rău.

— În fine. Oamenii de știință de pe Inel i-au acordat refugiu Malei și lui Jenks, iar ea și-a dat seama că de fapt nu erau persoane așa de dubioase. I-a căzut cu tronc biologia, după care acolo a rămas până în ziua de azi.

— Fără niciun fel de studii universitare sau ceva, spuse Kizzy. Doar a început să învârtă rahatul în cuvele de crescătorie și a învățat mai departe la fața locului. Încă mai este o gaaistă, totuși, atâta că într-o formulă mult diluată. O mulțime dintre cercetătorii de pe Inel sunt, în sinea lor. Cred chestia cu toate-sufletele-sunt-legate-de-planetă și nu le place să se îndepărteze deloc de Terra, însă zgândăre tot căcatul ăla cu speciile, sau ce-o fi el. Și aparent a fost doar moderat panicată atunci când adolescentul Jenks a decis că va pleca să viziteze restul galaxiei. E ok cu asta, acum. Foarte mulți gaaiști sunt oameni de treabă. Spre deosebire de muiștii ăștia, mai zise ea, arătând cu capul înapoi, către misionarii de mai devreme.

— Nu putea Jenks să aibă parte de genoterapie când a sosit pe inel? întrebă Rosemary. Adică, probabil că până și oamenii de știință gaaiști ar fi de acord cu medicina standard.

— Mda, sunt. Au imunoboți, ca noi toți, și vaccinări, slavă Stelelor. Genoterapia e destul de îndoielnică. De obicei, n-au probleme cu

îmbunătățiri din motive de calitate a vieții, însă nu și pentru aspecte cosmetice.

— Atunci de ce?...

— De ce nu și-a făcut Jenks implanturi? Cum am zis, se aplică doar pentru îmbunătățirea calității vieții. Doar uită-te la amărâtul ăla fericit. Viața lui e cu totul îmbunătățită indiferent de mărimea pe care ar avea-o.

— Dar n-aveau de unde să știe asta când era un bebeluș.

— Mala n-a vrut să-i lase. Jenks a spus cândva că i-a făcut pe doctori să admită faptul că fiind mic nu însemna că nu era sănătos, așa că nici nu se punea problema pentru ea. La momentul respectiv, nu avea nimic de a face cu preceptele gaaiste. El a spus că mama lui era pur și simplu sătulă de oameni care să îi tot zică despre problemele pe care, chipurile, le are copilul.

Se opri și se uită împrejur.

— Și... bineînțeles că am mers în direcția greșită.

— Ce-i primul lucru pe lista noastră? întrebă Sissix.

Kizzy își scoase scribul.

— Praf de curățat plex, conchise ea. După care rezerve pentru boți sanitari.

— Putem să luăm din cei neparfumați, de data asta? se rugă Sissix. Ashby mereu ia din cei cu lămâie, și urăsc să intru la baie după ziua de curățenie și să miroasă a *lămâie*.

— Ai ceva împotriva prospețimii de lămâie?

— Știi de iski?

— Nu.

— Ba da, știi. Fructul ăla mic și verde, crește în ciorchini de câte trei.

— Ah, da.

— Miroase cam ca lămâile, nu?

— P-aproape.

— Eh, noi ne ungem morții cu extras de iski.

Kizzy râse.

— Aoleu, nu-mi zi! Bleah! Bine, boți sanitari neparfumați să fie.

Se mai uită o dată la listă și rezumă empatic, bătând cu degetul pe tabletă, ca un politician care se pregătește de un discurs.

— Fac pariu că echipa noastră o să facă azi o tură de cumpărături a naibii de eficientă. Ne ținem de listă și asta-i tot. Când vin aici, cheltui mult prea mult pe rahaturi care nu-mi trebuie. Cum ar fi *alea*, zise după ce îi atrase atenția ceva ce se vedea dincolo de umărul lui Rosemary.

Fără nicio altă vorbă, Kizzy fugi către o tarabă plină cu acareturi de jonglat.

— Și iată că începem, oftă Sissix, privind-o pe Kizzy răscolind printr-o cutie cu batoane lucioase. Dacă ai avut impresia că ziua de azi ar însemna o tură de aprovizionare, te-ai înșelat. Azi e despre Kizzy și ciondăneala ei.

În timp ce o urmau pe tehni-mec'ă, Sissix o luă pe Rosemary pe după umăr. Familiaritatea gestului o făcu pe Rosemary să tresară, dar mai simțea și o sclipire de mândrie. Chiar dacă ar fi fost jefuită până la sfârșitul zilei, măcar era într-o companie foarte plăcută.

Jenks coborî pe rampă, către cartierul subteran al tehnicienilor – sau, cum era mai bine cunoscut, în grote. La intrare, un bărbat aandriskian purtând un pistol cu impulsie stătea pe o bancă, lângă un indicator multiligvistic:

URMĂTOARELE ITEMURI POT CAUZA DAUNE APARATELOR, BOȚILOR, AI-URILOR, SAPIENȚILOR CU MODIFICĂRI ȘI SAPIENȚILOR CARE FOLOSESC SISTEME DE MENȚINERE A VIEȚII. NU ADUCEȚI NICIUNUL DINTRE ACESTE ITEMURI ÎN GROTE. DACĂ UNUL SAU MAI MULTE DINTRE ACESTE ITEMURI ESTE IMPLANTAT PE SAU ÎN CORPUL DUMNEAVOASTRĂ, DEZACTIVAȚI-L ÎNAINTE DE A INTRA.

Petice fantomă (implanturi oculare de penetrare a suprafețelor)

Boți pirat sau asasini

Praf pirat (coduri injectoare aerosole)

Materiale radioactive impropriu sigilate (dacă nu sunteți sigur, nu riscați)

Orice merge pe combustibil rezidual

Magneți

În josul semnului se afla o adendă scrisă de mână, doar că în klipliană:

Serios, nu glumim deloc.

În timp ce Jenks trecea de pancartă, aandriskianul îl salută amical, implantul său ocular geamăn sclipind în lumina artificială puternică. Fiecare magazin și tarabă din grote avea un mecanism diferit de iluminare, pentru a se putea diferenția unul de altul. Grotele erau un vârtej de culori albastre ambientale, curcubeie schimbătoare, răsărituri simultane, câmpuri de stele proiectate. În fiecare magazin în parte, lumina avea cumva sens, dar pe coridoarele dintre ele efectele care se suprapuneau creau un straniu haos de culori și umbre. Era ca și cum pășeai printr-un caleidoscop beat.

Jenks se simțea ca acasă în grote, și asta nu doar datorită rândurilor infinite de bunuri împachetate atent și alese pe sprânceană. Mulți dintre inșii de acolo erau modificatori înrăiți, persoane dispuse să își scoată propriile organe pentru a le înlocui cu echivalente sintetice. Mergând prin grote, puteai vedea exoschelete metalice, sau tatuaje de nanoboți spiralate, sau chipuri nenatural de perfecte, trădând o slăbiciune pentru transgenetice. Bandaje faciale, porturi dermale, implanturi de casă. Comparativ cu astfel de ciudățenii, statura lui scundă nu era nimic ieșit din comun. Era greu să te simți ciudat într-un loc în care *toată lumea* era ciudată. Pentru el, asta era ceva cât se poate de reconfortant.

Merse prin galerii, notându-și în minte locuri pe care trebuia să le cerceteze mai târziu. Jenks era un veteran al Portului și știa că nu există decât un singur loc de unde putea să-nceapă, înainte de a arunca în dreapta și-n stânga cu credite.

Vitrina lângă care ajunse nu era la fel de cochetă precum altele. O tăblie făcută dintr-o placă de bază stricată atârna deasupra. Fragmente de resturi erau înfipte în ea, formând litere: „Găleata cu Rugină“. Iar în litere mici: „Consignație Tehnologică și Magazin Repară-Tot“. Iar în litere și mai mici: „Pepper și Blue, Comercianți“.

Jenks se ridică pe vârfuri ca să vadă dincolo de etajerele vitrinei. Peper era cocoșat deasupra unui banc de lucru, cu spatele la el, mormăind pentru sine. Se foi să își scarpine ceafa ei de uman fără pic de păr, lăsând în urmă pete de ulei de motor. Nu prea era clar dacă își dădea seama că se pătează așa.

— Hei, don-șoară! strigă Jenks. Știți unde aș putea găsi niște stimboți?

Pepper se întoarse, fără să se obosească să își mai ascundă iritarea de a fi întrebată un astfel de lucru. Chipul i se lumină imediat ce își dădu seama cine pusese întrebarea.

— Jenks! îl întâmpină ea, ștergându-și mâinile de șorț și ocolind tejgheaua. Ce dumnezeului cauți p-aici?

Îngenunche ca să îl ia în brațe. Îmbrățișarea era caldă, însă brațele ei erau subțiri. Prea subțiri. De când Jenks o cunoștea pe Pepper, îmbrățișările ei mereu îi nășteau în trup efluvii înduioșătoare.

Pepper și companionul ei Blue scăpaseră de pe o planetă de graniță numită Aganon, unul dintre ultimele bastioane ale mișcării Umanitatea Sporită. Izolate de Diasporă și Adunarea Galactică fără niciun drept de apel, coloniile Sporite își creșteau proprii oameni în camere de gestație, dozându-le compoziția genetică pe baza calculelor de oportunitate socială și a nevoilor viitoare

preconizate a fi de îndeplinit odată ce atingeau maturitatea fizică. Genele lor era modificate dincolo de recognoscibilitate, îmbunătățindu-le starea de sănătate, inteligența, abilitățile sociale – orice era necesar pentru îndatoririle față de care erau destinați. Muncile de jos erau făcute de oameni crescuți fără nicio alterare genetică, în afara a două aspecte: infertilitate și lipsa părului (pentru a fi ușor de reperat). Sporiții erau atât de convinși de superioritatea lor evidentă față de clasa muncitoare, că fuseseră luați pe nepregătite de exodul improbabil al lui Pepper, care începuse cu o norocoasă evadare în copilăria târzie dintr-o fabrică manufacturieră și culminase cu un uriaș depozit de deșeuri, care devenise casa ei temporară. Acolo, împreună cu nenumărate alte suflete abandonate, Pepper a descoperit comoara: epava unei navete interstelare. Folosind doar resturile pe care le avea la îndemână, Pepper a peticit-o, a transformat-o și a smuls-o înapoi la viață. I-a luat șase standarzi ca să reușească să o pună pe picioare și încă un standard ca să poată fura suficient combustibil. Costul libertății ei a fost malnutriția severă, care aproape a ucis-o până în clipa în care a fost reperată de către o navă de patrulare AG. Se afla în Port Coriol de opt standarzi, suficient cât să devină un pilon de bază al comunității de modificatori, iar sănătatea ei a fost îngrijită cu atenție în tot acest timp. Dar, deși adora să mănânce (își luase numele după ce descoperise grația condimentelor), metabolismul ei nu putea face față. Corpul filiform nu mai avea niciodată cum să i se rotunjească.

Faptul că Jenks și Pepper puteau sta în același loc – ea dintr-o lume unde transgeneturile erau o obligație, el dintr-o mamă care a refuzat cu totul medicațiile tradiționale – era o adevărată dovadă a liberalismului Portului, dar și a ciudățeniilor umanității. Probabil era și motivul pentru care el și Pepper s-au înțeles mereu așa de bine, fie din

compasiune unul față de altul, fie din simplu amuzament. Adică asta și adânca, nețărmurita lor dragoste pentru tot ce e digital. Cu siguranță cea din urmă a ajutat.

— Ce mai face *Wayfarer*? întrebă Pepper.

Era întotdeauna prima ei întrebare, și nu era una de complezență. Interesul ei în ce privea nava – în ce privea toate navele, de fapt – era sincer.

— Zboară mai lin ca oricând, spuse Jenks. Tocmai ce am făcut o străpungere în orb către Botas Welim.

— Noua colonie aeluoniană, nu?

— Îhî.

— Cum a mers?

— Ca la carte. Doar că noului nostru grefier nu prea i-a priit în substrat. *Bllâââc*, imită el o explozie din gât.

Pepper râse.

— Ooo, vreau să aud toate bârfele! Ai timp de o cană de mek după ce ne terminăm treburile noastre? Am construit o distilerie care o să-ți schimbe viața.

— Păi, pot să zic nu la așa ceva?

— Bun. Deci, ce mai urmează? Aveți ceva pregătit deja?

— Să știi că da, se înfoi Jenks. Ai auzit de alianța cu Toremi?

Pepper își dădu ochii peste cap.

— Pe bune, la ce mama mă-sii s-or fi gândit?

Jenks râse.

— Habar n-am, însă o să avem parte de o bucată bună rău de muncă. Tokath spre Hedra Ka. Ăștia suntem noi.

— Nu-mi zi! exclamă Pepper, ca picată cu ceară. O să mergeți spre *Miez?*

— Îhî. Și cu o străpungere ancorată, nici mai mult, nici mai puțin.

— Căcat! Pe bune? Uau, ăsta-i drum serios. Pe cât timp?

— Cam un standard. Dar ne acoperă AG nota. Tot ce trebuie să facem e să ajungem acolo și să străpungem înapoi.

Pepper clătină scurt din cap.

— Bravo vouă, dar mă și bucur că nu sunt eu în loc.

Râse.

— Of, drace, m-ar mânca-n fund să stau atâta timp pe o navă. Totuși. Câți se pot lăuda că au trecut p-acolo?

— Știu, nu?

— Uau! Păi, asta explică de ce ești aici. Bănuiesc că ai o listă de cumpărături pentru mine?

— Mare parte e de la Kizzy. Ea e la cules măruntișurile.

Jenks îi înmână scribul.

— Să-i spui că ar face bine să-și bage nasul p-aici până ce părăsiți orbita. N-o las să plece înainte să o salut.

— Ca și cum te-ar lăsa ea. Putem să ne întâlnim cu tine și Blue pe partea întunecată, ceva mai târziu, dacă voi doi nu aveți planuri deja făcute. La o cină, ceva. Tocmai ce-am primit leafa.

— Îmi place foarte mult ideea ta. Mai ales partea în care tu plătești.

Trecu atentă prin lista lui. Cititul nu era punctul ei forte.

— Ok, modulatori de curent. Du-te la Pok, quelinianul din capătul aleii boților. Îl știi?

— Știu *de* el. Mă-nfioară ca naiba.

— Aici n-am cum să te contrazic, însă nu e un tip nașpa și nu își împachetează marfa în grax, ca alții. Crede-mă, are niște modulatori clasa-ntâi.

— Da' ce-are graxul?

— E potrivit și ieftin ca să-ți protejeze echipamentele, însă o să-ți macine nodurile receptorilor dacă îi lași prea mult timp înveliți în el.

— Chiar așa?

— Mda, ăia de vând grax nu-s de acord, dar jur că sculele mele sunt mai forțoase de când am renunțat să mai cumpăr orice învelit în așa ceva.

— Te cred pe cuvânt.

Pepper reveni la listă.

— Cuplaje întrerupătoare, mergi la Hish.

— Hish?

— Circuite Deschise. Hish e patronul.

— Ah, ok. N-am fost niciodată la Circuite Deschise. Mereu m-am dus la Steaua Albă.

— Ea e mai scumpă decât Steaua Albă, însă cred că are marfă mai bună. Spune-i că am zis asta, s-ar putea să-ți mai taie din preț.

Citi mai departe.

— Circuitele Top-Șase pot să le rezolv eu, atâta timp cât nu te deranjează să le iei un pic folosite.

Se aplecă spre un raft, apucă un pachet de circuite ambalate de mână și le puse pe tejghea.

— Versiunea ta de *folosite* e de obicei mai bună decât cea nouă, spuse Jenks.

Și era convins. Pepper era o vrăjitoare când venea vorba de readus la viață mecanisme de mult îngropate.

Pepper rânji.

— Mă cocoloșești, nu alta. Plasă de bobină, reveni ea cu ochii în listă. Hmmm, cred că mai am câteva dosite p-aici...

Răscoli în jur, după care trânti pe tejghea o pungă cu niște mici ghemuri metalice.

— Gata, s-a făcut. Plasă de bobină.

— Cât e? întrebă Jenks, dând să-și îndrepte brățara de mână.

Ea flutură din mână.

— Îmi cumperi mie și omului meu o cină. Suntem chit.

— Ești sigură?

— Absolut.

— Bine, spuse el, după care își drese glasul și abordă un ton scăzut. Pepper, mai e ceva ce caut și

nu se află pe listă.

— Dă-i bice.

— Doar din curiozitate. Nimic serios.

Era, desigur, o cerință extrem de serioasă, și chiar și cu un prieten ca Pepper era nevoie de precauție.

Pepper îl îndemnă să continue, cu un gest scurt din bărbie. Se lăsă în față, șoptind:

— Pur ipotetic, am înțeles.

— Așa.

Jenks făcu o pauză.

— Cât de multe știi despre kiturile corporale?

Pepper ridică din sprâncene – sau, mai degrabă, din zona în care ar fi trebuit să fie sprâncenele dacă ar fi avut pic de păr.

— Drace', da' nu te joci cu lucruri mărunte, nu? Ah... ăh... fără intenție.

— Stai liniștită. Uite, știu că sunt tare greu de găsit kiturile...

— Tare greu? Jenks, genul ăsta de tehnologie este atât de interzisă, că practic nici nu există.

— Trebuie să fie careva, totuși. Vreun modificator în vreun buncăr, pe undeva...

— Oh, sunt sigură că există. Dar nimeni la îndemână, de care să știu. Și ce vrei tu mai exact să faci cu un kit corporal?

Jenks își frământă un cercel din urechea stângă.

— Dacă aș zice că e ceva personal, o lăsăm așa?

Pepper nu răspunse, dar se putea vedea în ochii ei că încerca să pună cap la cap situația. Ea știa ce job avea el. Îl auzise vorbind despre Lovey, chiar dacă în treacăt. Jenks simți cum începe să transpire. *Pe Stele, probabil arăt patetic,* se gândi. Însă Pepper doar zâmbi leneș și ridică din umeri.

— Cum zici tu.

După care se gândi un moment, cu o expresie serioasă:

— Dar trebuie să te previn, ca prieten, că, dacă ajungi prin preajma unui kit corporal – și, da, dacă prin vreun noroc de proporții cosmice găsesc un furnizor, o să te contactez –, că sper, din toată inima sper că știi în ce te bagi.

— O să fiu atent.

— Nu, Jenks, spuse Pepper, cu voce fermă. Nu mă refer la a fi arestat. Mă refer că ai putea face ceva într-adevăr periculos. Urăsc să scot asul cu viața-mea-de-până-acum-e-dovada, însă ascultă-mă: sunt rezultatul final al câtorva oameni foarte proști și bine intenționați, care au crezut că ar fi o idee grozavă să redefinească umanitatea. Nu a început de la ceva complicat. Un acord fin pe colo, un mix nou pe dincolo. Dar lucrurile au escaladat, așa cum se întâmplă mereu, până ce au devenit ceva dincolo de orice rațiune. Ăsta e exact motivul pentru care kiturile corporale sunt interzise. Unii oameni care știu al dracului mai mult despre etică decât știm noi doi au decis că AG nu este pregătită sau echipată corespunzător pentru a face față unei noi forme de viață. Și, da, așa cum stau lucrurile acum, AI-urile sunt tratate de tot rahatul. Știi bine că eu sunt de părere că merită să li se acorde drepturi depline. Însă e nisip mișcător, Jenks, și, oricât detest să-ți zic asta, nu cred că aceste kituri corporale sunt soluția. Așa că, indiferent cât de inocente sunt intențiile tale, mai întâi gândește-te bine la rezultatul faptelor tale. Întreabă-te dacă ești pregătit să îți asumi o astfel de responsabilitate.

Își ridică brațele ei subțiri. Palmele îi erau împresurate cu cicatrici vechi, urme ale decadelor trecute în care scotocea prin deșeuri. Amintiri ale foamei și fricii și ale unei lumi care a apucat-o pe un drum greșit.

— Întreabă-te care ar putea fi consecințele.

Jenks reflectă.

— Dacă asta este părerea ta sinceră, spuse el, atunci de ce m-ai anunța dacă ai găsi un furnizor?

— Pentru că îmi ești prieten, zise ea, tonul dur părăsindu-i glasul. Și pentru că facilitarea relațiilor este ceea ce fac cel mai bine. Și, dacă ești într-adevăr serios în ce-mi ceri, prefer să treacă prin mine, decât prin cine știe ce alee de hackeri dubioși. Deși, să-ți spun drept, mai sper și că până în clipa în care ți-aș găsi ceva îți vei fi dat seama că am dreptate, că e o idee proastă, continuă ea așezând pe tejghea un semn cu „Sunt în spate. Urlați dacă aveți nevoie de ceva“. Hai, ne trebuie niște mek. Și vreau să aud totul despre novicea asta a voastră care are rău de spațiu.

Ashby stătea în camera de hotel pe care o plătise cu o oră mai devreme. Se gândea la mingeadeapă. Nu că i-ar fi păsat cine știe ce de joc, însă era mai ușor de suportat decât alternativa. Când se trezise în dimineața aceea, era pregătit pentru o zi de hoinărit și cheltuit credite, climaxul căreia ar fi putut fi niște băuturi și un prânz bun în vreun bar liniștit. Acum, se afla pe partea întunecată a Coriolului, înconjurat de perne groase și tablouri urâte, așteptând-o pe Pei să vină, care Pei nu numai că era în viață și bine mersi, dar și prin apropiere și dispusă să facă sex cu el. Jocul de mingeadeapă era mult mai ușor de procesat.

Ok. Finala Cupei Titan, anul 303. Ia să vedem. Șepcile Albe trebuie să fi jucat, pentru că Kizzy a luat-o razna când Kimi St Clair și-a rupt un ligament. Exploziile Stelare erau și ei p-acolo, nu? Da, i-ai luat Ayei un pulover cu Exploziile Stelare de ziua ei, anul trecut. Zisese că îi sunt favoriții.

Necontrolate, gândurile lui săreau de colo, colo, ca o capsulă de voiaj, plonjând înăuntru și în afară înainte să le poată pune în ordine. Avea prea multe sentimente care îi cereau atenția. Ușurat că Pei se afla în siguranță. Bucuria de a o vedea din clipă-n clipă. Griji nefondate cum că ceea ce simțea pentru el pălise deja. Hotărârea de a îi urma calea (doar Stelele puteau cunoaște cum se simțea

după zeci și zeci de decimale petrecute de ea pe muchia zonelor de război). Și teama. Teama pe care o simțea de fiecare dată când se întâlneau. Teama că în decimalele următoare, după ce se va fi întors din locuri periculoase, această revedere ar putea deveni de fapt un rămas bun.

Nu, nu, Exploziile Stelare trebuie să fi fost în 302, nu 303. A fost aceeași aniversare de naștere în care Aya a primit primul ei scrib de copii, ceea ce înseamnă că începuse să meargă la școală. Ceea ce înseamnă 302.

Mai era înconjurat și de o vagă anxietate, venită din neliniștea de a nu fi prinși, de data asta. Nu reușea să găsească nicio fisură neverificată. Metoda lor de a rămâne sub radar era de-acum rutină. Întotdeauna el găsea hotelul – nimic extravagant, ceva departe de căile bătătorite și preferabil undeva unde nu mai fuseseră deja. Lăsa clar de înțeles recepționerilor că avea nevoie de odihnă și că nu urma să fie deranjat în nicio circumstanță. Odată ajuns în camera lui, îi trimitea un mesaj lui Pei, cu nimic altceva decât numele hotelului și numărul camerei, pe care ea îl ștergea după ce îl citea. Două ore mai târziu, suficient cât să preîntâmpine eventuale suspiciuni, ea sosea la hotel și cerea camera adiacentă lui. Asta era ușor de realizat, din moment ce numerologia complexă era o componentă binecunoscută a tradiției culturale aeluoniene. Existau atât de multe sisteme disjuncte care cercetau înțelesurile secvențelor numerice, încât, indiferent ce număr de cameră primea Ashby, Pei găsea o cale de a cere exact cealaltă de lângă. Un recepționer non-aeluonian ar fi presupus că Pei dorește o cameră al cărei număr simbolizează pacea sau starea de bine, pe când un aeluonian nu ar fi văzut în doleanța ei nimic altceva în afara unui neobișnuit (și poate un pic cam caraghios, având în vedere vârsta ei) tradiționalism. După ce se instala, Pei ciocănea în perete. Ashby se asigura că nu e nimeni pe hol,

după care își părăsea camera. După care erau gata să-și vadă de ale lor.

Un dans lung și complicat pentru a reuși să se vadă unul cu celălalt, însă unul absolut necesar. Oricât de deschiși și generoși erau în general aeluonienii cu vecinii lor galactici, acuplarea interspecii era un tabu ferm. Ashby nu înțelegea logica – era o falsă problemă pentru cei mai mulți umani –, însă înțelegea pericolul pentru Pei. Un aeluonian își putea pierde familia și prietenii în urma consumării unei relații străine. Își putea pierde slujba, mai ales fiind contractant guvernamental. Iar pentru cineva precum Pei, care se mândrea cu dedicația ei față de muncă și cu setul ei de aptitudini unice, o astfel de rușine putea săpa adânc.

Ashby, concentrează-te. Șepcile Albe. Barosurile. Ăăă... Șoimii? Nu, nu au mai prins semifinalele de când te aflai în echipajul de pe Chemarea Zorilor. *Dar ăia de la... Of, pe toate Stelele, Ashby! Hai. Mingeadeapă.*

Dincolo de toate confuziile sentimentale pe care încerca să și le stăpânească, Ashby era prins într-o luptă a emoțiilor, o luptă între minte și biologie. Știa că era aproape o certitudine că urma să și-o tragă cât de curând, însă nu voia să cadă pradă unei presupoziții. Nu avea nici cea mai vagă idee prin ce a trecut ea înainte de această întâlnire, și, până ce nu ar fi avut o viziune mai clară a felului în care stăteau lucrurile, o va lăsa pe ea să facă primul avans. Și chiar și dacă ea ar fi fost pe aceeași lungime de undă cu el... păi, tot mai avea bunele maniere. Chiar dacă trupul lui i-o lua înainte.

Ashby, semifinalele la mingeadeapă. Anul 303. Astronotătorii au câștigat. Cine altcineva a fost...

Un ciocănit veni prin perete, încet, dar clar.

Părăsi Cupa Titan.

— Săpun! țipă Kizzy, arătând către o tarabă cu obiecte de cosmetică. Uite și tu! Zici că sunt nişte prăjituri!

O luă la fugă, sacul ei burdușit cu cumpărături bălăngănindu-i-se pe spate.

— Presupun că mi-ar prinde bine și mie nişte exfoliant pentru solzi, zise Sissix.

Ea și Rosemary o urmară pe tehni-mec'ă, care deja își băga nasul printre coşurile expuse.

Magazinul era ținut de un comerciant harmagian, a cărui ofertă servea nevoilor mai multor specii. Perii aspre și amestecuri de ierburi pentru băile de abur aandrieskiene, tablete efervescente şi infuzii calmante pentru băile reci preferate de aeluonieni, emulsii tonice și de curățare în profunzime pentru harmagieni, o modestă, dar revigorantă selecție de săpunuri și șampoane și alte câteva duzini de recipiente, sticluțe și cutiuțe pe care Rosemary nu le putea identifica. Speciile sapiente ale galaxiei puteau găsi multe similitudini culturale, însă puține erau atât de consensuale precum felul potrivit propriei curățenii corporale.

Harmagianul – un mascul, după cum remarcă Rosemary din petele de culoare ce îi crestau spatele – efectiv țopăia în scaunul său mobil, pe măsură ce se apropiau și mai mult.

— Doriți doar să priviți sau căutați ceva anume?

Încheietura de la capătul uneia dintre cele trei tentacule frontale ale sale se deschise larg, cu un gest primitor. Era în vârstă, iar pielii galben palid care îi acoperea corpul amorf îi lipsea vigoarea tinereții.

Rosemary mai cunoscuse până atunci harmagieni – profesorul ei de hanto, în primul rând, și alți obișnuiți invitați la cinele tatălui ei –, însă mereu îi venea greu să le reconcilieze aspectul cu istoria lor. Persoana de față, la fel ca toți cei din specia sa, era un rotocol gelatinos, ca o moluscă,

neputându-se deplasa suficient de liber fără ajutorul scaunului său mobil. Nu avea dinți sau gheare. Nu avea *oase*. Și totuși, fuseseră vremuri în care această specie fleșcăită controlase o mare parte din galaxie (și încă o mai făceau, dacă te uitai de unde venea fluxul de credite, atât că renunțaseră să mai subjuge sapienții indigeni). Citise cândva o lucrare a unui cercetător istoric aeluonian care sugera că fragilitatea fizicului harmagienilor fusese exact ceea ce îi ajutase să dezvolte tehnologii cu mult peste cele ale altor specii. Iar acum, în final, o dezbatere amicală despre vânzarea săpunului. Timpul era un egalizator cu propriile reguli.

Kizzy scotoci prin oferta harmagianului.

— Aveți vreun... Ooo! Pot să vă întreb în hanto? Am făcut un curs pe Rețea și vreau să exersez.

Sissix o ochi pe Kizzy, sceptică.

— De când și până când?

— N'știu... De vreo cinci zile?

Tăieturile de la capetele ochilor harmagianului se încrețiră a amuzament.

— Vă rog, aș dori să ascult.

Kizzy își drese vocea și tuși câteva silabe șovăite. Lui Rosemary i se strânse inima. Nu numai că ce vorbise Kizzy era un complet nonsens, dar, fără gesturile care să acompanieze, încercarea eșuase în ceva care dădea spre impolitețe.

Însă harmagianul răbufni în hohot.

— Aoleu, dragul meu oaspete, spuse, tentaculele fremătându-i. Iertați-mă, însă asta a fost cea mai rea pronunție pe care mi-a fost dat să o aud.

Kizzy lăsă să îi scape un rânjet inocent.

— Vai, nu.

— Nu e vina dumitale, spuse harmagianul. Umanii întâmpină mari dificultăți în a exprima tonurile de expresie.

Rosemary își puse o mână în dreptul gâtului și flutură degetele, așa cum făcuse de nenumărate ori înainte. Era o imitație grosieră a gesturilor tentaculelor, însă era tot ce putea face mai bine un uman.

— *Pala, ram talen, rakae'ma aesket'alo'n, hama t'hul basrakt;hon kib*, zise ea. *Tot ce se poate, dragă gazdă, însă reușim, cu ceva efort, să vă împărtășim vorbele atât de dulci pe care le aveți.*

Kizzy și Sissix își întoarseră amândouă capul către Rosemary, la unison, de parcă era pentru prima dată când o vedeau. Harmagianul își flexă tentaculele, respectuos.

— *Bine și cu succes reușit, dragă oaspete!* zise el, în propria-i limbă. *Ești cumva un comerciant spațial?*

Rosemary își descleștă degetele.

— *Nu un comerciant, și doar recent spațial*, zise ea. *Noi trei facem parte din echipajul unei nave de tunelare.*

Cuvintele ei spuneau adevărul, dar încă mai suna ciudat, de parcă se refereau la viața altcuiva.

— *Prietenele mele și cu mine am sosit în Port pentru a achiziționa provizii,* continuă ea în aceeași limbă.

— Ah! Tunelare! Un trai cu multe călătorii. Aveți nevoie de o grămadă de acareturi care să vă mențină curate de-a lungul drumului.

Harmagianul își strânse tentaculele în jurul obrajilor. Tăieturile pentru ochi se măriră și se chiorâră la Kizzy.

— Ați găsit ceva care să vă fie pe plac? întrebă el în klipiană.

Kizzy luă o bucată de săpun roșu sângeriu.

— Am nevoie de asta, zise ea, apăsându-și nasul de săpun și inhalându-i adânc mireasma. Of, pe toate Stelele, ce *e*?

— E făcut din eevșună fiartă, spuse harmagianul. O aromă foarte populară pe planeta

mea natală. Deși, desigur, nu o mixăm în săpun. Ceea ce țineți în palme este un bun exemplu de amestec al unor două culturi.

— Îl iau.

Kizzy îi dădu harmagianului săpunul. El îl apucă cu două dintre tentaculele mai mici, fiecare acoperite cu niște mănuși ca niște teci, menite să îi protejeze pielea sensibilă. Desfăcu ceva în spatele tejghelei și se ocupă să împacheteze și să pună panglici de ornament.

— Poftiți aici, dragă oaspete, termină harmagianul ambalarea, care era într-adevăr atractivă. Doar decupați mici bucăți din el din când în când. O să țină mai mult, în felul ăsta.

Kizzy își înfundă nasul în ambalaj.

— Mmm, miroase foarte bine. Ia vezi, Rosemary.

Rosemary nu se putu abține să nu inspire în timp ce Kizzy îi băga săpunul în față. Aroma era dulce și zaharoasă, ca o prăjitură. Își imagină că să îl folosească ar fi fost ca și cum s-ar fi îmbăiat în niște bezele.

— Face opt sute șaizeci de credite, vă rog, mulțumesc, spuse harmagianul.

Kizzy întinse mâna către Rosemary.

— Îmi dai cipul?

Rosemary clipi, fără să fie sigură dacă a înțeles corect.

— Vrei cipul companiei?

— Da. E săpun, spuse Kizzy. Săpun e în regulă, nu?

Rosemary își drese glasul și privi către scribul ei. Nu, săpun *nu era* în regulă, nu săpun de fițe, însă cum îi putea spune asta lui Kizzy? Sosise pe nava lui Kizzy, fusese întâmpinată cu brațele deschise de Kizzy, o lăsase pe Kizzy să îi cumpere prea multe băuturi, avea o lipsă acută de experiență comparativ cu Kizzy în chestii precum tunelarea și cumpărăturile în porturi neutre. Și totuși...

— Îmi pare rău, Kizzy, dar, ăăă, putem folosi cipul doar pentru săpun obișnuit. Dacă vrei săpun special, va trebui să ți-l iei singură.

Auzea cuvintele care îi ieșeau pe gură și le ura pe fiecare în parte. O făceau să pară o acritură.

— Dar... începu Kizzy.

Fără niciun cuvânt, Sissix trase de încheietura cu brățara pe care o purta Kizzy și o apăsă de scanerul comerciantului. Se auzi un bip de acceptare, indicând faptul că tranzacția fusese reușită.

— Hei! se stropși Kizzy.

— Îți permiți, zise Sissix.

— O plăcere să facem afaceri împreună, spuse negustorul. Să reveniți data viitoare când vă veți mai afla prin port.

Vocea lui era prietenoasă, însă Rosemary își putu da seama din felul în care i se răsuceau tentaculele că întreaga dispută privind plata îl jenase. Ea gesticulă scurt a scuze. El îi acordă o flexare respectuoasă și se îndepărtă pentru a-și servi alți clienți.

Sissix se burzului la Kizzy după ce ieșiră din magazin.

— Kiz, dacă trecem printr-o zonă cu turbulențe și le zic celorlalți să abandoneze orice treabă au și să își prindă bine centurile de siguranță, tu ce faci?

Kizzy păru confuză.

— Ce?

— O simplă întrebare.

— Io... io mă opresc din treabă și îmi pun centura, spuse Kizzy.

— Dar dacă nu e așa de convenabil pentru tine?

— Păi, tot o fac.

— Și dacă *tu* ai nevoie să nu folosească nimeni robinetele cu apă o perioadă pentru că trebuie să repari țevile, ceea ce e un inconvenient *major*, tu ce zici?

Kizzy își frecă vârful nasului.

— Nu mai folosești robineții, spuse.

Sissix arătă către Rosemary.

— Femeia asta aici de față are cel mai dificil job dintre noi toți. Trebuie să trăiască pe nava noastră, cu toate capetele noastre glorios de seci și încăpățânate împrejur, și să ne spună care dintre obiceiurile pe care le avem sunt împotriva reglementărilor. Asta mi se pare al naibii de înspăimântător, însă o face fără să fie de-a curmezișul, ca un părinte de pui de ghioacă. Așa că, deși nu e mereu convenabil, o să trebuiască să o asculți când are nevoie să își facă treaba, pentru că și noi ne așteptăm să facă același lucru la rândul ei, spuse privind-o pe Rosemary, care era ocupată cu speranța de a fi înghițită de pământul de sub picioarele ei. Iar tu, Rosemary, să îți arogi dreptul de a ne da una la fund de fiecare dată când vine vorba de treburi de genul ăsta, deoarece să nu trecem de inspecții sau să fim opriți la sol pentru facturi neplătite este la fel de mult o mare problemă pentru acest echipaj ca orice altceva.

— Facturile neplătite nu te absorb în spațiu, mormăi Kizzy.

— Știi ce zic, spuse Sissix.

Kizzy oftă.

— Rosemary, îmi pare rău că am fost o nesimțită, zise privindu-și fix vârful picioarelor. Te rog să accepți asta drept scuzele mele, și îi întinse bucata de săpun, ca și cum își oferea respectele unei spițe regale.

Rosemary surâse.

— Nu-i nicio problemă, zise, ușurată că nu *ea* fusese percepută ca o nesuferită. Păstrează-ți săpunul.

Kizzy se gândi o clipă.

— Pot măcar să îți cumpăr prânzul?

— Stai liniștită, e în regulă.

— Las-o să-ți cumpere mâncare, zise Sissix. Altfel o să născocească tot felul de modalități prin

care să își ispășească penitența.

— Hei, ți-au plăcut Cele Zece Zile de Prăjituri cu Gem, spuse Kizzy.

— Da, e adevărat, zise Sissix. Aproape că mi-aș dori să-mi strici scribul mai des.

— L-am răsturnat într-un castron cu supă, îi mărturisi Kizzy lui Rosemary.

— Și ți-ai băgat mâna după el, zise Sissix.

— Din reflex!

— Și ai petrecut următoarea oră în cabina medicală, cu tratament pentru arsuri.

— În fine. Te-ai ales cu prăjituri cu gem, nu mai fi rea.

Sissix arătă către scribul lui Rosemary.

— Mai avem nevoie de ceva din districtul ăsta înainte să mergem să mâncăm?

Rosemary derulă prin lista de pe ecran.

— Nu cred. Nu ai zis că ai vrea niște exfoliant pentru solzi?

— Mda, da' nu mi-au plăcut ăia de îi aveau, zise Sissix. Vă deranjează să mai căutăm?

Cele trei colege trecură din stand în stand, întrebând de exfoliant pentru solzi. După câteva răspunsuri spăsite, o privire nedumerită și un larian cu gât lung care s-a jurat că sărurile lui holiste de deșert ar face treaba chiar mai bine, Kizzy trase de vesta lui Sissix.

— Fac pariu că doamna aia de acolo are, arătă ea.

— Unde, făcu Sissix, întorcându-se împrejur.

Chipul i se înmuie când o văzu pe comerciantă, o bătrână aandriskiană așezată sub un mic baldachin din țesătură, înconjurată pe trei părți de mese pline cu bunuri făcute în casă. Penele femeii erau fade, cu vârfurile tocite și rare. Pielea ei avea crăpături, ca pielea îmbătrânită, și, deși singurul veșmânt pe care îl purta – o pereche de pantaloni moi – era curat și proaspăt, o solemnitate aparte radia de pe solzii umerilor ei.

Sissix își spuse ceva în reskitkishiană. Rosemary nu percepu sensul cuvintele sibilante, dar sprâncenele lui Kizzy se împreunară. Sissix le făcu semn cu palma însoțitoarelor sale.

— Scuze, doamnelor, vă rog să așteptați aici. O să încerc să nu dureze prea mult.

Se îndreptă spre comerciantă, care era prea preocupată să mânuiască o cană cu ceva fierbinte ca să îi mai și remarce apariția lui Sissix.

Rosemary și Kizzy se priviră una pe alta.

— Ai înțeles ce a zis? întrebă Rosemary.

— Reskitkishiana mea e de tot rahatul, spuse Kizzy. Dar părea amărâtă. 'Abar n-am ce-are de gând. Cred că înseamnă că ne odihnim o clipă, arătă ea spre o bancă.

Luară loc. Vis-a-vis de ei, comercianta o zări pe Sissix. Bătrâna aandriskiană zâmbi, dar părea și că ezită, ca și cum ar fi fost rușinată de ceva. Rosemary putea vedea gura lui Sissix mișcându-se, dar cuvintele îi erau pierdute în distanță (nu că ar fi putut Rosemary înțelege prea multe din limbă, oricum). Pe măsură ce Sissix vorbea, mâinile ei țeseau texturi subtile, schimbându-și linia și împungând aerul ca niște stoluri de păsări. Mâinile bătrânei se mișcau în răspuns. La început, mișcările respective erau discordante, însă, pe măsură ce conversația continua, începuseră să se oglindească una pe cealaltă.

— Știi limbajul aandriskian al gesturilor? întrebă Rosemary.

Kizzy își ridică privirea de la șuvița de păr pe care tocmai și-o împletea.

— Nu chiar. Sis m-a învățat câteva. Doar cele de bază. „Bună." „Mulțumesc." „Îmi place împreună, dar nu vreau să fac sex."

Privi o clipă la Sissix și la comerciantă. Scutură din cap.

— Habar nu am. Sunt mult prea rapide. Dar Sissix zice și cu voce tare, ceea ce e interesant.

— De ce ar vorbi dacă folosește limbajul semnelor?

— Nu, nu e ca un limbaj al semnelor. Vorbitul cu mâinile nu se potrivește cu reskitkishiana.

Rosemary era perplexă.

— Probabil că e o întrebare stupidă, dar atunci ce e? Un fel de expresii faciale? Sau gesturi hanto?

— Nu, spuse Kizzy scoțând o panglică din buzunar și înnodându-și șuvița la capăt. Vorbitul cu mâinile exprimă lucruri care ori sunt prea elementare ca să irosești cuvinte pentru ele, ori sunt prea personale.

— Prea personale?

— Îhî. Chestii care sunt prea importante sau prea greu de zis. Ca cele despre iubire sau ură sau chestiile de care îți este teamă. Știi cum, atunci când ai ceva însemnat de zis cuiva, te bâlbâi sau stai în fața unei oglinzi și faci repetiții? Aandriskienii nu se obosesc cu așa ceva. Lasă gesturile să prindă toate eventualele jene. Și-au dat seama că genul ăsta de sentimente însemnate și profunde sunt suficient de universale ca să fie definite cu simple smucituri din mâini, chiar dacă evenimentele care le-au dat naștere sunt unice.

— Asta probabil că îi scutește de o grămadă de timp, spuse Rosemary, întrebându-se oare cât de mult în viața ei a petrecut încercând să găsească cuvintele potrivite într-o conversație dificilă.

— O grămadă. Dar cică în trecut puteai folosi și limbajul gesturilor în timp ce vorbeai. Era folosit ca să subliniezi lucruri pe care le ziceai cu voce tare, încât cei de față să știe că le crezi *cu adevărat*. Sissix spune că încă mai poți face asta și acum, însă e de modă veche și nu o faci decât în circumstanțe speciale. La ce asistăm noi acum e un fel de a fi super respectuos al lui Sissix, arătă ea către stand, acolo unde cele două femei se mișcau acum în sincron. Și foarte sincer.

— Dar nu o cunoaște pe negustoare, nu?

— ‘Abar n-am. Nu cred. Însă femeia aia e tare bătrână, așa că poate e de modă veche de dragul ei.

Rosemary continuă să le privească pe aandriskiene. Mâinile li se mișcau într-un dans grațios și alert.

— Cum de se potrivesc una alteia? întrebă ea.

Kizzy ridică din umeri.

— Bănuiesc că au căzut de acord asupra a ceva.

Sprâncenele i se arcuiră.

— Cum ar fi *asta*.

Sissix se așezase pe jos, cu spatele la una dintre mese, desfăcându-și picioarele de ambele părți. Femeia în vârstă îi urmă exemplul, odihnindu-și spatele de partea din față a lui Sissix. Își ajustară cozile corespunzător. Bătrâna își aplecă fruntea pe pieptul lui Sissix, ochii închizându-i-se. Sissix își puse o palmă pe stomacul femeii, ținând-o aproape de ea. Cu cealaltă mână, își desfăcu larg degetele și le trecu de la scalpul bătrânei către vârful penelor ei, mângâind blând rădăcinile, pe măsură ce înainta. Din perspectivă umană, arătau ca niște iubiți care s-au reîntâlnit în spatele ușii unui dormitor, nu doi străini aflați într-o piață în aer liber. Chiar și de dincolo de stradă, chipul bătrânei putea fi citit cu ușurință. Era în culmea fericirii.

Rosemary era consternată. Știa că aandriskienii sunt dezinhibați (după standardele umane, își reaminti), însă la ce asista depășea limitele oricărei așteptări.

— Ăăă... zise. Deci...

— N-am nici cea mai vagă idee, spuse Kizzy. Aandriskieni. Stele, nu știu ce să zic.

Făcu o pauză de câteva secunde și reluă:

— Crezi că o s-o ducă până la capăt? șopti, aplecându-se în față cu o curiozitate ca de copil. Fac pariu că da. Dumnezeule mare! Măcar e legal pe-aici? Ah, sper că n-o s-o facă.

Aandriskienele nu se acuplară, deși își continuară pentru mai bine de jumătate de oră intimitatea lor spontană, atingându-și penele și gudurându-și nasurile, oarbe la holbatul trecătorilor. La un moment dat, alți doi aandriskieni trecură pe lângă, fără nimic mai mult decât o căutătură ocazională, ca și cum nimic nu se întâmpla. Rosemary nu era sigură dacă trebuia sau nu să își ferească privirea. Cu siguranță, lui Sissix nu-i păsa cine se uita. Privindu-le tot mai mult, ciudățenia faptului începu să se topească. Era nepământean, da, și brusc, însă nu și inconfortabil. Era o frumusețe stranie în tot ce făceau cele două femei, ceva în felul în care mâinile lor se mișcau, ușurința cu care se atingeau una pe cealaltă. Oricât de șocant era gândul, Rosemary începu să se simtă un pic invidioasă pe bătrână sau pe Sissix, nu era convinsă pe cine. Și-ar fi dorit să aibă și ea o persoană căreia să-i ofere tipul acesta de atenție, fie și dintr-o toană. Și-ar fi dorit să fie suficient de sigură pe ea încât să îl ofere înapoi.

În final, se văzu un fluturat din mâinile bătrânei. Sissix îi dădu drumul și o ajută să se ridice. Începură să se uite printre mărfurile din stand. Un borcănaș cu exfoliant de solzi fuse ales. Încheietura lui Sissix fuse scanată. Se mai schimbară câteva cuvinte, însă fără vorbe din mâini. O discuție normală între un comerciant și clientul său, care făcea totul să pară și mai suprarealist în contrast cu ce se întâmplase mai devreme.

Bătrâna își smulse o pană de pe cap, tresărind scurt. Îi înmână pana – de un albastru pal – lui Sissix. Sissix o luă, înclinându-și fruntea. Expresia chipului ei era una de gratitudine.

— Oh, nu! zise Kizzy, luându-și fața în palme. Tot nu știu ce naiba se întâmplă, dar asta m-a făcut să mă înmoi toată.

— Ce? spuse Rosemary, care își păstra privirea la aandriskiene, ca și cum dacă se zgâia

suficient de mult ar fi aflat o explicație. Ce înseamnă?

— Ai văzut camera lui Sissix?

— Nu

— Ok, păi, pe peretele ei e rama asta șmecheră și mare, cu o mulțime de pene aandriskiene agățate de ea. Fiecare aandriskian are câte una, din ce știu eu. Vezi tu, dacă ești un aandriskian și cineva îți atinge cu adevărat acea coardă a sufletului pe care o ții cel mai adânc în tine, îi dai acelei persoane una din penele tale. Și păstrezi penele pe care le-ai primit de la alții ca un simbol al acelor răscruci la care te-ai aflat în viață. Să ai multe pene pe peretele tău arată că ai avut un impact puternic asupra multor oameni. Asta e o prioritate destul de mare pentru majoritatea aandriskienilor. Însă nu dau cu ușurință penele oricui, nu – să ziceam – pentru ajutat la cărat și o băutură gratis sau mai știu eu ce. Trebuie să fie o experiență care te marchează, deși poate fi între niște complet necunoscuți. Hei, ia uite!

Kizzy gesticulă cu bărbia către Sissix, care îi dădea bătrânei o pană de-a ei.

— Ți-a dat vreodată Sissix și ție vreo pană? întrebă Rosemary.

— Da, mi-a dat una acu' ceva timp, după ce a primit vestea că unul dintre tații ei de ghioacă murise. Era bătrân, însă a fost devastată. Am pus-o în navetă, am zburat cu ea în mijlocul unei nebuloase și doar am lăsat-o să strige preț de câteva ore. Am primit o pană a doua zi dimineața. Cred că întreg echipajul a primit o pană de la Sissix, până acuma. Adică... nu și Corbin. Probabil că nu Corbin.

Sissix se reîntoarse către bancă, ținând în mână borcănașul cu exfoliant. Privi undeva la jumătate între Kizzy și Rosemary.

— Se pare că... am ceva explicații de dat.

— Ăăă, dăăă! zise Kizzy. Explicațiile ar fi binevenite.

Sissix arătă spre drum, îndemnându-le să o urmeze.

— O persoană de vârsta ei ar fi trebuit să fie așezată la casa familială proprie, crescând pui de ghioace.

Rosemary încercă să își aducă aminte tot ce știa despre structura familiilor aandriskiene. Tinerii aandriskieni erau îngrijiți de către vârstnicii comunității, nu de către părinții lor biologici. Măcar atât tot știa. Și existau mai multe stadii familiale aandriskiene prin care treceau pe măsură ce se maturizau. Însă, în afara de asta, pentru Rosemary restul era în ceață.

— Poate că nu a vrut, spuse Kizzy. Poate că i-a plăcut mai mult pe-aici.

— Nu, o contrazise Sissix. E pentru că nu poate să socializeze bine.

— E timidă? întrebă Rosemary.

— E o *rashek*. Nu există corespondent în kliplіană. Are o condiție care o determină să îi fie foarte dificil să interacționeze cu alții. Are probleme în a înțelege intențiile celorlalți. Și vorbește bizar, măcar atât am putut să observ când am abordat-o la început. M-am oferit să mă acuplez cu ea, dar nu a reușit să treacă peste propriile bariere. Așa că, da, este timidă, însă are și greutăți în a putea citi alți oameni. O face să se comporte un pic cam... cam... să zicem că, în lipsa unui cuvânt mai bun, e cam *ciudată*.

— De ce te-ai gudura cu o ciudățenie? întrebă Kizzy.

— Să fie ciudată nu înseamnă că nu merită companie. Faptul că are un magazin de care se îngrijește în loc să trăiască undeva la o fermă presupune că *nu are* o casă familială. Și, da, sunt vârstnici care aleg să nu aibă o casă familială, dar ea nici măcar nu are o familie *de pene*. Iar asta e...

Sissix fu trecută de un tremurat din toate încheieturile, după care continuă:

— Pe toate Stelele, nu-mi pot imagina ceva mai teribil pe lume decât asta.

Rosemary o privi pe Sissix. Termenii familiali nu aveau niciun sens pentru ea, însă vorbele o făcură să tresară.

— O alinai. Asta a fost tot. Doar ai vrut să o faci să știe că măcar cuiva îi pasă de soarta ei.

— Nimeni nu ar trebui să fie singur, încuviință Sissix. Să fii singur și neatins e... Nu există pedeapsă mai rea decât așa ceva. Și nu a greșit nimănui. Doar e *diferită*.

— Mai sunt mulți alți aandriskieni aici. Ei de ce nu fac nimic să o ajute?

— Pentru că nu vor, răspunse Sissix, cu voce aprigă. Ai observat pe cei doi aandriskieni care au trecut pe lângă noi cât eram cu ea? Localnici, sunt sigură. O cunoșteau, mi-am putut da seama din privirea lor. Nu pot să fie deranjați cu o asemenea persoană. E un inconvenient, pentru ei.

Penele lui Sissix se zbârliră. Dinții ei ascuțiți luciră în timp ce vorbea.

— Nu te lăsa amăgită de vorbele dulci și guduratul lor, i se adresă Kizzy lui Rosemary. Aandriskienii pot fi și niște dobitoci.

— Ah, cu siguranță avem și noi parte de felia noastră, spuse Sissix. Oricum, îmi pare rău că ați stat după mine. Sper că nu v-am făcut să vă simțiți jenate. Știu că umanii pot fi uneori...

— Nu, nici prin gând, o întrerupse Rosemary. Ba din contră, a fost ceva foarte binevoitor ce ai făcut tu.

Se uită la femeia aandriskiană care mergea alături. Trupul ei era străin, felul ei de a fi era străin, și totuși Rosemary se trezi că poartă față de ea o adâncă admirație.

— Hei, minunat! spuse Kizzy. La mai mare, Sissix! Dar să știi că acuma mi-e *foame rău*. Ce sună mai bine? Tăiței? Frigărui? Înghețată? Suntem mari, putem să ne luăm înghețată la prânz, dacă avem chef.

— Hai mai bine să nu, zise Sissix.

— Ah, da. Am uitat, râse Kizzy. Înghețata îi face gura să îi amorțească.

Sissix biciui aerul cu limba, dezaprobator.

— De ce s-a inventat mâncare *rece ca gheața* mă depășește.

— Hei, ce-ați zice de niște lăcuste? continuă Kizzy lista cu variante. Aș băga o lăcustă, nu glumă. Mmm, cu niște ardei iuți și ceapă fragedă și o chiflă mare și crocantă...

O privi pe Rosemary cu ochi nerăbdători.

— Nici nu mai știu de când n-am mai mâncat lăcuste, spuse Rosemary.

Era o minciună. Nu încercase niciodată vreuna. Burgeri cu lăcuste de iarbă erau o mâncare de stradă, iar astea nu erau genul pe care le servea cu prioritate. Mai deloc, în fapt. Își imagină reacția mamei ei văzând-o cum ronțăie la un burger cu insecte, înfășurat în hârtie uleioasă, în timp ce împărțea masa cu modificatori și traficanți și hoți de brațe. Rânji.

— Sună excelent!

Ashby își trecu palma în josul torsoului gol care îl presa pe al lui. A avut partea lui de iubite, înainte. A simțit destulă piele. Însă niciuna nu fusese ca a ei. Era acoperită cu solzi mărunți – nu în straturi groase, ca ale lui Sissix, ci uniforme, întrepătrunse. Era argintie, aproape refractară, ca un pește în mijlocul râului. În ciuda atâtor dăți în care a stat și a privit-o, în ciuda felului atât de confortabil în care se simțea în preajma ei, încă mai erau clipe în care vorbele îi rămâneau în gât la vederea ei.

Era pur noroc, desigur, faptul că aeluonienii atât de des reușeau să bifeze toate căsuțele de pe lista cu *Lucruri pe care umanii le găsesc în general atractive*. La scală galactică, frumusețea era un concept relativ. Toți umanii erau de acord că harmagienii erau hidoși (un sentiment pe care harmagienii îl întorceau cu inima deschisă).

Aandriskienii – păi, depindea de persoana cu care discutau. Unora le plăceau penele; alții nu puteau trece dincolo de dinții și de ghearele lor. Roskienii, cu picioarele lor mereu tremurânde și mandibulele lor zimțate, oricum ar fi fost material bun pentru coşmaruri, chiar și dacă nu *s-ar fi* ocupat tot timpul cu perdele de bombardament peste coloniile de graniță. Însă aeluonienii, dintr-o ciudată întorsătură a evoluției, aveau un aspect care îi făcea pe majoritatea umanilor să le pice fața, să ridice palmele și să zică „Gata, *sunteți* o specie superioară“. Membrele și degetele alungite ale aeluonienilor erau extraterestre, fără îndoială, dar se mișcau cu o neasemuită grație. Ochii le erau mari, însă nici prea mari. Gurile le erau micuțe, dar nici foarte micuțe. Din experiența lui Ashby, era greu să găsești un uman care să nu aprecieze trăsăturile unui aeluonian, chiar și numai din pură perspectivă estetică. Femeile aeluoniene nu aveau sâni, și totuși, după ce o cunoscuse pe Pei, Ashby și-a dat seama că se poate descurca și fără. Versiunea sa din adolescență ar fi fost oripilată.

Stând lângă ea, Ashby se simțea o matahală păroasă. Dar, ținând cont de cu ce se ocupaseră cea mai mare parte a ultimelor două ore, nu avea cum să fie *chiar așa* de respingător. Sau poate că ei nici măcar nu-i păsa de partea cu matahala păroasă. Era și asta o variantă, da.

— Ți-e foame? zise Pei, deși gura ei nu se mișcase.

La fel ca toți aeluonienii, glasul ei era un sunet computerizat care venea din translantul implantat la baza gâtului. Controla vocalizatorul prin intermediul rețelei neuronale, un proces care semăna cu a gândi vorbele în timp ce tastezi. Aeluonienilor le lipsea simțul înnăscut al auzului și nu aveau nevoie de un propriu limbaj vorbit. Între ei, comunicau prin culori – mai exact pete irizate aflate pe obraji, care se preschimbau și deplasau precum suprafața unei bule. Însă, odată

ce au început să interacționeze cu alte specii, comunicarea verbală devenise necesară, și iată cum apăruseră translantele.

— Mor de foame, spuse Ashby.

Știa că, pe măsură ce vorbește, sunetele produse de gura lui erau colectate de implantul sub formă de diamant aflat pe frunte. Cum creierul ei nu avea nicio modalitate de a procesa sunetul, implantul traducea cuvintele în impulsuri neuronale pe care le putea înțelege. El nu își dădea seama prea bine cum funcționează, dar putea spune cam același lucru despre majoritatea tehnologiilor. Funcționa. Asta era tot ce avea nevoie să știe.

— Camera mea sau a ta? întrebă el.

Asta era o altă parte din procedura lor standard: asigură-te că doar o singură persoană e în cameră atunci când vine servirea.

— Hai să vedem mai întâi ce au, zise ea aplecându-se către marginea patului și luând meniul de pe măsuța de lângă. Care sunt șansele?

Încă o glumă de-a lor, întrebarea despre cât de mare era posibilitatea de a găsi fiecare dintre ei ceva din meniu care să le placă. Meniurile plurispecii aveau intenții bune, dar erau mereu genul bune sau rele, nimic între.

— Șaptezeci-treizeci, spuse el. Favoritul tău.

— Cum așa?

— Pentru că au o întreagă secțiune dedicată icrelor, arătă el pagina.

— Ah, să știi că au.

El își lăsă ochii să îi alunece de-a lungul corpului ei în timp ce ea frunzărea selecția de icre. Văzu ceva la șold ieșind în evidență – marginea unei cicatrici, de un alb lăptos. Nu remarcase mai devreme, dar, hei, fusese cam distras.

— Asta d-aici e nouă.

— Ce? zise ea lungindu-și gâtul ca să vadă mai bine. Ah, asta. Da, completă și reveni la meniu.

Ashby oftă, cu o greutate familiară apăsându-i pe umeri. Pei avea multe cicatrici – dungi pe spate, urme de gloanțe pe picioare și piept, o zonă încrețită ca amintire a capătului util al unei arme cu impulsie. Trupul ei era o tapițerie a violenței. Ashby nu își făcea iluzii despre riscurile pe care le întâmpina un curier de aprovizionare, însă, cumva, hainele ei impecabile, nava ei de un gri perfect polizat, spiritul ei iute și vocea ei calmă, toate făceau să pară un job extrem de civilizat. Doar când a zărit probele fizice ale rănilor provocate de alții și-a amintit cât de periculoasă este viața ei. Viața pe care nu o putea împărtăși.

— Mai are rost să întreb? zise Ashby trecându-și degetul peste carnea încă nevindecată.

Felul în care stătea într-o parte îl împiedica să observe gravitatea rănii, dar părea că se continuă tocmai până la spate, lărgindu-se pe măsură ce înainta.

— Dumnezeule, Pei! E imensă!

Pei așeză meniul pe piept și îl privi.

— Chiar vrei să știi?

— Da.

— N-o să-ți zic dacă asta o să te facă să te îngrijorezi și mai mult.

— Cine-a zis că sunt îngrijorat?

Ea îi mângâie cu un deget ridul dintre sprâncene.

— Ești un scump, dar ești un mincinos foarte nepriceput, zise, după care se rostogoli, cu fața în dreptul lui. A fost un... incident la o adresă de expediție.

— Un incident.

Îi fluturară cea de a doua pereche de gene, iar obrajii ei păliră într-un galben fad și cu pete roșii. Intimitatea limbajului culorilor ei era ceva ce Ashby nu era niciodată în stare să înțeleagă, însă era suficient de obișnuit cu ele ca să poată distinge emoțiile. Aceasta, spre exemplu, era ceva între exasperare și rușinare.

— O să sune mult mai rău decât a fost de fapt.

Ashby bătu ușor cu degetele pe șoldul ei, așteptând.

— Bine, îți zic. Am fost abordați de o mică – foarte mică, aș putea adăuga – echipă roskiană de asalt. Ținta lor era baza, nu noi, dar le eram în drum. Povestea lungă și încurcată spusă pe scurt, m-am trezit cocoțată pe capul uneia dintre...

— Te-ai trezit *cum*?

Soldații roskieni erau pregătiți pentru luptă până la ultimele lor spirale de ADN. De trei ori mărimea unui uman obișnuit. O masă amorfă și rapidă de picioare furioase și țepi și plăci de keratină. Dacă s-ar fi ivit ocazia, nu credea că s-ar fi putut abține să nu fugă mâncând pământul în clipa în care ar fi dat cu nasul de vreun soldat roskian în plină șarjă, să nu mai zică de *cocoțatul pe capul* unuia.

— Te-am avertizat că o să sune rău. În fine, în ultimele clipe pe care ea le-a mai avut de trăit, m-a trântit într-un morman de cutii. Cât mă prăvăleam eu, a profitat de oportunitate ca să mă apuce cu gura ei. Am echipament bun de protecție, însă fălcile roskienilor...

Scutură din cap, după care continuă pe același ton:

— Ce vezi tu acolo pe șoldul meu e rezultatul uneia dintre mandibulele ei sfârtecându-mă. Dar, în final, s-a terminat cu bine pentru mine. Să-i ajung în gură mi-a oferit o foarte bună ocazie ca să trag în ceva potrivit de moale.

Ashby înghiți în sec.

— Deci tu...

— Nu, asta n-a fost suficient ca să o omoare. Totuși, glonțul secundului meu a fost.

Își feri capul, cea de a doua pereche de gene alunecând într-o parte.

— Te deranjează.

— Ar fi greu să nu.

— Ashby, zise ea, atingându-i obrazul, n-ar mai trebui să întrebi.

El își apăsă palma pe spatele gâtului ei, trăgând-o mai aproape.

— Vreau din toată inima ca războiul ăsta să se termine.

— Știi, mare parte din astea – și îi luă mâna și i-o conduse peste cicatricile ei – s-au întâmplat în spațiu AG. Asta de aici e de la un akarakian ce a încercat să îmi deturneze nava. Astalaltă e de la un contrabandist care nu a vrut să alertez autoritățile despre boții lui contrafăcuți. Iar asta-i de la un transgenetor încăpățânat care pur și simplu era într-o zi proastă. Nimeni nu mă protejează când sunt în spațiul necontestat. Nimeni în afară de mine. Când am angajamente militare, primesc escorte pe perioada cât sunt în spațiu deschis și paznici înarmați atunci când descarc la solul planetelor. Și se plătește și mai bine. Și nu e ca și cum mă trimit în mijlocul luptelor. Imediat ce las marfa, fac cale-ntoarsă.

— *Incidentele*... se întâmplă des?

— Nu, răspunse ea studiindu-i atent chipul. Ești mai deranjat de faptul că am fost atacată sau că am tras în cineva?

Ashby tăcu un moment.

— Prima. Nu îmi pasă că ai tras în roskiana aia.

Își întinse un picior și îl încolăci în jurul unuia de-ale lui.

— E un lucru bizar pentru un exodian.

Pei, la fel ca toți ceilalți din AG, știa că exodienii sunt pacifiști. Înainte de a părăsi Terra pentru spațiul deschis, refugiații au realizat că singurul fel în care pot supraviețui e să rămână uniți. Din punctul lor de vedere, istoricul sângeros și încleștat în războaie al speciei umane sfârșea odată cu ei.

— Nu știu dacă pot să-ți explic mai exact, spuse Ashby. Mi-aș dori ca războiul să nu se fi

întâmplat niciodată, însă nu judec alte specii care sunt implicate în el. Ce faci tu acolo... Nu am cum să găsesc un reproș efectiv în ce faci tu. Roskienii ucid oameni nevinovați, în teritorii care nu le aparțin și fără să poți să te înțelegi rațional cu ei. Urăsc să zic asta, dar în cazul de față cred că violența este singura opțiune.

Obrajii lui Pei căpătară un portocaliu sumbru.

— Așa este. Eu trec doar pe la margini, însă, chiar și așa, din ce-am văzut... Crede-mă, Ashby, este un război care trebuie purtat – răsuflă ea greu. Îți faci o părere proastă despre mine pentru că... nu știu, pentru că accept astfel de comisionări din partea soldaților?

— Nici pe departe. Nu ești un mercenar. Tot ce faci e să duci oamenilor provizii. Nu ai nicio vină în asta.

— Totuși, despre mine împușcând-o pe roskiană? Cea care mă avea în gura ei? Știi că nu e prima dată când am fost nevoită să mă... apăr.

— Știu. Dar ești o femeie blândă. Lucrurile pe care trebuie să le faci nu pot schimba asta. Iar specia voastră... voi știți cum să terminați un război. Cu adevărat să îl terminați. Nu vă intră în sânge. Faceți ce e nevoie să faceți și vă rezumați la asta.

— Nu întotdeauna, zise Pei. Avem tot atâtea pete întunecate în istoria noastră câte aveți și voi.

— Poate, dar nu ca noi. Umanii nu pot face față unui război. Tot ce știu despre istoria noastră arată că scoate la iveală tot ce e mai rău. Pur și simplu nu suntem... suficient de maturi pentru asta, sau pe-acolo. Odată ce începem, nu ne mai putem opri. Și am simțit asta pe propria piele, știi?, înclinația spre furie. Nimic din ce tu ai putea experimenta. Nu pretind că știu ce înseamnă un război. Însă noi, umanii, avem ceva periculos în adâncul ființei noastre. Aproape că ne-am distrus singuri din cauza asta.

Pei își trecu degetele ei lungi prin părul lui cârlionțat.

— Dar nu ați făcut-o. Și ați învățat din lecțiile trecutului. Încercați să evoluați. Cred că restul galaxiei subevaluează ceea ce spune asta despre voi.

Făcu o pauză și continuă, cu un verde deschis pe obraji:

— Mă rog, cel puțin despre exodieni. Cu solanienii e un pic altfel.

El râse.

— Nu că ai fi părtinitoare, sau ceva.

— E vina ta că sunt, zise ridicându-se cu spatele pe pernă. Nu schimba subiectul. Nu ți-ai terminat gândul de mai înainte.

— Care din ele?

— Ce te deranjează mai exact.

— Ah, da – oftă.

Cine era el ca să își dea cu părerea despre războaie? Ce știa el despre toată treaba, în afară de fluxurile de știri și câteva fișiere cu referințe? Războiul nu era altceva decât o poveste, pentru el, ceva care se întâmpla altor persoane, pe care nu le cunoștea, și în locuri în care nu fusese niciodată. Părea o insultă să îi dezvăluie ce simțea despre așa ceva.

— Hai, îi zise ea.

— Roskiana care te-a mușcat. E moartă.

— Da.

Tonul ei era plat. Fără remușcări, fără mândrie.

— Asta mă deranjează, spuse Ashby.

— Că un... roskian e mort?

— Nu, zise el lovindu-se ușor cu degetul pe piept. Ci ăsta. Sentimentul ăsta de aici. Asta mă deranjează. Aud cum că ai împușcat pe cineva, iar eu sunt *bucuros*. Sunt bucuros că ai oprit-o înainte să îți mai poată face rău. Sunt bucuros că e moartă, pentru că înseamnă că tu acum ești aici, cu mine. Ce spune asta despre mine? Ce spune despre mine

faptul că răsuflu ușurat știind că tu ai făcut însuși acel lucru pentru care îmi condamn întreaga mea specie?

Pei îl privi pentru mult timp. Se înghesui mai tare în el.

— Înseamnă că înțelegi mai multe despre violență decât ai crede, zise ea, cu fruntea de fruntea lui, membrele ei suple înfășurate în jurul corpului lui. Iar asta e bine, luând în considerare încotro te îndrepți în curând, continuă ea, apăsându-i cu degetele pe obraz și cu o umbră de îngrijorare străfulgerându-i chipul.

— Nu ne ducem într-o zonă de război. Comisia spune că situația acolo este total stabilă.

— Mda, zise ea cu glas egal. Nu am privit niciodată un toremian în ochi, însă mie nu prea îmi par stabili. Specia aia ne-a trimis înapoi exploratorii făcuți bucățele, cu mult timp înainte de a avea voi habar măcar că existăm. Nu mă încred deloc în alianța asta și nu-mi place ideea de a te ști pe acolo.

— Asta venind de la tine, râse Ashby.

— E o diferență.

— Nu zău...

Ochii ei se încruntară, nemulțumiți.

— Ba zău. Eu știu care capăt al unei arme e cel bun să fie îndreptat în direcția cuiva. Tu nici măcar nu vrei să ridici vreuna de jos.

Expiră, cu obrajii într-un portocaliu palid.

— Iartă-mă, n-a fost corect din partea mea ce am zis, oftă ea. Ce vreau să fie clar e că te știu. Știu că probabil ai reflectat la asta îndelung. Însă nu îi știu pe toremieni. Știu doar ce aud și... Te rog, Ashby, fii precaut.

El o sărută pe frunte.

— Eh, și acum știi și tu cum mă simt de fiecare dată când ești departe.

— E un mod groaznic de a te simți, spuse ea cu un zâmbet compătimitor. Și mi-aș dori să nu îl simți nici tu. Dar bănuiesc că e bine așa, într-un

fel. Înseamnă că ții la mine la fel de mult pe cât țin eu la tine. Îmi place asta, mai zise așezându-i palma pe șoldul ei.

Au amânat pentru încă o oră servirea în cameră.

---

[5] În original, joc de cuvinte intraductibil: „orr-kids“ = plural pentru „orhidee“; „kids“ = „copii“ (n. trad.).

Ziua 180, anul 306 Standard AG

....

DECLINUL

Așezați în siguranță în spatele ferestrei din camera lor, Ohan se holbau la gaura neagră. Cu puțin efort, își puteau aminti cum arătase galaxia în timpul copilăriei Gazdei lor, înainte de infectare. Atât de multe lucruri din existență rămâneau ascunse unei minți neatinse de Șoptitor... Companionii lor nepământeni aveau astfel de minți. Ohan îi compătimeau.

Privind doar cu simplii ochi, perspectiva lui Ohan asupra activității care avea loc la muchia discului găurii negre nu era cu nimic diferită de cea a restului echipajului. O grămadă de drone fără pilot răzuiau spațiul din jurul orizontului evenimentului, încercând să zboare cât mai aproape de linia hăului gravitațional. Plonjau printre turbioanele de materie atrase acolo, iar pentru un observator obișnuit păreau să nu facă altceva decât să traseze corzi de praf cu brațele lor ca niște piepteni. Dar dacă Ohan priveau cu mintea lor, mapând întreaga suprafață cu numerele și ecuațiile corecte, spațiul de afară devenea un loc maiestuos și violent. Lângă brațele dronelor, energii primare se zguduiau și fierbeau, ca o mare învolburată trăgând la fund corăbiile. Tentaculele acestei materii se curbau în jurul pieptenilor, arcuindu-se și lungindu-se în timp ce erau captate în coșurile colectoare. Sau cel puțin asta își imaginau Ohan. Se apropiară și mai mult de geam, cuprinși de admirație pentru furtuna care se desfășura dincolo de orizont. Și, din nou, se gândiră la ce puteau vedea colegii din echipaj: un simplu petic gol al spațiului, mai negru decât negrul și cu mici senzori colectând încărcături invizibile.

Cât de nemișcat trebuie să pară universul în ochii lor, se gândiră Ohan. *Cât de tăcut.*

Încărcătura invizibilă era ceea ce căpitanul lor venise aici să cumpere. Ashby probabil că în chiar clipa asta se ciondănea pentru prețul celulelor ambi. Ambiul neprelucrat – materia pe care Ohan o întrevăzuseră șiroind în jurul pieptenilor dronelor – era dificil de adunat. Ambiul putea fi găsit oriunde și în orice, însă felul în care se întrețesea cu substanțele din materia comună făcea extracția sa în mod special problematică. Cu tehnologia corectă, putea fi tors de unul singur, însă procesul era atât de greoi și oferea atât de puțină răsplată, încât nu merita efortul. Era mult mai ușor să culegi ambiul dintr-un loc în care materia deja era sfâșiată de forțe mult mai puternice decât ar putea construi vreo ființă sapientă – cum era cazul unei găuri negre. Găurile negre erau întotdeauna înconjurate de șuvoaie turbulente de ambi plutind liber, dar să te apropii suficient de mult pentru a îl recolta era un risc evident. Pentru comercianții de ambi, riscul se justifica, îndeosebi din moment ce le permitea să pună un preț premium. Indiferent de cât de scumpe erau celulele ambi, erau singurele capabile să alimenteze sfredelul interspațial de pe *Wayfarer*. Era o cheltuială absolut necesară pentru o navă ca a lor, și totuși una după care Ashby căpăta întotdeauna o paloare cenușie pe chip. Ohan citiseră despre nave care erau complet alimentate cu celule ambi, însă aveau probleme să conceapă un trai în care o astfel de extravaganță era la ordinea zilei.

Ohan luară lama de ras de lângă cuva de spălat de la picioarele lor. Își băteau un ritm săltăreț cu limba în timp ce își reîmprospătau modelul lor complicat de pe blană. Rotocoalele de blană și ritmul limbii nu însemnau nimic pentru colegii lor, dar însemnau totul pentru Ohan. Fiecare model reprezenta un adevăr cosmologic, fiecare serie a plescăitului o abstractizare a șabloanelor matematice ale universului. Acestea erau simboluri și sunete pe care fiecare Pereche

sianită le cunoștea. Purtau substraturile universului pe propria piele, băteau ritmurile acestuia în cerul gurilor lor.

Un junghi ascuțit răsări undeva adânc în încheietura lor, iar pentru un moment Perechea își pierdu controlul asupra mâinii. Lama alunecă, crestându-le pielea. Ohan icniră, mai degrabă surprinși, decât de durere. Își acoperiră cu degetele celeilalte mâini locul rănit, frecând înainte și înapoi până ce senzația dispăru într-o arsură fadă. Ohan expirară. Se uitară la tăietură. O șuviță subțire de sânge se scurgea din ea, pătând o mică porțiune de blană. Însă lama nu intrase adânc. Corpul lui Ohan deveni rigid, iar ei se duseră la dulap, căutând un bandaj.

Ăsta era primul stadiu al Declinului: rigiditatea trupului și spasme ale mușchilor. Mai târziu, durerea urma să se răspândească la oase, iar mușchii vor fi devenit mult mai dificil de controlat. Apoi durerea urma să dispară complet, însă etapa era una foarte parșivă, din moment ce presupunea că fibrele nervilor erau pe moarte. Moartea însăși va fi venit după, deși nu imediat.

Declinul era inevitabil în viața unei Perechi sianite. Chiar dacă Șoptitorul descleșta mintea Gazdei, le și scurta viața. Solitarii – Gazde blasfematoare care evitau infectarea, o crimă pedepsibilă prin exil – se credea că pot trăi bine mersi peste o sută de standarzi, însă nicio Pereche nu a trăit mai mult de treizeci. Din când în când, doctori nepământeni se ofereau să îi vindece de Declin, însă erau întotdeauna refuzați. Nu era posibilă asumarea probabilității oricât de vagi de a destabiliza prin vreun tratament integritatea genetică a Șoptitorilor. Infectarea era sacrosantă. Nu putea fi modificată. Declinul era un preț corect de plătit pentru iluminare.

Chiar și așa, lui Ohan le era frică. Se puteau deconecta singuri de la frică, însă tot mai zăbovea, ca un gust neplăcut retras undeva în spatele

gâtlejului. Frică. O atât de înapoiată emoție, menită să păzească formele de viață primitive de potențiali prădători. Constanta universală a vieții. Fiecare frică de respingere, de critică, de eșec, de pierdere – erau toate cauzate de același reflex arhaic de supraviețuire. Ohan știau că propria lor frică nu era nimic mai mult decât niște sinapse primitive activate în creierul Gazdei, echivalente emoționale ale retragerii rapide a mâinii de pe o suprafață fierbinte. Când se ridicau în zonele înalte ale minții lor, știau că moartea nu însemna nimic mai mult decât frică. De ce ar fi trebuit să le fie frică de ceva ce se întâmpla tuturor formelor de viață? Într-un fel, atingerea stadiului de Declin era reconfortant pentru Ohan. Presupunea că avuseseră succes în evitarea unui sfârșit subit și prematur.

Ashby și Dr Chef erau singurii care știau că Ohan ajunseseră la Declin. Căpitanul încercase să se comporte ca de obicei, deși îi întreba des, cu voce șoptită, cum se mai simțeau și dacă putea să îi ajute cu ceva. Dr Chef, o creatură blândă cum era, se obosise să contacteze niște doctori sianiți, ca să învețe mai multe despre efectele Declinului. La câteva zile după ce *Wayfarer* părăsise Coriolul, Dr Chef i-a prezentat lui Ohan o varietate de tincturi de casă și ceaiuri, făcute din ierburi recomandate pentru alinarea durerii. Ohan se simțiseră măguliți, deși, ca de obicei, nu știuseră cum mai exact să își exprime gratitudinea. Cadourile erau ceva nemaiîntâlnit în cultura sianită, iar Ohan erau mereu nepregătiți să își arate recunoștința pentru astfel de gesturi. Considerau că Dr Chef cunoștea limitarea socială. Într-un fel, Dr Chef putea vedea în inima celorlalți la fel de bine precum Ohan puteau să vadă universul. Ohan se întrebau adesea dacă nu cumva Dr Chef știa ce fel de dar era acesta.

Bandajul odată aranjat și sângele șters, Ohan se reașezară la fereastră. Ridicară lama, lovindu-și ritmic obrajii din interior pe măsură ce treceau

vârful ascuțit prin blană. Făcând asta, se întrebau despre conceptul de „țel“. Țelul lui Dr Chef era vindecarea și nutriția. Țelul lui Ashby era să închege echipajul. Acceptarea Declinului stătea de-a curmezișul acestor țeluri. Pentru ei, acceptarea morții unui membru al echipajului era dificilă. Ohan sperau că și-ar da seama cât de mult era apreciat efortul lor.

Propriul țel al lui Ohan era să fie Navigator, să dezvăluie universul pentru cei care erau orbi față de adevăratu-i chip. După moarte, Ohan nu ar mai fi fost capabili să își urmeze țelul, și nu puteau nega că acest aspect îi întrista. Măcar mai era timp pentru o ultimă mare lucrare, acest nou tunel de la Hedra Ka. Declinul abia ce își începuse primul stadiu. Da, era timp pentru un tunel înainte de a sucomba. Ohan sperau că Ashby nu s-ar fi simțit inconfortabil să îi lase să îmbrățișeze ultimul stadiu al Declinului la bordul *Wayfarer*. Nu găseau nimic mai potrivit decât să moară în locul care le găzduise țelul propriu.

Ohan priviră din nou la gaura neagră, își închiseră ochii și își imaginară rânduri uriașe de fragmente de materie căzând și căzând, necontenit. *Larab*, îi zicea în limba lor natală, un cuvânt menit să descrie elementarul. Și *gruss*, de asemenea, un cuvânt pentru culoarea nevăzută a materiei întunecate. Nu existau vorbe în klipiană pentru culorile și formele de dincolo de orizontul palpabil. Încercaseră uneori să le explice aceste concepte celor de pe nava *Wayfarer*, însă nu aveau cuvintele necesare, nicio abstractizare care să poată să le deschidă mințile limitate ale colegilor lor. Ohan preferau să admire priveliștea singuri, mai ales acum. O gaură neagră era locul perfect ca să contempli moartea.

Lama tăia. Încheietura îi înjunghia. Cerul se tulbura, nevăzut.

Conținut flux: Muzeul Reskit de Științe ale Naturii – Arhiva Bibliotecii (Public/Reskitkishiană)

Denumire articol: Gânduri despre galaxie – Capitolul 3

Autor: oshet-Tekshereket esk-Rahist as-Ehas Kirish isket-Ishkriset

Criptare: 0

Cale către traducere: [Reskitkishiană:Klipiană]

Transcriere: 0

Identificator: 9874-457-28, Rosemary Harper

Când întâlnim pentru prima oară un individ al unei alte specii, nu există sapient din galaxie care să nu facă imediat un inventar al diferențelor fiziologice ale ealei. Acestea sunt întotdeauna primele lucruri pe care le observăm. Cum diferă pielea ealei? Are eal o coadă? Cum se mișcă eal? Cum apucă eal obiectele? Ce mănâncă eal? Are eal abilități pe care eu nu le posed? Sau invers?

Acestea sunt niște distincții importante, însă cea mai importantă comparație este cea pe care o facem după acest moment. După ce am definitivat lista variațiilor noastre mentale, începem să desenăm paralele – nu între nepământean și noi înșine, ci între nepământean și animale. Marea majoritate dintre noi am fost învățați încă din copilărie că expunerea cu voce tare a unor astfel de comparații este peiorativă, și, într-adevăr, multe dintre invectivele rasiste din uzul comun nu sunt nimic altceva decât denumiri obișnuite atribuite speciilor non-sapiente (spre exemplu: termenul uman șopârlă, care descrie aandriskienii; termenul quelinian *tik*, care descrie umanii; termenul aandriskian *sersh*, care descrie quelinienii). Deși acești termeni sunt ofensatori, examinarea lor obiectivă relevă un major punct de interes biologic. Lăsând deoparte implicațiile înjositoare, noi, aandriskienii, chiar arătăm precum unele dintre speciile de reptile native de pe Terra. Umanii chiar arată ca niște versiuni largi, bipede ale primatelor chele care bântuie în sistemele de canalizare ale orașelor queliniene. Quelinienii au cu adevărat similarități cu acele crustacee arțăgoase care pot fi zărite pe tot întinsul Hashkathului. Și totuși, am evoluat separat, pe lumi distincte. Oamenii mei și șopârlele de pe Terra nu împărtășesc un arbore genealogic comun, nici umanii cu tikii, nici quelinienii cu sershii. Punctele noastre de origine sunt împrăștiate de-a lungul galaxiei. Ne tragem din sisteme care au rămas auto-suficiente pentru miliarde de ani, cu ceasuri biologice care au început fiecare în epoci diferite. Cum este posibil ca atunci când întâlnim pentru prima dată vecini galactici să ne reamintim instantaneu de creaturi de acasă – sau, în unele cazuri, de noi înșine?

Întrebarea devine și mai complicată dacă ne uităm dincolo de diferențele superficiale, către bogăția de similitudini. Toate speciile sapiente au creiere. Haideți să luăm în considerare pentru moment acest aspect aparent banal. Contrar izolării drumurilor noastre evoluționiste, cu toții am dezvoltat sisteme nervoase cu bulb central. Cu toții avem organe interne. Cu toții împărtășim măcar o parte dintre simțurile fizice: auz, pipăit, gust, miros, vedere, electropercepție. Covârșitoarea majoritate a sapienților au fie patru, fie șase membre. Bipedismul și degetele opozabile, deși nu universale, sunt șocant de comune. Cu toții suntem făcuți din cromozomi și ADN, care la rândul lor sunt făcuți dintr-o mână selectivă de elemente cheie. Cu toții necesităm o aspirație constantă de apă și oxigen (deși în cantități variabile). Cu toții avem nevoie de mâncare. Cu toții ne încovoiem sub atmosfere prea dense sau câmpuri gravitaționale prea puternice. Cu toții murim în ger sau în zăpușeală extremă. Cu toții murim, punct.

Cum de este posibil așa ceva? Cum s-a întâmplat de viața, așa de diversă la suprafață, a urmat aceleași diagrame în întreaga galaxie – nu numai în cea actuală, dar din nou și din nou? Vedem acest model în ruinele civilizației arkaniene de pe Shessha sau în fâșiile fosilelor străvechi de pe lumea acum stearpă a Okikiului. Aceasta este o întrebare cu care s-au luptat de secole comunitățile științifice, și se pare că este improbabil să fie găsit un răspuns în viitorul apropiat. Sunt multe teorii: asteroizi purtând aminoacizi, supernove expulzând material organic în sistemele vecine. Și, da, mai există și povestea simpatică a rasei sapiente hyper-avansate care „însămânțează“ galaxia cu material genetic. Trebuie să admit că ipoteza „Grădinarului Galactic“ a hrănit intriga multor simulări științifico-fantastice ce mie îmi sunt dragi, însă, din punct de vedere strict științific, nu e nimic altceva decât proprie amăgire. Nu poți avea o teorie fără probe, iar pentru această idee nu există absolut niciuna (indiferent de ce și-ar dori adepții conspiraționismului, care cutreieră într-o veselie pe fluxurile din Rețea).

În opinia mea, cea mai bună explicație este cea care se dovedește a fi și cea mai simplă. Galaxia este un spațiu al legilor. Gravitatea urmează legile. Ciclul de viață al stelelor și sistemele planetare urmează legile. Particulele subatomice urmează legile. Știm exact care sunt condițiile care vor genera o pitică roșie, sau o cometă, sau o gaură neagră. De ce, atunci, nu putem accepta că universul urmează niște legi biologice similar de rigide? Am

descoperit viață exclusiv pe planete sau luni apropiate ca orbită, aflate în interiorul acelorași marje înguste ale stelelor ospitaliere. Dacă am evoluat pe astfel de lumi înrudite, de ce e atunci o așa de mare surpriză faptul că drumurile noastre evoluționiste au atât de multe în comun? De ce nu putem concluziona că o combinație optimă a unor factori de mediu va conduce întotdeauna la adaptări fizice previzibile? Cu astfel de copleșitoare evidențe, de ce mai continuă dezbaterea?

Răspunsul, desigur, este că legile biologice sunt aproape imposibil de testat, iar oamenii de știință urăsc acest fapt. Putem lansa sonde care să aprobe teoriile gravitației și ale spațiului-timp. Putem așeza roci în cuptoare de presiune și despica atomii direct în sălile de cursuri. Dar cum poate cineva testa un proces atât de îndelungat și multifațetat precum evoluția? Există în ziua de azi laboratoare care se chinuie să găsească fondurile necesare menținerii unui proiect de cercetare pe o perioadă mai îndelungată de trei standarzi – imaginați-vă fondurile necesare pentru a derula un proiect întins pe milenii! În aceste condiții, nu sunt fezabile modalitățile de testare a condițiile care produc adaptările biologice specifice, dincolo de cele mai rudimentare observații (climatele acvatice produc înotătoare externe, climatele reci produc blană sau țesut adipos ș.a.m.d.). Au fost încercări curajoase de a crea programe de soft capabile să prezică cu acuratețe căile evoluționiste, precum Poiectul Tep Preem finanțat de aeluonieni (care, deși bine intenționat, încă mai are de dezvăluit misterele legilor biologice). Problema acestor încercări este că există prea multe variabile de luat în considerare, multe dintre ele rămase necunoscute nouă. Pur și simplu nu avem suficiente date, iar datele pe care le deținem sunt încă dincolo de capacitatea noastră de înțelegere.

Suntem experți ai galaxiei fizice. Trăim pe planete solformate și în masive habitate orbitale. Tunelăm prin substrat pentru a sări între sistemele stelare. Scăpăm gravitației planetare cu ușurința cu care ieșim pe ușa din față. Dar când vine vorba de evoluție, atunci suntem pui de ghioace, mânuind stângaci niște jucării. Sunt de părere că acesta este motivul pentru care mulți dintre semenii mei încă se mai agață de teoria materialului genetic împrăștiat de asteroizi și supernove. În multe privințe, ideea unui stoc primar de gene care plutește în derivă de-a lungul galaxiei este mult mai ușor de acceptat decât noțiunea descurajantă a faptului că niciunul dintre

noi nu va putea avea vreodată capacitatea intelectuală de a înțelege cum funcționează într-adevăr viața.

Ziua 245, anul 306 Standard AG

INTRODUCERE ÎN ISTORIA COLONIALĂ HARMAGIANĂ

Sissix aruncă o privire pe furiș prin crăpătura ușii. Holul era pustiu. Dacă se mișca suficient de iute, putea ajunge la cabinetul medical înainte de a o zări careva.

Apucă un halat de baie – împrumutat dintr-un maldăr de haine curate de-ale lui Kizzy –, se înfășură cu el și se grăbi înainte. În timp ce mergea, mâncărimea se răspândea de la coapse în sus, către pântec. Își frecă palmele una de alta, prin țesătură, cu greu rezistând nevoii de a pune ghearele la treabă. Își dori să arunce halatul și să se scarpine de pardoseala metalică, de vreun copac cu coajă tare, de vreun teren nisipos, *orice*, atâta timp cât ar fi scăpat de *mâncărimea* asta chinuitoare arzând uscat și cu ură.

— Hei, Sis, zise Jenks, ferindu-se când ea luă un colț. Mai că m-ai călcat în picioare...

Se opri văzând-o mai bine:

— La naiba, arăți groaznic!

— Mersi, Jenks, ești de mare ajutor, spuse ea, urmându-și drumul.

Nu era jenată, își zise sieși, doar furioasă. Da, furioasă că a ajuns să i se întâmple asta, furioasă de nenumăratele ori când a trebuit să suporte, furioasă că oamenii pur și simplu *nu o lasă dracului odată în pace*.

— Bună, Sissix, zise Rosemary. Tocmai veneam să te văd... Oh!

Ochii ei uzi de mamifer bleg se holbară, ducându-și o mână la gură.

— Sunt bine, i-o tăie Sissix, fără să se oprească vreo clipă.

La cât de mare era nava, te-ai fi așteptat să fie mai probabil ca cineva care se poată duce din

punctul A în punctul B fără să dea la fiecare pas de...

— Valea, Corbin! îi aruncă vorba umanului roz care tocmai ce urca de la nivelurile inferioare.

El îngheță în capul scărilor, cu o privire tolomacă și confuză pe chip în timp ce ea îl depășea.

Năvăli în cabinetul medical, trântind ușa imediat ce îi trecu pragul. Dr Chef își ridică ochii de la consola lui de lucru. Mormăi aprobator.

— Vai, săraca de tine, năpârlești!

— Și mi-a venit și mai devreme, zise aruncând o scurtă privire în oglindă și văzând cum fâșii de piele moartă îi atârnau de fața bășicată. Nu credeam că o să încep vreo încă alte trei decimale, și nu am... grrrr!

Mâncărimea reveni iar, deși, în fapt, nu prea se oprise deloc. Își simțea întregul chip ca și cum ar mișuna pe el armate de muște. Cedă impulsului de a se scărpina.

— Hei, stai, nu-i bine, spuse Dr Chef, ridicându-se și luând-o de mână. O să te rănești.

— Nu, n-o să.

Se purta copilăresc, știa asta, dar nu-i mai păsa. Fața îi era pe cale să-i cadă, la propriu. Avea tot dreptul să fie capricioasă.

Dr Chef îi ridică mâneca.

— Nu zău, zise, și îi ridică și brațul, ca să-și vadă singură urmele albicioase făcute de gheare pe pielea cojită.

O pojghiță subțire de sânge închegat se întărise acolo unde noaptea trecută își scărpinase ea cu ghearele prea tare.

— Stele, ești atât de mămos uneori, bălmăji Sissix.

— Te hrănesc și te vindec, cum altfel ai vrea să fiu? Dă-ți jos halatul. Hai să-i dăm de cap belelei ăsteia.

— Mulțumesc.

Își scoase halatul în timp ce Dr Chef deschidea un panou de depozitare, luând o sticluță cu spray și un *riksith* – o placă micuță și cu o parte zgrunțuroasă. Kizzy o descrisese cândva drept „un șir de cuie suficiente pentru a-ți ajunge în adâncul sinelui“.

— Unde-i cel mai rău? întrebă Dr Chef.

Sissix se lăsă pe spate, pe masa de consultație.

— Peste tot, oftă ea. Pe brațe, bănuiesc.

Dr Chef îi ridică cu delicatețe brațul drept, cel cu pojghița de sânge, și stropi cu pulberea medicinală. Pielea uscată deveni translucidă, răsucindu-se la margini. Se apucă să folosească *riksith*-ul, exfoliind porțiunile umede. Răsuflarea lui Sissix începu să se calmeze un pic, implorându-și restul corpului să fie răbdător. Dr Chef îi luă unul dintre degete într-ale lui, examinându-l.

— Cum se simte pielea aici?

— Strânsă. Nu e gata încă să cadă.

— Eh, ba eu cred că da. Atâta că nu o știe, încă.

Îi hidrată zona și, cu o presiune constantă, îi masă mâna de la încheietură la gheare. După câteva minute, ea simți o extremitate care îi cedează pe lângă încheietură. Dr Chef continuă cu degetele sub fâșie, cu grijă, apucând-o între două burice. Cu o mișcare decisă, îi smulse întreaga piele moartă aflată pe suprafața mâinii, ca și cum ai trage o mânușă.

Sissix scânci, după care gemu. Noua piele era foarte sensibilă, însă mâncărimea dispăruse din partea aia. Răsuflă.

— Pe toate Stelele, te pricepi, nu glumă.

— Am avut pe ce să exersez, spuse el, continuând să folosească *riksith*-ul pe braț în sus.

Sissix își ridică gâtul, verificând dacă era ușa închisă.

— Nu te saturi niciodată de umani?

— Câteodată. Cred că e ceva normal pentru oricine care trăiește alături de persoane din alte specii decât cea proprie. Sunt sigur că și ei se satură uneori de noi.

— Eu cu siguranță m-am săturat de ei azi, spuse Sissix, lăsându-și capul culcat. Sunt sătulă de fețele lor pieloase. Sătulă de vârfurile degetelor lor netede. Sunt sătulă de felul în care își pronunță *R*-urile. Sătulă de incapacitatea lor de a mirosi. Sătulă de cât de apucați o iau razna în jurul copiilor, chiar dacă nu le aparțin. Sătulă de cât de panicați sunt cu propria goliciune. Aș vrea să îi iau pe fiecare în parte și să îi trântesc de perete până ce-și dau seama cât de ridicol de inutile le sunt complicațiile cu alegerea familiei și viețile lor sociale și tot... tot *totul* lor.

Dr Chef încuviință.

— Îi iubești și îi înțelegi, însă uneori ți-ai dori ca ei să – iar asta sunt sigur că ni se aplică și mie, și lui Ohan – să fie mai mult ca niște simple persoane obișnuite.

— Exact, suspină Sissix, frustrarea părăsind-o încet, încet. Și nu-i că au făcut ceva anume greșit. Știi cât de mult țin la echipajul ăsta. Dar azi... Nu știu. E ca și cum aș fi înconjurată de o droaie de pui de ghioacă care pur și simplu nu se pot opri să nu îți amestece jucăriile. Nu le strică, iar tu știi că, de fapt, încearcă să-ți facă pe plac, însă ei sunt atât de mici și de enervanți, iar tu ți-ai dori atât de mult să cadă cu toții pe fundul unui puț... Pentru o vreme, doar, acolo, un pic.

Dr Chef aprobă cu un huruit înfundat.

— Se pare că diagnosticul tău este mai complicat decât o simplă năpârlire prematură.

— Cum adică?

El zâmbi.

— Îți e dor de casă.

Ea suspină încă o dată.

— Îhî.

— O să ne oprim pe Hashkath înainte de sfârșitul standardului, da? Nu-i teribil de departe, zise el încurajând-o cu o bătaie ușoară pe frunte.

Se opri și îi frecă o pană între degete.

— Ți-ai luat la timp suplimentele minerale?

Ea își feri privirea.

— Câteodată.

— Trebuie să le iei la fiecare *câteodată*. Penele ți s-au vlăguit un pic.

— Năpârlesc.

Dr Chef pufni.

— Nu e de la năpârlit. E din cauză că îți lipsesc nutrimentele de bază necesare oricărui aandriskian. Dacă nu începi să-ți iei mineralele în mod regulat, o să încep să te hrănesc cu pastă de mușchi verde.

Ea se strâmbă. Simpla menționare a chestiei ăleia îi aduse înapoi amintirile gustului din copilărie: amar, prăfos, prelung.

— Ok, tată de ghioacă. Cum zici tu.

Dr Chef mormăi gânditor.

— Ce e?

— Ah, nimic. Fraza mi s-a părut ciudată, atâta tot, zise el cu o voce ștearsă. Pe vremuri, eram doar mamă.

— Îmi cer scuze, se fâstâci Sissix. Nu am vrut să...

— Eh, nu-i cazul. E adevărat, zise el, fremătatul obrajilor revenindu-i. În plus, dacă mă privești ca pe un părinte, poate așa o să mă asculți când îți zic să îți iei naiba mineralele.

Ea râse.

— M-aș mira. Am avut o bună perioadă din copilărie când familia mea de ghioacă n-a reușit să mă determine să mănânc nimic altceva în afară de fructe.

Sâsâi când el trecu din nou cu *riksith*-ul peste o porțiune încăpățânată de pe umăr.

— Măcar fructele sunt bune pentru tine. Și, cumva, nu mă miră că ai fost un copil îndărătnic.

Reflectă un moment, după care continuă cu voce tare:

— Fac pariu că ai fost o adevărată pacoste.

— Normal c-am fost, rânji Sissix. Încă nu eram o persoană.

Obrajii lui Dr Chef se cutremurară dezaprobator.

— Uite, vezi?, asta e ceva despre specia *ta* pe care nu o să o înțeleg în veci.

Ea lăsă să-i scape un oftat îngăduitor.

— Tu și tot restul galaxiei.

Sincer, se gândi ea, ce din conceptul ăsta e atât de greu de digerat de tot restul oamenilor? Nu putea deloc, dar deloc înțelege ideea ca un copil, mai ales un *infant*, să fie cu mult mai valoros decât un adult care deja a căpătat abilitățile necesare comunității lui. Moartea unui pui de ghioacă nou ieșit era ceva așa de comun, că era de așteptat. Moartea unui copil pe cale să se împăneze, da, asta era trist. Însă adevărata tragedie era pierderea unui adult, cu prietenii și cei dragi și cu familia rămasă în urmă. Ideea că pierderea *potențialului* e mai gravă decât pierderea a *ceva îndeplinit* și a *cunoașterii* deja căpătate scăpase mereu puterii ei de raționare.

Dr Chef aruncă un ochi peste umăr, deși nimeni nu intrase în cameră.

— Hei, am o confesiune de făcut.

— Ăh?

— Nu am mai spus nimănui asta. Este secret. Top-top-secret.

El își coborî tonul vocii cât de mult era capabil fizic să o facă.

— N-o să zic nimic, afișă Sissix o mină exagerat de serioasă.

— Știi când ai zis că umanii nu pot simți mirosurile?

— Păi, da.

— Sunt convins că ai remarcat că umanii de la bordul acestei nave nu miros deloc la fel de urât

cum e cazul cu alți umani.

— Da, eu m-am obișnuit, deja.

— Greșit.

Făcu o pauză de emfază, după care continuă:

— În mod regulat, amestec o puternică pudră antiodorizantă în dispersoarele de săpun de la dușuri. O mai presar și pe săpunul solid al lui Kizzy.

Sissix se zgâi la el o secundă, după care izbucni într-un hohot de râs.

— Vai, nu se poate, reuși să spună printre zgâlțâiturile care o cuprinseseră. Vai, zi-mi că nu-i adevărat!

— Ba uite că da, spuse el, pufăindu-și obrajii. M-am apucat să fac asta la nici un decimal de când am primit slujba. Și vrei să știi care e faza cea mai tare?

— Nu-și dau seama?

Dr Chef lăsă să-i scape o armonie de amuzament.

— Nu-și dau seama!

Amândoi încă râdeau atunci când Ashby intră pe ușă. Părul îi era ud. Se vedea că abia ce făcuse baie. Sissix și Dr Chef amuțiră. După care râsetele izbucniră încă și mai tare.

— Nu cred că vreau să știu, nu? zise Ashby, cu privirea trecându-i de la unul la altul.

— Ne râdem de umani, explică Sissix.

— Aha, concluzionă Ashby. Atunci, cu siguranță nu vreau să știu.

Arătă spre pielea lui Sissix.

— Năpârlitul a venit mai devreme?

— Mda.

— Ai toată compasiunea mea. O să mă ocup eu de tura ta de curățenie.

— Ah, ești cel mai tare!

Erau vești minunate. Produsele de curățare și pielea nouă nu se împăcau cum trebuie.

— Adu-ți aminte de asta data viitoare când îți mai arde să râzi de noi, primatele înapoiate care

suntem.

Rosemary se așezase să răsfoiască prin fișierele din biroul ei – adică mai degrabă din spațiul care se presupunea că ar fi biroul. Înainte de sosirea ei, fusese un loc de depozitare, și, teoretic, încă mai era, luând în calcul vraful de cutii care se sprijinea de peretele din partea opusă. Tot ambientul era o biată umbră a cancelariei ferchezuite pe care o avusese la sediul Red Rock Transport, și asta deși era doar o simplă stagiară, însă îi plăcea tejgheaua lui Dr Chef cu mult mai mult decât cantina austeră și corporatistă, și, pe lângă asta, nu avea nevoie de nimic luxos ca să își poată îndeplini sarcinile. Avea o masă simplă, cu o interfață panou și cu o pixel-plantă primită de la Jenks, care să compenseze lipsa oricăror ferestre (oare de ce toți cei care aveau de a face cu numerele ajungeau mereu să fie băgați în camerele cele mai dosite?). Planta nu arăta cu nimic asemănător celei adevărate, desigur. Smiley-ul și petalele în culori schimbătoare nu semănau deloc cu ceva ce exista în natură. Era programată cu un soft de recunoaștere comportamentală care putea analiza când trecuse prea mult timp fără să se ridice sau să bea ceva sau să ia o pauză, clipă în care ciripea niște memento-uri vesele. „Salut! Să știi că ar cam trebui să te mai și hidratezi". „Ce-ai zice de o gustărică?". „Ridică-te și întinde-te! Sau ieși la o scurtă plimbare!" Efectul era dulceag, iar uneori chiar deranjant, dacă era concentrată la muncă, însă aprecia intenția.

Sorbi din cana cu „ceai plictisitor" în timp ce încerca să descâlcească una dintre listele de cheltuieli ale lui Kizzy. Tehni-mec'a avea obiceiul de a adnota foile cu scris de mână pe care doar ea l-ar fi înțeles. La început, Rosemary presupuse că era vorba de un fel de argou de tehnicieni, dar nu, Jenks i-a confirmat tăcut că acesta era modul personal al lui Kizzy de a fi ordonată. Rosemary se uită chiorâș la ecran. 5.500 de credite (-uțe) –

WRSS. Făcu un gest către monitor, dând la iveală un fișier intitulat „Kizzylingvistică“, lista cu acronimele cele mai comune, cele pe care *reușise* să le descifreze. TM (Treabă de Motoare). SB (Scule și Biți). CRCT (Circuite). Dar nu, WRSS nu se afla acolo. Își notă să o întrebe pe Kizzy data viitoare.

Ușa se dădu de perete, iar Corbin intră în cameră. Înainte să îl poată saluta, el puse un obiect mecanic și negru pe biroul ei.

— Ce e asta? întrebă el.

Inima îi tresări, ca de fiecare dată când Corbin o aborda. Să vorbească cu el mereu părea mai degrabă o ambuscadă, decât o conversație. Se uită la obiect.

— Ăsta este filtrul de salinitate pe care l-am comandat pentru tine.

— Da, spuse el. Observi ceva?

Rosemary înghiți. Se uită cu mai mare atenție la filtru, pe care îl recunoscuse ca fiind un filtru doar pentru că îi văzuse o poză pe pagina de Rețea a comerciantului. Zâmbi stânjenită, încercând să mențină un ton calm.

— Nu pot să zic că știu prea multe despre tehnologia algelor.

— Asta e evident, zise Corbin întorcând filtrul cu susu-n jos și arătând spre etichetă. Model 4546-C44.

Se holbă la ea, așteptând o reacție.

Of, nu! Mintea lui Rosemary o luă la goană, încercând să își aducă aminte formularul de comandă. Fuseseră atât de multe...

— Și nu-i ăsta cel pe care îl voiai?

Chipul acru al lui Corbin răspundea cu brio întrebării.

— Am cerut în mod expres C45. C44 are un slot de cuplare mai îngust decât mufa cuvei. O să trebuiască să adaug un nou adaptor ca să pot face conexiunea cum trebuie.

Rosemary căutase prin arhiva formularelor în timp ce vorbiseră. Uite: „Filtru de salinitate Triton Superior, model 4546-C45“. Căcat!

— Îmi pare rău, Corbin. Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat. Probabil că am selectat modelul greșit. Dar măcar o să meargă, nu?

În secunda în care cuvintele i-au ieșit pe gură, a știut că făcuse o greșeală.

— Nu asta e problema, Rosemary, zise Corbin, ca și cum discuta cu un copil. Dacă aș fi cerut ceva care ar fi fost mult mai important decât un filtru de salinitate? Ai spus și tu, nu cunoști prea multe despre tehnologia algelor. Poți să scapi cu greșeli de genul ăsta în vreun birou confortabil de la solul vreunei planete, dar nu și la bordul unui transportor. Cea mai mică componentă poate face diferența între a ajunge în siguranță în astroport sau decompresurizarea în vidul spațial.

— Îmi pare rău, își ceru din nou Rosemary scuze. O să fiu mai atentă data viitoare.

— Bine că nu.

Corbin luă filtrul și se îndreptă spre ușă.

— Nici măcar nu e așa de greu, completă, cu spatele la ea.

Ușa se trânti în urma lui.

Rosemary rămase perplexă. Sissix o avertizase să nu cumva să îl lase pe Corbin să îi intre sub piele, însă de data asta o făcuse de oaie, și greșise din pură neatenție. Decompresurizarea nu mai suna așa de rău, acum.

— Hei, nu-i așa mare scofală, ciripi pixel-planta. Îmbărbătează-te și treci peste!

— Tu să taci! îi zise Rosemary.

Ashby se împiedică de un mănunchi de tubulaturi în timp ce se ducea spre cala motoarelor.

— Ce naiba...

Își lungi gâtul dincolo de colț, cât să vadă o avalanșă de cabluri răbufnind din perete. Întreg panoul fusese înlăturat. Merse pe vârfuri peste mormanul încâlcit, atent să nu calce vreun tub cu

fluide. Apropiindu-se pe peretele deschis, auzi pe cineva trăgându-și nasul.

— Kizzy?

Tehni-mec'a era cu totul intrată în perete, cu brațele îmbrățișându-și genunchii și cu sculele împrăștiate în jur. Fața îi era acoperită cu mâzgă și ulei, ca de obicei, însă o lacrimă sau două făcuseră niște urme clare pe obrajii ei. Ea se uită în sus, la el, cu un chip frânt. Chiar și panglicile din părul ei păreau leșinate.

— Am o zi mai proastă, zise ea.

— Ce-ai pățit? întrebă Ashby aplecându-se în gaura din perete.

Ea își trase din nou nasul, frecându-l cu podul palmei.

— Am dormit teribil de prost, mi-au ieșit coșmaruri prin fund, iar până să adorm a și pornit alarma deșteptătorului, așa că azi am fost morocănoasă de la bun început, și apoi mi-am zis, hei, încă mai am niște prăjituri rămase, și asta m-a binedispus, dar apoi am ajuns la bucătărie și cineva le m'ncase pe toate noaptea trecută, și nu m-a întrebat deloc, și încă nu știu cine a fost, așa că după aia m-am dus să fac duș și mi-am lovit genunchiul de chiuvetă, de deșteaptă ce sunt, și e plin de vânătăi, și am luat un pumn mare de dentboți, deodată, așa că am reușit să înghit câțiva, iar Dr Chef spune că nu-i nimic, însă pe mine mă cam doare burtica, acum, lucru care a zis că o să se întâmple, după care în sfârșit am reușit să fac dușul ăla nenorocit, dar am observat că presiunea e ciudată, așa că m-am apucat să îmi bag nasul prin sistemul de circulare a apei, și mi-am dat seama că e un întreg circuit de cabluri care sunt fufute, dar nu le-am găsit, încă, iar acum e deranjul ăsta imens aici, pe podea, și n-am reușit să mă apuc de nimic din treburile celelalte pe care le am de făcut azi, iar apoi mi-am adus aminte că azi e ziua lui văru-miu Kip, și el mereu dă cele mai tari petreceri, și mie mi-e dor de el. Știu cât de stupid pare că sună, dar

nu sunt în apele mele, azi. Deloc, zise ea trăgându-și din nou nasul.

Ashby îi luă mâna într-a lui.

— Cu toții avem zile d-astea.

— Probabil.

— Dar știi ce? Nici măcar nu e ora prânzului. Mai e vreme să fie mai bine de acum încolo.

Dădu din cap, cu o aprobare molatecă:

— Îhî.

— Care era lista cu treburile de făcut?

— Curățare, în principal. Filtrele de aer au nevoie toate de un frecat bun. O lampă solară din Acvariu are nevoie de fire noi. Și e un panou de pardoseală care s-a desprins în camera lui Ohan.

— E vreuna din astea vitală?

— Nu. Dar tre' făcute.

— Doar ocupă-te să meargă azi țevile de apă. Restul pot să aștepte. Și, hei, zise el strângând-o de mână, n-am cum să te ajut cu ziua de naștere a vărului tău, însă știu cât de greu este. Îmi pare rău că avem o tură atât de lungă, de data asta.

— Eh, stai liniștit, zise ea, vine cu un purcoi de bani, și ador ce facem. Nu-i ca și cum aș fi sclavul tău sau ceva. A fost alegerea mea să plec de acasă.

— Doar pentru că pleci de acasă nu înseamnă că nu îți mai pasă deloc. Altfel nu ai mai avea cum să-ți fie dor de casă. Iar familia ta știe că îți pasă. Știi, mai verific din când în când traficul prin Rețea. Văd cât de multe pachete video trimiți familiei tale.

Kizzy își trase zgomotos nasul și arătă spre hol.

— Tre' să pleci. Pentru că am de lucru, iar tu mă faci să plâng și mai mult. Nu în sensul rău. Dar mă faci să mă-nmoi, iar dacă te iau în brațe o să te murdăresc cu mâzgă pe cămașa asta a ta drăguță, care, apropo, îți scoate foarte bine în evidență ochii.

— Bună, tuturor, se auzi Lovey din cel mai apropiat vox. E aproape vremea să sosească o dronă poștală. Pachete la bord pentru Ashby, Corbin, Jenks, Dr Chef și Kizzy. Ajunge aici în zece minute.

— Uauuu! țipă Kizzy. Poșta! O dronă poștală!

Se rostogoli din gaura din perete și fugi pe culoar, cu armele desfăcute larg, ca aripile unei navete.

— Bunătăți interstelare iiimiiinennnteeeeee!

Ashby rânji.

— Ți-am zis că ziua o să fie mai bună, își ridică el vocea în urma ei.

Dar era prea ocupată cu planatul pe culoarele navei ca să-i mai și răspundă.

Trapa din cala de depozitare se ajustă singură, glisând ca să facă loc tubulaturii de livrare a dronei poștale. În timp ce Ashby și ceilalți așteptau, Sissix intră și ea pe ușă. Își pusese o pereche de pantaloni și se pare că Dr Chef rezolvase problema cu năpârlitul.

— Hei, i se adresă Ashby, te simți mai bine?

— Mult mai, zise ea.

Pielea îi lucea cumva curios, iar câteva pojghițe uscate încă îi mai atârnau pe alocuri, însă nu mai arăta ca o ceapă decojită.

— Nu cred că a venit ceva și pentru tine.

— Și ce dacă? Sunt băgăcioasă, dădu ea din umeri și zâmbi.

— O clipă, se auzi Lovey. Scanez conținuturile pentru contaminanți.

— Vai de mine, vai de mine, vai de mine! chicoti Kizzy. Gata, e ziua mea de naștere!

— Ziua ta de naștere nu e până pe la mijloc de an, o contrazise Jenks.

— Dar *pare* că e ziua mea de naștere. Ador să primesc poșta.

— Probabil că sunt doar clamele ălea de prindere pe care le-ai comandat.

— Jenks. Ai idee cât de grozave sunt clamele de prindere? Nu-i nimic pe lumea asta pe care să nu poată să le fixeze. Nici măcar *părul* meu nu se poate dezlipi de ele, iar asta spune multe.

Ashby îi aruncă o privire peste umăr.

— O să mă prefac că nu am auzit cum folosești proviziile tehnice pe post de accesorii de păr.

Kizzy strânse din buze.

— Doar în caz de urgență maximă.

— Totul e în regulă, spuse Lovey.

Trapa șuieră, deschizându-se. O tavă înaintă, purtând un container mare, izolat. Ashby luă containerul și își trecu brățara de la încheietură peste scanerul sigiliului. Containerul oferi un bip afirmativ. Un bip corespondent se auzi în ecou din partea dronei de dincolo de carenă. Tava se retractă, iar trapa se închise. Un trosnet înfundat indică faptul că drona s-a desprins, luându-și zborul spre următorul destinatar.

Ashby desfăcu sigiliul și sortă pachetele dinăuntru. Erau ambalate în foaie comună, dar, chiar și așa, era ceva fermecător la grămada de cutii și tuburi marcate cu numele membrilor echipajului său. Părea cu adevărat că e o sărbătoare.

— Ia, Kizzy, spuse el înmânându-i un pachet larg. Înainte să explodeze.

Ochii lui Kizzy se măriră.

— Nu-s clamele de prindere! Nu-s clamele de prindere! Știu cine face etichete ca astea!

Învârti cutia pe toate fețele și aclamă:

— E de la taică-meu!

Se trânti cu picioarele încrucișate pe podea și desfăcu pachetul. Deasupra conținutului efectiv al pachetului – care părea a fi pungi cu ronțăieli – era un info cip. Kizzy își desfăcu scribul de la centură, băgă cipul și începu să citească textul care apărea pe ecran. Chipul ei era răvășit de încântare.

— E o cutie de doar așa, să fie, spuse ea. Sunt cele mai tari. Cele mai tari!

Deja își înfipse degetele într-un pachet de crevete iute în timp ce continua să citească.

Ashby scoase un mic recipient bombat, pe care sclipeau avertizări de hazard biologic.

— Nu cred că vreau să știu ce conține, nu?

Dr Chef pufăi din obraji.

— Astea înseamnă că sunt noile mele răsaduri. Total nepericuloase, te asigur eu. Sunt obligați să pună însemnele de avertizare pe orice marfă vie.

— Știu. Doar că e... neliniștitor.

Dr Chef se apropie mai bine de Ashby, cu ochii lucindu-i:

— Nu-i spune, dar dacă e comanda pe care o anticipez eu, am câteva plăntuțe de început pentru o cultură de rozmarin.

Ashby răsuci o cutie cu un logo al unei firmei familiare, același pe care îl vedea des pe tehnologiile dedicate algelor.

— Corbin, zise el, înmânându-i cutia. Pare că-i pentru tine.

Corbin deschise cutia și luă din ea o pompă de circulare. Trecu prin textul de pe etichetă și aprobă din bărbie:

— Se pare că noul nostru grefier știe să citească formularele, până la urmă.

Și se îndreptă spre ieșire.

— Păi, mă bucur... zise Ashby în urma lui, fără prea mare aplomb.

Scoase o altă cutie din containerul de poștă.

— Jenks.

Jenks deschise ambalajul și ridică dinăuntru un info cip.

— Ce-i aia? întrebă Sissix.

— E de la Pepper, spuse Jenks, zgâindu-se la cip pentru câteva clipe. Aha, bănuiesc că sunt specificațiile pentru circuitele alea laterale de mi le-a menționat ultima dată când ne-am văzut.

— A, ce drăguț, zise Sissix, după care se încruntă un pic. Dar de ce să nu ți le trimită direct pe scrib?

Jenks ridică din umeri și lăsă să îi cadă cipul în buzunar.

— Știi cum e Pepper. Face lucrurile în felul ei special.

Ashby se aplecă deasupra cutiei poștale. Mai era un singur pachet rămas, mic și plat, adresat lui. Eticheta nu avea nicio indicație a expeditorului, însă necesita un scan al încheieturii. Un zăvor pocni scurt imediat ce își trecu brățara peste, iar un obiect fragil și rectangular căzu în palma lui Ashby.

— Asta ce mai e? întrebă tot Sissix.

Jenks lăsă să-i scape un fluierat de admirație în timp ce se dădu mai aproape:

— Asta e *hârtie*.

Capul lui Kizzy zvâcni.

— Uaaaaauuu! zise ea, holbându-se. E chiar o *scrisoare*? Adică o scrisoare fizică?

Sări în picioare.

— Pot să o ating? nu se abținu ea să mai adauge.

Jenks o lovi peste palmă.

— Ești murdară pe degete de creveți iuți.

Kizzy își înfipse un deget în gură, îl supse, după care îl șterse de salopetă.

Jenks o plesni din nou peste palmă.

— Acum ești murdară și de creveți, și de salivă. O scrisoare nu e o tabletă, Kizzy. Nu o poți șterge.

— E chiar așa de fragilă?

— E făcută din foițe foarte subțiri de esență uscată de copac. Tu ce credeai?

Ashby își trecu degetele de-a lungul marginilor ca de frunză, forțându-se pe cât posibil să pară nonșalant. Era de la Pei, trebuia să fie. Cine altcineva s-ar fi deranjat într-atât de mult

încât să trimită un mesaj care nu putea fi monitorizat? Răsuci scrisoarea pe toate fețele.

— Cum o... ăh... o...

— Uite, interveni Jenks, deschizându-și palma. Mâinile mele sunt curate.

Ashby îi dădu scrisoarea.

— Kizzy, ai cuțitul la tine?

Kizzy luă un cuțit utilitar pliat la centură și i-l înmână lui Jenks. Își căscă ochii când realiză ceva:

— Stai! Ai de gând *să o tai*?

— Doar așa poți să scoți scrisoarea din plic, zise el desfăcând cuțitul pliat. Sau preferi să o sfâșii cu dinții?

Kizzy păru îngrozită.

Jenks tăie muchia plicului.

— Maică-mea obișnuia să îmi dea scrisori din astea la diferite ocazii, când eram copil. Ocazii *foarte speciale.* Chestia asta e scumpă ca dracu'! Cineva te place al naibii de mult ca să îți dea așa ceva, completă el adresându-se lui Ashby și ridicând din sprâncene.

— Adică cine? întrebă Kizzy.

Jenks își duse pumnul la gură și tuși exagerat de puternic.

— Ahhhhhh! făcu Kizzy, fluierând teatral. Io mă-ntorc la ronțăielile mele, atunci.

Și se îndepărtă cu un chicotit atotcunoscător.

Ashby privi pe furiș la ceilalți. Sissix rânjea. Favoriții lui Dr Chef tresăltau în amuzament.

— Bine, bine, terminați.

Se retrase, lăsându-i pe ceilalți să își examineze noile achiziții, în timp ce el își începu în liniște scrisoarea.

Bună, Ashby. Înainte să fii prea impresionat de abilitatea mea de a tipări literele de mână, ar trebui să știi că am scris toate astea mai întâi pe scrib. Am reușit ca literele să treacă prin hârtie, la prima mea încercare. Sincer, cum a putut specia voastră să comunice în felul ăsta timp de milenii, fără să se enerveze la culme? Ah, stai, ai dreptate. Nu prea contează.

Îmi pare că au trecut secole de la Port Coriol. Mi-e dor de mâinile tale. Mi-e dor să împărțim un pat. Mi-e dor să împărtășim întâmplări. Nu-mi dau seama cum de poți să fii atât de înțelegător cu cineva care nu poate să vorbească cu tine decimale la rând. Nu sunt sigură că vreunul de-ai mei ar mai fi rămas cu mine dacă îi făceam așa ceva. Voi, umanii, și încăpățânarea voastră oarbă. Crede-mă, e...

— Jenks, Ashby, Sissix, oricine.

Era Lovey. Suna panicată.

— Avem probleme.

Toți cei din cala de marfă se opriră să se holbeze la vox. Acolo, în spațiul deschis, să ai probleme era cu mult mai grav decât ar fi putut fi la sol.

— Care e problema? întrebă Ashby.

— E o navă, o altă navă care se îndreaptă direct spre noi. Mi-au blocat scanarea cu un câmp de dispersie. Ashby, îmi pare rău...

— Nu e vina ta, Lovey, spuse Jenks. Stai calmă.

— Ce fel de navă? întrebă Ashby.

— Nu știu, răspunse Lovey. Mai mică decât noi, cu tracțiune de tip gaură de ac. Cred că e o foarte mică fermă spațială, însă nu îmi dau seama de ce o fermă ar...

Corbin se reîntoarse în cala de depozitare, alegând.

— Navă! răsuflă el cu greu. Pe fereastră, afară. E o...

Întreaga navă se cutremură. Zgomotul unor obiecte diverse căzând răsună pe culoare. Toți începură să țipe. Ashby avu senzația că stomacul i se prăbușește. Ceva îi lovise.

— Lovey, ce s-a...

— Un fel de explozie a unei arme. Sistemele noastre de navigație au fost scoase din uz.

Sissix șuieră înjurături grele. Kizzy căzu de acord cu Jenks asupra a ceva și sări în picioare.

— Hai, zise ea.

— Nu, o opri Lovey. Pot să ne pun în mișcare în cinci minute, dar centrul primar de navigare e complet prăjit. Nu aș avea cum să știu încotro ne îndreptăm.

— Prăjit? plânse Kizzy. Cu ce morții mamei lor ne-au lovit? Lovey, ești sigură?

Sissix îl privi pe Ashby.

— Pot să navighez de modă veche, însă nu în cinci minute, nu dacă vrem să fim în siguranță cât o facem.

— Pirați, spuse Jenks. Adu-ți aminte, Kiz, la știri, pirați nefutuți urmărind dronele poștale și folosind impulsuri difuze ca să prăjească sistemele de navi...

— Aoleu, nu! gemu Corbin.

Ashby îl aținti pe Jenks.

— Lovey, cât mai e până ce ajung la noi?

— Jumătate de minut. Nu am ce să fac. Îmi pare rău.

— Nu-i adevărat, spuse Kizzy. Nu poate fi adevărat.

— Pe toți dracii! scuipă Jenks vorbele. Repede, cu toții, ascundeți-vă lucrurile.

Deschise o ladă goală și aruncă înăuntru pachetul lui Kizzy. Dr Chef se conformă și el. Se auzi o bufnitură oribilă, un hârșâit de metal tăiat, o lamă percutoare căzând imediat dincolo de ușile calei de marfă. Corbin sări în spatele unei lăzi și își acoperi creștetul.

— Suprascriu controalele de acces ale ușii, spuse Lovey. Ashby, eu...

— E totul în regulă, Lovey, o întrerupse Ashby. O scoatem noi la capăt cumva.

Nu avea nici cea mai vagă idee ce ar presupune asta.

— Futu-i! urlă Kizzy, smulgându-și părul de pe cap. Futu-i, futu-i, futu-i!

— Stați calmi, zise Dr Chef, punându-și un braț în jurul umerilor lui Kizzy. Să stăm calmi cu toții.

Ashby făcu câțiva pași către poarta de acces la cală, stupefiat. Nu putea fi real. Nu avea cum. Un zbârnâit de partea cealaltă îl contrazicea. Ușile se deschiseră, plesnind. Sissix era în dreapta lui, cu spatele drept, penele înainte.

— Nu știu ce să fac, șopti ea pierdută.

— Nici eu, zise Ashby.

Gândește-te, la naiba! Creierul îi derulă o mulțime de opțiuni confuze – găsește o armă, fugi, ascunde-te, lovește-i cu... cu *ceva* –, însă nu era deloc timp. Patru sapienți în costume de protecție greoaie intrară pe ușă. Costumele erau largi, mai mari decât un uman, dar creaturile găzduite înăuntru erau scunde, fusiforme, ca niște păsări.

Akarakieni.

Ashby mai văzuse akarakieni înainte, în Port Coriol. Toată lumea știa cât de rău fuseseră tratați de către harmagieni, pe vremurile coloniale trecute. Planeta le fusese lăsată stearpă, sursele lor de apă fiind poluate, pădurile defrișate. Lumea lor natală nu mai avea nimic să le ofere, însă la fel de puțin și orice alt loc. Erau o apariție rară de-a lungul galaxiei, dar mai puteau fi zăriți din când în când, lucrând în depozitele de deșeuri sau cerșind pe la colțuri.

Sau, dacă rămăseseră fără alte opțiuni, abordând nave și luând ce le era pe plac.

Ashby își ridică palmele. Vocea akarakienilor răsună din dreptul unor vox-uri micuțe, aflate sub căști; voci ascuțite și stridente. Nu vorbeau klipliană.

— Nu trageți, spuse Ashby. Vă rog, nu înțeleg. Klipiană? Vorbiți klipliană?

Nu se putea distinge un răspuns anume, doar țipete și pocănituri furioase și gesturi largi cu armele. Cuvintele lor nu aveau nicio noimă pentru el, însă armele da.

Ashby simți cum i se adună broboane de sudoare pe frunte. Își trecu mâna peste față.

— Ok, ascultați, noi vrem să cooperăm, doar că...

Își înghiți cuvântul într-o explozie de durere când un akarakian avântă patul armei sale în falca lui Ashby. Akarakienii, cala de depozitare, strigătele lui Sissix, țipetele lui Kizzy, înjurăturile lui Jenks, toate dispărură în spatele unei cortine de lumină roșie. Genunchii i se îndoiră. Podeaua se grăbi să-i întâmpine chipul. După care, nimic.

Rosemary nu era foarte sigură ce mai exact se aștepta să găsească grăbindu-se către cala de marfă, însă se întâmplau prea multe ca să mai poată gândi limpede. Ușile calei fuseseră forțate. Patru akarakieni înarmați – *akarakieni?* –, purtând costume spațiale, strigau la toată lumea, într-un straniu dialect de inspirație harmagiană pe care nu-l putea distinge corect. Ashby era inconștient (spera ea că doar atât), legănat în brațele lui Kizzy, care plângea. Ceilalți colegi erau în genunchi, cu brațele la ceafă. Rosemary cu greu avu timp să proceseze scena înainte ca un akarakian, surprins de apariția ei, să îndrepte o armă către ea, croncănind cuvinte străine, pe un ton care ar fi sunat furios în orice limbă.

— Eu... se bâlbâi Rosemary, ridicându-și palmele în aer. Ce...

Akarakianul cel mai apropiat – costumul ealui era dispus în linii de albastru – alergă spre ea, plescăind întreg drumul. Eal îi înghionti arma în față. Jenks începu să țipe înapoi la celălalt akarakian.

— E neînarmată, dobitocule, las-o în pace...

Akarakianul cel mai masiv, costumul ealui de aproape trei ori mărimea lui Jenks, își agită arma la tehni-comp, indicând spre Ashby. Amenințarea era evidentă. *Taci sau o să pățești la fel.* Mâinile lui Jenks se crispară în forma pumnilor. Se auzi un vâjâit pe măsură ce arma akarakianului se reîncărcă.

Oare sunt pe cale să mor? se întrebă Rosemary. Gândul era copleșitor.

— Rosemary, zise Sissix acoperind larma. Hanto. Încearcă Hanto.

Rosemary își umezi buzele, încercând să ignore arma de sub nas. Îi întâlni privirea lui Sissix – speriată, dar insistentă, încurajatoare. Își înfipse unghiile în palme, ca să nu se vadă că îi tremură mâinile. Privi de-a lungul țevii armei. Vorbi.

— *Kiba vus Hanto em*?

Akarakianul amuți. Toată lumea îngheță.

— *Da*, spuse Costumul Albastru.

Eal își răsuci capul către ceilalți și spuse:

— *În sfârșit.*

Arma nu se mișcă.

Akarakianul cel masiv se năpusti la ea.

— *O să vă luăm mâncarea și toate proviziile care ne-ar fi utile*, spuse eal. *Dacă nu vă supuneți, vă vom omorî*.

— *Ne vom supune*, spuse Rosemary. *Nu e nevoie să recurgem la violență. Numele meu este Rosemary. Îmi poți spune Ros'ka*.

Acesta fusese numele ei ales la cursul de anul doi de harmagiană.

— *Voi comunica nevoile voastre echipajului meu*, completă ea.

Costum Albastru retrase arma, dar o păstră îndreptată spre ea. Akarakienii croncăniră între ei.

Akarakianul cel masiv gesticulă aprobator către Rosemary.

— Eu sunt căpitanul nostru. Nu vei putea să îmi pronunți numele și nu voi pretinde că am un altul. Mai sunteți mulți la bordul navei?

— *Navigatorul nostru este în camerele lui. Este o persoană pașnică și nu reprezintă un pericol pentru nimeni.*

Rosemary se gândi că era mai bine să nu complice lucrurile folosind pronumele la plural.

— *Dacă încerci să mă păcălești, o să te împușc.*

Eal se întoarse și croncăni cu un altul, care fugi spre scări.

— Ce se întâmplă? întrebă Sissix.

— Se duc să îi ia pe Ohan, lămuri Rosemary. Le-am explicat că nu sunt o amenințare și că noi suntem dispuși să cooperăm.

Își drese vocea și continuă în hanto.

— *Echipajul meu este de acord să ajute. Vă rugăm să ne spuneți ce aveți nevoie.*

— *Mâncare*, zise Costum Albastru. *Și echipamente.*

O trecu un gând. Rosemary cunoștea puține lucruri despre cultura akarakiană, însă, din ce a citit despre, știa că ei pun foarte mare preț pe conceptele de balanță și cinste. Ideea de a lua mai mult decât ar avea nevoie nu existase până la sosirea harmagienilor. Auzise că aceste valori încă mai însemnau mult; măcar atât tot se înțelesese din modalitatea în care își alesese frazele Căpitan Masiv: *O să vă luăm mâncarea și toate proviziile care ne-ar fi utile.* În Hanto, semantica acestor cuvinte implicau direct și *„nimic altceva“.* Mintea îi zbârnâia, sperând că acea frântură de informație să fi dus la pariul corect. O mare parte din ea se lupta să aducă la suprafață instinctul de conservare – *taci, doar dă-le tot, altfel o să te împuște* –, însă gândul cel curajos câștigă.

— *Câți sunteți pe navă? Aveți și copii printre voi?*

Costum Albastru mârâi și își ridică arma din nou.

— *Ce contează cât de mulți suntem? Vei face așa cum zicem și nimic mai mult!*

Rosemary își împreună degetele într-un gest de calmare.

— *Desigur, voi face. Dar dacă există și cea mai vagă posibilitate de a ne lăsa niște hrană cât să ne ajungă până la cea mai apropiată piață, vă vom fi cu umilință recunoscători. Nu dorim să murim aici afară, la fel cum nu vă doriți nici voi.*

Mai mult, am citit că tinerii akarakieni au necesități nutritive foarte specifice. Dacă aveți copii la bord, trebuie să ne asigurăm că hrana noastră nu va duce lipsă de nutrimentele potrivite.

Căpitan Masiv luă în considerare vorbele ei.

— *Avem copii la bord*, spuse eal, în cele din urmă.

Rosemary privi acest lucru ca pe un semn bun. Dincolo de fața rănită a lui Ashby și de puștile cu impulsie, acești oameni nu păreau să fie violenți. Doar disperați.

— *Și da, nevoile lor sunt mari. E posibil să nu găsim la bordul navei voastre ceea ce ne trebuie.*

— *Atunci propun să ne înțelegem așa*, zise Rosemary, cu mare grijă la ce urma. *Unul dintre noi vă va arăta cămara de alimente. Din câte știu, piața Kesh To'hem se află la mai puțin de un decimal de unde suntem acum. Nu o să putem să ne abatem într-acolo, pentru că trebuie să ne continuăm ruta. Luați de la noi ce aveți nevoie ca să rezistați călătoriei spre Kesh To'hem, iar noi vă vom da credite și provizii potrivite pentru negoț, în așa fel încât să puteți achiziționa mâncare potrivită. În acest fel, cei tineri vor primi ce au nevoie, iar noi nu vom muri de foame în călătoria noastră.*

Akarakienii discutară între ei. Rosemary își împlântă și mai adânc unghiile în palme, sperând că durerea va calma tremurul de sub piele. Întreaga ei ofertă se sprijinea pe o frântură minusculă de informație, care putea fi la fel de bine eronată, prinsă din zbor în timpul unui semestru solitar de curs la Introducere în Istoria Colonială Harmagiană. Dacă greșise... păi, atunci va fi aflat cât de curând. Măcar erau cu toții în viață. Ashby *era* în viață, nu?

— Rosemary, spuse Sissix, cum stăm?

— Suntem ok, răspunse Rosemary (*Sper*). Stai o clipă.

— *Considerăm propunerea acceptabilă*, anunță Căpitan Masiv. *Ce fel de combustibil folosiți?*

— *Alge.*

— *Vom lua și o parte din asta.*

— Întreabă de combustibil? spuse Corbin. Că tocmai ce am dat ieri drumul la plutit unui reziduu, și i-a luat cinci decimale lotului de acum ca să ajungă la...

— Corbin, taci, i se adresă Dr Chef cu o voce calmă ca moartea.

Și, pentru prima dată, Corbin nu insistă mai departe.

— *Ce a zis omul roz?* întrebă Căpitan Masiv.

— *Este algeistul nostru,* răspunse Rosemary. *Este doar... îngrijorat de produsul la care a muncit atât de mult ca să-l pună pe picioare. Însă veți avea combustibilul dorit, nici nu se pune problema.*

Căpitan Masiv își frecă bărbia, prin lăuntrul costumului izolant, reflectând.

— *Dacă luăm zece barili, veți avea suficient ca să ajungeți la destinație?*

Rosemary traduse întrebarea către Corbin, care încuviință.

— *Da, zece barili nu ar trebui să fie o problemă*, spuse ea.

Conversația devenise de la înspăimântătoare la stranie. Inflexiunile pe care Căpitan Masiv le folosea nu aveau echivalent în klipiană, dar în hanto erau apanajul politeții. S-ar fi așteptat să găsească un astfel de ton într-un magazin sau într-un restaurant, nu în timp ce se afla în raza unor arme. Era ca și cum akarakienii o priveau ca pe un comerciant, cu amenințarea cu violența ca monedă de schimb.

— *Vom necesita și provizii utilitare*, mai zise Căpitan Masiv. *Motoarele noastre au nevoie de reparații*.

Rosemary confirmă cu un gest.

— Kizzy, știi ceva despre nava pe care o au? Ar fi compatibile componentele de rezervă pe care le avem la îndemână?

— O parte din ele da, nu știu prea bine...

— *Tehnicianul nostru consideră că o parte dintre echipamente ar putea merge cu cele pe care le aveți, însă nu nu avem cum să facem o promisiune mai exactă. Vă va ajuta ca să găsiți ceea ce aveți nevoie*.

— *Foarte bine*, spuse Căpitan Masiv. *Mă vei însoți, alături de tehnician, ca să îi poți traduce necesarul. Ea* – și eal arătă spre Costum Albastru – *va merge cu unul dintre membrii echipajului tău, ca să adune alimentele. Ceilalți din echipajul meu vor sta cu ceilalți din echipajul tău. Păreți a fi niște oameni cu care se poate ajunge la o înțelegere, însă nu vom ezita să vă omorâm dacă veți încerca să vă răzvrătiți.*

— *Vă asigur de completa noastră cooperare*, spuse Rosemary. *Nu ne dorim ca vreun alt coleg să fie rănit în plus*.

Rosemary începu să le explice celorlalți înțelegerea făcută. Toți fură de acord, renunțând treptat la o parte din încordare, deși erau cuprinși de spaimă. Armarea puștilor se oprise. *Am putea chiar scăpa teferi din toată treaba*, se gândi Rosemary, chiar înainte ca cel de al patrulea akarakian să reapară, trântindu-i pe Ohan la podea.

Ceilalți akarakieni o luară razna. O conversație aprinsă avu loc, cu akarakienii vorbind unii peste alții și cu Rosemary încercând să se strecoare cât de mult putea.

— Ce naiba se întâmplă? întrebă Sissix.

— Vor să îi ia pe Ohan, spuse Rosemary.

Echipajul de pe *Wayfarer* explodă.

— Ce!!! făcu Kizzy.

— Ce curu' meu! făcu Jenks.

— Ca să ce? întrebă Sissix.

— Ca să-i vândă, lămuri Rosemary.

— Ce?!!! urlă Kizzy.

— O Pereche le-ar aduce o sumă frumușică, pe planeta potrivită, zise Dr Chef.

— Dacă vă îndepărtează pe voi toți din calea pericolului... începură Ohan.

— Nu, spuse Jenks. Nici în ruptul capului. Rosemary, spune-le nenorocitelor ăstora de păsări în costumele lor nenorocite că își pot îndesa în c...

— Jenks, daci dracului din gură, îl opri Kizzy, ținând protectiv capul lui Ashby un pic ridicat.

Sângele lui părea cleios pe mâinile ei.

— Gata, gata, opriți-vă sau o să faceți să fim uciși, spuse Corbin.

— Să taci și tu, Corbin.

— *Calmează-ți echipajul*, zise Căpitan Masiv. *Sau vom recurge la violență*.

— Tăceți, tăceți cu toții, strigă Rosemary, după care se întoarse către Căpitan Masiv. *Ohan este parte din echipajul nostru. Am cooperat la toate cererile pe care le-ați avut, însă asta...*

— *Acest om poate pune capăt sărăciei noastre*, spuse Căpitan Masiv. *Ar fi de foarte mare ajutor pentru noi. Ați face la fel în locul nostru*.

— *Nu, nu am face.*

Căpitan Masiv cugetă la aspect.

— *Poate că nu. Și totuși, nu aveți de ales în clipa asta*.

— Oferă-i altceva, interveni Sissix.

— De exemplu? spuse Rosemary.

— Ambi, zise Kizzy. Dă-i celulele ambi.

Akarakienii înghețară. În sfârșit, un cuvânt în kilipiană pe care îl înțelegeau.

— *Aveți ambi la bordul navei voastre?*

— *Da*, confirmă Rosemary. *Îți vom da stocul de ambi de bună voie dacă ni-l veți lăsa pe Navigator.*

— Și ce ne-ar opri să luăm și ambiul, și Navigatorul? întrebă Costum Albastru, ridicându-și arma.

Rosemary simți cum i se pune un nod în stomac. Avea dreptate.

— Vor să știe de ce nu pot lua și ambiul, și pe Ohan.

— Căcat! exclamă Jenks.

— De ce nu-mi țin gura-nchisă? murmură Kizzy.

Dr Chef vorbi:

— Spune-le că Ohan nu le sunt de niciun folos.

Rosemary traduse. Akarakienii cerură explicații.

— De ce? întrebă ea pe Dr Chef.

— Pentru că Ohan sunt pe moarte.

Întreg echipajul de pe *Wayfarer* se holbă la Dr Chef. Ohan își închiseră ochii și nu spuseră nimic. Rosemary își reveni. Era o cacealma, era sigură. Retransmise vestea akarakienilor.

Akarakienii se dădură un pas înapoi. Cel care îi trântise pe Ohan în cală se feri.

— *E contagios?*

— *Nu... nu cred*, spuse Rosemary. Dr Chef, un pic de ajutor, te rog.

— Ohan se află în stadiul final al vieții unei Perechi sianite, explică Dr Chef. Nu vor supraviețui mai mult de încă un an.

Făcu o pauză, după care continuă:

— Orice cumpărător care ar lua în considerare să achiziționeze o Pereche sianită ar fi suficient de familiar cu specia încât să recunoască semnele.

Rosemary traduse.

— *Ați putea minți,* spuse Căpitan Masiv. *Dar riscul de a prăpădi combustibil și alimente pe o încărcătură inutilă depășește posibilele beneficii, mai ales în lumina existenței stocului de ambi. Îl vom lăsa, atunci, dar ne veți da întreaga cantitate de celule ambi pe care o aveți*.

Rosemary încuviință.

— Ohan rămân, preciză ea echipajului.

— Of, pe toate Stelele! răsuflă Kizzy ușurată.

— Dar vor tot ambiul.

— Bine, conchise Sissix.

— Lucru bun că avem acoperită nota din partea AG, remarcă Jenks.

Rosemary și Căpitan Masiv discutară detaliile de logistică. Grupuri din ambele echipaje se despărțiră de restul, lăsându-i pe Jenks, Ohan și cu greu conștientul Ashby – Stele, pleoapele în sfârșit i se deschiseră – sub pază, în cală. Rosemary o luă pe Kizzy de mână în timp ce ieșiră pe ușă alături de Căpitan Masiv. Kizzy strânse atât de tare mâna, încât o brățară de-a lui Rosemary pocni.

Vocea lui Jenks le urmă.

— Să vă distrați cât ne furați lucrurile, căcănarilor! Rosemary, vrei să traduci asta?

Ea decise că e mai bine să sară peste.

Ashby era așezat pe spate, în patul din cabina medicală, încercând să se miște cât mai puțin posibil. Ambele mâini îi erau ocupate. Mâna dreaptă îi era blocată sub tomograf, unde o rază subțire de lumină îi arăta unde mai exact să își poziționeze emblema de la încheietură. Dr Chef stătea de partea cealaltă a tomografului, murmurând în timp ce introducea indicații pentru imunoboții lui Ashby. Undeva sub pielea căpitanului, două plutoane de boți se separaseră de rutina lor zilnică și erau pe drum spre repararea fracturii de la mandibulă și a hematoamelor cerebrale. Dr Chef a menționat la greu termeni precum „țesut granulat“ sau „osteoblaste“, însă nici nu ar fi avut cum să semnifice prea multe pentru Ashby, chiar și dacă nu ar fi plutit pe o mare adâncă de calmante. Totuși, partea cu statul nemișcat și mandibulă fixă le înțelesese. Putea să se descurce cu o astfel de îndatorire.

Cealaltă mână era strâns ținută între ghearele lui Sissix. Ea stătea alături de el, punându-l la curent cu tot ce se întâmplase după ce își pierduse cunoștința. Din vreme-n vreme, îi dădea drumul la mână, ca să poată să tasteze la tabletă câte o

întrebare. Dr Chef îi interzisese să vorbească, pentru moment.

Nimeni altcineva nu fusese rănit. Ambiul, mâncarea, nimic din astea nu conta. Erau lucruri, iar lucrurile puteau fi înlocuite. Echipajul lui însă nu. Ușurarea de a ști că a fost singurul care a necesitat îngrijiri medicale surclasa cu brio orice efect al calmantului.

Unde-s oamenii acum? scrise el.

— Kizzy și Jenks repară avariile de la ușa calei de marfă. Spun că este una superficială. Deja au înlocuit panoul de navigație, merge ca uns. Corbin s-a apucat să pregătească un lot de alge de înlocuire în secunda doi după ce akarakienii și-au luat zborul. Cred că Rosemary face calculele cu pierderile suferite. Și ghici unde sunt Ohan, spuse ea mulțumită.

Cabina lor?

Sissix dădu din cap că nu.

— Stau în cala de marfă alături de tehnicieni.

Ashby făcu ochii mari.

— Știu. Nu e ca și cum vorbesc sau ceva, doar stau acolo, într-un colț, cu capul în propriu lor spațiu personal, ca întotdeauna. Dar nu s-au întors deloc în camera lor și au urmat-o pe Kizzy pe culoar atunci când ea s-a dus să ia niște scule. Nu m-am gândit vreodată că o să zic așa ceva, însă Ohan nu vor să fie singuri în momentul ăsta.

Ashby clipi din nou. *Huh*, scrise.

Trecu o oră. Dr Chef aprobă mulțumit și întoarse monitorul către Ashby. Ecranul arăta o perspectivă video de la unul dintre imunoboți, care făcea... ceva la un perete mare și spongios (falca lui, presupuse el). Alți boți traversau periferic zona, ca niște păienjeni înotând.

— Totul decurge cât se poate de bine, remarcă Sissix.

— Mulțumesc, spuse Ashby, mișcându-și gura cât de delicat era în stare. Compasiunea ta e apreciată.

Își trecu limba peste buze, umezindu-le. Cerul gurii se simțea foarte sărat.

— Pot să beau niște apă?

Sissix umplu o cană de la robinet. O ținu în dreptul gurii lui, ajutându-l să înghită.

— Mai ai nevoie de altceva?

— Nu, spuse el. Ah, stai. Poți să o chemi pe Rosemary?

Sissix își trase capul spre vox.

— Lovey, ai prins?

— O chem eu pentru tine, afirmă Lovey. E bine să îți aud din nou vocea, Ashby.

— Mulțumesc, Lovey, spuse Ashby.

Câteva minute mai târziu, un cap cu păr cârlionțat se ivi pe de după tocul ușii.

— Ai vrut să mă vezi?

— Hei, Rosemary, o întâmpină vocea lui Ashby. Ia un loc aici.

Calmantele îi făceau tonul să sune dezlânat, ca și cum ar fi avut câteva pahare cu băutură peste măsura acceptabilă. Spera sincer că nu îi curgeau bale pe la colțuri.

Rosemary trase un scaun lângă Sissix.

— Ești bine? îl întrebă ea pe Ashby.

— Sunt. Nenorocitul mi-a spart falca, dar e mai bine decât să fii împușcat.

Își lăsă din nou ceafa pe pernă, încercând să gândească în pofida contuziei și a încețoșării produse de medicamente.

— Nu-mi dau seama de ce tipul ăla m-a lovit, zise frecându-se la ochi și încercând să scape de amețeală.

— Probabil doar ca să ne sperie, zise Sissix. Să ne arate cine e șeful. Știu că *eu* am fost speriată.

Își puse capul pe mâna lui Ashby.

Rosemary studie chipul lui Ashby. Ceva îi capta atenția.

— Ce e? întrebă el.

— Ți-ai atins cumva fața în timp ce vorbeai cu căpitanul akarakian? Așa cum ai făcut-o acum?

— Păi, poate că da, încercă Ashby să străpungă ceața care îl înconjura și să își reamintească mai exact. Nu știu, totul s-a întâmplat foarte repede.

— Cumva în genul ăsta?

Rosemary se frecă la ochi cu palma, ca și cum ar avea o migrenă.

— E posibil. Da. Da, cred că am făcut-o.

Rosemary se strâmbă.

— Asta explică tot. Vezi tu, *asta* – și își strânse degetul mare, ținând restul degetelor drepte și întinse, ca într-o imitație a unui dactil harmagian, după care își flexă mâna peste ochi, de două ori – este un gest foarte ofensator în cultura harmagiană. Iar akarakienii ăia foloseau un limbaj foarte apropiat și influențat de cel harmagian.

— Ce-nseamnă?

Rosemary își drese glasul.

— Înseamnă că mai degrabă ai prefera să îți freci rahat peste ochi, decât să vorbești cu respectiva persoană.

Ashby clipi. După care atât el, cât și Sissix izbucniră în râs.

— Au, se schimonosi el, apucându-se de falcă. Ah, au!

Mandibula încă nu îi era pe de-a întregul pregătită pentru râsete.

— Ai grijă, îl apostrofă Dr Chef. Dacă nu se vindecă așa cum trebuie, va trebui să o luăm de la capăt.

Sissix încă mai chicotea la Ashby.

— Te-aș fi lovit și eu pentru așa ceva.

— Mda, căzu de acord Ashby, ținându-și buzele strâns unite și încercând să nu își miște prea mult falca. De asemenea.

— Măcar le-ai spus-o-n nas, nu?

— Corect, zise el, cu un zâmbet reținut. Sunt sigur că vătămarea psihică a insultei mele accidentale i-a rănit adânc.

— Vorbind de vătămare, spuse Rosemary, ridicându-și scribul. Am calculat pierderile, am depus un raport al incidentului și în clipa de față redactez o listă către Comisia de Transport, în așa fel încât ei să acopere...

Ashby își flutură palma către ea.

— Putem discuta de astea mai încolo. Nu de-aia te-am chemat.

— Aha.

— Am vrut să-ți mulțumesc. Fără tine, nu sunt sigur că am fi ieșit aproape basma curată din toată treaba.

Rosemary îl privi stânjenită.

— Cred că am fost doar norocoasă. Sunt multe culturi diferite despre care nu cunosc nimic.

— Se prea poate, dar a fost un noroc potrivit, oricum, un noroc de care nu am fi putut avea parte fără tine. Și, mai important, ți-ai ținut spiritul alert și ai reușit să ne treci peste, în siguranță. Ziua de azi ar fi fost cu mult, mult mai rău dacă nu ai fi fost tu de față, completă el, luându-i mâna într-a lui. Mă bucur că ești parte din echipajul meu.

Rosemary dădu să răspundă ceva, însă orice ar fi fost deveni imediat un simplu:

— Vai, nu!

Mâna ei se duse repede către gene, încercând să stăpânească o lacrimă care se scurgea deja spre obraz.

— Vai, pe toate Stelele, îmi cer scuze, spuse ea.

O altă lacrimă căzu, și o alta. Rosemary își acoperi fața cu palmele. Barajul se surpase.

— Hei, hei, stai liniștită, zâmbi Sissix călduros, punându-și mâna de-a lungul umerilor lui Rosemary, care se cutremurau în suspine. N-ai ratat tu deja șansa de a te panica?

Rosemary clătină din cap, apăsându-și cu mâna peste nas. Întreaga ei față se scurgea. *Săracul copil*, se gândi Ashby. Nu avea cum să îi reproșeze dacă și-ar fi dorit să ia un alt serviciu,

mai sigur, la solul vreunei planete. Pe toți dracii, până și *el* găsea ideea foarte tentantă.

— Umanii ăștia, nu? spuse Sissix către Dr Chef. Eu chiar mi-am folosit șansa de a mă panica. Tu nu?

— Cu siguranță așa am făcut, confirmă Dr Chef, dându-i lui Rosemary o cârpă curată. După ce i-am dat lui Ashby medicația și am pornit boții ăștia la treabă, m-am încuiat în biroul meu și am țipat timp de zece minute bune.

— Aha, deci asta auzeam eu? zise Ashby.

Avea o vagă amintire a unor straturi peste straturi de acorduri care îl bântuiseră tăindu-i valurile de durere.

— Am crezut că te-ai apucat să cânți. A fost foarte frumos.

Dr Chef lăsă să-i scape un râset scurt și zgomotos.

— Ashby, dacă akarakienii cred că să îți freci rahat pe ochi e de rău, lucrurile pe care le-am spus la mine în birou i-ar fi speriat definitiv.

Hurui și mormăi suprapus, după care i se adresă lui Rosemary, atingând-o ușor cu o mână pe cap:

— Draga mea, Sissix are dreptate. Specia voastră are o atracție spre suprimarea emoțiilor. Iar ca doctorul tău, pot să îți spun că scufundarea direct în hârtii și formulare după ce tocmai ce ai negociat o situație armată nu a fost o decizie cu totul sănătoasă medical.

Unul dintre suspinele lui Rosemary se preschimbă într-un surâs solitar.

— O să îmi aduc aminte de asta data viitoare.

— Fără „data viitoare“, te rog, spuse Sissix. Aș prefera să nu mai trec prin așa ceva niciodată.

— De acord și eu, afirmă Dr Chef, după care privi la monitorul boților. Ashby, mai ai de suportat încă vreo două ore înainte să fii ca nou. N-ai ce face decât să stai întins pe spate și să nu te forțezi.

— E în regulă, spuse Ashby. Mi-ar prinde bine un pui de somn.

Medicamentele îl trăgeau în jos, iar conversația îl epuizase.

— Iar eu nu aș zice nu unui prânz. Doamnelor, sunteți amabile să mă însoțiți la bucătărie? Haideți să vedem dacă putem încropi niște mâncare de alint din ce ne-or mai fi lăsat akarakienii în urmă. Și am și niște răsaduri noi care cred că o să te binedispună, completă el bătând-o pe spate pe Rosemary.

Rosemary inspiră, redresându-și postura.

— Un singur lucru ar mai fi de vorbit, spuse ea. Despre Ohan.

— Ah, da, zise Dr Chef.

— E adevă...

— Adevărat? Da, cu părere de rău. Și îmi pare rău și că a trebuit să violez intimitatea lui Ohan în felul ăsta. Era singurul lucru la care m-am putut gândi pe moment.

— Stele, exclamă Rosemary, nici prin cap nu mi-a trecut.

— Abia am aflat și eu, spuse Sissix. Și tot nu îmi dau seama de ce e așa, se adresă ea către Ashby.

Ashby oftă.

— Ne contrazicem noi de asta mai încolo, Sis. Capul meu e în nori.

— Bine, cedă ea. Ai dreptul să joci cartea celui rănit, deocamdată. Pe mai târziu, îi mai zise punându-i un vârf de gheară pe piept.

Odată se rămase singur în cabina medicală, Ashby scoase bucata de hârtie împăturită în buzunar. Se forță să alunge încă alte câteva minute chemarea la somn pe care i-o provocau calmantele.

...un fapt de care mă bucur.

Nu știu cât timp va dura tura asta (e una mai delicată), și știu că nu te vei întoarce din spațiul Miezului până standardul viitor. Dar mai am hârtie, așa că măcar pot să-ți zic *bună* când fac opriri în piețe. Și o să îți trimit și o scrisoare pe scrib ceva mai încolo,

imediat ce mă eliberez. Hârtia asta are mult prea puțin loc ca să scriu tot ce mi-aș dori, așa că să știi asta: te iubesc și mă gândesc la tine mereu.

Drum teafăr

Pei

Hei, amice. Am găsit un vânzător pentru upgrade-ul de soft de care am vorbit. E dispus să îți ofere întreg kit-ul și matrapazlâcurile aferente, însă vrea să fie plătit în avans, nereturnabil, nenegociabil. Știi cum sunt tehnicienii ăștia superspecializați.

Tipul cu care trebuie să vorbești este dl. Crisp. I-am mai auzit numele împins pe colo, colo. Reputație solidă. Are propriul asteroid și toate alea. Al dracului de bun programator, bun la aspecte personalizate. Așteaptă să aud din partea ta. Detaliile de contact sunt mai jos. Te rog să nu le împărtășești nimănui.

Și, hei – mai gândește-te la ce ți-am zis. Ești convins că ăsta este upgrade-ul potrivit pentru ce ai nevoie?

Vino să mă vezi cât de curând. O să facem cina, de data asta. Sau măcar o să o cumperi tu.

Pepper

Ochii îi zăboviră peste cuvântul „kit“. Știa ce sugera Pepper. Se gândi la ce îi zisese în Port Coriol, despre responsabilități și consecințe. Se gândi la asta suficient de mult cât să poată să zică da, s-a gândit suficient de mult. Își trase niște pantaloni și se îndreptă spre galeria în care se afla nucleul lui Lovey.

Au vorbit ore în șir. Toate riscurile și pericolele fuseseră dezbătute de dinainte, de zeci și zeci de ori. Dar, așa cum atât tehni-comp’ii, cât și AI-urile știau prea bine, redundanța în numele siguranței era mereu o idee bună.

— Sunt două lucruri care mă deranjează pe mine, spuse Lovey. Nu suficient ca să zic nu, însă avem nevoie să ne decidem asupra lor.

— Dă-i bice.

— Primul, dacă mă transfer într-un kit, nava va rămâne fără un sistem de monitorizare. Din moment ce efectiv îmi voi dai demisia de la un serviciu de care îmi pasă foarte mult, vreau să mă asigur că am o înlocuitoare bună deja pregătită.

Jenks bătu cu degetele peste buze, cuprins în gânduri.

— Nu știu de ce, dar ceva la instalarea unei noi AI îmi pare ciudat, ținând cont de circumstanțe. Crezi că ar fi geloasă să te vadă cum tu te plimbi pe culoare în timp ce ea trăiește în miezul tău cel vechi?

— Depinde de AI și de faptul că ar fi sau nu de la început interesată de a trăi într-un corp. Dar cred că ar putea exista potențiale probleme. Să zicem, ipotetic, că ea mă vede plimbându-mă primprejur și vrea să știe de ce nu poate avea aceeași oportunitate. De ce eu am posibilitatea unei alegeri pe care ea nu o are.

— Ăsta e un aspect interesant, spuse Jenks, încruntându-se. Și nici nu ar fi corect, oftă el. Așa deci...

— Nu lăsa baltă subiectul, încă. Nu am terminat. Ce se întâmplă dacă un model non-sapiențial mă înlocuiește?

Jenks clipi des. Un model non-sapiențial ar putea duce la bun sfârșit sarcinile lui Lovey, da, cu niște personalizări destul de agresive, însă nu ar fi putut niciodată să devină cineva cu care putea avea o discuție într-un mod substanțial. Nu ar fi fost niciodată cu adevărat un membru al echipajului.

— Nu te-ar deranja asta?

— De ce să mă deranjeze?

— Să trăiești alături de o AI programată să fie mai puțin inteligentă decât tine, doar suficient de deșteaptă ca să facă muncile mai grele, însă fără permisiunea de a crește spre ceva mai mult? Nu știu... mereu am avut dubii în privința asta.

— Ești tare drăguț, dar e o prostie ce zici.

— De ce? zâmbi el afectat.

Lovey făcu o pauză, după care zise:

— Ești confortabil cu ideea de animale de povară? Cai trăgând la căruțe, genul ăsta de lucruri?

— Da, atâta timp cât sunt îngrijite cum trebuie.

— Vezi, atunci asta e.

— Hmmm, reflectă el, știind că trebuia să rumege mai atent problema. Ar fi decizia lui Ashby, în cele din urmă.

— Ăsta e cel de al doilea lucru care mă sâcâie. Tot ajungem la partea cu ce ar face Ashby când ar afla ce avem de gând.

Jenks oftă din nou, din greu.

— Sincer, nu știu. N-o să fie fericit cu asta. Dar nici nu ne-ar raporta. Nu e stilul lui. În cazul cel mai bun, mă trage de urechi, dar ne lasă să stăm. În cel mai rău, va trebui să plecăm.

— Cazul cel mai rău nu e nerealist. Și-ar putea pierde licența dacă s-ar afla că a ascuns cu bună știință tehnologie ilegală.

— Da, dar cât de des suntem verificați? Și, când se întâmplă, nu e ca și cum...

— Jenks.

— Ce? Probabilitatea de a fi prinși e...

— *Există*. Eu sunt dispusă să îmi asum riscurile. Ashby s-ar putea să nu fie. E ceva ce ești pregătit să suporți? Nu am de gând să te fac să îți pierzi slujba și căminul pentru mine. E alegerea ta, nu a mea.

Își trecu mâna peste carcasa circuitelor ei de bază.

— Știu. Iubesc nava asta. Îmi iubesc job-ul. Iubesc echipajul. Și nu vreau să plec, zise el ducându-și palma peste curbele domoale și perfecte. Dar nici nu o să stau pe *Wayfarer* pe vecie. Cândva, când va veni timpul, voi merge spre altă direcție. Dacă ziua aceea va fi aleasă în locul meu, atunci... e ok.

— Ești sigur?

Stătu să se gândească, privindu-i luminile sclipind printre degetele sale. Se gândi la măruntaiele familiare din interiorul pereților navei, la felul în care Ashby avea încredere ca el să le

țină în ordine. Se gândi la făgașul din salteaua sa, care nu ar fi încăput pe nimeni altcineva în afara lui. Se gândi la clipele în care bea mek în Acvariu, cu Sissix râzând și Dr Chef fonfăind. Se gândi la Kizzy, cu care știa că va mai sta în cine știe ce bar spațial dubios și șaizeci de ani de acum încolo, amândoi bătrâni și insuportabili.

— Da, zise încet. Da, sunt sigur.

Pentru o clipă, Lovey nu spuse nimic.

— Chiar dacă s-ar ajunge la așa ceva, nu te-ar urî. Oamenii ăștia vor fi mereu prietenii tăi.

— Și ai tăi.

— De asta nu sunt așa de sigură.

— Eu sunt, murmură tăcut. Deci. O facem?

— Pare-se că e stabilit, din partea mea.

Se simțea un fel de zâmbet în tonul vocii ei, un zâmbet pe care el și-l dorea să îl vadă.

— Ok, aprobă el, după care râse. Uau! Ok. O să-l contactez pe tip mâine.

Noaptea aceea, se culcă în galeria nucleului AI-ului, cu capul sprijinit de panoul unei interfețe reci. Putea simți metalul dur lăsându-i mici urme pe piele. Adormi imaginându-și brațe moi cuprinzându-i pieptul, răsuflare caldă pe obrajii săi.

Ziua 249, anul 306 Standard AG

....

CRICKET

Era un nume ciudat pentru o lună. S-o numești colonie era o exagerare. Ashby putea număra zece clădiri în apropiere, plus câteva așezări solitare pe dealurile și culmile de dincolo. Drumurile nu erau mai mult decât niște adâncituri plate trasate direct în glod. Erau balize pentru aterizări și alei pedestre, însă păreau cu totul încropite. Cerul avea culoarea sulfului, solul culoarea ruginii. Nisipuri fine deja își făcuseră loc în pereții măștilor lor de respirație și pe muchiile ochelarilor de protecție. Nu erau alți sapienți în jur.

Ashby ridică o mână, ca să blocheze lustrul soarelui alb.

— Sissix?

— Hmmm?

Vocea ei, la fel ca a lui, era înfundată în spatele unei măști.

— De ce ne aflăm aici?

— E cumva o întrebare filosofică, sau...

Îi aruncă o privire.

— De ce ne aflăm aici, pe platforma asta, chiar acum?

Platforma în chestiune era o foaie groasă de metal industrial, portocalie la îmbinări, ținută de bârne de suport de o stabilitate îndoielnică. Kizzy și Jenks stăteau la marginea platformei, ciondănindu-se despre un simulator de acțiune în timp ce Kizzy împăturea forme de animale din diverse resturi de metal. Rosemary se afla într-un chioșc din apropiere, contrazicându-se cu o AI vag funcțională în privința costurilor de andocare. Un panou șters atârna deasupra chioșcului: *BUN VENIT PE CRICKET*. Sub panou era un avertisment detaliat despre tendința implanturilor subcutanate nelicențiate de a provoca declanșarea detectoarelor de arme și muniții.

Sissix își ajustă ochelarii de protecție.

— Din ce-mi aduc aminte, Kizzy a spus *Știți de ce-am avea nevoie?*, iar tu ai spus *De ce anume?*, iar ea a zis *Arme*, iar tu ai zis *Nicio armă*, iar ea a zis *O plasă de scut, atunci*, și a adăugat că are niște prieteni care ar putea să ne combine, și că nu sunt cine știe ce departe...

— Măcar atâta îmi aduc și eu aminte, spuse Ashby. Bănuiesc că adevărata mea întrebare e de ce oi fi fost de acord?

— Aveai contuzii și erai ușor sedat.

— Aha, asta explică.

— Trebuie să recunosc, Ashby, că a avea câteva arme la bord în genul nostru de angajamente nu e o idee rea. Mai ales luând în considerare evenimentele recente.

— Nu începe și tu. Să fim acostați a fost un accident anormal, în cel mai bun caz. Am zburat întreaga mea viață și nu mi s-a mai întâmplat înainte. Nu am de gând să îmi îngrămădesc în casă arme doar pentru că am fost un pic scuturați.

— Ashby, ne îndreptăm spre o zonă care până de curând a fost teatru de război. Crezi că nu o să mai apară și alți disperați periculoși pe acolo?

El își atinse falca. Vânătăile de la arma akarakianului încă se mai simțeau. Rememorase acele clipe oribile din cala de marfă, reamintindu-și cum se simțise să aibă niște străini spintecând prin casa lui. Își recrease în minte incidentul, imaginându-se cu o armă în mână. Ar fi tras? Nu putea spune. Dar să își imagineze prezența unei arme în acel scenariu îl făcuse să se simtă mai în siguranță. Nu se mai simțise neajutorat. Se simțise puternic. Și tocmai asta era ce-l speria.

— Deja îmi compromit principiile peste asta. Și doar până aici sunt dispus să merg.

— Ai dracului de exodieni, înjură Sissix, dar o spusese cu un zâmbet.

Ashby pufni în râs.

— Kizzy a zis exact același lucru. Face să pară că am avea nevoie de un întreg arsenal, bine sudat de carena noastră.

— S-a speriat, Ashby. Cu toții am fost speriați. Cu toții încă mai suntem.

Sissix îi luă mâna și își gudură obrazul de umărul lui.

Rosemary trânti ușa chioșcului în urma sa.

— Prostăloaică de AI neterminată!

Se încruntă în timp ce încercă să șteargă un strat de praf încăpățânat, adăpostit peste ochelarii ei.

— La cât de scumpă e acostarea aici, *măcar* ar fi putut să ofere un suport mai bun pentru clienți.

— Cât de scump a fost? întrebă Ashby.

— Șapte sute cincizeci de credite, spuse Rosemary. Plus comisioanele administrative. Nu că aș vedea pe undeva vreun administrator.

Ashby fluieră.

— Drace! Amicii ăștia ai lui Kizzy ar face bine să merite.

Rosemary se fâstâci.

— Ashby, suntem un pic la limită în chestiunea de față. Pe mine nu mă deranjează să aranjez un pic niște formulare, însă...

— Nu-ți face griji, spuse Ashby. Nu am de gând să aduc niciun echipament ilegal la bordul navei mele, mai ales acum, când suntem atât de aproape de spațiul quelinian. Sunt sigur că prietenii lui Kizzy sunt oameni de încredere.

— Ia zi tu, de cât timp o cunoști pe Kizzy? interveni Sissix.

Ashby îi urmări privirea către un schif decapotabil făcându-și drum spre platformă. Șoferul se ridică de pe scaunul său pe măsură ce se apropia, chiar dacă vehiculul încă se mai afla în mișcare. Era un bărbat uman solid, mai tânăr decât Ashby, îmbrăcat de la brâu în sus cu nimic altceva în afara unei măști de aer, câteva pandantive

sculptate și un mic lansator de rachete atârnat la o curea de umăr. Cârlionți de un arămiu închis îi cădeau pe umeri, ca o glugă. Avea o barbă pe măsură, tunsă scurt pe linia fălcii, rostogolindu-se într-o perdea împletită sub bărbie. Pielea îi era puternic bronzată, însă tonurile ca de piersică indicau faptul că avea o descendență din vechile colonii de graniță, departe de încrucișările exodiene. Mușchii lui bine lucrați erau acoperiți cu tehnomufe implantate și de tatuaje complicate, care păreau improvizate. Pe măsură ce schiful se apropia, Ashby putu vedea cicatrici adânci îmbinate în cablaje de-a lungul brațului cu emblemă. Avea impresia că operația fusese tot o afacere de casă, de asemenea.

— Ah, grozav, oftă Ashby pe sub mască. O plasă de scut a fost o idee foarte bună. O modificare piratată într-o veselie cu transuri e cu totul altceva. Cum de am fost de acord cu așa ceva?

— Kizzy! răbufni șoferul schifului, cu vocea jubilându-i.

Își desfăcu larg brațele, ridicându-le sus către cer.

— Urs! țipă Kizzy ascuțit, aruncând la o parte iepurele metalic pe jumătate împăturit, care zbură dincolo de o pancartă cu instrucțiuni pentru depozitarea corectă a gunoiului.

Fugi de pe platformă, sărind câte două trepte deodată.

— Urs, Urs, Urs, URS!

Se aruncă dintr-o laterală a schifului direct în brațele lui, dărâmându-l în scaun. Jenks o luă agale pe urmele ei, rânjind. El și Urs își strânseră călduros mâinile în timp ce Kizzy îmbrățișa capul bărbatului, aclamând strigăte de urale.

Rosemary se întoarse către Ashby.

— *Numele lui e Urs*? îl întrebă în enskă.

— *Așa se pare*, răspunse Ashby.

— *„Urs“* înseamnă ceva anume? mai întrebă Sissix.

Cuvântul ensk folosit suna foarte aiurea în klipiană, în special cu accentul lui Sissix.

— Ce e aia un „urs“? nu se lăsă ea.

Ashby o luă și el la pas. Arătă cu bărbia spre matahala păroasă care îi zdrobea tehni-mec'a în brațele lui masive.

— Ăsta e un urs.

— Bun venit în Cricket! îi întâmpină Urs, făcându-le cu mâna.

Măcar era prietenos.

Ashby întinse mâna imediat ce o luă de pe balustrada scării.

— Salutări. Ashby Santoso.

— A! Căpitanul! strânse Urs mâna lui Ashby.

Ashby încercă să nu se holbeze la brațul cu cicatricile și cablurile.

— Kizzy are numai cuvinte de laudă la adresa ta.

Kizzy se înroși în obraji.

— Șșșt! spuse ea. O să creadă că te-am rugat eu să-l perii.

— Tu trebuie să fii Sissix, zise Urs, apropiindu-se ca să o scuture de gheare. Îmi pare foarte bine să te cunosc.

O privea cu ochi mari, ținându-i mâna strânsă un pic cam mult. După care scutură din cap, ca și cum s-ar trezi singur dintr-o reverie.

— Iartă-mă, zise, stânjenit, nu ies prea mult de pe planetă și nu am ocazia să văd mulți de-ai voștri.

— Nu-i nimic, îl calmă Sissix, deși cam confuză.

Probabil că nici nu observase că strânsul mâinii a fost prelung.

— Și...

Urs făcu o pauză de gândire.

— ...Rosie? Corect?

— Rosemary, spuse ea zâmbind, strângându-i mâna.

— *Rosemary*. Gata, notat. Hei, te-am văzut cumva plecând de la AI acum câteva clipe?

— Mda. Cu siguranță nu e prea ieftin să andochezi aici.

Urs scutură puternic din cap.

— O să mă ocup să primiți creditele alea înapoi. Păcăliciul ăsta numit Mikey a încropit șandramaua doar ca să facă iute niște bani de la cei care aterizează fără să știe cum merge treaba. E o înșelătorie totală. O să-i spun că voi îmi sunteți familie. E suficient de aproape de adevăr.

— Vai!... chicoti Kizzy, dându-i un pumn peste umăr.

— Gata, gata, toată lumea sus, răbufni Urs. Sper că nu vă deranjează să fim un pic prea intimi.

Schiful nu era proiectat pentru cinci pasageri (mai ales pentru unul cu coadă în dotare), însă, cu ceva înghesuit și rearanjat, reușiră să se strecoare cu toții în vehiculul murdar și lovit.

— Kizzy, muzică de drum, te rog.

Urs îi arătă către un sistem de sunet compus dintr-un scrib tunat și trei mici difuzoare prinse împreună cu nituri industriale. Dimensiunile difuzoarelor erau înșelătoare. Tresăriră la unison când primul acord violent al unei formații underground începu cu un răget. Cei trei tehnicieni își împărțiră unul altuia încuviințări satisfăcute, după care schiful brăzdă praful drumului.

Între ritmul zdrobitor al muzicii și șuieratul aerului pe care îl tăiau cu viteză, nu mai rămânea loc de conversații. Din locul lui îngust, Ashby privi peisajul trecând pe lângă ei. Se gândise la aterizare că poate se ascundea totuși o colonie pe undeva, dincolo de culmea încrețită din față, însă nu, Cricket era o lună stearpă. Întinderi vaste de rocă și praf războiau cât cuprinde, punctate de ocazionale cămine buncăre. Vegetații suculente răsăreau din când în când, dar Ashby nu văzu urmă

de ferme – și nici surse de apă, de fapt. Trebuia să fie apă pe undeva. O gravitație agreabilă și o atmosferă tolerabilă nu erau suficiente ca să garanteze existența unei colonii, nu dacă nu se recurgea la importul de apă din afară. Din puținul pe care-l văzuse, nu credea că oamenii de pe Cricket o duceau cine știe ce bine.

Departe, în zare, ceva se înfipse într-o crăpătură a solului. Schiful mergea prea repede pentru ca Ashby să vadă mai bine, însă, indiferent ce-o fi fost, trebuia să fi avut o dimensiune apreciabilă, cam cât doi câini mari laolaltă. Poate că lansatorul de rachetă al lui Urs nu era doar de fațadă.

Schiful urmări o curbură a drumului, pe panta unui deal. Drumul era suficient de larg pentru schif, dar numai atât. Ashby aruncă o privire peste margine și regretă instantaneu. La fel ca toți spațialii veterani, Ashby nu era impresionat de înălțimile de la solul planetelor. Să se uite în jos la o planetă în timp ce el se afla pe orbită, asta nu era nicio problemă, pentru că acolo, afară, a cădea însemna a pluti. Dacă ai fi tras o căzătură lungă în interiorul unei nave – să zicem, în puțul motoarelor de la bordul unei ferme spațiale mari –, ai fi avut suficient timp să strigi cuvântul „căzătură!“. Acest cuvânt ar alerta imediat AI-ul local, care ar întrerupe progravitatul de proximitate. Coborârea ți s-ar stopa instantaneu, iar tu ai fi liber să plutești către cea mai apropiată scară de serviciu. Ai fi călcat pe nervi pe oricine din apropiere care în timpul ăsta ar fi băut mek sau ar fi fost captivat de lucrul cu uneltele proprii, însă ar fi fost un preț mic de plătit în schimbul vieții tale (parola „căzătură“ era una dintre favoritele copiilor, care considerau extrem de haioasă inversarea bruscă a gravității în mijlocul unui coridor aglomerat sau în vreo sală de clasă). Totuși, la solul planetei, nu exista nicio plasă progravitat. Chiar și o prăbușire de zece metri ar fi

însemnat moarte sigură, dacă aterizau prost. Ashby nu avea prea multă afecțiune pentru gravitația care nu putea fi oprită.

Cum luară curba, apăru un cămin, construit pe o deschidere plată. Un gard din plăci metalice înalte înconjura perimetrul, mai puțin o prelungire, protejând clădirea din interior. Schiful trecu de o poartă automată, iar căminul se arătă în întregime. Fusese construit, parțial, din cala unei mici nave de cargo, eșuate la sol pentru totdeauna. O casă mohorâtă fusese ridicată într-un lateral al calei, ca un tubercul desfășurându-se dintr-o sământă oribilă. O farfurie cu un receptor era înfiptă pe acoperiș, alături de o lumină intermitentă menită să avertizeze și să îndepărteze aparatele de zbor. La o distanță sigură de casă, două drone de livrare se odihneau pe rampa lor de lansare. Totul avea un aspect industrial și solid, ca de fortăreață bine închegată, însă era și un vag iz cu totul adorabil în acel construct foarte, foarte uman.

— Casă, dulce casă, spuse Urs, parcând alături de un al doilea schif. Haidem înăuntru. Ah, și vă puteți scoate măștile, aici. E un scut care acoperă tot ce e în partea astalaltă a gardului, iar noi umplem bula dinăuntru cu aer respirabil. Ahhh! Deja-i mai bine, mai spuse scoțându-și demonstrativ propria mască de pe față.

Ashby se despături cu greu de pe bancheta din spate.

— Mi-a amorțit coada, se văietă Sissix, scuturând-o în timp ce o smucea în dreapta și-n stânga.

Îl urmară pe Urs, către ușa principală a căminului. Ashby remarcă un uriaș tomberon de gunoi lângă clădire, atât de plin, încât capacul stătea să cadă. Se uită cruciș. Deasupra deșeurilor tehnice se afla un fel de coajă organică, friabilă și translucidă. Îi amintea de carapacea insectelor din bucătăria lui Dr Chef. Doar că mai mare. Cu mult mai mare.

— Uau! exclamă Rosemary, văzând pereții căminului. Ai construit tot locul de unul singur?

Ashby se îndoi că ea mai fusese vreodată față-n față cu membrul vreunei comunități de modificatori. Într-o anume privință, i se părea drăguț că galaxia era pentru ea ceva atât de nou și de proaspăt. Drăguț și un pic trist. Se bucură că el nu crescuse cocoloșit.

— Mare parte, da, spuse Urs.

Își apăsă palma sa mecanică pe un panou din perete. Ușa de la intrare glisă cu un *zbang* final.

— Fratele meu și cu mine – să vă scoateți încălțările, rogu-vă – am cumpărat locul ăsta în urmă cu cinci ani. Asta ar veni... cam trei standarzi, nu? Sau ceva de genul. Niciodată nu pot să mă coordonez cu fusul orar AG. În fine, aparținea unei bătrâne tehni-comp'e care a decis – ah, vă puteți atârna măștile pe raftul ăsta de-aici – să meargă să trăiască mai aproape de nepoții ei. Din moment ce deja era atelierul și o grămadă de spațiu de depozitare, nu a fost nevoie să adăugăm prea mult, doar rampele dronelor, receptorul și câteva chestii de confort, ici-colo...

— Salutări!

Un alt bărbat intră în cameră. Asemănarea izbitoare cu Urs îl făcea să fie mai mult ca sigur fratele mai devreme menționat. Pielea lui era, de asemenea, acoperită cu tehnomufe subcutanate și tatuaje, însă părul era prins la spate, iar barba atent pieptănată. Purta o cămașă cu nasturi dichisită, care venea peste pantalonii încrețiți. Un implant optic îi acoperea găvanul ochiului drept. Suprafața scanerului inserat sclipea ca interiorul unei scoici. Și el era înarmat, însă armele lui erau mai subtile: două pistoale nucleice, gemene și înfipte în vestă. Mai avea cu el un scrib, strâns la corp, ca și cum tocmai ce se ridicase din citit. Bărbatul avea un aer distinct academic. Ashby își putu da seama imediat că era unul dintre modificatorii mai cultivați, genul

care se hrăneau din a ști informații obscure și întreaga istorie a inventicii.

— Nib! aclamă Kizzy, sărind să îl îmbrățișeze. Of, Stele, cum o mai duci?

— Sunt foarte bine, spuse Nib.

Nu răspunse la îmbrățișare cu același aplomb ca Urs, însă zâmbetul de pe chip arăta un grad egal de afecțiune cu cel al fratelui său.

— A trecut mult prea mult timp, îi zise lui Kizzy.

— Pe bune.

— Ce, niciun salut pentru mine? mormăi Jenks.

Nib își făcu mâna căuș, rotindu-și capul de-a lungul pereților, într-o manieră exagerată, după care privi în jos, către Jenks.

— Ah, hei, Jenks! Nu te-am zărit acolo jos, printre ai tăi.

— Aud asta des de la căcăcioși care își trag singuri câte un glonț în ochi, i-o întoarse Jenks, cu un rânjet.

Amândoi bărbații râseră.

Ashby tresări. Nu-l văzuse niciodată pe Jenks reacționând la glumele despre înălțimea lui altfel decât cu o tăcere surdă și dezaprobatoare. Era clar că Nib câștigase puncte serioase cândva în trecutul lui Jenks. Dar Ashby mai observă și că schimbul de replici nu îl amuzase pe Urs. Se pare că omul ăla zbârlit nu aprecia bătaia de joc între prieteni.

Se făcură prezentările și se strânseră mâinile și gheara. Îl urmară pe Nib afară din holul de la intrare, până la o sufragerie. Ashby zâmbi imediat ce trecu pragul. Mai fusese până atunci în astfel de case – zdravene, improvizate din te miri ce resturi recuperate de coloniști obișnuiți cu munca grea. Cuverturi ieftine și uzate acopereau pereții, cu greu ascunzând plăcile industriale. Canapele și fotolii desperecheate umpleau camera, toate aranjate în jurul unui proiector (care, măcar el, părea nou). Pixel-plante stăteau pe pervazuri sau atârnau de

tavan, cu frunzele lor digitale înfășurate hipnotic, ca și cum ar fi respirat. Bunica lui Ashby avusese pixel-plante de felul ăsta, vesele și îmbietoare. Aerul care ieșea prin ventilație era proaspăt și răcoros, dar venea cu un miros stătut de fum – ca de funingine de lemn. În spatele canapelei era un banc de lucru, acoperit de borcane etichetate de mână și diverse cutii. Un pic de loc fusese făcut pe blat pentru o carafă de mek, o sticlă cu suc de fructe și mai multe pahare. Lângă răcoritoare era așezat un braț mecanic parțial finalizat.

— Ăsta e proiectul care nu se mai termină niciodată, spuse Urs, remarcând privirea lui Ashby. Al meu e rapid, continuă ridicându-și propriul braț mecanic, dar nu poate tracta pe atât de mult pe cât mi-aș dori. Cel de acolo e un prototip. Încerc să creez balansul perfect între puterea fizică și reflexele iuți.

— Baftă! râse Kizzy. Nu poți avea decât una sau alta.

Jenks se înclină spre Rosemary.

— Dacă semnalele biotehnologice sunt prea rapide ca să poată fi procesate de către nervi, restul corpului nu știe că trebuie să se pregătească pentru greutatea care urmează. Îți vei sfâșia în mare fel mușchii.

Urs privi încruntat la prototip.

— Da' trebuie să fie o cale prin care să eviți asta.

— Afli și vei fi cel mai bogat tehnician din întreaga AG, spuse Jenks.

— Nici măcar nu mă interesează aspectul banilor, zise Urs. Vreau doar să fiu în stare să arunc un ketal cu mâna goală.

Kizzy, Jenks și Nib râseră.

Ashby începu să întrebe ce e un ketal, însă Nib îi tăie vorba:

— Pot să vă ofer ceva de băut? N-avem cine știe ce, mă tem, însă prietenii lui Kizzy merită toată ospitalitatea pe care o putem oferi.

— E foarte drăguț din partea voastră. O să iau niște suc, mulțumesc, spuse Ashby.

Nările lui deja simțiseră aroma care se răspândea din carafa cu mek, dar nu voia să devină *prea* relaxat. Se afla aici ca să cumpere echipamente, în definitiv. Moleșeala și creditele rar făceau casă bună.

În timp ce Nib împărțea paharele, ușa de la intrare se deschise larg.

— Hei! se auzi o voce feminină strigând de pe hol – părea o voce tânără. Au ajuns deja?

— Iată-ne! strigă și Kizzy. Bună, chip drăgălaș!

— Bună, spuse vocea.

— Bună, spuse Jenks.

— Stați să vedeți ce-am adus. Rahat Stelar!...

— Ember, i se adresă Nib cu un ton care nu putea aparține decât unui frate mai mare. Orice ai fi adus, te rog, nu...

— Nu-l bag înăuntru, prostănacule. I-am lovit sacul de mâzgă. Picură rahat din ăla verde peste tot. Haideți afară, tre' să vedeți asta.

Urs și Nib se uitară unul la celălalt.

— La naiba, *am mai discutat* treaba, se burzului Urs, deja cu un picior spre ușă.

Nib oftă și termină de înmânat băuturile.

— Sora noastră are o predilecție pentru căutat belele. Mai ales dacă implică niște ketali.

Rosemary i-o luă înainte lui Ashby cu întrebarea:

— Ce e un ketal?

— Haideți, le spuse Nib. Aduceți-vă și paharele, o să vă arăt. Ah, și sper că aveți stomacuri puternice.

Ieșiră, la adăpostul limitelor respirabile ale scutului. Trupul unei creaturi zăcea în praf, nemișcat în mijlocul unei bălți făcută de propriile fluide. Deasupra ei stătea o femeie cu o pușcă – sau era o fată? Ashby nu își putea da seama. Nu avea cum să fie mai în vârstă de douăzeci de ani.

Spre deosebire de frații ei, nu avea implanturi sau tehnomufe vizibile. Părul ei lung și cârlionțat era la fel de ciufulit ca al lui Urs, iar chipul îi era atrăgător într-un fel dur. Brațele îi erau agere și musculoase, pielea închisă de la soare. Ashby nu era sigur că fusese vreodată la fel de bine tonifiat.

Creatura, pe de altă parte, era tăcută și îngrozitoare. Îi amintea lui Ashby de un greiere, dacă greierii ar fi avut pântece ca de gămălii și muchii crestate pe spate. Straturi peste straturi de aripi ascuțite la vârf stăteau acum căzute una peste alta, într-un maldăr perfect. Picioarele îi erau contorsionate și rupte, unele dintre ele prinse în interior, în unghiuri rigide. Șuvițe subțiri de păr îi înconjurau gura și o parte din pântec, fapt care îl făcu pe Ashby să se înfioare mai mult decât față de restul corpului. Sacul ca o pernă aflat sub fălci nu curgea, mai exact, cum zisese Ember. În fapt, țâșnea cu încetinitorul. O substanță verde vâscoasă, lipicioasă, uleioasă, acidulată și urât mirositoare se deșira din jurul capului creaturii ca de coșmar.

— Îți vine să-l crezi pe dobitoc? sclipi chipul lui Ember. E la fel de mare cât mine, zise ea, după care privi în jur. Și bun venit, oameni noi. V-aș strânge mâinile, dar...

Ridică o palmă înmănușată. Era pătată de verde.

— Uau! exclamă Sissix, care se ghemui să examineze mai bine, în timp ce sorbea din sucul ei.

Nu părea să observe (sau măcar nu părea să îi pese) că Ember o studia *pe ea* la fel de intens.

— Să înțeleg că ăsta e un ketal? remarcă Sissix.

Ember chicoti surprinsă.

— Chiar nu ai mai văzut niciodată un ketal până acum?

— De ce să fi văzut? Nu a mai fost niciodată pe Cricket, spuse Urs, după care se întoarse către grupul de privitori. Apropo, e și motivul pentru

care luna asta și-a luat numele pe care-l are[6]. De la dobitoacele ăstea.

Nib inspectă treaba pe care o făcuse Ember.

— Unde l-ai găsit? spuse cu o voce mult prea calmă.

Zâmbetul lui Ember se stinse preț de o clipă, înainte să-și revină la normal.

— Păi... știi și tu... uneori sunt și câțiva solitari în jurul puțurilor...

— Pe dracu'! i-o tăie Urs, strângându-și brațele la piept. Unde?

Ember înghiți în sec.

— Strunga Gurii Uscate. Dar e ok, nu m-am apropiat așa de mult.

Urs luă o gură adâncă de aer și își ridică fruntea spre cer. Nib se încruntă.

— Ember, știi mai bine de-atât.

Obrajii lui Ember se înroșiră. Dădu din umeri, posacă.

— E mort, nu?

— Nu asta e ideea... începu Urs.

— O să vorbim despre asta mai încolo, îl întrerupse Nib, privind scurt către oaspeți.

Jenks analiză capul creaturii, ridicându-l ca să-i vină mai în dreptul ochilor. Scârțâi când îl mișcă.

— Stele-ntregi! zise Jenks. L-ai nimerit drept în cap. Kizzy, uite.

Arătă spre două găuri, una într-o parte a fălcilor, alta lângă orbitele lipsite de gene.

Ember ridică din nou din umeri, însă colțul buzelor ei trădau o urmă de satisfacție.

— Mda, se năpustise după schif, așa că a trebuit să fiu iute.

— Mama mă-sii de treabă! bombăni Urs, clătinându-și încontinuu capul, dezaprobator.

Dar nu zise nimic mai mult.

— Nu cred că eu aș fi reușit să fac cine știe ce dacă m-ar fi atacat bestia asta, spuse Kizzy, lovind ușor în carapacea despicată, după care o privi pe

Ember. Stele, vreau atât de tare să te îmbrățișez în clipa asta, dar mi-e teamă că rahatul ăsta verde m-ar otrăvi, sau ceva.

— Nu e otrăvitor, îi spuse Ember. Doar lipicios.

— Aha. Parcă n-aș vrea să fiu nici lipicioasă.

Ashby se uită către Rosemary. Brațele îi erau încrucișate la piept.

— Ești bine? întrebă el.

— Îhî, își mișcă ea buzele încet. Are o gură... așa de...

Și se cutremură.

— Tu ai spus-o, interveni Urs. Odată ce apucă să te muște, nu îți mai dau drumul, mai ales dacă sunt turbați. Dacă te prind de gât sau de abdomen, ești dus. Și rumegă prin orice când sunt în frenezia împerecherii. Pereți, schifuri, cabluri de alimentare, pompe de adâncime, orice găsesc.

— D-asta sunt o așa de mare problemă când sunt în roi, completă Nib. În stadiul lor vegetativ, doar se adună în pâlcuri și stau pe piscuri stâncoase. Nu reacționează decât dacă ceva sau cineva îi scot din sărite.

Aici, Nib îi aruncă lui Ember o privire acuzatoare.

— Însă la câte un an, doi, continuă el spre ceilalți, zboară în masă, azvârlindu-se asupra a orice și rumegând totul în cale. Nu durează decât câteva zile, dar dacă nu ai reușit să-ți protejezi proprietatea, pierzi tot. Asta s-a întâmplat cu primii coloniști de aici. Au sosit în timpul perioadei vegetative și au fost complet luați pe nepregătite de primul roi.

Ashby se gândi de ce oare coloniștii s-au mai deranjat să reclădească, însă știa deja răspunsul. Pentru unii umani, promisiunea unui petec de pământ merita orice efort. Era un comportament ciudat de previzibil. Umanii aveau o istorie lungă și complicată a abuzării altor locuri străine, unde nu le era menit să fie, de fapt.

— Vezi cât de multă mâzgă e în sac? spuse Ember. Asta d-aici era cu siguranță gata de împerechere.

Nib gesticulă aprobator.

— E de mult trecută vremea pentru o molimă nouă.

Ember era nerăbdătoare să explice.

— Mâzga se transformă în icre odată ce e fertilizată. O țin aproape de bot ca să o poată proteja. E *scârbos*. Zboară zile-n șir, lovindu-și capetele unii de alții.

— Ember, o apostrofă Urs, cuprinzând-o pe după umeri. *Oaspeți*.

Ember îl ignoră, vorbind cu o fervoare înfiorată:

— Iar când termină, varsă mâzga *pe gură*. Fac pariu că o să roiască până la următorul decimal.

— Și ce faceți când roiesc? întrebă Sissix.

— Capul la cutie și așteptăm să treacă, răspunse Urs. Nib și cu mine am îmbunătățit scuturile întregii colonii imediat ce ne-am stabilit aici. Ketalii nu pot trece odată ce oamenii pornesc instalațiile. Desigur, nici nu avem cum să ieșim. Roirile sunt momente foarte potrivite ca să recuperăm din vizionările filmelor.

— Dar cum e cu icrele?

— Tragem în ele. Sau le dăm foc. Sună abject, îmi dau seama, dar, crede-mă, nu prea contează. Se reîntorc mereu, cu miile. Și nu e ca și cum ar fi sapienți, sau ceva.

Nib arătă spre ketal.

— Ar trebui să cureți mizeria până ce nu se împute, îi zise lui Ember.

— Ăsta și era planul, spuse ea, scoțând un cuțit mare de la centură. Am vrut doar să vi-l arăt înainte să îl pun în stazie.

Ochii lui Rosemary erau fixați pe băltoaca lipicioasă de sub capul găurit al ketalului.

— Aveți de gând să mâncați chestia asta?

— Nu-i cu nimic mai diferit de insectele mici, spuse Ember. E și mai ușor să le cureți.

Fără niciun avertisment, se apucă să reteze cu cuțitul capul creaturii. Carcasa exterioară era groasă, iar Ember fu nevoită să rotească de câteva ori căpățâna ca să o poată desprinde. Buzele lui Rosemary se crispară.

Ember chicoti scurt și o bătu ușor pe Rosemary pe umăr.

— Dacă stai la cină, poate reușim să îți schimbăm părerea.

— Oho, te rog, și încă cum! bătu Kizzy din palme, bucuroasă. Am un milion de povești să vă depăn.

Urs zâmbi la întregul grup.

— Sunteți cu toții bineveniți să rămâneți. Fac o marinadă minunată, dacă vă băgați la un grătar.

Se uită la Ember, care admira căpățâna înfiorătoare a ketalului. Oftă, resemnat.

— Ai nevoie de un par pentru asta? Sunt câteva prăjini de rezervă rămase prin atelier. Și ai putea tăia niște felii bune cu polizorul mecanic.

— Ba bine că nu! rânji Ember. Atunci mă apuc să termin de porționat.

— Te lăsăm să-ți faci treaba, concluzionă Nib, cu o scurtă privire la Rosemary. Cred că oaspeții noștri au văzut suficient horror pentru o singură după-amiază.

Ember zâmbi și căzu de acord. Imediat ce se întoarseră cu spatele la ea și făcură câțiva pași, un sunet crăpat de umezeală străpunsă se auzi înapoia lor. Ashby nu privi în urmă. Nu era genul sensibil, însă erau câteva lucruri în galaxia asta pe care nu ținea morțiș să le vadă.

— Drace, fata aia e coioasă rău! spuse Kizzy. Îmi aduc aminte de vremurile în care nu era în stare să nimerească nici măcar o piatră. Și era, gen, *pe juma' cât mine,* la momentul ăla.

— Și ce? Eu mereu sunt pe juma' cât tine, spuse Jenks.

— Știi ce vreau să zic.

— O să ajungă să fie un pistolar mai ager decât mine, spuse Urs. Și e puternică rău de tot. Mi-ar plăcea să o văd cum petrece mai mult timp în atelier alături de noi, dar zilele astea e mult mai interesată să se cațăre pe stânci și să cutreiere de colo, colo.

— Ceea ce e în regulă, spuse Nib. Însă trebuie să purtăm o nouă discuție despre provocatul ketalilor.

— Aha, că în mod sigur ne va asculta, de data asta.

Nib se încruntă. Ashby era aproape convins că Nib era fratele mai mare.

— Aș vrea să o știu împlinind șaptesprezece ani teafără și într-o bucată.

Ashby căscă gura.

— Are șaisprezece ani?

Era suficient ca să justifice o privire înapoi. Fata dezmembra cu pricepere ketalul, fredonând în timp ce îi hăcuia picioarele.

— Ce vârstă e asta? întrebă Sissix. Spune-mi în context aandriskian.

— Are doar jumătate din pene și năpârlește tot timpul.

Sissix ridică din sprâncene.

— Să-mi aduc aminte să nu o calc niciodată pe nervi.

— Așa, spuse Nib, ce-ați zice dacă am trece la motivul pentru care ați venit?

Îi conduse către nava transformată în hală. Își puse palma peste un senzor, iar porțile huruiră, deschizându-se. Câțiva bulbi de lumină dezvăluiră un spațiu îngrămădit, plin cu echipamente industriale. Dincolo de ele, o mică pădure de rafturi de depozitare se întindeau de la podea la tavan, ținând generatoare de scut de toate formele și mărimile.

— Unde-s chestiile distractive? întrebă Jenks.

— Sus, ferite, spuse Urs.

— Păi, hai, zise Kizzy. Să vedem chestiile care fac *boom*.

Ashby se încruntă. Nu voia să fie lipsit de respect față de munca fraților, însă...

— Sper că a fost clară Kizzy asupra faptului că sunt dispus să achiziționez doar o plasă de scut.

— Mi-am dat seama de asta din mesajul ei, zâmbi Nib și îi făcu lui Kizzy cu ochiul. Nu-ți face griji, n-o să te forțăm cu nimic din ce nu vrei. Nu suntem negustori de arme, în sens strict. Scuturile personalizate sunt pâinea și cuțitul nostru. Armele pe care le facem sunt doar de distracție. Însă îți stau la dispoziție, dacă te răzgândești.

Făcu un gest către un panou de comandă. Se auzi un sunet ritmic de deasupra. Câteva rafturi coborâră din tavan, cu arme atârnând de ele ca niște ciorchini copți și teribili. Ashby privi uimit. Era suficient armament cât să echipeze un escadron de asalt aeluonian, și încă pe atâta. Se întrebă oare ce ar fi zis Pei.

— Uau! exclamă Sissix.

— Știu, nu? îi ținu Jenks isonul.

— Și toate astea sunt doar pentru folosință proprie?

— E hobby-ul nostru, spuse Urs. Nu le vindem decât vecinilor și prietenilor în care avem încredere. Nu suntem în afacerea de echipare a tipilor răi. Dar, dacă vrei să descurajezi tipii răi, atunci da, la naiba, putem face asta.

Rosemary nu spuse nimic, însă chipul îi era încordat. Ashby părea să îi oglindească disconfortul. Stăteau în mijlocul unei hale pline ochi cu obiecte menite să ucidă. Se îndoia că tăcuta Rosemary mai văzuse vreodată o armă înainte de asaltul akarakienilor.

— E un pic copleșitor la început, îmi dau seama, se mândri Nib.

Nib părea genul agreabil, dar Ashby nu se jenă să fie sincer cu el.

— Nu vreau să fiu nerespectuos, însă într-adevăr nu vreau să am nicio armă la bordul navei mele.

— Lasă-mă să ghicesc. Ești din Flotă?

— E atât de evident?

— Un pic, zâmbi Nib. Avem filosofii diferite, tu și cu mine, și totuși pot înțelege motivul. Violența este întotdeauna deranjantă, chiar și dacă e numai violență potențială. Însă după beleaua pe care ați pățit-o recent – ca să nu mai amintesc de locul spre care vă îndreptați –, pare că v-ar prinde bine câteva ustensile de autoapărare. Dacă pentru voi asta se rezumă la un scut, e ok. Dar aveți nevoie *de ceva*.

— Cum ar fi asta, spuse Jenks. Îmi place *asta*.

Ashby îi urmări privirea către o armă – nu, nu o armă. Un mic tun, cu mânere. Țeava părea suficient de mare ca să încapă un bebeluș înăuntru.

— Noi îi zicem Târnăcopul, lămuri Urs. Dă un pumn al dracului de eficient. Mă tare îndoiesc că veți avea nevoie de el.

— Nu, nu! Chiar am nevoie, disperată, se apără Jenks.

Urs râse.

— Putem să mergem să dăm niște găuri în deal, ceva mai încolo, dacă vrei.

Jenks se uită la Kizzy.

— Neapărat trebuie să trecem pe-aici mai des.

În timp ce Kizzy și Jenks cotrobăiau prin sortimentele grotești de armament, Ashby și Sissix cercetară scuturile. Toate reținerile pe care le avusese Ashby în a cumpăra echipamente de la modificatori se evaporară după ce Nib le povesti despre tehnologia lui. Nib deja avea specificațiile *Wayfarer* la îndemână, însă voia să știe mai mult decât simplele coordonate și dimensiuni ale carenei. Voia detalii. Voia să știe cât de veche era nava, din ce era construită, dacă materialele folosite la cabinele echipajului erau diferite de cele originale. Voia să știe tulpina specifică de alge pe

care o foloseau pe post de combustibil și cât de mult ambi aveau stocat la un moment dat la bord (Ashby se crispă în sinea lui reamintindu-și de celulele furate; AG acoperea pierderea, dar, totuși, fusese o irosire teribilă de resurse). Nib îi puse lui Sissix întrebări atente despre tehnicile ei de pilotare și fusese sincer impresionat de răspunsurile ei. După o vreme, Urs se alătură conversației, iar frații dezbătură cu entuziasm diverse mecanisme de scut. La sfârșit, Urs și Nib deciseră că e cazul să dezasambleze mai multe modele și să combine componentele în ceva special destinat pentru *Wayfarer*. Ashby se simțea ca și cum cumpărau un costum făcut pe comandă. Modificatorii aceștia nu erau simpli tehnicieni. Erau artiști. Iar pentru întreaga lor muncă nu cereau decât o zi de lucru și o sumă de credite care Ashby bănuia că ar acoperi doar cu puțin mai mult decât valoarea componentelor în sine. Ashby își notă în minte să îi mulțumească lui Kizzy mai târziu pentru faptul că e prietenă cu oamenii ăștia.

Se întoarse și îl văzu pe Jenks dându-i lui Rosemary un mic pistol cu impulsie. Arma părea nelalocul ei în mâna lui Rosemary, ca un pește ținut în palmă de un aandriskian născut în deșert.

— Vezi? Nu mai e așa de înfricoșător atunci când tu ești cel care îl poartă, spuse Jenks.

Ea nu era prea convinsă.

Urs era încântat.

— Vrei să-l scoți la o tură?

Rosemary înghiți în sec.

— Habar n-am să trag.

— Te putem învăța noi, se oferi Urs. Un fleac. Nu tre' să știi nimic complicat.

— Și e distractiv, completă o voce din spatele lor.

Ember, acoperită în zeamă verde, cu capul ketalului în mână, intrase în depozit și începuse să cotrobăie printr-un morman de țevi de sprijin. Apucă căpățâna ketalului de antene, potrivind-o pe

rând la mai multe țevi și încercând să găsească o țepușă acceptabilă ca mărime.

— Ember, zise Nib, nu-mi spune, te rog, că ai lăsat o carcasă de ketal ciopârțit să stea în soare.

— Carnea-i deja în stazie, se justifică ea.

Urs o aținti la fel de aprig.

— Nu-mi spune, te rog, că ai lăsat un maldăr de mațe de ketal ciopârțit să stea în soare.

Sora lor mai mică așeză țeava pe jos, schiță un zâmbet vinovat și o porni teatral pe vârfuri, ieșind din depozit.

Urs își roti ochii spre tavan, oftând.

— Abia *aștept* să termine cu adolescența.

— Eu nu, îl contrazise Nib. Ai habar cât de imposibil o să fie să o mai iei de sus când o să împlinească două'j de ani?

— Întrebare pentru tine, spuse Sissix. Cu totul nelegată de subiect.

— Dă-i drumu'.

— Unul dintre stabilizatorii noștri rotaționali a fost deteriorat când ne-au lovit akarakienii. Urma să luăm un înlocuitor la următoarea oprire de aprovizionare, însă detest să zbor fără el pentru prea mult timp. Nu aveți cumva ceva asemănător primprejur?

— Nu avem, dar nici nu suntem singurii tehnicieni de pe piatra asta. Ar trebui să vorbiți cu Jess și Mikey, răspunse Urs.

— Același Mikey cu înșelătoria AI?

— Același. Însă nu puneți la suflet, ăia doi își știu treaba bine rău. Tehnicieni navali de modă veche. Pensionați, acum, dar încă mai petrec o grămadă de timp în atelierul lor. Oameni foarte de treabă. Locuiesc la o oră de aici. Dacă vrei, pot să-i sun și să văd dacă sunt acasă. Ai putea să împrumuți schiful și să faci dus-întors la timp pentru cină.

Ashby o privi pe Sissix. Ea încuviință.

— Am putea, dacă tot am trecut pe aici. Sigur nu vă deranjează dacă folosim schiful?

— Mnaaa, stai liniștită. Dacă sunteți în stare să străpungeți găuri în spațiu, am încredere că îmi veți aduce schiful înapoi nevătămat.

— Hei, țipă Ember de afară. Vrea careva să vadă cum arată coloana vertebrală a unui ketal?

— Nu, țipă Urs înapoi.

— Nu, nu vor, țipă și Nib.

— Ba eu cam da, spuse Jenks.

Se strecură din cală, trăgând-o și pe Kizzy cu el.

Nib se scuză către Ashby.

— Îmi cer iertare pentru haos.

— E ok, îl liniști Ashby. Sunt obișnuit.

Dincolo de pereții halei de depozitare, Kizzy și Jenks scoteau sunete dezgustate și entuziaste.

Rosemary avea impresia că Ember știa cu mult mai multe despre viață decât ea, însă fata greșise asupra unui aspect. Roiul nu era pe cale să vină în câteva zile. La o oră după ce Urs a pus ketalul măcelărit și tranșat pe foc, specia lui a răbufnit cu furie de pe piscuri. Cerul se întunecă în câteva minute. De la distanță, norii întortocheați de insecte păreau aproape niște pete neregulate de pixeli stricați. Ketalii plonjau înnebuniți de-a lungul cerului, împerechindu-se, omorându-se și, uneori, devorându-se unii pe alții. Fusese o serie rapidă și succesivă de străfulgerări la orizont pe măsură ce locuitorii din Cricket își activau scuturile din jurul caselor. Ketalii se trânteau cu capul înainte în scuturi, deși motivul pentru care o făceau era complet necunoscut. La fel se comportau și în preajma stâncilor, plantelor, vehiculelor abandonate, chiar și în preajma altor ketali. Se pare că gândacilor le displăcea profund să le fie îngrădită abilitatea de a se mișca în orice direcție aveau chef.

Ashby și Sissix încă mai erau la cealaltă clădire când roiul lovise. Rosemary îi contactase prin videoscrib. Niciunul dintre ei nu avea altă variantă decât să petreacă noaptea ca musafiri

nepoftiți. Niciuna dintre gazdele lor nu părea să se supere. Din contră, părea că Jess și Mikey erau peste măsură de încântați să întrețină buna dispoziție a unor exo-planetari. Ashby îi spusese că cei doi scoseseră de la dosit mormane întregi de delicatese, din cutii împrăștiate peste tot, iar după ce Sissix descoperise că cei doi bătrâni cunoșteau o boabă, două de reskitkishiană, instantaneu deveniseră prieteni. Rosemary o auzea pe femeie vorbind pe fundal — Sissix discutând molcom, Jess trecând cu încăpățânare prin vocalele sâsâite. Din râsetele lor, Rosemary deduse că era o conversație foarte plăcută.

Frații modificatori erau la fel de încântați.

— Nu-i nimic de făcut contra unui roi, spuse Nib. Iar asta înseamnă că o să avem parte de o zi sau două în plus cu prietenii noștri.

Frații se refereau la miasma de fălci, distrugere și vomitat icre a insectelor ca la o sărbătoare binevenită. Ember și Kizzy scoaseră din pivniță o canistră de băutură de casă (la fel ca majoritatea lucrurilor de pe Cricket, era făcută de un vecin). Urs prăji prada lui Ember sub protecția oferită de scut. Era un tablou straniu: un bărbat-cuirasat frecând la marinadă aplecat peste grătar în timp ce bestii băloase ricoșau furioase din bula de energie sclipind deasupra lui. Gândacii nu erau deloc impresionați de căpățâna trasă-n țeapă care străjuia la înălțime intrarea în complex.

La început, Rosemary se simțise inconfortabil blocată fiind în casa modificatorilor, și nu numai din cauza furnicarului de afară. Kizzy și Jenks erau prieteni buni cu familia, însă Rosemary era cea lăsată pe de lături. Gândul de a fi timp de o zi sau două o pacoste pentru acești străini – mâncându-le mâncarea, dormind pe canapeaua lor șleampătă, ascultând glume pe care nu le înțelegea – o făcea să se simtă stânjenită. Dar căldura sufletească a fraților nu se potrivea cu astfel de sentimente. În special Urs făcea eforturi să o includă în

conversații și încerca să îi completeze golurile poveștilor pe care nu le înțelegea (majoritatea poveștilor se încadrau într-una din aceste două categorii: „atunci când construiam chestia asta minunată“ sau „atunci când fumam prea mulți muguri și am făcut ceva stupid“). Odată ce lăsă în urmă amintirea carcasei lipicioase de ketal, găsi bucățile de insectă condimentate și trecute prin flacără, înfășurate în felii de pâine pufoase și stropite cu alcool tare drept o masă cu totul și cu totul agreabilă. La momentul în care cina se terminase, Rosemary află că se simțea neobișnuit de relaxată. Fotoliul în care stătea era prăfuit și ros. Pixel-planta ce clipea lângă ea duhnea a prost gust. Îi era imposibil de intervenit în flecăreala entuziastă despre unelte și trans-tehnologii. Însă, așa nefamiliare cum erau toate, un lucru era sigur: companionii ei se simțeau ca acasă. Cu stomacul plin și cu trupul străbătut de hohote de râs, Rosemary putea pretinde ușor că aparținea acelui loc.

Nib le aduse o porție nouă de mek oaspeților și fraților lui, cu toții așezați în jurul pixel-proiectorului. Urs stătea pe podea, sprijinit de o canapea. Kizzy era în spatele lui, împletind mici șuvițe în claia lui groasă de păr. Jenks era tolănit lângă, fumând trestie roșie și privind satisfăcut. Ember stătea la birou, încruntându-se în timp ce își făcea de lucru cu un panou de circuite.

— Știți, zise fata atunci când fratele ei intră în cameră. E o modalitate pentru ca proiectul ăsta să meargă *mult* mai repede.

— Nu zău, spuse Nib, cu voce ternă.

Se uită la Rosemary, ridicând carafa și sprâncenele, în tandem.

— Mek?

— Da, mersi, acceptă Rosemary.

O cană liniștitoare de mek după o masă copioasă suna foarte bine. Era aproape suficient ca

să uite de izbiturile înfundate venind dinspre pereții exteriori.

— Pe bune, spuse Ember. Punctele astea de joncțiune sunt *atât* de greu de văzut. Dacă aș reuși să...

Urs aruncă o privire în sus.

— Dacă începe cu „Im“ și se termină în „plant ocular“, răspunsul este nu.

— Nu te mai mișca, Plușulică, se rățoi Kizzy. O să te alegi cu niște șuvițe încurcate rău.

Ember oftă cu aplombul prelungilor suferințe ale unui adolescent.

— Niște ipocriți.

— Când termini de crescut, iar chimia din creierul tău se va calma, atunci o să primești și implanturile pe care ți le dorești, i-o reteză Nib.

Tonul lui era părintesc. Lucru care părea să o irite și mai mult pe Ember.

— Urăsc să fiu ăla răul, însă fratele tău are dreptate, spuse Jenks. Pune implanturi prea devreme și te vei trezi cu o harababură de nedescris. Am cunoscut un tip care și-a tras o mufă cerebrală la cincisprezece ani. Pe măsură ce a mai crescut, șira spinării i s-a deformat, iar interfața s-a dus dracului. A trebuit să se întoarcă și să facă operația din nou. Idiotul de transgenet care a lucrat pe el nu știa ce face, și săracul copil s-a ales cu o infecție în întreaga măduvă a spinării. Aproape l-a omorât. A trebuit să își înlocuiască toate cele patru membre doar ca să poată să se miște din nou.

— Ce tâmpit e în stare să pună o mufă cerebrală într-un puști de vârsta aia? se enervă Urs.

— Nu te mai mișca, se rățoi Kizzy din nou.

Urs mormăi.

— Ember, serios, dacă dai vreodată de un modificator care implantează adolescenți, să fugi ca de dracu’. Transurile nu înseamnă doar cuplarea cu vreo tehnologie grozavă, ci sunt despre orchestrarea unei balanțe între sintetic și organic.

Dacă nu îți pasă de bunăstarea organicului, atunci – au!

Scânci când Kizzy îl trase de păr.

— Nu. Te. Mai. Mișca.

— Știu, se burzului Ember la Urs. Scutește-mă de platitudini.

— Ești prea tânără pentru un cuvânt ca „platitudini“, zise Jenks.

Ember scoase limba la el. Jenks îi întoarse gestul.

— Pe lângă asta, draga mea, spuse Kizzy, ai niște ochi foarte frumoși. De ce să îți faci un implant integral, când ai putea doar să porți o interfață de contact?

— El *are* un implant integral, arătă Ember spre Nib.

— De asemenea, el a avut și un „incident“, spuse Jenks.

Mimă trasul cu arma spre propria față și făcu un gest de explozie deasupra ochiului. Fumul de trestie roșie îi răbufni pe nas în timp ce începu să râdă.

— Sunt așa de bucuros că rămâneți peste noapte, spuse Nib.

Jenks își ridică paharul într-un salut voios.

Nib aruncă o privire spre ceasul de pe perete.

— Știrile ar trebui să se fi încărcat până acum. Deranjează pe cineva dacă îi dau drumul?

Urmă un scuturat general din cap.

— Nib e aproape dependent când vine vorba de știrile zilei, îi zise Urs lui Rosemary. Sau știrile trecute. Sau știri în general, de fapt.

— E un arhivist pentru surse de referință, lămuri Kizzy.

— Serios? spuse Rosemary. Voluntar?

Nib încuviință.

— Unii oameni tricotează, alții cântă la instrumente, eu sap în fapte prăfuite din trecut și mă asigur că sunt redate exact. Îmi place să cunosc lucruri, mai spuse ridicându-se de jos și așezându-

se într-un fotoliu în timp ce pixelii proiectorului prinseră viață.

Rosemary era impresionată. Arhiviștii erau oameni pasionați, unii dintre ei dedicându-și întreaga lor viață urmăririi adevărului nealterat. Ținând cont de bogăția de informații care trebuia sortată, arhiviștii profesioniști se bazau foarte mult pe voluntari care să îi ajute să păstreze în ordine fișierele publice. Rosemary mereu își închipuia că ar arăta ca niște gardieni din jocurile video fantasy, apărând galaxia de inadecvări și date înșelătoare.

— La ce lucrezi acum, dacă nu e cu supărare? întrebă Rosemary.

— Aparțin unei echipe de istorici interspecii. E o muncă fascinantă, însă poate deveni și o adevărată bătaie de cap. N-ai cum să-ți imaginezi cantitatea uriașă de intrări false pe care trebuie să o gestionăm.

— Exemple, spuse Kizzy.

Nib suspină și se scărpină în barbă.

— Cea mai tare pe care am întâlnit-o în ultimul timp afirmă că Flota Exodului nu ar fi fost capabilă să susțină o masă atât de mare de oameni pentru atât de mult timp, așadar rasa umană nu și-ar fi avut deloc originea pe Terra.

Jenks își ridică fruntea.

— Atunci de unde ne-am trage?

Nib rânji.

— Cică am fi niște tranși gătiți de harmagieni.

Jenks se prăpădi de râs.

— Oh, maică-mea ar face infarct dacă ar citi așa ceva.

— Asta-i așa o prostie... spuse Ember. Ce te faci cu toate ruinele de pe Terra și altele de felul lor? Toate vechile orașe?

— Știu, știu, dădu din umeri Nib. Însă tot trebuie să trecem prin întreg procesul de demonstrare obiectivă a contrariului. Asta ne e munca la care ne-am înhămat.

— De ce s-ar deranja cineva atât de mult ca să dovedească greșită o inepție? întrebă Kizzy.

— Pentru că sunt idioți, spuse Urs. Și, că veni vorba, știrile au început.

Nib gesticulă spre pixeli, ridicând volumul. Un Quinn Stephens pixelat vorbi de la biroul lui, ca de obicei. Rosemary nu urmărise niciodată fluxul de știri exodian înainte să ajungă la bordul lui *Wayfarer*, dar prinsese obiceiul de la Ashby. Era reconfortant să știi că, indiferent în ce sistem solar te-ai fi aflat, Quinn era acolo ca să prezinte noutățile. Pixelii pâlpâiră ca semn al decăderii semnalului. Se aflau departe de Flotă.

Vocea știristului ajunse la ei – „…noutăților de pe Marte, procesul care a fost supranumit scandalul secolului în sfârșit a ajuns astăzi aproape de final, odată cu condamnarea fostului CEO al Phobos Fuel, Quentin Harris al Treilea".

Sentimentul calm și confortabil care o cuprinsese pe Rosemary mai devreme se risipi cu un bufnet. *O, nu!* Își înfipse unghiile în cutele pantalonilor, încercând să își păstreze chipul cât mai inexpresiv, pe măsură ce știristul continua să informeze.

„Harris a fost găsit vinovat de toate capetele de acuzare, inclusiv extorcare, fraudă, trafic și crime împotriva speciilor sapiente."

Respiră. Nu te gândi la asta. Gândește-te la gândacii de afară. Gândește-te la orice altceva.

— Cred și eu că a fost găsit vinovat, spuse Jenks. Ce căcănar.

— Cine? întrebă Urs, ridicându-și bărbia.

— Capul jos, mormăi Kizzy, ținând câteva vârfuri de șuvițe între dinți.

— Tipul de la Phobos, lămuri Nib. Cel care a vândut arme toremienilor.

— Ah, *da*! exclamă Urs. Căcănarul ăla.

— Habar n-am despre cine vorbiți, interveni și Ember.

— Ai auzit de Phobos Fuel? Distribuitorul cel mare de ambi?

Al doilea cel mai mare, în spațiul uman, gândi Rosemary.

— Bănuiesc, spuse Ember.

Urs arătă spre pixelii proiectorului.

— Apăi, tipu' care deținea compania aparent a avut afaceri ilegale cu arme, pe lângă cea oficială. De acolo veneau adevăratele credite.

— Și tu ai arme ilegale.

Nib își încrucișă brațele.

— Ember, e o diferență enormă între a face de distracție arme și a vinde targhetoare-genetice ambelor părți ale unei sângeroase feude interstelare.

Ember ridică din sprâncene.

— Targhetoare-genetice? Asta-i... uau! E o chestie extrem de fututã la cap.

— Îhî, îi confirmă Urs. Iar acum el și amicii lui o să meargă la închisoare pentru totdeauna.

Jenks clătină din cap.

— De ce oamenii nu pot să se rezume la gloanțe și la impulsuri și să fie mulțumiți cu atât?

— Pentru că oamenii sunt niște tâmpiți, spuse Urs, ținându-și ascultător capul în jos. Nouăzeci la sută dintre probleme sunt produse de faptul că oamenii sunt niște tâmpiți.

— Și care e cauza celorlalte zece procente? întrebă Kizzy.

— Dezastre naturale, răspunse Nib.

Proiectorul arăta un Quentin Harris al Treilea umilit și încătușat în timp ce mărșăluia de la judecătorie la arestul poliției. Chipul îi era imposibil de citit, costumul imaculat croit. Protestatari furioși presau cordonul de bariere energetice care înconjurau clădirea de judecată. Însemne tipărite amator dansau deasupra capetelor lor. „AI SÂNGE PE MÂINI“, scria pe una. Altcineva ținea ridicată o pixel-reproducere a unui toremian fioros purtând în brațe un cadavru

mutilat. Sub reproducere era sloganul Phobos: „ȚINEM GALAXIA ÎN MIȘCARE“. Alte pancarte spuneau simplu: „ADUCĂTOR DE RĂZBOAIE“, „TRĂDĂTOR“, „CRIMINAL“. Barierele care îi țineau la distanță se curbau ca niște buzunare prea pline.

Reporterul continua calm relatarea războiului biologic și a lăcomiei. Rosemary își concentră toată forța asupra ochilor. *Nu plânge. Nu plânge. Nu ai voie.*

— Rosemary, ești bine? întrebă Jenks.

Rosemary nu era prea sigură cum a răspuns – ceva despre cum că e ok și că are nevoie de un pic de aer. Se scuză și se îndreptă cu pași calculați către hol, ieșind din casă.

Afară, ketalii își continuau jocul haotic. Soarele apunea în spatele lor, transformând scena într-un spectacol macabru de păpuși. Rosemary era netulburată. Ketalii nu păreau reali. Căminul, cei trei frați, luna de sub picioarele ei, nimic din toate astea nu părea real. Tot ce putea vedea era chipul pixelat din proiector, chipul din cauza căruia călătorise o galaxie întreagă încercând să scape de el. Se sili să respire încet, luptându-se cu senzația primară și copleșitoare care i se înfiripa în coșul pieptului. Se așeză în glod și se holbă la mâinile ei. Scrâșni din dinți. Tot ce muncise din greu să înfunde atunci când părăsise planeta Marte răbufnea acum la suprafață, și nu era convinsă că era în stare să împingă totul la loc, de data asta.

Trebuia, totuși. Trebuia.

— Rosemary?

Rosemary tresări. Era Jenks, stând alături de ea. Nu auzise ușa sau pașii lui. Abia auzea ketalii lovind deasupra capului ei.

— Ce e în neregulă?

Avea mâinile în buzunare și sprâncenele împreunate.

Pe măsură ce îl privea în ochi, ceva dinlăuntrul ei se rupse. Știa că o putea costa

bunăvoința echipajului și locul ei pe *Wayfarer*, dar nu mai putea rezista. Nu mai putea ține pasul cu minciuna.

Rosemary își feri privirea, undeva dincolo de ketali, dincolo de vârfurile stâncoase, tocmai către soarele nefamiliar. Lumina lui îi pătrunse în ochi și rămase acolo, grea și portocalie, chiar și după ce închise pleoapele.

— Jenks, nu am fost... Nu am fost... Of, Stele, mă veți urî cu toții pentru asta.

Ar fi și trebuit. Iar Ashby ar fi dat-o afară, iar Sissix nu ar mai fi vorbit niciodată cu ea.

— Mă îndoiesc, spuse Jenks. Ne place mult de tine.

Se așeză lângă ea și lovi de bocanc vatra pipei. Scrumul îndesat căzu la pământ.

— Dar nu știi... nu știi... Nu pot să fac asta, zise lăsându-și fruntea să-i cadă în palme. Sunt conștientă că o să fiu scoasă în șuturi de pe navă, însă...

Jenks se opri din pufăit pipa.

— Ok, acum e musai să-mi spui, zise cu o voce ternă, dar calmă. Ia-ți tot timpul de care ai nevoie, dar o să-mi spui.

Ea inspiră adânc.

— Tipul de la știri, îngăimă ea, Quentin Harris.

— Da?

— E tatăl meu.

Jenks nu reacționă în niciun fel. Doar răsuflă adânc.

— Dumnezeule mare! Of, Rosemary. Sunt... Uau! Îmi pare rău.

Făcu o pauză, după care continuă:

— N-am avut nici cea mai vagă idee.

— Asta mi-am și dorit. Nimeni nu ar fi trebuit să știe. Nici măcar nu ar fi trebuit să mă aflu aici. Nu sunt... *Am mințit*, Jenks, am mințit și înșelat și ascuns lucruri, însă nu mai pot să fac asta acum, nu mai pot...

— Hei, liniștește-te. Ia-le pe rând. Rosemary, zise după un moment de gândire, trebuie să întreb asta, iar tu trebuie să îmi spui adevărul, da?

— Da.

Chipul îi era ferm, privirea alertă.

— Ai fost cumva implicată în... în ceea ce a făcut? Adică, chiar și un pic, falsificând formulare sau mințind poliției sau ceva asemănător?...

— *Nu*. (Era adevărul.) Nu am știut nimic despre asta. Nu am știut nimic până ce detectivii au apărut la apartamentul meu și am petrecut o întreagă dimineață răspunzându-le la întrebări. Știau și ei că nu sunt vinovată cu nimic și mi-au spus că nu eram obligată să mă implic în proces. Nici măcar nu trebuia să rămân pe Marte.

El îi cercetă fața, după care încuviință.

— Așadar... ok, râse Jenks. Pe toate Stelele, asta da ușurare. Am crezut că o să te urăsc o clipă, spuse încurajând-o cu o ușoară bătaie pe genunchi. În regulă, ești nevinovată. Așadar...

Se opri nedumerit.

— Rosemary, îmi pare rău să zic, dar care pizda mă-sii e problema, atunci?

Ea era înlemnită și șocată.

— Ce?

— Adică, înțeleg, ai de-a face cu multe în perioada asta, și mă refer la foarte multe, la rahaturi emoționale uriașe pentru care o să fie nevoie de zeci de sticle de tărie ca să le rezolvăm, însă de ce să minți cu toată treaba? Dacă nu ești implicată, de ce ai crede că nouă ne pasă?

Rosemary era nepregătită pentru o astfel de reacție. Lungi întregi de făcut griji și temeri, iar *lui nu-i păsa*?

— Nu înțelegi. Acasă pe Marte, nu conta că nu am făcut nimic. Toată lumea știa cine sunt. Toate fluxurile de știri nu dădeau decât istoria familiei noastre, chiar și poze din vacanțe. Toate concentrate pe figura tatălui meu, desigur, însă acolo era și puștoaica de mine, zâmbind și făcând

cu mâna în timp ce îi stăteam alături. Nici măcar nu știu cum de au reușit să facă rost de imagini. Și totul era intercalat cu experți medicali care explicau efectele targhetoarelor asupra unei persoane, și toți oamenii ăia strigând despre corupție. Ai văzut știrile, nu se mai opresc odată ce și-au înfipt ghearele. Prietenii mei nu mi-au mai vorbit. Oamenii începuseră să-mi țipe pe stradă te miri ce – „Hei, tatăl tău e un criminal“, de parcă nu aș fi aflat ce a făcut. Aplicam pe vremea aia la angajări, și nimeni nu m-a sunat înapoi. Nimeni nu își dorea să-și asocieze afacerea cu numele familiei mele.

— Dar numele tău e Harper, spuse Jenks.

Rosemary strânse din buze.

— Tu ce ai face dacă ai vrea să scapi de toate? Adică să scapi *cu totul* de toate, în așa fel încât nimeni să nu știe cine ai fost înainte?

Jenks se gândi. Aprobă încet din cap.

— *Aha*. Aha, cred că m-am prins. Hai s-o vedem, zise luând-o de mână.

— Să vedem ce?

— Emblema ta.

Rosemary își așeză cu ezitare încheietura dreaptă în palma lui. Își trase mâneca, dând la iveală emblema de sub. Jenks se aplecă, studiind-o atent.

— E o treabă extraordinar de bine făcută, decretă el într-un final. Singurul mod în care îți poți da seama că e nouă e după cum s-a vindecat. Dacă nu aș fi știut mai bine, aș fi zis că e un înlocuitor autentic al unei embleme arse.

— Asta pentru că e într-adevăr un înlocuitor autentic, spuse ea, înghițind cu greu.

Își simțea limbă încolăcindu-i-se în gură.

Jenks era contrariat.

— Cum ai reușit?...

Imediat, chipul i se lumină.

— Phobos Fuel. Desigur. Ai bani. Bani serioși.

— *Am avut* bani. Înainte...

— Înainte să plătești pe careva. Ai plătit pe careva ca să-ți dea un nou fișier de identitate. Rahat, Rosemary, probabil că le-ai plătit o avere ca să păstreze tăcerea.

— Tot ce aveam, spuse ea. Mai puțin costurile de transport și pentru hoteluri, treburi de genul ăsta, râse ea, cu un zâmbet șters. Poate că familia mea nu m-a învățat mare lucru despre galaxie, dar să cumpăr favoruri? P-asta am nimerit-o din prima.

— Dar ești cu adevărat un grefier, nu? Adică, știi să te descurci cu formularele, se vede că ai făcut școală. Sunt chestii reale, nu?

Ea făcu semn că da.

— Funcționarul care m-a ajutat mi-a schimbat și toate înregistrările, s-a asigurat că noul meu fișier este legat de toate locurile în care am fost. Așa că diploma, certificatele, scrisorile de recomandare, toate sunt ale mele. Singurul fel prin care cineva ar putea să afle că identitatea asociată fișierului a fost modificată ar fi, să zicem, dacă unul dintre membrii echipajului meu ar merge pe Marte și ar întreba pe careva dintre prietenii mei despre mine. M-am gândit că să găsesc de lucru în spațiu limitează posibilitatea să dau de cineva de acasă. Așa că mi-am trecut numele pe lista de poziții libere la bordul unor transportoare, și iată-mă.

Jenks își frecă bărbia.

— Atunci, care e problema? Dacă ai urmat cursurile și ai calitățile necesare, meriți să ai acest job. De ce te-am arunca de pe navă?

— Pentru că am mințit, Jenks. L-am mințit pe Ashby când i-am zis cine sunt. V-am mințit pe voi toți de fiecare dată când m-ați întrebat despre viața mea de pe Marte. Am venit în casa voastră și v-am servit numai minciuni despre cine sunt.

— Rosemary, zise Jenks punându-i o mână pe umăr. Nu am de gând să te insult pretinzând că

înțeleg prin ce treci. Dacă cineva din familia mea ar fi făcut așa ceva... Stele! Nu știu cum aș fi reacționat. Nu pot să îți ofer sfaturi, însă dacă ai vreodată nevoie de un umăr pe care să plângi, al meu e bun și pregătit. Cât despre cine ești – iar numele tău este într-adevăr Rosemary, nu? –, ok.

Arătă înspre casă, după care continuă:

— Știi de ce modificatorii umani își iau nume ciudate?

Ea dădu din cap.

— E o practică veche, în fapt, are rădăcini din era rețelelor digitale de dinainte de Colaps. Vorbim de tehnologie *antică*, aici. Oamenii își alegeau nume pentru ei înșiși pe care să le folosească doar în interiorul unei anume rețele. Uneori, acel nume devenea o parte atât de legată de cine erau, încât chiar și prietenii lor începeau să folosească porecla în viața reală. Pentru unii, acel nume a devenit întreaga lor identitate. *Adevărata* lor identitate, chiar. Acum, modificatorii. Modificatorilor le pasă de libertatea lor mai presus decât orice. Ei spun că nimeni nu te poate defini în afară de *tine*. Așa că atunci când Urs și-a oferit singur un nou braț, nu a făcut-o pentru că nu i-a plăcut corpul în care s-a născut, ci pentru că noul braț i se potrivea mai bine. Să-ți pui transuri în corp e despre a încerca să îți refaci sinele fizic în așa fel încât să se potrivească celui care ești înăuntrul tău. Nu că ar fi *nevoie* să faci o alterare ca să obții acest sentiment. Spre exemplu eu. Îmi place să îmi decorez trupul, însă trupul meu deja este potrivit cu cine sunt. Dar unii modificatori își vor schimba aspectul întreaga lor viață. Și nu le iese mereu. Uneori, își dau peste cap întregul corp. Și totuși, e un risc pe care ți-l asumi atunci când încerci să fii mai mult decât un ambalaj în care te-ai născut. Schimbarea e mereu periculoasă.

O bătu ușor peste palmă.

— Tu ești Rosemary Harper, continuă Jenks. Tu ai ales numele ăsta pentru că cel vechi nu ți se

mai potrivea. Da, a trebuit să încalci câteva reguli ca să reușești. Viața nu e corectă, iar legile de obicei nu sunt nici ele. Ai făcut ce trebuia să faci. Am înțeles asta.

Rosemary își mușcă buza.

— Totuși, v-am mințit pe toți.

— Da, așa ai făcut. Și va trebui să îți asumi vina. Nu față de cineva din afara echipajului, dacă nu vrei, însă oamenii alături de care trăiești au nevoie să știe. Ăsta e singurul fel în care te poți revanșa și poți merge mai departe.

— Ashby...

— Ashby este cea mai rezonabilă persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Desigur, nu o să fie încântat.

Făcu o pauză preț de o secundă. Rosemary putea vedea un alt gând distinct trecându-i prin fața ochilor, distrăgându-i atenția. El își drese vocea și reveni:

— Dar ai făcut treabă minunată la muncă și ești o persoană bună la suflet. Astea vor conta mai mult decât orice, pentru el.

Rosemary își privi prietenul și îl îmbrățișă strâns.

— Îți mulțumesc, zise ea.

Lacrimile îi curgeau pe obraji. Le simțea ca pe niște lacrimi curate.

— Hei, nu-ți face griji. Suntem o echipă. Și vom trece peste asta, să știi. Sunt sigur că vom trece.

Făcu o pauză.

— Îmi pare rău că l-am făcut căcănar pe tatăl tău.

Rosemary se uită la Jenks printre gene.

— Jenks, tatăl meu a vândut arme biologice ambelor părți ale unui război civil din afara speciei lui, și totul pentru a avea acces la sursele de ambi de la granițe. Cred că să îl numești căcănar e generos.

— Păi... ok, da, e just, își frecă el din nou bărbia. Pe toate Stelele! Îmi doresc să pot spune ceva potrivit. Când o să ne întoarcem la navă, trebuie să vorbești cu Dr Chef. Singuri-singurei.

— Despre ce?

— Despre specia lui.

---

[6] Cricket = Greier (eng.)

Ziua 251, anul 306 Standard AG

....

ULTIMUL RĂZBOI

Puține erau lucrurile pe care Dr Chef le savura mai mult decât o cană de ceai. Pregătea ceai pentru membrii echipajului în fiecare dimineață, desigur, însă asta implica o mână de frunze impersonale aruncate într-un decantor butucănos. O cană de ceai singulară cerea mai multă grijă, un amestec atent ales pentru a se potrivi zilei respective. Ritualul aferent era reconfortant, pentru el: încălzirea apei, selecția frunzelor și a buchetelor de fructe uscate, blânda periere cu podul palmei a surplusului, privitul culorii ridicându-se din apă, ca un fum, pe măsură ce clocotea. Ceaiul era un aspect de stare.

Nu existase ceai pe planeta sa natală. Apa încălzită era doar pentru dormit în ea, nu și pentru băut. Rataseră atât de multe lucruri minunate, din simplul motiv că nu le trecuse vreodată prin minte să facă infuzii! Niciun ceai, nicio supă, niciun mek – bine, mek-ul nu era mare pierdere. Nu împărtășea entuziasmul colegilor lui referitor la negriciosul ferment. Ceva la el îi amintea de noroi umed, și nu în modul cel mai plăcut.

Stătea așezat pe o bancă din Acvariu, ceaiul lui răcindu-se în timp ce el se afla pradă gândurilor. Rosemary era vis-a-vis de el, ținându-și cana în mâinile ei umane osoase. Ea era tăcută, în timp ce el își moșmondea gândurile. Știa cât de diferiți sunt unul de altul – el pentru că nu gândea niciodată fără să scoată sunete, ea pentru că nu avea gânduri sonore. Știa că ea îi înțelesese deja motivul zgomotelor pe care le scotea, iar realizarea acestui fapt îi făcea compania să fie una foarte plăcută. Gândurile pe care le frământa erau preocupări vechi și cu grijă ferite de alții. Kizzy îi reproșase la un moment dat că „pune dop emoțiilor“, dar ăsta era un concept mult prea

uman, ideea că cineva își poate ascunde sentimentele și să pretindă că nu există. Dr Chef știa precis de unde se hrăneau aceste emoții, fiecare bucurie, fiecare durere. Nu avea nevoie să le viziteze pe toate deodată ca să știe că ele se mai aflau acolo. Preocuparea umană cu „a fi fericit“ era ceva ce nu reușise niciodată să descâlcească. Niciun sapient nu putea menține fericirea *tot* timpul, așa cum nici nu era posibil ca cineva să trăiască tot timpul înecat în mânie, sau plictiseală, sau mâhniri. Mâhnirea. Da, ăsta era sentimentul pe care Rosemary și-l dorea ca el să-l găsească. El nu fugea de mâhnire și nici nu încerca să îi dezică existența. Putea studia mâhnirea de la distanță, precum un om de știință observând animale. O îmbrățișa, o accepta, conștientiza că nu va dispărea niciodată. Era la fel de mult o parte din el precum erau și sentimentele plăcute. Poate chiar mai mult.

Murmură gândul de a fi disponibil și se concentră la coardele sale vocale, forțându-le să lucreze în consonanță. Se uită în ochii străjuiți de alb ai lui Rosemary. Începu să vorbească.

— Speciile noastre sunt foarte diferite unele de altele. Tu ai două mâini, eu am șase. Tu dormi într-un pat, eu dorm într-o cadă. Ție îți place mek-ul, mie nu. Multe diferențe mărunte. Însă e un lucru important pe care grumii și umanii îl au în comun, iar ăsta este capacitatea de a genera cruzime. Ceea ce nu presupune imediat că suntem răi în adâncul nostru. Cred că ambele noastre specii au intenții bune. Dar, când suntem puși în fața pasiunilor noastre, avem ce trebuie în sinea noastră ca să realizăm lucruri detestabile. Singurul motiv pentru care umanii nu s-au omorât unii pe alții într-un asemenea grad de extincție, așa cum am făcut-o noi, cred că ține de faptul că planeta voastră a murit înainte să puteți să vă terminați treaba. Specia mea nu a fost la fel de norocoasă. Motivul pentru care nu ai văzut vreun alt grum

este că au mai rămas pe lume doar vreo trei sute de-ai noștri.

Rosemary își duse palma la gură.

— Îmi pare tare rău, spuse ea.

Un fapt atât de chintesențial uman, să îți exprimi regretul printr-o scuză.

— Mie nu, spuse Dr Chef. Ne-am făcut-o cu mâna noastră. Propria extincție nu a fost cauzată de un dezastru natural sau de târâtul lent al evoluției. Ne-am omorât unul pe altul.

O clipă, se gândi cu voce tare, sortând fragmentele de istorie:

— De generații, specia mea a fost în război cu propriul sine. Nici măcar nu aș putea să îți zic de ce. Ah, sunt unii istorici cu diverse teorii și idei. Dar e aceeași poveste pe care o auzi peste tot. Credințe diferite, culturi diferite, teritorii pe care toți și le doreau. M-am născut în mijlocul războiului. Iar când am fost pregătit, mi-am ocupat locul în el ca doctor.

Respiră și continuă:

— Nu am fost genul de doctor care sunt acum. Nu am devenit prieten cu pacienții mei. Nu purtam lungi șuete cu ei despre diete și ce tip de imunoboți ar trebui să își mai ia. Treaba mea era să peticesc soldații cât mai repede cu putință, încât ei să se poată întoarce pe front și să continue să omoare.

Un nou murmurat din partea lui Ohan:

— Spre sfârșit, *Străinii* – așa îi numeam în general pe toți ceilalți în afara noastră – au început să folosească proiectilele astea numite...

Se opri, reflectând, încercând să găsească un echivalent în klipiană.

— Freze de organe, conchise el. Vezi tu, străinii fuseseră separați de noi – de facțiunea mea – de atâta timp, încât deveniseră distincți genetic. Frezele de organe erau programate să perforeze în markerii noștri genetici. Dacă loveau un străin din greșeală, l-ar fi durut, dar nu mai mult decât un

glonț obișnuit. Însă dacă o freză de organe lovea pe unul dintre noi, atunci își îndeplinea adevăratul scop.

— Care era? întrebă Rosemary, cu o privire înfiorată.

El se uită pe fereastră, dar nu putea vedea stelele.

— Să sape. O freză săpa prin măruntaiele unei persoane până ce dădea de ceva vital. Nu se oprea până ce victima ei nu era moartă. Să zicem că un soldat era lovit într-un membru. La un glonț normal, asta ar fi fost o rană minoră. Dar cu o freză, mureau în... nu știu... cam o jumătate de oră. Iar o jumătate de oră nu e prea mult timp atunci când ai în tine o mică bucată de metal care te sfâșie pe dinăuntru...

Amintirile îl copleșiseră pe Dr Chef, trăgându-l din punctul lui de analiză obiectivă. Îl smuceau, implorându-l să le cedeze. Însă el nu se lăsa. Nu era un prizonier al acelor amintiri. Le era paznicul.

— Zi după zi, îmi aduceau soldați cu freze active încă rumegând, și era datoria mea să le anihilez. De prea multe ori am fost insuficient de iute. Toți doctorii erau. Vezi tu, frezele emiteau un tip de interferență care le făcea invizibile scanerelor. Trebuia să căutăm manual. În cele din urmă, se dovedea mai rapid și mai milostiv să eutanasiezi pe loc pacienții frezelor.

Își supse obrajii, dezgustat, rememorând dezastru după dezastru, sângeros și cuprins de țipete.

— Îi uram pe străini pentru frezele lor. Mai mult decât îi uram. Era urât acest sentiment născut în mine. Eram de părere că străinii sunt niște animale. Monștri. Ceva... ceva *inferior* mie. Da, inferior. Credeam cu putere că eram mai buni decât ei, că, în ciuda chipurilor noastre împroșcate cu sânge, cel puțin nu ne-am coborât atât de jos.

Însă probabil că poți ghici ce s-a întâmplat mai departe, nu?

— Facțiunea ta a început să folosească și ea freze?

— Da. Însă era și mai teribil de atât. Am aflat că frezele erau propria noastră tehnologie încă de la început. Străinii doar au furat ideea înainte ca noi să putem să o finalizăm. S-au abătut asupra noastră cu însăși materialul cu care voiam noi să îi lovim. Acela a fost momentul în care nu am mai știut care erau animalele. Nu mi-am mai dorit să ne însănătoșesc soldații, doar ca să poată să se ducă să folosească frezele și să...

Căută un cuvânt relevant, după care reluă:

— Perdele de foc și bombe bacteriologice. Îmi doream să îi vindec. *Cu adevărat* să îi vindec. Uneori, vedeam câte un trup nou printre mormanul cu victime, careva pe care o vindecasem cu câteva zile mai înainte. Mă făcea să mă întreb care era rostul la toate.

Se opri și murmură pentru mult, mult timp. Gândul la care ajunsese se agăța, prelins, însă el reușea să își mențină în cele din urmă controlul.

— Într-o noapte, una dintre celelalte doctorițe a țâșnit în cortul meu de campanie. Mi-a zis că să ies repede afară. Am urmat-o spre camera de operație, iar acolo, sfâșiat în bucăți de o freză – de freza noastră – era cel mai tânăr copil pe care l-am avut fiind mamă. Fiica mea. Nici măcar nu știam că luptă pe frontul din apropiere.

— Of, nu! nu se putu Rosemary abține.

Vocea îi era joasă și ștearsă ca frunzele toamnei.

Dr Chef își clătină capul în sus și în jos, gestul uman pentru „da“.

— Îi dăduseră medicamente împotriva durerii și se pregăteau să... Nu știu cum să o numesc. Un fel de injecție. Ultimul lucru pe care li-l dădeam pacienților noștri loviți de freze. O injecție care să îi oprească bătăile inimii. Am împins la o parte pe

doctorița care se ocupa de ea. I-am ținut fetei mele capul ridicat. Abia se mai zărea licărul din spatele ochilor, însă cred că a realizat cine sunt. I-am spus că o iubesc și că suferința va dispărea în curând. I-am administrat injecția cu propriile mele mâini. Știam că era corect să fiu eu cea care să o scoată din lumea în care tot eu am adus-o. Era ultimul dintre copiii mei. Avusesem cinci, cu toate niște fete minunate și cu picățele gri. Și cu toate au devenit soldați, precum majoritatea fetelor. Au murit pe câmpuri de luptă frământate, departe de casă. Niciunul dintre copiii mei nu a mai ajuns să fie mamă, la rândul lui. Niciunul nu a mai ajuns să fie mascul. Pe cel mai tânăr copil nu l-am iubit mai mult sau mai puțin decât pe ceilalți, dar ceva din a ști că toți copiii mei nu mai erau m-a frânt. N-am mai putut ține durerea înfrânată. Gândurile m-au copleșit. Am renunțat la a mai fi doctor. Am petrecut restul războiului într-o... casă tăcută. Un loc de reculegere. Învățând să mă stăpânesc din nou.

— Dr Chef, eu..., spuse Rosemary, clătinând din cap și cu fața în lacrimi. Nici nu-mi pot imagina prin ce ai trecut.

— Asta e bine, spuse el. Nu mi-aș dori. Câțiva ani mai târziu, erau prea puține fiice de ambele părți pentru a mai putea continua lupta. Bombele biologice suferiseră mutații în chestii pe care nu le mai puteam controla. Apa noastră era otrăvită. Minele și pădurile noastre nu ne mai ofereau nimic. Războiul nu s-a terminat, mai exact. Doar s-a consumat, stingându-se.

— Nu ați fi putut reconstrui? Să găsiți o colonie, undeva unde să o luați de la capăt?

— Am fi putut. Însă am ales să nu o facem.

— De ce?

El murmură hârâit, încercând să găsească cel mai bun mod de a explica.

— Suntem o specie veche, Rosemary. Existau grumi cu foarte mult timp înainte să apară umanii.

După tot ce am făcut, toate ororile pe care le-am creat, ambele părți au decis că poate a venit vremea sfârșitului nostru. Ne-am risipit timpul care ni s-a dat și nu mai simțeam că mai avem nevoie – sau poate nu mai credeam că merităm – o nouă șansă. Războiul s-a terminat acum treizeci de standarzi, dar continuam să murim de boala pe care noi am proiectat-o sau de rănile care se reîntorseseră să ne bântuie. După cunoștințele mele, nu s-a mai născut un grum de zeci de ani. Poate că el există, pe undeva, deși nu ar fi suficient. Cei mai mulți grumi au făcut ceea ce am ales și eu să fac – să plece. Cine ar vrea să rămână pe o lume plină cu tinere fiice moarte? Cine ar fi acceptat să stea în preajma cuiva din propriul neam, știind lucrurile pe care ni le-am făcut unii altora? Nu, nu, mai bine să pleci de unul singur și să mori cu grație.

Rosemary se gândi, în tăcere.

— Și unde v-ați dus?

— Am călătorit către cel mai apropiat astroport și am obținut șederea pe o navă de comerț. Echipaj mixt. Cel mai des, săream între roci ale modificatorilor și colonii de graniță. Eu doar mă ocupam de curățenie, la început, însă bucătarul lor a văzut că aveam un interes în alimente și mi-a satisfăcut dorința de a învăța. Odată ce am avut suficienți bani, am părăsit nava și mi-am făcut un cămin pe Port Coriol. Am avut o cocioabă mică de unde serveam supă, undeva lângă districtele de locuințe – bucătarul mă învățase despre supă, vezi tu? –, nimic extravagant, dar era repede și ieftin și bun, iar negustorilor grăbiți le place mâncarea care este rapidă și ieftină și bună. Era un doctor uman care locuia în acel cartier, un bărbat numit Drave, și trecea des pe la mine. Îmi plăcea mult de el, însă eram geloasă pe profesia lui. Era doctor de *familie*. Își văzuse pacienții crescând de la bebeluși la adulți cu propriii lor bebeluși. Părea o atât de mare

bucurie să vezi oamenii îmbătrânind, iar tu să-i ajuți să o facă într-un mod sănătos. Într-o zi, mi-am făcut curajul să îi mărturisesc faptul că fusesem și eu doctor, cândva, și că mi-aș fi dorit să îmi folosesc acele aptitudini pentru a servi binele. Am făcut o înțelegere: puteam veni să lucrez cu Drave la clinică trei zile pe decimal, iar el putea primi supă gratis de fiecare dată când își dorea. O înțelegere mult mai avantajoasă pentru mine, zic eu! Așa că asta mi-a fost viața timp de șase standarzi întregi – să fac supă, să lucrez la clinică, să iau cursuri pe Rețea despre anatomia altor specii. Ah, și ierburile, am aflat pe vremea aia despre ierburi. Drave mi-a fost un bun prieten. Încă mai este, ne scriem, din când în când. Nepotul lui a preluat de la mine ghereta cu supă, după ce am început să mă preschimb în mascul. Nu cea mai potrivită perioadă ca să ai un serviciu. Nu cea mai bună perioadă ca să faci orice, în fapt. Tranziția nu e ușoară.

Murmură. Gândurile îi deviau de la subiect. Se scutură și mormăi și se înghionti să revină.

— Ceva mai târziu, umanul ăsta numit Ashby s-a oprit pe la clinică să își facă o actualizare a boților. Am discutat prelung, iar câteva zile după aceea s-a reîntors ca să-mi spună că aduna un echipaj pentru o navă de tunelare, oferindu-mi o poziție minunată în cadrul ei. Două munci într-una! M-am întristat când mi-am luat la revedere de la Drave, însă Ashby îmi oferea exact ceea ce aveam nevoie. E pace și liniște aici, în spațiul deschis. Am prieteni, și o grădină, și stele, și o bucătărie plină cu chestii apetisante. Acum, însănătoșesc oameni. Nu pot pretinde că războiul nu a avut niciodată loc, dar nu mă mai împotrivesc lui de multă vreme. Nu eu am început războiul. Nu ar fi trebuit niciodată să fie al meu de luptat.

Se lăsă în jos în așa fel încât să îi poată privi mai bine ochii lui Rosemary.

— Nu ne putem învinovăți pentru războaiele pe care le-au stârnit părinții noștri. Uneori, cel mai bun lucru pe care îl putem face este să întoarcem spatele.

Rosemary tăcu pentru lung timp.

— Frezele au fost oribile, spuse ea. Dar, la un anumit nivel, pot înțelege de ce oamenii tăi le-au folosit. Erau în război, se urau reciproc. Tatăl meu nu este un soldat. Nu a fost niciodată la război. Nu îi urăște pe toremieni. Nici nu cred că a întâlnit vreodată unul. Aveam pe Marte tot ce ne trebuia. *Tot*. A permis ca acele arme să fie proiectate și vândute – a încurajat asta –, și pentru ce? Pentru bani? Câți oameni nu sunt morți din cauza a ceea ce a făcut? Câți copii?

Dr Chef se reașează pe patru membre.

— Cum ai spus, avea tot ce îi trebuia. Asta l-a făcut să se simtă în siguranță și puternic. Oamenii pot face lucruri teribile atunci când se simt în siguranță și puternici. Tatăl tău probabil că se obișnuise atât de multă vreme în felul ăsta, încât credea că este invincibil, iar ăsta este un fel extrem de periculos de a te simți. Nu cred că cineva de la bordul acestei nave te învinovățește pentru dorința ta de a te afla cât mai departe de o persoană de genul ăsta.

— Ashby nu a fost tocmai încântat.

— Doar despre minciună. Nu despre cine ești, zise el, ochind spre bucătăria goală și holul pustiu. Și, între noi fie vorba, el înțelege. Nu o să îți poarte resentimente. Însă îți mai este și șef, așa că uneori este nevoit să vorbească într-un fel care să îți reamintească de asta.

Murmură, frământând gânduri.

— Într-un fel, cred că tu te simți acum cam la fel cum m-am simțit eu în ziua în care am aflat proveniența frezelor. Ai descoperit ceva întunecat în propria ta casă și te întrebi cât de mult din asta s-a prins și de tine.

Rosemary aprobă cu un gest, pe care și-l reprimă imediat.

— Nu e același lucru. Ce ți s-a întâmplat ție, speciei tale e... nu-i deloc pe aproape.

— De ce? Pentru că e mult mai rău?

Încuviință.

— Ba tot se compară. Dacă ai un os fracturat, iar eu încep să îmi rup toate oasele din corp, îți face asta fractura ta să dispară? Te-ar durea mai puțin știind că eu sunt într-un chin mai mare?

— Nu, dar nu asta e...

— Ba da, este. Emoțiile sunt relative. Și, la bază, toate sunt la fel, chiar dacă se nasc din experiențe diferite și se manifestă la scală diferită.

El îi cercetă chipul. Părea sceptică.

— Sissix ar înțelege. Voi, umanii, cu adevărat vă schingiuiți singuri cu credința voastră că gândiți unic, zise Dr Chef, aplecându-se în față. Tatăl tău – persoana care te-a crescut, care te-a învățat cum merge lumea – a făcut ceva oribil de necruțător. Și nu numai că a fost părtaș, dar și-a găsit și o justificare. Când ai aflat prima dată despre ce a făcut tatăl tău, ai crezut?

— Nu.

— De ce nu?

— Nu credeam că ar fi capabil de așa ceva.

— De ce? Cu siguranță a fost.

— Nu *părea* să fie. Tatăl pe care l-am cunoscut nu ar fi fost niciodată capabil de o asemenea oroare.

— Ah, dar totuși a fost. Așa că ai început după aceea să te întrebi cum s-a putut să te înșeli atât de amarnic. Ai început să iei la rând amintirile, căutând semne. Ai început să pui la îndoială tot ceea ce știai, chiar și lucrurile bune. Te întrebai cât era minciună și cât adevăr. Și, cel mai teribil, din moment ce a avut un cuvânt vital de spus în ceea ce ești ca ființă, ai început să te întrebi dacă nu cumva ești și tu la fel, capabilă de aceleași crime.

Rosemary se holbă la el.

— Da.

Dr Chef își clătină capul în sus și-n jos.

— Și iată unde speciile noastre devin asemănătoare. Adevărul e că, Rosemary, ești capabilă de orice. Bun sau rău. Mereu ai fost și mereu vei fi. Cu impulsul potrivit, și tu, de asemenea, ai putea face lucruri oribile. Acel întuneric există în fiecare din noi. Crezi că orice soldat care a luat în mână o armă cu freză de organe a fost o persoană rea? Nu. Doar făcea ceea ce un alt soldat din jurul lui făcea, care la rândul lui făcea ceea ce vedea că face un altul și tot așa, și tot așa. Și fac pariu că cei mai mulți dintre cei – nu toți, dar cei mai mulți – care au supraviețuit războiului au petrecut mult timp încercând să înțeleagă ceea ce au fost în stare să facă. Întrebându-se cum de au fost capabili de așa ceva. Întrebându-se care a fost clipa în care a devenit o obișnuință.

Obrajii pistruiați ai lui Rosemary căpătară o culoare mai palidă. Îi putea vedea gâtul clătinându-i-se în timp ce înghițea.

— Tot ce poți face, Rosemary – tot ce putem face oricare dintre noi – e să muncești la a fi ceva bun, în loc. Asta e o alegere pe care orice sapient trebuie să o facă în fiecare zi a vieții sale. Universul este ceea ce facem noi să fie. Depinde de tine care o să fie rolul tău în el. Iar ceea ce văd în tine este o femeie care are o idee clară despre ceea ce vrea să fie.

Rosemary râse scurt.

— De cele mai multe ori, mă trezesc fără să am nici cea mai vagă idee despre ce fac și cine sunt.

El fu scuturat de un pufăit sănătos al obrajilor.

— Nu mă refer la detaliile practice. Nimeni nu le poate dovedi pe astea pe de-a întregul. Mă refer la lucrurile importante. Lucrurile pe care și eu a trebuit să le fac.

Scoase un sunet păcănit. Știa că ea n-ar înțelege, dar pur și simplu îi venise. Felul de sunet pe care o mamă îl făcea către un copil care învață să stea pe picioarele lui.

— Încerci să fii cineva bun la suflet.

Ziua 335, anul 306 Standard AG

....

KENDRIUM

Kizzy se trezise prea târziu, ca de obicei. Asta era obișnuința ei încă din copilărie. Când era mică, Tati o punea la somn cu o poveste și un sărut și o îmbrățișare de la Tumby, broasca ei de pluș. La câteva secunde după ce stingea lumina, degetele ei începeau să se bâțâie, fundul urma imediat, iar, nu după mult timp, ideea de a sta nemișcată și de *a adormi* devenea ceva total nedrept. La intervale regulate, Tati venea în camera ei, o lua pe sus din mijlocul cuburilor sub forme de clădiri și o învelea la loc, vocea lui răbdătoare obosindu-i din ce în ce mai mult. Într-un final, Buni venea acasă din tura de seară de la stația de apă și îi zicea „Kizzy, iubito, te rog, du-te la culcare. Cuburile o să fie tot aici și mâine dimineață, îți promit". Era adevărat, însă nu asta era ideea. Deși cuburile ar fi rămas *fizic* unde le punea, creierul ei era plin de noi configurări pe care încă nu le încercase. Dacă nu le testa înainte să adoarmă, ar fi fost complet uitate până a doua zi, când ar fi fost distrasă de promisiunea clătitelor.

Ca adult, Kizzy găsise modalități mai bune de a se descurca cu schemele din creierul ei. Își ținea scribul chiar lângă pat, în așa fel încât să îl poate umple cu schițe și notări fără să fie nevoie să părăsească căldura plăpumii. Chiar și așa, proiecte neterminate deseori o țineau trează până târziu. Mereu începea cu *un ultim circuit*, care se transforma în *fac pariu că pot repara asta* și *doar câteva mici reglaje*, după care, boom, vremea pentru micul dejun.

Dar în decimalul trecut de la pățania cu akarakienii, Kizzy a stat trează dintr-un alt motiv. Creierul ei îi bâzâia cu idei, însă se puse de-a crucișul felului ei de a fi și își ocupă mintea cu noi preocupări chiar și după ce le descâlcise. În

noaptea de față, spre exemplu, era trează ștergând de praf un conector al interfeței unui percutor de rezervă. Nu era o muncă vitală. Nici măcar nu era una necesară. Dar era ceva ce trebuia să facă.

Dr Chef îi dăduse câteva picături care să o ajute să adoarmă, însă ei nu-i plăceau. O făceau să se simtă amețită, dimineața, și, pe lângă asta, nu voia să fie genul de persoană care are nevoie de picături. Nu, în ciuda durerii ca de ciocan care îi străbătea întreg corpul, urma să facă asta fără niciun strop de picături. Cumva, descoperise o modalitate prin care să se mintă în timp ce stătea în pat, fără ca gândurile ei să alunece înapoi la cala de marfă, la armele îndreptate spre chipu-i și la Ashby sângerând în poala ei. Nu trecuse o singură noapte fără să stea întinsă și să se întrebe dacă nu cumva și o altă navă se va strecura peste ei în timp ce dormea. Își imagina akarakieni luându-i cu asalt camera, cu armele și vocile lor cotcodăcite. Se imagina trezindu-se cu o pușcă îndreptată spre ea, sau chiar nemaitrezindu-se deloc. Își reamintea felul în care porțile calei se despărțiseră cu zgomot în timp ce erau forțate. Își reamintea acel fir subțire de roșu care începuse să curgă din gura lui Ashby atunci când akarakianul l-a pocnit cu patul armei. Într-una din nopți, va fi găsit o modalitate de a nu-și mai reaminti. Dar, pe moment, erau o mulțime de interfețe care necesitau curățare.

— Hei, Kizzy, spuse Lovey prin vox. Iartă-mă că te deranjez, însă ești singura care e trează.

— Care-i treaba, obrăjori-roșiori?

— Se apropie o navă, cam la o oră distanță.

Cârpa de șters îi scăpă din degete. Of, pe toate Stelele! Akarakienii au revenit. Au făcut cale-ntoarsă. Ia că nu, nu și de data asta, morții mamei voastre! Se va fi ascuns într-un panou din perete, sigilându-se pe dinăuntru, în așa fel încât nimeni să nu-și fi dat seama. S-ar fi târât prin galeriile din perete, ca un șoarece, ducând la capăt sabotaje de guerilă până ce fiecare dintre cretinătățile alea

imbecile ar fi fost moartă. Dacă i-ar fi luat decimale, așa să fie. S-ar fi pitulat în bucătărie din când în când, șterpelind provizii. Putea trăi între pereți. Asta era nava *ei* și... și pe cine paștele mă-sii credea ea că păcălește? Nici într-o mie de standarzi nu avea cum să ducă la capăt un astfel de plan. Erau morți. Complet morți. De ce nu a adus Ashby câteva arme de pe Cricket? Exodian căpos, măcar *una* singură ar fi...

Lovey continuă.

— Ne semnalizează. Este un semnal de urgență AG.

Kizzy răsuflă ușurată. Simți o urmă de vinovăție să știe că se bucura de beleaua altcuiva, dar... na, ce să-i faci? Își sprijini scribul de un mănunchi de cabluri.

— Trece-mi-l pe rețeaua video.

Scribul se aprinse. O femeie aeluoniană se holba la ea. Și, precum toți membrii speciei sale, era *superbă*. Piele argintie, gât suav, ochi blânzi, tot pachetul de minunății feminine. Dintr-o dată, Kizzy deveni foarte conștientă de salopeta murdară pe care o purta, de masa răvășită din spate, de firimituri – fir-ar să fie! avea firimituri pe cămașă și un pixel-pix înfipt în păr și... în fine, ce să-i faci? Cu siguranță femeia aeluoniană mai văzuse și altă dată un tehnician uman. Nu avea cum să îi reproșeze lui Kizzy că aparținea unei profesii soioase. Sau unei specii urâte.

— Bună, ție, spuse Kizzy, scuturându-se. Eu sunt Kizzy Shao. Care e problema voastră?

Abia atunci și-a dat seama ce purta femeia aeluoniană. La prima vedere, domnița era doar exagerat îmbrăcată, însă Kizzy jucase suficiente simulatoare de acțiune ca să recunoască o armură când vedea una – nu în stil grosolan uman, ci una concepută să se contopească în restul costumului ei. Aeluoniana era așezată, dar Kizzy putea vedea capătul unui pistol cu impulsie ițindu-se deasupra centurii. Și chiar acolo, prins de braț – nu era

cumva un generator de scut individual? Părea și nou. Domnița era pusă pe treabă. De genul treabă foarte, foarte serioasă. Ăsta nu era un simplu echipament de protecție. Era *trec la treabă pentru că eu sunt șefa* genul de echipament.

Aeluoniana zâmbi (sau cel puțin ceva asemănător legat-de-expresia-feței).

— Bună, Kizzy. Sunt Căpitanul Gapei Tem Seri. Aș dori să vorbesc cu căpitanul vostru. Se poate?

— Doarme, dar pot să îl trezesc, dacă...

— Nu, nu, spuse femeia. Nu-l deranja. Ești autorizată să permiți andocări neplanificate?

Autorizată să permit andocări neplanificate. Stele, domnița nu glumea!

— Ăăă, păi, da, sigur că da, cred, se bâlbâi Kizzy.

Nu era prea sigură că *andocări neplanificate* fusese un subiect discutat până atunci în mod specific la bordul *Wayfarer*. Dacă o navă e prietenă și are nevoie de ajutor, o ajuți. Simplu ca bună ziua.

Aeluoniana își înclină bărbia. Gestul părea exersat. Cu siguranță știa cum să discute cu umanii.

— Am suferit avarii la sistemul nostru de menținere a vieții. Se pare că cel mai recent transport al nostru conținea o mină cu disrupție întârziată. Nu a pornit decât după ce eram deja în spațiul deschis.

— Uau, rahat! Și sunteți ok?

— Am recurs la reparații de moment și am reușit să ne menținem situația stabilă în ultimele trei zile. Însă ne îndreptăm către spațiul aeluonian și nu sunt sigură că improvizațiile vor rezista o perioadă atât de lungă. Ce avem cu adevărat nevoie este să închidem nucleul pe de-a întregul și să le permitem fixoboților noștri să își facă treaba.

— Și aveți nevoie de un loc în care să pierdeți vremea, între timp. Nu-i bai, avem destul aer să

ajungă la toți. Stai un pic, nu aveți un tehnician?

Obrajii aeluonienei se închiseră într-o culoare gri-verzuie.

— Am întâmpinat niște probleme la ultima noastră oprire. Tehnicianul nostru...

Expiră adânc și continuă:

— ...nu a supraviețuit. Încă... încă nu am avut ocazia să angajez unul nou.

— Stele... Îmi pare tare rău.

Ok, cu ce se ocupa domnișoara dacă implica mine cu disrupție și genul de „probleme“ care se finalizează cu tehnicieni morți?

Aeluoniana nu detalie mai departe.

— În orice caz, dacă am putea veni la bord, doar cât boții noștri își fac treaba...

— De ce nu ne lași pe noi s-o facem? Eu sunt tehni-mec'a p-aici, iar tehni-comp'u nostru poate să-și bage nasul prin sistemul de menținere a vieții. Suntem mai pricepuți decât niște boți, și, în funcție de pagube, s-ar putea să nu fie nevoie să opriți sistemele voastre.

Femeia reflectă la propunere.

— Ești familiară cu tehnologia aeluoniană?

— Ăăă, păi, nu la modul *practic*. Însă tehnologiile sunt tehnologii. Putem arunca o privire, cel puțin. Promit că nu ating nimic dacă nu știu la ce folosește.

— În măsura în care nu e un deranj, atunci da, aș aprecia orice ajutor pe care ni-l puteți oferi.

— Excelent. Da, cu siguranță.

— Nava noastră se află la mai puțin de o oră de a voastră, dar am putea scurta la jumătate dacă ne-am întâlni la mijloc.

— Absolut. Nicio problemă.

Chipul aeluonienei se însenină.

— Minunat.

Lumina care atârna deasupra se reflecta în solzii ei, ca razele soarelui pe un val. De ce tot ce făceau aeluonienii era atât de frumos?

— Am un echipaj de șase... adică... de cinci, plus doi soldați.

Rahat Stelar! Un comando aeluonian. Jenks o să facă pe el.

— Ne vom strădui pe cât putem să nu vă deranjăm.

— Ah, stați fără griji, spuse Kizzy. Sunt sigură că lui Dr Chef i-ar plăcea la nebunie să vă hrănească. El e bucătarul nostru.

Uau, ce stupid suna asta. Măcar o dată în viața ei, de ce nu reușea să dea ceva mișto prin gura aia strâmbă a ei?

— Da, știu. Căpitanul vostru și cu mine ne cunoaștem, în fapt. Dar, da, mulțumesc, Kizzy. Nu știu ce ne-am fi făcut dacă nu v-am fi întâlnit pe voi.

Cum de știe ea pe... Gândul i se frânse cu un bufnet. Bucățile se aranjară cap la cap.

— Ăăă, da, suntem... ăăă... fericiți să ajutăm. Hei, iartă-mă, cum ziceai că e numele tău?

— Gapei Tem Seri. Ai nevoie să îți trimit fișierul meu de ID...?

— Nu, nu-i asta... adică... eu doar... Tu ești Pei?

Aeluoniana făcu o pauză și privi scurt peste umăr.

— Da, spuse ea.

Vocea trecută prin translant devenise joasă, secretoasă.

— Este un apelativ pe care permit să-l folosească prietenii mei, Ashby inclusiv.

Kizzy rânji atât de tare, încât era aproape sigură că i se va crăpa fața. Domnița asta – această înnebunitor de frumoasă eroină-mortală care purta pistoale cu impulsie și spunea lucruri precum *mine cu disrupție* fără să glumească o iotă – ea era Pei. Ashby nu doar o cunoștea pe această aeluoniană. Ashby i-o trăgea acestei aeluoniene.

— Căpitane, ăăă... Iartă-mă, nu știu după ce nume să te strig.

Aeluonienii aveau două nume de familie, unul pentru familia propriu-zisă, iar al doilea după locul de unde se trăgeau. Nu era prea convinsă care era care.

— Căpitan Tem este în regulă.

— Atunci, Căpitan Tem, cred că vorbesc în numele căpitanului meu și tot restul nostru când spun că sunteți bineveniți la bord cât de mult doriți voi să stați.

— Îți mulțumesc, Kizzy.

Căpitanul Tem făcu din nou o pauză.

— Nu sunt prea sigură cum să te rog asta...

Kizzy pricepu. Căpitanul Tem era un aeluonian, cu un echipaj aeluonian, cu soldați aeluonieni pe punte, iar ea era pe cale să vină la bordul navei iubitului ei uman. Kizzy se aplecă ușor în față, ștergându-și rânjetul de pe chip.

— Da, cu toții știm cum să fim... politicoși. (*Adică să ne ținem gura-nchisă.*) În special în preajma soldaților.

Căpitanul Tem părea recunoscătoare.

— Mulțumesc, Kizzy. Apreciez asta. Vă vom semnaliza din nou când vom ajunge la coordonate.

— Suna bine. Pe curând.

Fereastra rețelei video se stinse. Kizzy începu să râdă. *Ooo, fratele meu. Ce tare! Ce. Tare!*

— Hei, Lovey, spuse ea către vox. Trezește-l pe Jenks. Și pe Sissix. Am nevoie să vorbesc urgent cu ei, chiar acum.

— Dar pe Ashby?

— Mnea... Vreau să-l trezesc cu mâna mea, ca să pot să-i văd moaca.

— Băgăcioasă.

— Cine spune.

AI-ul râse.

— Chiar crezi că Căpitanul Tem îl va lăsa pe Jenks la bordul navei ei? I-ar plăcea asta foarte mult.

— Lovey, am bănuiala că mica noastră întâlnire va fi grozavă pentru toată lumea.

Creierul lui Ashby nu funcționa cum trebuie. Pentru început, i-au fost furate trei ore de somn de către Kizzy, care a decis să-l trezească meșterind la încuietoarea camerei lui și aprinzând brusc toate luminile. Apoi i-a spus cel mai de neînțeles lucru: Pei venea la bord. *Pei.* Aici. Pe nava asta. Și a vorbit cu *Kizzy*, din toți oamenii de pe lume.

— Ai idee ce i-a spus Kizzy?

Era în baie, terminând cel mai rapid duș din viața lui.

Sissix îi răspunse de partea cealaltă a perdelei de duș. Putea simți amuzamentul din vocea ei. Era sunetul privirii pe care o purtase în toate cele ultime zece minute.

— Nu am nici cea mai vagă idee, spuse ea. Dar nu și-a dat seama la început cu cine vorbește. Cred că reputația ta este intactă.

Ashby opri robinetul, se șterse și se înfășură în jurul taliei. Intră în cameră și apucă un pachet de dentboți din coșul comun. Zări în oglindă o frântură a propriei imagini. *Arăt ca dracu'.* Trase de sigiliul pachetului și presă gelul pe limbă. Aruncă pachetul gol și își presă buzele una de alta. Putea simți gelul răspândindu-se singur de-a lungul gurii, pe măsură ce boții căutau după tartru și bacterii.

Sissix stătea sprijinită de perete, ținând o cană între gheare.

— Ba nu. Și chiar dacă ar fi, mă îndoiesc teribil că i-ar păsa.

— Mhmmhm mm.

— Ce?

Ashby își roti ochii în tavan și lăsă boții să își facă treaba, dorindu-și să lucreze un pic mai repede. După un minut și ceva, gelul se subție, indicând că boții începuseră să se fragmenteze. Scuipă la chiuvetă pasta cu iz vag de mentă și se clăti.

— Am pus că *mie* îmi pasă.

— Știu. Și e foarte drăguț că e așa.

Își puse mâinile pe marginea chiuvetei și se uită în oglindă. Ochii aveau o tentă roșiatică, iar părul văzuse zile mai bune. Oftă.

— Nu vreau să îi încurc treburile.

Sissix se apropie și îi pusă o mână pe claviculă.

— Nu vrei. Și la fel nu vrem nici noi, restul. Fără glume, fără aluzii cu subînțeles. Știm cât de serioasă e chestia. Asta e ultima pereche de pantaloni neșifonați pe care i-am mai găsit, zise ea arătând spre pachetul de haine care se odihnea la capătul patului. Și l-am rugat pe Dr Chef să îți facă o porție din lichidul ăsta oribil, mai zise înmânându-i o cană.

Mirosul îi lovise nările chiar înainte să îi pună cana în față. Cafea.

— Ești cea mai bună.

Sorbi o gură mică pe vârful buzelor. Neagră, amară, tare. Deja se simțea mai bine.

Sissix îl bătu ușor pe umăr.

— Haide. Pune-ți pantalonii. Vreau să o întâlnesc pe femeia care are privilegiul să îi dea jos.

Ceva mai târziu, el stătea în fața trapei de etanșeizare, înconjurat de auto-intitulatul comitet de primire: Sissix, Dr Chef și tehnicienii. Cofeina, adrenalina și nevoia de somn se luptau pentru supremație, gonindu-se una pe alta în jurul cozii, ca o haită de câini. Se simțea ca dracu'.

— Deci, Ashby, spuse Jenks, ai de gând să ne povestești cum v-ați întâlnit voi doi?

Ashby oftă.

— Nu chiar acum.

Jenks rânji. Făcuse asta destul de mult în dimineața aceea.

— Am răbdare.

Își scoase din buzunar tabachera cu trestie roșie.

Dr Chef îl înghionti.

— Fără fum de trestie. Aeluonienii sunt adesea alergici.

Jenks închise cutiuța de metal.

— Alergic pe bune, nu? Nu de tipul Corbin alergic.

Dr Chef lăsă să îi scape un acord de râsete percutante.

— Alergic pe bune.

— Nava aeluoniană își extinde acum brațul de andocare, anunță Lovey, iar Ashby putu auzi sunetul metalic al alipirii de carenă. Trapa lor este deschisă. Inițiez protocolul de decontaminare.

Ashby putu auzi pași de dincolo de ușa izolată. *Of, pe toate Stelele, ea e aici. Ea e aici chiar în clipa asta*.

Răsuflă adânc.

— Nervos? își frecă Sissix obrazul de umărul lui.

— De ce zici asta?

Sissix își odihni bărbia de gâtul lui și îl strânse de braț. Gura lui Ashby tresări. Știa că era un gest prietenos, de încurajare, iar Pei probabil că știa suficiente despre aandriskieni ca să își dea seama de adevărata intenție a lui Sissix, însă ceva din creierul lui uman se împotrivea ideii ca Pei să intre și să vadă o altă femeie atârnată de umărul lui. Șopti:

— Sis, iartă-mă, dar ai putea să.. adică...

— Hmm? îi cercetă ea privirea, confuză. Ahhh! Da, da, gata.

Se mută un pas mai la o parte, cu mâinile împreunate la spate. Nu mai scoase nicio altă vorbă, și totuși Ashby îi observă chicotitul înfundat.

— Ashby, ceva este ciudat aici, spuse Lovey.

— Ce-i? Niște bacterii, ceva?

— Nu, nu contaminanți, nu sunt sigură ce anume. Emblemele lor au trecut cu succes de scanare, dar ar fi trebuit să fie și doi soldați

împreună cu ei. Tot ce primesc sunt informații ale emblemelor unor civili.

— Probabil că sunt sub acoperire, zise Ashby. E în regulă să îi lași să treacă, Lovey. Am încredere în ei.

— Ce tare! șușoti Jenks către Kizzy.

Amândoi se prosteau ca doi copii. *Stele și foc! Voi doi, potoliți-vă!*

Trapa glisă. Antreul era plin de oameni, însă el avea ochi pentru unul singur. Era foarte, foarte treaz, acum.

Pei înaintă prima.

— Am permisiunea de a urca la bord, căpitane? spuse ea, privindu-i adânc.

Aerul păru să crape în jurul lor. Ea trebuia să-și joace rolul de căpitan, însă vedea că ar fi vrut să spună mult mai multe.

El făcu un gest scurt din cap. Se înțeleseră, tăcut.

— Părăsiți vidul și treceți pragul casei noastre.

Era o expresie exodiană, una folosită la întâmpinarea călătorilor nou-veniți.

— Mă bucur să te revăd, continuă el, întinzând mâna.

Era o glumă pe care niciunul dintre membrii echipajului nu ar fi putut să o înțeleagă. Era conștient că aeluonienii își presau palmele una de alta ca semn de întâmpinare, dar nu știuse asta prima dată când o întâlnise pe Pei, și, reciproc, ea nu știuse ce să facă cu mâna pe care i-o întinsese.

— Mă bucur și eu să te revăd, prieten vechi.

Ea îi strânse mâna, marcând gestul cu nimic altceva decât un fluturat din gene. Dumnezeule, ce se mai pricepea. Dacă nu ar fi înțeles nevoia pentru discreție, ar fi fost ofensat de nonșalanța ei.

Se făcură prezentările. Pei strânse mâna tehnicienilor, își presă palmele cu Sissix (bineînțeles că Sissix știa cum ar fi trebuit să reacționeze) și râse alături de Dr Chef în

încercarea de a ghici care era mâna potrivită. Ashby trecu pe la fiecare dintre membrii echipajului ei, pretinzând că nu le cunoaște deja numele, dispozițiile și istoriile personale. Știa că doi dintre ei, Sula și Oxlen, erau la curent cu relația lui Pei. Genele lor fluturară în semn de recunoaștere, atunci când ajunseră față-n față. Din ce știa, erau singurii aeluonieni din galaxie care erau la curent cu starea asta de fapt. Și avea de gând să facă pe dracu' în patru ca să păstreze lucrurile așa.

Cei doi soldați, deși îmbrăcați în haine civile, erau ușor de distins. În primul rând, erau mai bine înarmați decât ceilalți (ceea ce îl cam neliniștea pe Ashby), iar mușchii le erau tonifiați aproape de perfecțiune. Unul dintre ei, o femelă, avea un implant ocular. Urma unei vechi cicatrici se ivea de sub implant. Masculul era tânăr, însă afișa o prezență de spirit încordată. Ashby se întrebă oare de cât timp se afla în mijlocul războiului și dacă era bucuros de pauza primită odată cu detașarea pe nava de transport.

Ashby aruncă o privire fugară către Pei, care făcea schimb de amabilități cu echipajul lui. Și-o imaginase pe nava asta de foarte multe ori, dar reveriile lui aveau un scenariu ceva mai diferit. Pei ar fi pășit prin trapa de etanșeizare, cu nimic la ea în afara unui rucsac pe spate și un zâmbet pe buze. Și-ar fi pus brațele în jurul taliei ei, prezentând-o. Sissix s-ar fi abținut de la îmbrățișarea legendară. Ar fi mers la Acvariu, acolo unde toți oamenii lui favoriți din lumea asta ar fi stat să se cunoască unul pe altul în timpul uneia dintre cinele festive ale lui Dr Chef. Ar fi băut mek și ar fi râs, tolăniți confortabil în grădină. O îmbinare firească a celor două jumătăți de viață ale sale. Dar iată că aici, la trapa de etanșeizare, separația era clară. Militari și civili. Aeluonieni și rase mixte într-un mare ghiveci. Tehnologie militară de ultimă generație și ce-au-găsit-și-ei. Dar, chiar și așa, tot se afla pe

nava lui, discutând cu echipajul lui. Granițele dintre viețile lor se încețoșaseră. O putea simți trăgându-l peste hotar.

— Nu-mi vine să cred cât de norocoși am fost să dăm peste voi, aici, spuse Pei. Sper că nu vă suntem un inconvenient.

— Stați cât aveți nevoie. *(Sau stați, și punct.)* Am înțeles că tehnicienii noștri s-au oferit voluntari pentru a încerca să efectueze reparații.

— Suntem gata de treabă, spuse Kizzy, cu mâinile pe geanta cu scule. Doar să ne arătați în ce direcție s-o luăm.

— Oxlen vă va însoți, spuse Pei.

— Nu-s tehnician, zise Oxlen, pilotul lui Pei, un mascul înalt cu ochi deschiși la culoare. Însă vă pot prezenta aspectele de bază.

Femeia soldat – Tak, dacă își aducea bine aminte Ashby – vorbi:

— Dacă permiteți, mi-aș dori să avem acces la scanerele și comunicatorul vostru. Mă îndoiesc să ne întâlnim cu inamici în zona asta, dar, ținând cont de cele petrecute la bordul navei noastre, nu putem fi niciodată prea precauți.

— Sissix te poate însoți în cabina de control, spuse Ashby. Asta dacă ai dori cumva acces manual la nucleul AI-ului nostru.

Din colțul pleoapelor, putea vedea cum Jenks înlemni la o asemenea sugestie. *Relaxează-te, Jenks, nu o s-o strice.*

— Cabina de control este în regulă, zise Tak.

Încuviință către Sissix, care o conduse pe hol în jos. Ashby nu și-ar fi putut imagina vreodată o pereche mai ciudată: aeluoniana înarmată, cu un ochi lipsă, și aandriaskiana în pantaloni joși și cu o pereche proaspătă de spirale pictate pe ghearele ei.

— Cât despre noi, restul, spuse Pei, mă tem că tot ce putem face e să așteptăm.

— Oho, nu cred că ăsta ar fi un lucru prea rău, zise Dr Chef. Tocmai e timpul să mă apuc să pregătesc micu' dejun. Deși, vă avertizez de pe

acum, rețetele mele nu sunt gândite cu predilecție pentru aeluonieni. S-ar putea să fie cel mai dezastruos mic dejun pe care l-ați servit vreodată.

Soldatul bărbat râse.

— Înseamnă că nu ai avut parte de prea multe rații de campanie.

— Ai fi surprins, își pufăi Dr Chef obrajii.

Ashby zâmbi. Puține lucruri îl făceau mai fericit pe Dr Chef decât să hrănească oameni lihniți.

— Hai cu mine, să aruncăm o privire prin stazie, să vedem ce v-ar face cu ochiul.

— Spune-mi, te rog, că ai niște mek adevărat la bord, interveni unul dintre colegii lui Pei.

Avea pe după umăr o armă care ar fi făcut pe Urs și Nib să crape de invidie. Chiar era nevoie să poarte arme aici?

— O grămadă de mek, spuse Kizzy. Butoaie-ntregi, dacă mă-nțelegi.

— O, Stele! O veste minunată. Dacă mai trebuie să beau încă o ceașcă de pre-ambalată, o să-mi vină rău.

— O singură ceașcă de om, atât, preciză Pei. N-am chef să mă reîntorc pe nava mea cu un echipaj cu ochi tulburi.

— Haideți, haideți cu toții, spuse Dr Chef, luând-o înainte pe două membre. N-o să vă las să plecați înfometați.

Aeluonienii rămași îl urmară nerăbdători.

— Să-mi păstrați și mie o bucățică, strigă Oxlen în urma lor, în timp ce le arătă tehnicienilor drumul înapoi prin trapă.

Kizzy aruncă o ultimă privire către Pei și își dansă genele către Ashby, care își dădu ochii peste cap și o ușui cu un fluturat de mână. Ea o luă la pas, chicotind.

Așteptară până ce holul deveni tăcut. Chiar și atunci, Ashby nu era prea sigur ce să spună. Își dorea să o sărute, să o strângă în brațe, să fugă în

camera lui și să o lase să-i smulgă hainele de pe el. Cumva, se abținu.

— Deci. Neașteptat.

Ea se zgâia la el. Cea de-a doua pereche de gene i se închiseră. Obrajii căpătară o culoare neplăcută de galben.

— Avem în carenă o gaură de la explozie.

— Mereu spui cele mai romantice vorbe.

— Ashby, îl privi ea aspru. Ai zis în ultimul tău mesaj că ați fost acostați și că ai pierdut provizii. Nu ai menționat nimic despre arme. A fost cineva rănit?

— Nu.

Făcu o pauză.

— Doar eu. Dar sunt bine.

Obrajii ei răbufniră în culori exasperant de intense.

— Și nu ai zis nimic?

— Pentru că nu am vrut să te îngrijorezi.

Ea își îndreptă spatele.

— Se pare că am făcut schimb de roluri.

— Cu greu aș zice. Cine e cel care apare la pragul casei mele amintind de *mine cu disrupție*?

— A fost doar una singură și nu a rănit pe nimeni. Se pare că cineva de la docurile de încărcare a avut o... o opinie diferită despre război.

Ashby clătină din cap.

— Roskienii atacă în zona coloniilor de graniță. Cum de...

— Știu, știu. Oamenii sunt nebuni, pufni ea. Și că tot veni vorba, cu cât mai mult aflu noi detalii despre situația cu toremienii, cu atât nu îmi place mai mult.

— Nu ai fost de acord încă de la început.

— Ashby, ascultă-mă. Am întâlnit pe căpitanul unei nave de gaură de ac, tocmai transferase niște diplomați către acolo. Toremienii sunt... ciudați.

— Sunt o specie diferită. Cu toții ne suntem ciudați unii altora. Și tu îmi pari ciudată, uneori.

— Nu, mă refer că periculos de ciudat. Incomprehensibil de ciudați. Ea a spus că nu înțelege deloc de ce AG a parafat o alianță cu ei. Diplomații tot aminteau cât de greu era să comunice cu ei. Nu era o problemă de limbaj, ci faptul că toremienii *gândesc* diferit. Încearcă cu toții să gândească exact același lucru în exact același fel, ceea ce e suficient de nebunesc în sine, dar totul se duce dracului dacă nu reușesc să găsească un consens. Căpitanul acela mi-a zis că acum câțiva standarzi, când AG în sfârșit a reușit să pună un picior dincolo de prag, câțiva toremieni s-au sfâșiat între ei – adică la propriu, Ashby, în timpul unei conferințe – pentru că nu puteau cădea de acord dacă harmagienii sunt sau nu sapienți.

— Sunt sigur că și-au dat seama de asta până acum.

— Se prea poate. Tot ce știu e că ea a auzit de situații repetate în care un delegat toremian nu a fost în concordanță cu părerea superiorilor în timpul unei întâlniri, după care nu s-a mai știut nimic de respectivul. Detestă să se ducă până acolo. A spus că i se face frică de fiecare dată când o navă de-a lor se apropie. Nu are încredere în ei. Și nici eu nu am.

— Nu i-ai întâlnit niciodată. Pei, nu ne-ar trimite tocmai către Miez dacă nu ar fi convinși că ne pot ține în siguranță. O să fim bine, nu te mai îngrijora.

Obrajii ei se aprinseră într-un purpuriu pal, de frustrare.

— Nici măcar nu reușesc să mențin siguranța propriului mei echipaj. Cum aș putea să nu mă îngrijorez de tine?

El privi de-a lungul coridorului, doar ca să se asigure. Îi luă mâna într-a lui.

— Kizzy a spus că ați pierdut pe cineva.

Ea își închise ochii.

— Saery.

Îi strânse puternic mâna, luptându-se cu dorința de a o lua în brațe.

— Pe toate Stelele, Pei, îmi pare atât de rău.

— A fost inutil, Ashby, atât de al dracului de inutil. A fost atacată pe o alee în timp ce eram în Dresk. I-au tăiat emblema și i-au furat echipamentele pe care le ridicase în ziua aceea. Dacă nu ar fi fost singură...

— Hei, zise el luându-i obrajii între palme. *(La naiba cu toate.)* Hei, nu o face.

Ea își apăsă obrazul în palma lui preț de o clipă, după care se retrase, cu genele clipindu-i către coridor.

— Mi-a fost atât de dor de tine... Astea ultime decimale... am vrut să îți scriu, dar...

— Știu, spuse el, zâmbind. Hai. O să-ți arăt nava mea și o să vorbim. Prezentarea navei este o activitate respectabilă, nu?

O scurtă sclipire de verde amuzat îi coloră pomeții.

— Cam da.

— Și totuși, ce le-ai spus mai exact? Despre mine și tine?

— Că ne-am cunoscut la Port Coriol, imediat ce mi-am cumpărat propria navă. Te-am întâlnit după o tură de aprovizionare, iar uneori ne mai vedem la un pahar atunci când suntem în același doc.

— Aha. Adevărul.

— Păi, partea cea mai inocentă a lui, măcar. Ca să fiu sinceră, m-am simțit un pic straniu, zise, iar pomeții se făcură galbeni. M-am obișnuit să mint despre tine.

— Îmi pare că ar fi trebuit să îmi las pantofii la intrare, zise Jenks către Kizzy în timp ce o urmau pe Oxlen prin coridoarele fregatei aeluoniene.

Kizzy căzu de acord. Mai văzuse la docuri nave aeluoniene și poze pe Rețea cu felul în care arată pe dinăuntru, însă a fi aici, într-una din ele...

era ca și cum se plimba printr-un obiect de artă. Pereții gri pal erau imaculați, niciun șurub sau panou la vedere. Nu putea zări nicio poziție individuală de iluminat, doar benzi continue de lumină blândă emanând din tavanul curbat. Nicio ramă de fereastră, niciun filtru de aer vizibil. Era o navă la fel de netedă și unitară precum o piatră. Și tăcută, de asemenea. Deși aeluonienii își oferiseră o modalitate de a procesa limbajul verbal și auditiv, nu aveau nevoie de aceste abilități decât pentru a comunica cu alte specii. În cadrul propriilor nave, nu aveau la ce folosi sunetul. Nu erau pe nicăieri vox-uri sau claxoane sau pupitre care să bipăie ori să țârâie. Chiar și sunetele sistemelor de menținere a vieții erau atât de tăcute, încât Kizzy abia le putea distinge (deși se îndoia că liniștea era proiectată cu intenție; mai degrabă erau doar extrem de bine concepute). Absența sunetelor făcea ca nava să pară și mai mult pustie, ca un templu construit în onoarea unui zeu al mecanicii. Bocancii grei și butucănoși ai ei și ai lui Jenks și centurile cu unelte zăngănitoare de la brâu păreau intruzive. Se bucura că avusese timp să se schimbe într-un costum de lucru ceva mai curățel.

— Menținerea vieții e aici, spuse Oxlen, care își puse o palmă pe perete, o porțiune a lui imediat topindu-se într-o deschizătură.

Pe măsură ce Kizzy trecu prin deschizătură, văzu cadrul din jur, marginile predefinite ale ușii, solide precum cel mai gros plexi posibil.

— Ce e chestia asta? întrebă Kizzy, trecându-și degetele peste textura peretelui.

Rece și ferm, dar putea simți și o anume pliabilitate în ea.

— Un fel de polimer excitabil la presiune? încercă ea să ghicească.

— Da. Este menținută de un schelet electrostatic, care răspunde la semnalele bioelectrice din pielea noastră.

— Uau! zise Kizzy sprijinindu-se de perete și privind cu coada ochiului. Din ce e făcut?

— Asta e... dincolo de aria mea de expertiză. Sunt sigur că ai putea căuta pe Rețea.

Pășiră într-o cameră plină cu o încâlceală de echipamente. Cu mult, *mult* mai arătoase decât chestiile pe care le folosea Kizzy, și totuși recognoscibile. Oxlen arătă înspre un aparat mare, inima centrului de circuite ale tubulaturilor și conductelor.

— Ăsta e...

— Regulatorul vostru atmosferic, îl completă Kizzy, punându-și mâinile la șold și încuviințând din cap în timp ce îl inspecta. Arată al naibii de asemănător cu al nostru.

— Doar că e și mai al naibii de arătos, spuse Jenks. Aruncă un ochi la stabilizatorii ăștia.

— Uau, exclamă din nou Kizzy. Uite la sutura de etanșeizare. Grozav. Grozav, grozav, grozav.

Se întoarse către Oxlen și întrebă:

— Unde a fost mina?

— Colțul sus stânga. Îndesată pe după... pe după lampa aia cu bumbul mic pe ea, făcu Oxlen un gest vag.

Kizzy se cocoță pe o latură a regulatorului, menținându-și restul greutății pe conductele cele mai robuste. În spatele releului – lampa cu bumbul mic pe ea – se afla o zonă de metal contorsionat, rezultatul final al fioroasei energii dezlănțuite. Își scoase lentilele de lucru de la centură și le trecu peste cap. Cercetă prin sticla de amplificare pe măsură ce depărta resturile de metal și privea înăuntru.

— Vai, toate nodurile de aici sunt prăjite, conchise ea. Releurile filtrelor sunt în zece feluri de futute. Fixoboții voștri le-au peticit destul de bine, însă asta are nevoie de mai mult decât... Rahat Stelar! Ia te uită. Uau!

Își ridică lentilele, își puse mănușile și cotrobăi prin gaură.

— Ce-i? întrebă Jenks.

Kizzy se suci, trecându-și degetele ei protejate de-a lungul mașinăriei deformate.

— Întregul arbore al regulatorului e fărâmițat. Urâtă treabă.

— Să mă duc să iau niște foi de umplere?

— Dap, și ia și uneltele tale mici, dacă tot ești pe drum. Aici avem un întreg panou cu circuite care vor trebui retrasate. Și, Jenks, niște ronțăieli, o să avem nevoie de o tonă de ronțăieli pentru asta.

Își frecă pleoapa stângă, alungând somnolența. Își începuse ziua fără să doarmă deloc, însă nu era ceva nou pentru ea. Avea un întreg termos cu „ceai fericit“ prins de centură și un pachet de stimulatoare în buzunar, pentru cazul în care lucrurile o cereau cu înverșunare.

— Așadar, îl poți repara? spuse Oxlen.

— O, da! răspunse Kizzy, uitându-se în ochii lui Oxlen și ducându-și mâna în dreptul inimii. Crede-mă când îți zic că nimic pe lumea asta n-aș prefera în schimb să fac în loc de a repara chestia asta.

Rosemary stătea suspendată pe o stivă de lădițe goale de legume, ronțăind rondele condimentate. Sissix era cu ea, aplecată deasupra uneia dintre cuvele de crescătorie a gândacilor. Draperia care separa camera de depozitare de bucătărie era trasă, dar nu de tot. Gândacii foșneau. Era un loc potrivit pentru o bârfă mică.

— Sunt atât de atrăgători, spuse Rosemary, privindu-i pe aeluonienii fericiți așezați în jurul mesei. Mi-aș dori și eu să am solzi ca ei.

— Asta o zici tu, spuse Sissix. Fii fericită că ai piele care nu cade toată dintr-o singură mișcare.

— Aeluonienii năpârlesc?

— Nu. Ai dracului.

Luă câteva rondele din castronul aflat în brațele lui Rosemary.

— Tu ce crezi de ei? Știu că atractivitatea este ceva relativ.

— E adevărat, însă aeluonienii sunt excepția universală. Sunt prostesc de atractivi.

Sissix ronțăi rondelele.

— Harmagienii probabil că nu sunt de acord.

— Harmagienii nu au un cuvânt de spus în chestiunea de față.

— De ce?

— Pentru că ei nu au niciun pic de oase și sunt acoperiți de mâzgă.

Rosemary chicoti.

— Nu e vina lor.

— Și totuși e adevărat, rânji Sissix. Uită-te la ei, și arătă spre aeluonieni. Uită-te la felul în care se mișcă. Chiar și lucrurile insignifiante. Ca ăsta, uită-te la felul în care ea a ridicat ceașca. Nu se mișcă. Dansează.

Mai luă o mână de rondele și continuă:

— Mă fac să mă simt ca... ah, cum se cheamă reptilele alea mari și urâte de le-aveți voi pe Terra? Alea dispărute?

— Ăăă... încercă Rosemary să își răscolească creierul. Nu știu. Iguane?

— Nu știu ce-s alea. Nu mă refer la lucruri pierdute în Colaps. Mă refer la reptilele alea antice, de acum milioane de ani.

— Dinozauri.

— Da!

Sissix se cocoșă, împreunându-și brațele și schimbându-și unghiul picioarelor ei încovoiate. Sări prin cămară, balansându-și grosolan echilibrul dintr-o parte în alta.

— Tu nu ești un dinozaur, se împotrivi Rosemary.

— N-ai de unde să știi. Nu erai pe-acolo. Poate că unii au construit niște nave și au plecat.

Rosemary o scrută pe Sissix din cap până în picioare. Solzi verzui șlefuiți. Pene festive. Spirale pictate cu îndemânare în jurul ghearelor. Felul în care pantalonii ei atârnau imediat sub șoldurile ei ciudate. Chiar și când pălăvrăgea din mijlocul unor

lăzi prăpădite și gândaci gălăgioși, tot era fermecătoare.

— Ești prea drăguță ca să fii un dinozaur, spuse ea.

Își simți obrajii înroșindu-i-se în timp ce-o spunea. Spera că nu se văzuse.

— Asta da ușurare, zise Sissix, îndreptându-și spatele. Nu au avut parte de cel mai mare noroc, din ce-mi aduc eu aminte. Ce-a fost? O explozie de raze gama?

— Un impact astronomic.

— Păcat. Galaxia ar fi avut ce face cu câteva reptile în plus.

— Ca să fiu corectă, totuși, moartea lor a făcut loc pentru noi, ciudățeniile blănoase.

Sissix izbucni în râs și o strânse amical pe Rosemary de umăr.

— Iar eu sunt atașată de voi, creaturile blănoase.

Rosemary zâmbi și se ridică în picioare.

— Vrei niște ferment? spuse ea, îndreptându-se către frigider.

— Da, te rog. Rondelele astea și-au cam făcut efectul.

Sissix privi aeluonienii în timp ce Rosemary căuta băuturile.

— Am auzit că e foarte înfricoșător să îi întâlnești pe câmpul de luptă. Niciun țipăt sau vreun alt zgomot. Doar o mână de oameni tăcuți care vin să te omoare.

— Îh, spuse Rosemary, dându-i lui Sissix o sticlă înghețată de ferment de pepene verde. Asta-i horror.

— Ai auzit vreodată de bătălia de la Tkrit? o întrebă Sissix, privind gâtul lung al sticlei. Cred că am nevoie de o cană mai prietenoasă cu aandriskienii.

— Ah, da, iartă-mă, spuse Rosemary.

Păși spre intrare și deschise un bufet de afară, căutând ceva care să poată fi folosit la băut de

către o persoană fără buze. Din colțul îndepărtat al bucătăriei, apăru Corbin, de pe după o tejghea. Îi dădu cea mai scurtă ocheadă posibilă în timp ce își turna o cană de cafea din decantorul comun. Sissix nu îl băgă în seamă, dar Rosemary putu vedea cum penele se înfoiară o idee, doar.

— Ce e bătălia de la Tkrit?

— Dispute teritoriale de dinainte de AG, pe vremea când cu toții înhățam planete locuibile cât de repede puteam. Una din puținele dăți când aeluonienii și aandriskienii s-au ciocnit. Doar o ceartă, mai degrabă. Nu am fost niciodată formal în război. Povestea spune că, într-o noapte târzie, trei grupuri de soldați aeluonieni s-au furișat în baza de la Tkrit. Tăcere ca de mormânt, cum ziceam, și venind din toate părțile.

— Și ce au făcut aandriskienii? întrebă Rosemary, înmânându-i lui Sissix o cană.

Sissix rânji.

— Și-au stins toate luminile. Aeluonienii nu pot vedea în infraroșu.

Rosemary își imagină cum ar fi ea într-o clădire complet întunecată, plină cu soldați muți, înșfăcată de gheare nevăzute din mijlocul beznei. Se cutremură.

— Că tot veni vorba de aeluonieni, spuse Sissix, mor să aflu unde e căpitanul nostru.

Se întoarse către vox.

— Hei, Lovey.

— Ba nu, spuse Lovey.

Sissix și Rosemary schimbară priviri amuzate.

— Ba nu? spuse Sissix.

— M-ai auzit. În niciun caz.

— Te rog? Nu trebuie să și vezi ceva din ce fac, doar să îmi spui unde...

— O, nu! Se pare că am o problemă cu... un... circuit. Nu mai pot să vorbesc cu voi.

Vox-ul se opri.

Rosemary și Sissix izbucniră în râs, însă distracția se sparse când Corbin se apropie de camera de depozitare.

— Știți când se întorc înapoi Kizzy și Jenks? adresă el întrebarea direct lui Rosemary. Au plecat de cinci ore.

— Îmi pare rău, dar nu știu, zise Rosemary.

— Nici măcar estimativ?

— Chiar nu am nici cea mai vagă idee.

Corbin pufni țâfnos.

— Mixerul pe care l-au înlocuit ultimul decimal s-a blocat din nou, iar senzorii nu răspund. Am o cuvă pe cale să se prăpădească.

Rosemary dădu să comenteze că e o navă aeluoniană pe cale *să rămână fără aer*, dar dacă Sissix își putea mușca limba, la fel putea și ea.

— Dacă îi văd înaintea ta, o să îi îndrum spre tine.

— Aș aprecia.

Înclină scurt din bărbie și plecă.

Rosemary se întoarse către Sissix, care contempla ceva la cana ei.

— Care-i baiul?

Sissix inspiră puternic, ca și cum revenea la suprafață după ce se adâncise într-un gând profund.

— Eh, nimic, doar exploram ideea de a le spune aeluonienilor că Corbin e un spion roskian.

Rosemary pufni în râs.

— Sunt convinsă că își tratează prizonierii cu cea mai mare delicatețe.

— Vezi, asta e problema. Nu-s deloc sigură că o navă civilă ca a lor are facilități de transportare a spionilor capturați. Însă presupun că ar pune la treabă trapa de etanșeizare externă, mai zise, sorbind din cană.

Șurubelnița căzu din mâna lui Kizzy și se lovi cu zgomot undeva în spatele regulatorului.

— Ups.

Coborî printre furtunuri, făcându-și loc între perete și mașinărie.

— Vrei s-o iau eu? întrebă Jenks.

— Neah, e destul loc.

Kizzy sări la podea și începu să vâneze scula pribeagă. După câțiva pași înainte, se opri. Ceva nu era în regulă. Se întoarse și privi spre perete. Era o trapă acolo, dar nu se îmbina complet cu textura dimprejur. Sutura din jurul ei sclipea, ca și cum cineva activa și dezactiva ușa mai repede decât se putea ea deschide.

— Hei, Oxlen, strigă Kizzy.

— Da.

— E vreun panou de serviciu aici în spate?

— Cred că da. De ce?

— Se pare că nu funcționează cum trebuie.

Kizzy cugetă la felul în care ar trebui să funcționeze pereții.

— Ar putea ceva să interfereze cu țesătura structurii? Un circuit rablagit sau ceva de genul? Orice ar emite un semnal?

— Bănuiesc că da. Nu știu prea bine. Crezi că mina a avariat ușa?

Kizzy privi înapoi la regulator. Releul cablurilor era mult deasupra. Clătină din cap.

— Mă îndoiesc. Nimic din ce e aici jos nu a mai fost avariat.

Kizzy apăsă cu mâna pe panou. Simți polimerii de sub degete lichefiindu-se – deși ăsta nu era cuvântul cel mai potrivit, pentru că peretele nu se umezise. Doar... fluidizase. Kizzy râse scurt.

— Mișto!

Panoul se topi. Rama zvâcni și se balansă, dar rămase pe loc. Își băgă capul în perete și aprinse cele două mici lămpi atașate lentilelor ei.

Peretele cuprindea conducte de alimentare, tuburi de combustibil și linii de evacuare – tot ce te-ai aștepta să vezi în peretele unei nave. Păși înăuntru. Era o alee îngustă de acces, suficient de largă pentru o tehni-mec’ă singură. Aleea ducea în

sus, pierzându-se în zonele întunecate ale măruntaielor navei. Se benoclă în jur, căutând vreun circuit care să scoată flame sau vreun tub care să se scurgă.

O mică sclipire de lumină galbenă îi atrase atenția. Doar un pic mai sus de capul ei, ușor de ajuns cu brațul, un obiect ciudat atârna de un mănunchi de tuburi de combustibil. Plat, negru și rotunjit. Ca o meduză metalică, cu tentaculele strânse. Era evident că era de o altă natură decât tehnologia din jur, însă Kizzy nu reuși să își dea seama cum, mai exact.

— Ce naiba mai e și... murmură ea.

Se întinse către obiect. Dar, chiar înainte ca degetele ei să îl atingă, îngheță. O altă sclipire îi apăru în colțul ochilor. Își întinse și gâtul în sus, ca să urmeze aleea. Un alt obiect identic se afla la câțiva pași de primul. Apoi încă unul. Și încă unul.

Își stinse lămpile. Aliniate într-o linie dreaptă, dispărând în beznă, un rând de luminițe gălbui sclipeau ritmic.

Cu o groază crescândă, realiză ce vedea.

Kizzy se aruncă înapoi de perete, ca friptă. *Fugi*, se gândi. *Fugi*. Dar nu fugi. Se holbă.

— Kizzy? o strigă Jenks. Ești ok acolo?

Înghiți cu greu, încercând să readucă saliva în gură.

— Mine, spuse ea.

— Ce-ai zis?

— Mine, spuse mai tare. Peretele. Întreg nenorocitul de perete. E plin de mine.

Și unele mari, nu glumă. Mai devreme, găsise o bucată din carcasa celei care terminase regulatorul de atmosferă. Cu totul, probabil că ar fi fost de mărimea degetului ei mic. Astea de aici erau de mărimea unui braț întins. Chestii atât de mari nu erau gândite ca să dea gata un sistem izolat. Chestii atât de mari erau menite să facă *boom*.

Înapoi în cameră, Jenks și Oxlen făceau o grămadă de gălăgie, vorbind unul peste altul, încercând să ia legătura cu căpitanii respectivi. Însă pentru Kizzy ei păreau îndepărtați. Inima îi bubuia în urechi. Mușchii începuseră să îi tremure. Corpul ei o implora să plece. Dar un gând tăcut își făcea loc prin miezul panicii, ținând-o nemișcată. Cât mai e până ce explodează? Se gândi la asta. Dacă erau gata să explodeze în câteva secunde, să o ia la fugă nu ar fi făcut nicio diferență, nici pentru ea, nici pentru nava cargo, nici pentru *Wayfarer*. Dar dacă mai era ceva timp, chiar și un minut sau două, poate... era ea în stare?

Se uită la nenorocita de meduză metalică de lângă. Exploziv sau nu, era un mecanism. Înțelegea mecanismele. Mașinăriile urmează reguli.

— Oxlen, strigă ea. Cumva vreunul dintre soldații ăia doi se întâmplă să fie specialist în armament?

— Ce? Nu, nu, sunt doar paznici, nu avem pe nimeni care să...

Kizzy îi ignoră restul vorbelor lui Oxlen. Desprinse o pereche de clești de la centură, aprinzându-și la loc lămpile și trăgându-se mai aproape.

— Kizzy, spuse Jenks. Kizzy, trebuie să ieși de acolo!

— Liniște, spuse ea. Dă-mi un minut.

— S-ar putea să nu mai avem un minut, Kizzy, ieși naibii de acolo, acum.

— Dacă nu mai avem nici măcar un minut, atunci nu contează al naibii deloc unde sunt.

— Kizzy, începu și Oxlen.

Kizzy poziționă lentilele de scanare.

— Amândoi, gura. Pot să o fac. Doar... gura.

Undeva foarte departe, putu auzi și mai multe strigăte, împreună cu un zdrăngănit – probabil Jenks care se cățăra printre tubulaturi ca să ajungă la ea. Ignoră și privi prin lentile în inima minei.

Interiorul era material explozibil solid – kendrium, după densitate –, fapt care era o veste a dracului de bună. Pentru început, asta însemna că mecanismul de declanșare era cu puțin în afara minei, deci nu erau surprize înăuntru de care trebuia să își facă griji. Și mai bine, cunoștea kendriumul. Pe vremea adolescenței, fusese pedepsită întreaga vacanță de vară după ce ea și prietenii ei aruncaseră în aer o rablă de schif vechi, cu exact același material. Explozibil ieftin, folosit la săpat în rocă. Îl puteai obține din orice piață de pe lume. Dacă mina folosea kendrium, asta însemna că erau două declanșatoare – unul care să pornească un mecanism de încălzire și unul care să facă scânteia în clipa în care kendriumul ar fi suficient de fierbinte pentru a fi activ. Își scoase mănușile și pipăi marginile minei. Încă rece. Ăsta era un semn bun. Trecu cu un deget peste îmbinări. Acolo. Se răsuci, în așa fel încât să fie aplecată deasupra tuburilor de combustibil. Din punctul ăsta de observație, putea vedea micile proeminențe ale declanșatorului ieșind din spate, înconjurate de picături de izolant uscat. Asta nu era o treabă profesionist militară. Era o improvizație.

Puse cleștii între dinți și trase un ac de sudură din curea. Izolantul sfârâi și se subție sub vârful acului înroșit. Trecu din nou la ochelarii cu lupă. *Ok. Ăsta pare să fie declanșatorul primar, așa că dacă aș putea să-l desfac...* Lumina galbenă clipea regulat, neschimbată față de mai devreme. Ăsta e filamentul de încălzire. Iar acolo... Își ținu respirația și smulse protuberanța din cadru. Un fir subțire îl urmă. Lăsă acul să cadă jos și luă cleștii dintre dinți. Mâna începu să îi tremure încet. Cleștii pocniră. Tăiase cablul.

Luminița se opri.

— Kizzy...

Ridică nodul de declanșare din făgașul lui retezat. Îi căzu în palmă. Greu. Rece. Inofensiv. Un suflu de aer îi izbucni printre buze. Vederea îi

era înecată. Se dădu de perete și își lăsă trupul să alunece la podea, apăsându-și pe frunte cu mâna liberă.

— Futere de Stele! exclamă Jenks, căzând în cadrul ușii. Ai reușit.

Kizzy inspiră adânc. Mușchii îi zvâcniră și mai tare. Râse.

Una dintre problemele cu translanturile era că folosirea lor implica o concentrare mentală apreciabilă. Dacă purtătorul era distras sau afectat, cuvintele computerizate ieșeau ca o bălmăjeală. Ăsta era cazul cu Pei, care era mai supărată decât o văzuse Ashby vreodată. Bolborosea în fața fragmentului de mină dezarmată pe care Kizzy o așezase pe masa de servit prânzul. Obrajii îi erau purpurii de la furie, întunecați ca o rană.

— Nu pot... nenorociții de... ce am face... mi-ai adus... îmi pare rău pentru...

— Pei, spuse Ashby.

O opri ridicând mâna și alegându-și tonul cu grijă. Erau înconjurați de echipajul ei și de al lui. Era alarmat și el, însă ea era furioasă, iar oamenii ei speriați. Era exact genul de situație care putea determina pe careva să cedeze.

— Încearcă să te calmezi.

Ea inspiră adânc. Culorile din obrajii îi păliră, dar se păstrau suficient de proeminente.

— Saery. Nu îmi imaginez că a fost o coincidență.

— Gândește-te. Dacă aeluonienii te-au trântit cu botul în țărână și ai vrea să le-o întorci provocând pagube, de ce ai trece prin asemenea belele doar ca să arunci în aer o navă de transport, când ai putea să distrugi un întreg nod de andocare? Sau o stație de reparații?

Obrajii lui Oxlen se întunecară și ei. Erau multe fețe purpurii la masă.

— Au scos din funcțiune un sistem vital pentru a ne determina să facem reparații. S-au gândit că la un moment dat tot vom ajunge într-un

port, undeva. Atunci ar fi decis să declanșeze minele. Le-au programat să stea în așteptare câteva decimale pentru că atât ne-ar fi luat ca să ajungem la un doc. Nu planificaseră să primim ajutor pe drum.

Sula își miji ochii.

— Și s-au asigurat că nu avem un tehnician care să repare. Nu a fost jefuită. Mai mult ca sigur ne aveau sub supraveghere.

Pei făcu mai mulți pași către fereastră, cu pumnii încleștați pe lângă trup. Ashby își îndesă mâna în buzunar și își lăsă toată greutatea pe picioare. Cu coada ochiului, Sissix îi atrase atenția. Aproape imperceptibil, îi oferi gestul aandriskian pentru alinare.

— Putem să ne înfuriem mai târziu, spuse Pei, întorcându-se, iar obrajii căpătând un albastru ca de amurg. Acum avem o problemă mai mare. Ashby, nu pot să cred că te-am implicat în așa ceva. Îmi pare rău.

— Mie nu, spuse Ashby. Poate nu ai fi descoperit că ceva este în neregulă dacă nu ar fi fost Kizzy.

— Vezi? D-asta sunt stupizi fixoboții, spuse Kizzy. Sunt atât de multe lucruri pe care...

Jenks îi puse o mână pe brațul ei.

— Nu acum, Kiz.

Tak ridică fragmentul de mină.

— Trebuie să fi fost unul dintre muncitorii de la docuri. S-a strecurat în timp ce ceilalți descărcau marfa. E vina noastră. Ar fi trebuit să fim mai vigilenți.

— Nimeni nu se aștepta la așa ceva, spuse Pei. Fac drumuri de transport de zece standarzi, și, de fiecare dată când cineva vrea o felie din ce am, vine direct la mine. Nu m-am confruntat niciodată cu ceva atât de dosit.

Cea de a doua pereche de gene a lui Tak tresăriră, după care reveniră la poziția normală.

— Nu înțeleg de ce ar folosi tehnologie atât de rudimentară după ce s-au chinuit așa de mult ca să ajungă la bordul navei noastre.

— Dacă te-ai afla într-un astroport public, ăsta ar fi singurul fel prin care *ai putea* pătrunde înăuntru, zise Jenks. Cum ar fi putut să treacă de filtrul de securitate cu explozibile pe de-a întregul asamblate? E mai ușor să aduci separat bucățile și să le pui cap la cap într-o toaletă sau ceva de genul. Kendriumul are multe întrebuințări legitime, de unul singur. Ar fi ușor să te strecori. Iar restul de chestii țin de detalii.

— Fii bucuros că le-au făcut în felul ăsta, spuse Kizzy. Altfel nu aș fi fost în stare să le dovedesc. Ar trebui să angajeze tehnicieni mai buni.

Se uită la soldații aeulonieni și își dădu seama de gafă.

— Adică... ăăă... îhmmm...

Apucă un fursec de pe platoul de lângă ea și îl îndesă în gură.

Pei bătu cu degetele pe blatul mesei.

— Ești sigură că nu au mai rămas nicăieri nedescoperite pe navă?

— Absolut, confirmă Oxlen. Am rulat o scanare completă după ce am știut ce anume caut.

Obrajii lui Pei se inundară în culori. Ashby cunoștea privirea aceea – ezitare.

— Kizzy, mi-aș dori să nu fiu nevoită să îți cer așa ceva, dar...

— Da, pot să o fac, spuse Kizzy, privindu-l pe Ashby în ochi înainte să poate interveni cu ceva. *Pot*. Mi-am băgat nasul prin temporizator și sunt programate să se declanșeze în trei zile. Asta e cu mult mai mult decât aș avea nevoie.

— Nu îmi fac griji că n-o poți face, spuse Ashby. Însă faptul că ai putut să te ocupi de una nu înseamnă că celelalte nu o să explodeze.

— Dacă nu facem nimic, atunci *toate* vor exploda.

Corbin interveni din colțul lui de lângă tejgheaua bucătăriei.

— Ar fi ăsta un lucru rău? întrebă el. Situația de față ne pune pe toți în risc. Fără supărare, Căpitane Tem, însă nu este problema noastră.

Sissix deschise gura, dar Corbin continuă.

— Sunt sigur că vă putem lăsa pe toți undeva unde să găsiți transport în direcția spre care deja mergeați. De ce nu am socoti nava la pierderi și să ne lăsați să vă ducem noi? Am putea chiar avea loc pentru o parte din încărcătura voastră, în măsura în care prioritizați.

Pei îi privi pe cei doi soldați. Chipurile le erau cuprinse de culori, schimbându-se rapid, ca un caleidoscop.

Trecu un minut.

— Hm, deci... mormăi Kizzy.

Jenks se încruntă.

— Discută, Kizzy.

— Ah!... își acoperi ea gura cu mâna. Corect.

Pei expiră.

— Scuze. Problema e că acea încărcătură este... importantă. Soldații cred că dacă există și cea mai mică șansă de a o salva pe toată, atunci trebuie să ne-o asumăm.

Îi căută ochii lui Ashby și continuă:

— Mă simt foarte aiurea că trebuie să o spun, dar sunt nevoită să vă refuz. Nu pentru că e nava mea sau pentru că vreau să îmi primesc plata. Însă ceea ce cărăm cu noi... ar putea cu adevărat ajuta. Îmi pare rău, eu... Nu pot explica mai departe de atâta, mai spuse privindu-i pe soldați.

Ashby i se adresă lui Kizzy:

— Nu o să te oblig să o faci.

Kizzy aprobă cu o seriozitate mai gravă decât crezuse vreodată Ashby că ar fi în stare.

— Am spus deja. O pot face, zise și luă în mână declanșatorul. M-am panicat când am desfăcut-o pe asta de-aici. Dar acum sunt sută la sută calmă. Dacă am putut să o dezarmez când

eram în rahat până la gât, atunci cu siguranță pot acum. Rezolv eu, zâmbi în final către Rosemary, care își mușca buza.

— Vin cu tine, zise Jenks. O să meargă mai repede în doi.

— Nu, i-o tăie Kizzy, după care se așternu tăcerea. Ceva tot ar putea-o lua razna, spuse în cele din urmă.

— Cu atât mai mult ai nevoie de ajutor.

— Cu atât mai mult trebuie să rămâi aici, zise ea, învârtind printre degete declanșatorul. Dacă ceva merge prost, *Wayfarer* tot va mai avea nevoie de un tehnician.

Jenks se uită la ea cu o privire dură.

— Să nu te aud că vorbești așa.

Toată lumea îl putuse auzi, însă în tonul lui era o presiune pe care numai ea ar fi putut să o perceapă.

— Ar trebui să ne îndepărtăm nava cât mai mult posibil, spuse Corbin. Dacă ceva *merge* prost, trebuie să ne asigurăm că nava noastră este protejată.

Pei încuviință.

— E o precauție înțeleaptă. Oamenii mei vor sta aici cât timp Kizzy se ocupă de mine. Eu o să merg cu ea.

— De ce? întrebă Ashby, cuvintele ieșindu-i pe gură înainte să aibă timp să gândească.

Însă nu era singurul de aceeași părere. Obrajii celorlalți aeluonieni străfulgerară imediat.

— Merg eu, spuse Tak. Mă aflu aici pentru a proteja încărcătura.

— Este nava mea, spuse Pei.

— Ești un civil.

— *Este nava mea*, se aplecă Pei în față, într-o izbucnire de culori.

Orice ar fi fost ceea ce îi spusese non-verbal, fusese suficient ca să-l determine pe Tak să dea înapoi. Ea se întoarse către Kizzy.

— Nu voi cere cuiva dintr-un alt echipaj să își asume un risc pe care eu însămi nu sunt dispusă să mi-l asum.

După care Pei se uită la Ashby.

— Nu te îngrijora. Dacă dăm de ceva cu care nu ne putem descurca, plecăm de acolo imediat. O să am grijă de ea.

Ashby oftă și își puse pe chip cel mai curajos zâmbet de care era în stare. *Dar cine va avea grijă de tine?*

Kizzy stătea în fața panoului deschis, cu sculele în mâini, privind către nicăieri. Luminițe gălbui pâlpâiau în întuneric. O așteptau. Ea nu se mișcă.

Pei își așeză mâna pe umărul ei.

— Îți faci un pic de curaj?

Kizzy scutură din cap.

— Nu, sunt ok.

Pei clipi cu ciudatele sale gene într-o parte.

— Ăsta nu e genul acela de chestie umană în care pretinzi că nu îți e frică, e?

— Nu, chiar nu. Sunt ok.

Se strecură în perete. Pei o urmă prin panoul de acces. Kizzy își făcu loc până la cea mai apropiată mină. Părea mai mică decât prima. Își porni lămpile lentilelor și se puse pe treabă, lucrând cu agilitate și cu respirații sigure.

— E o chestie normală? E ceva ce toți faceți?

— Oh, nu! E umană. Vezi? și Pei arătă spre petele de culoare de pe obrajii ei acoperiți cu solzi fini.

Kizzy luă mâna de pe mină și privi în sus, la ea.

— Ăăă... Eu... nu înțeleg ce înseamnă, spuse, cu o figură plină de scuze. Îmi pare rău, dar chiar nu știu niciun aeluonian.

— Sunt roșii? În cea mai mare parte? Poate un pic de galben amestecat pe alocuri?

— Da. Sunt cam ca un fel de tornadă.

— Mda. Sunt speriată, spuse ea ridicându-și fruntea. Și sunt curioasă de ce ție nu-ți e frică.

Kizzy își umezi buzele și își reîntoarse privirea spre explozibilul armat.

— Nu știu. Am fost super speriată prima dată când am dat de ele, însă acum nu mai pare așa de teribil. Nervoasă da, poate sunt, dar nu mai mult decât, să zicem, să lucrez pe carena exterioară sau să sting un incendiu la vreun circuit. Există o problemă și e cât se poate de serioasă, dar sunt ok. Nu-mi dau seama de ce, însă ăsta e adevărul.

— Ai examinat situația și ești încrezătoare că o poți repara. Are sens.

— Bănuiesc.

Amândouă tăcură în timp ce Kizzy lucra la mine, topind izolatorul, tăind cablurile. Când acul de sudură căzu din mâinile lui Kizzy, Pei expiră vizibil. Era straniu să auzi venind un sunet dinspre gura ei în loc de translant.

— Stele, spuse Pei. Mă simt atât de inutilă fără să pot să te ajut, și totuși nu cred că pot duce la capăt chestia asta.

— Chiar așa? spuse Kizzy, continuând mai departe pe aleea de serviciu. Te confrunți cu genul ăsta de rahaturi zi de zi. Arme îndreptate spre tine și băieți răi pe nava ta și genul ăsta.

— Arme și... băieți răi, da. Însă *așa ceva* – și arătă spre mine – nu e rahatul cu care mă confrunt zi de zi. Nu e ceva ce pot îndrepta eu. Și asta e ce mă sperie. Puține lucruri sunt mai tulburătoare decât lipsa de control într-o situație nefamiliară.

Kizzy ridică de pe jos sculele, iar liniștea se așternu încă o dată. Se ghemui ca să examineze o picătură de izolant. Se încruntă și își trase pe ochi una dintre lentile.

— Căcat!

Efectiv putea auzi tensiunea crescând în inima lui Pei.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nu-ți face griji, nimic major.

Privi cruciș, apoi își roti ochii.

— Prăpădiții ăștia cu improvizațiile lor. Au lăsat material izolant să intre în canalul cablului.

— E de rău?

— Nu, e doar o mare prostie. Va trebui să topesc la o temperatură foarte joasă, așa încât kendriumul să nu devină prea fierbinte.

— Iar asta-i *rău*, nu?

— Ar putea fi, mda, însă n-o să se-ntâmple. Doar o să-mi mănânce al naibii de mult timp.

Oftă pe măsură ce potrivi temperatura acului de sudură, ducând-o multe grade mai jos. O vreme, nu-și spuseră nimic. Gâtul ei deja înțepenise de la atâta întins.

— Hei, ăăă, auzi, știu că nu te cunosc deloc, dar pot să te întreb ceva?

— Luând în considerare ce faci pentru nava mea, aș spune că ai dreptul să mă întrebi tot ce vrei.

— Un târg cinstit, zise ea, ținându-și privirea fixată la izolant. Ok, treaba cu armele. Am stabilit că e ceva cu care tu ai de-a face de multe ori.

— Te referi la *a folosi* arme sau a avea arme îndreptate spre mine?

— La ambele, bănuiesc. Mă refer mai degrabă la situațiile în care oamenii sunt supărați și există și arme la mijloc.

— Nu aș zice că mi se întâmplă chiar *așa de des*. Însă mai des decât celor mai mulți, presupun.

— Suficient cât să nu îți fie frică.

— N-am zis niciodată asta.

— Ba ai zis.

— Am zis că sunt *familiară* cu astfel de situații. E diferit.

— Dar cum reușești să nu îți mai fie frică? La modul că atunci când chiar se întâmplă.

— Nu înțeleg.

Partea superioară a izolantului începu să se înmoaie.

— Păi, ai cam zis că e ceva ce poți ține sub control. Adică dacă ai o armă îndreptată spre cineva, iar ei îți reîntorc favoarea, trebuie să fii suficient de nesperiată ca să rezolvi problema, nu?

— Nu... chiar așa stau lucrurile.

Pei se opri o clipă.

— E vorba aici despre akarakieni?

— Aha, ai auzit despre.

— Am auzit. Încă te mai deranjează?

Kizzy își linse buzele. *La naiba! Am putea fi moarte într-o oră.*

— N-am reușit să dorm prea mult de când s-a întâmplat și nici nu îmi dau seama cum să vorbesc despre asta cu echipajul meu. Și sunt obosită, la modul al dracului de obosită, dar sunt așa de speriată că o să mă trezesc în fața mea cu niște străini care îndreaptă spre mine puști, încât nu pot adormi. Fie trebuie să mă sedez cu picături, fie să lucrez și să lucrez și să lucrez până ce pic pe jos. Și știu că e prostesc. Știu că ce ni s-a întâmplat a fost un accident bizar și că probabil că nu o să se mai repete vreodată. Dar sunt mai speriată de accident, decât de peretele ăsta al morții la care mă holbez acum. Doar că... nu prea are sens ce spun, și sunt enervată pe mine pentru asta.

Mirosul acru al izolantului topit îi gâdilă nările. Îl pocni cu un deget. Cleios, dar încă se mai ținea tare. Se enervă.

— Pe toate Stelele, da' topește-te odată! înjură ea și își dădu pe după urechi o șuviță de păr care îi căzuse. Scuze. N-ar trebui să revărs totul asupra ta. Probabil că sună a tâmpenie mare.

— Nu-i deloc o tâmpenie. Deși mă miră că discuți *cu mine* despre așa ceva.

— Pentru că tu te pricepi la lucruri de genul ăsta. M-am gândit că poate... Vreau doar să știu cum pot face să îmi continui viața, deși aș fi conștientă că există și rahaturi ca astea pe lume.

Pei rămase tăcută pentru o clipă.

— Kizzy, mie îmi e frică de orice, tot timpul. Mi-e frică să nu îmi fie doborâtă nava când trebuie să cobor la solul vreunei planete. Mi-e frică să nu mi se crape armura din vestă în timpul unui conflict. Mi-e frică să nu fiu prea înceată atunci când data viitoare voi fi nevoită să îmi scot pistolul, iar celălalt să fie mai rapid decât mine. Mi-e frică să nu fac greșeli care să îmi rănească echipajul. Mi-e frică de biocostume cu defecte. Mi-e frică de legume care nu au fost spălate cum trebuie. Mi-e frică de pești.

— Pești?

— Nu ai văzut peștii de pe colonia mea natală. Dinți foarte ascuțiți.

— Păi, și cum te descurci cu toate astea?

— Cu ce?

— Cu să îți fie frică de atâtea lucruri.

— Te referi la cum se face de eu pot dormi noaptea, iar tu nu poți. Asta mă întrebi?

— Mda.

— Nu știu. Poate că doar e altfel la mine și la tine. Suntem specii diferite, în cele din urmă. Sau poate pentru că nu m-am gândit la frică ca la ceva care poate *să dispară*, reluă după un scurt respiro. Pur și simplu *este*. Îmi reamintește că vreau să rămân în viață. Nu mi se pare ceva rău la asta.

— O secundă, pauză, spuse Kizzy.

Izolantul topit începuse să picure la podea. *În sfârșit.* Luă o pereche de clești ascuțiți de la centură și trase cablul prin pasta descleiată. Își lăsă lentilele pe ochi și examină declanșatorul. Călduț, dar nu suficient cât să facă probleme. Gesticulă din bărbie, satisfăcută, tăie cablul și se șterse de clei pe pantaloni.

— Gata, suntem în regulă.

Privi de-a lungul culoarului, la toate acele luminițe care clipeau, așteptând.

— Poate sună ciudat, dar sunt tare bucuroasă să știu că îți e frică de pești. Și de restul lucrurilor.

Lui Kizzy nu îi era deloc ușor să citească emoțiile de pe chipul lui Pei, însă domnița părea amuzată.

— Sunt încântată că e așa, deși nu te înțeleg. Și nu cred că ți-am răspuns la întrebarea ta.

— Ai răspuns, zise Kizzy trosnindu-și degetele și oprind acul de sudură. Urăsc faptul că e prima dată când ne întâlnim. Luând în considerare circumstanțele. Știu că e greu pentru tine, continuă ea privind-o pe Pei în ochi, însă poți veni să stai cu noi oricând vrei. Îmi vine în minte un anume căpitan exodian care și-ar dori foarte mult așa ceva.

— Mi-ar face plăcere și mie, zise Pei.

Din nou, tăcu pentru o clipă. Obrajii i se colorară în portocaliu.

— Poate cândva, reluă, după care inspiră adânc și arătă către aleea din perete. Dar, mai întâi, hai să îmi păstrăm nava într-o bucată.

Jenks se lăsă pe spate, cu greutatea cutiei cu șuruburi odihnindu-i-se la piept. Brațele îl dureau, cărase cutia din liftul de la cală, pe coridor și până la Acvariu. Ashby stătea așezat pe o bancă din grădină, privind țintă dincolo de fereastra aflată în direcția navei lui Pei. Jenks ocoli banca, stând undeva unde Ashby să îl poată vedea.

— Bună, spuse.

Ashby își întoarse capul spre el.

— Bună.

Jenks răsturnă cutia. Șuruburile se loviră cu zgomot de podea, ca o ploaie grea.

— Astea sunt câteva sute de șuruburi. Toate sunt de mărimi și forme diferite, iar Kizzy mereu le ține într-o cutie comună. Mă scoate din sărite.

Ashby clipi.

— De ce sunt pe podea?

— Pentru că urmează să le sortăm. Urmează să le sortăm în grămăjoare drăguțe și aranjate. După care o să luăm grămăjoarele și să le punem în niște cutiuțe mai mici, în așa fel încât, atunci

când voi avea nevoie, să nu mai fiu nevoit să scormonesc.

— Aha, clipi din nou Ashby. Și de ce-o facem?

— Pentru că un tâmpit le-a aruncat pe pardoseală, iar acum trebuie strânse. Iar dacă tot trebuie strânse, am putea foarte bine să le sortăm.

Jenks se așeză și el, făcându-se confortabil. Începu să culeagă șuruburile, unul câte unul.

— Vezi tu, prietenul meu cel mai bun din întreaga galaxie este în clipa de față pe o altă navă, băgată în mijlocul unui perete, dezarmând explozibili improvizați. E întuneric acolo, iar degetele ei sunt probabil inflamate, deja, după atâta tras de firele alea minuscule, iar eu mă cac pe mine să nu care cumva să meargă ceva prost, pentru că sincer nu aș ști ce să fac fără ea. Și nu pot ajuta. Nu pot face nimic. Niciun nenorocit de lucru. Știu că e cea mai potrivită persoană pentru a face asta și mai știu și că nu are nevoie de ajutorul meu. Și totuși, se confruntă cu un pericol al dracului de mare, și nu îmi stă în putință nimic. Vreau să fac *ceva*, și mă înnebunește că nu am ce. Nici măcar nu pot *fuma*, pentru că sunt aeluonieni prin preajmă. Așa că, asta e. O să mă apuc să sortez șuruburile de aici.

Ashby își frecă barba.

— De ce?

Jenks dădu la o parte un pumn de piulițe, făcând loc pentru ales.

— Pentru că o să dureze ore întregi, și e ceva ce fac. Și e mai bun decât să stau să mă zgâiesc la o fereastră.

Ashby tăcu o vreme. Apoi se aplecă, trosnindu-și mâinile într-un stil de pus pe treabă.

— Le sortăm după mărime sau după formă?

— Pentru început, după mărime. După care o să facem alte grămăjoare mai mici, după formă.

— Să aduc niște băutură?

— Cred că ar fi foarte bine.

Kizzy și Pei se întoarseră la *Wayfarer* după două ore. Fuseseră patruzeci și șase de mine în perete, toate acum bucăți. Dădură drumul în spațiu kendriumului, spre dezamăgirea lui Kizzy, iar Pei rulă încă două scanări ale navei, doar pentru siguranță. Mâinile lui Kizzy dureau, spatele îi era înțepenit, iar capul îi plesnea de la atâta stat aplecat în întuneric. Era bucuroasă că se întorsese acasă.

Toată lumea a sărit pe ea când a intrat prin trapa de etanșeizare. Sissix a smotocit-o atât de tare, încât i se desfăcuse cocul, Rosemary avea ochii încețoșați de emoție, iar Jenks i-a oferit cea mai adâncă îmbrățișare dintotdeauna. Lovey tot o dădea cu ce îngrijorată a fost, iar Ohan ieșiseră din cameră, șchiopătând pe picioarele lor slăbite, ca să-i acorde o plecăciune respectuoasă.

Se simțise ca un erou.

Dr Chef pregătise o cină pentru toată lumea – gândaci roșii de coastă, rădăcini prăjite și mazăre picantă și crocantă. Aeluonienii se jenaseră un pic de gândaci, la început – costașii roșii erau niște dăunători, în definitiv –, dar s-au lăsat convinși, poate din pricina noutății, în principal. Fiecare făcea schimb de povești cu altcineva, halind vesel, așa încât, după o perioadă, aproape că puteai să uiți că, într-un univers paralel, puteau să fi fost morți cu toții.

Ajunseseră la un punct în care Sissix și Oxlen amândoi își verificau scriburile cu acea privire de e-cazul-să-o-luăm-din-loc pe care orice pilot o are. Fiecare și-a luat la revedere. Inima lui Kizzy s-a frânt în două când a văzut că Pei și Ashby și-au strâns mâinile amical. *Lasă-i să-și facă de cap, fir-ar să fie!* Pur și simplu nu era corect. Oxlen i-a observat privirea și i-a făcut un semn discret, cu subînțeles. Hah! Poate că nu toți aeluonienii sunt puritani, până la urmă.

După ce nava aeluoniană a pornit la drum, Kizzy s-a scuzat. A făcut un duș lung, oferindu-și

douăzeci de minute în loc de cele cincisprezece pe care le cerea tuturor. Se gândise că meritase aceste extra cinci minute, iar filtrele o puteau duce. După care s-a dus înapoi în camera ei. Dr Chef lăsase o cană cu ceai și două prăjituri de primăvară așteptând-o. A zâmbit, și-a tras pe ea ceva confortabil și s-a strecurat în pat, împreună cu ronțăielile ei. Și-a mâncat prăjiturile. Și-a băut ceaiul. A privit stelele care îi treceau prin față. Fără să vrea, a adormit.

Mesaj primit

Nivel de criptare: 0

Cale către traducere: 0

De la: Nib (cale: 6273-384-89)

Către: Rosemary Harper (cale: 9874-457-28)

Subiect: Rs: Întrebare despre fișierele de referință toremiene

Salutări, Rosemary! Sunt încântat să aud vești de la tine. Ne-a făcut tuturor mare plăcere să stați cu noi, chiar neplanificat cum a fost.

Și nu-i niciun deranj, deloc!!! Mereu sunt bucuros să răspund la întrebări de arhivă (și să recrutez noi voluntari...?). Știu, fișierelor toremiene le lipsesc cu brio detaliile. Nu fac parte din acel proiect, însă am câțiva prieteni care sunt, iar ei își smulg părul din cap. Tot ce e legat de toremieni a primit un absurd de mult trafic în ultimul timp, dar problema e că încă nu prea există suficiente date verificabile pe care să le putem aproba în scopul accesului de către publicul larg.

Totuși, dacă promiți să ții asta doar pentru tine, am reușit să dezgrop câțiva biți de informație pentru tine. Ia aminte, nimic din ce îți voi zice nu a fost verificat la standardele noastre, încă, dar e tot ce a putut face mai bine echipa toremiană până acum. Iată ce știu:

1. Toremienii sunt obsedați cu șabloanele. Nu șabloane geometrice. Ei cred că întreg universul urmează un fel de făgaș elaborat – sau o serie de făgașuri, poate. Nimeni nu e foarte sigur care dintre ele, din ce pot spune. Toată treaba lor e că încearcă să deslușească acest făgaș și să își potrivească viețile conform lui. Aparent, de aceea au tot făcut ture în jurul Miezului, de când se știu. Galaxia se rotește, așa că și ei trebuie să o facă, de asemenea. Din asta s-au născut clanurile. Fiecare are o părere diferită despre cum arată făgașul, iar ei pot deveni foarte violenți cu asta. Iar clanurile

se pot schimba foarte repede atunci când idei noi vin în prim-plan. Par a fi un gen de oameni foarte impulsivi. Singurul aspect asupra căruia există consens între clanuri este această rotire în jurul Miezului. Sau cel puțin a fost. Fapt care ne aduce la...

2. Poate ai auzit deja până acum, însă eu sunt foarte entuziasmat: în general vorbind, toremienii sunt bisexuați, o rasă care se reproduce în mod sexual. Însă un mic număr dintre ei au început să fie partenogenetici. Știu! Și totuși, oricât de fascinant ar fi, a fost o mare încurcătură pentru toremieni. Îți amintești de toată treaba cu șabloanele? Da, fiecare clan are o idee diferită despre ce ar însemna acest nou făgaș evoluționist. Unii dintre ei venerează aceste „Noi Mame“ și le-au ridicat la ranguri de influență. Alții fac opusul, subjugându-le sau făcându-le sclave. Iar alții le ucid. Toremi Ka, noii noștri aliați, cad în grupul primilor (din fericire).

3. Motivul pentru care toremienii au început dintr-o dată să lupte pentru teritorii e din cauză că urgența partenogenezei femelelor este cea mai mare schimbare a șablonului după foarte mult timp. O denumesc sub titulatura de *yegse*, o schimbare deasupra a orice altceva. Când o yegse are loc, toremienii renunță la tot ce fac și își alocă timpul necesar descâlcirii semnului primit. Pentru ei, asta înseamnă oprirea motoarelor și înșfăcarea unui pământ. Asta nu s-a mai întâmplat de secole. Poate milenii.

4. Hedra Ka – sau Hedra, o să ajung aici într-un minut – este o planetă foarte tânără, dintr-un sistem stelar relativ nou. Motivul pentru care toremienii și-o doresc cu atâta ardoare e pentru că și ea se rotește și se schimbă. Ei cred că universul dorește ca ei să meargă acolo. Nu că ar putea fi terraformată sau măcar colonizată. Este o groapă a iadului, din ce am citit. Cât despre numele ei, „Hedra“ este denumirea planetei. „Ka“ doar marchează cărui clan îi aparține.

Asta e tot ce am pentru tine până acum, dar simte-te liberă să îmi pui orice alte întrebări mai ai. Te țin la curent dacă descopăr altceva. Știu că echipa toremiană va continua să stoarcă delegații AG cu mai multe informații. Ai dracului de nenorociți.

Zbor sigur,

Nib

Ziua 397, anul 306 Standard AG

....

GHIOACĂ, PANĂ, CASĂ

Rosemary intră în camera de control și privi pe fereastră. Nimic în afara spațiului liber, cu o singură planetă inelară, Teth, atârnând dolofană în mijloc. Luni împrăștiate pluteau în apropiere, imediat dincolo de inelele de praf. *Wayfarer* se îndrepta spre cea de a 5-a lună din stânga – Hashkath. Rosemary își ridică mâna și acoperi cu degetul mare planeta mamă a aandriskienilor. Greu de crezut că acea bucată de un verde marmură era mai mare decât Marte. Și totuși, spațiul avea un fel de a pune mărimile în perspective inconfortabile. Se uită la pilot.

— E ceva în neregulă?

Mâinile lui Sissix tastau rapid peste panoul de navigație.

— Nu, de ce?

— Pentru că zburăm manual. Când faci asta atât de departe de o orbită, de obicei înseamnă că ceva e în neregulă.

Pietre. Nori de gaze. Gunoi. Alte nave. Și mai multe pietre. Nu era niciun sfârșit la numărul de pietre din spațiu.

— Zbor spre casă, zise Sissix. E ceva ce trebuie să fac singură.

Rosemary se așeză pe un scaun de lângă ea.

— De ce?

— Când aandriskienii au ieșit pentru prima dată în spațiu, foloseam capsulele astea oribile alimentate de pânze solare. Cam sperioase, doar o persoană putea încăpea. Nu pentru claustrofobi.

— Ale noastre erau la fel. Nu cu pânze, desigur, și totuși.

Tremură înfiorată.

— Voi erați norocoși. Nu plutește nimic în jurul vostru în afară de ce puneți voi să plutească. Navetele voastre puteau orbita din nou și din nou

fără nicio problemă. Navigare confortabilă. Dar luna noastră are alte luni ale ei, iar ea la rândul ei orbitează o planetă cu inele. Asta cere niște manevre destul de complicate, mai ales când vorbim despre o cutiuță de metal cu niște vele fragile. Iar asta a fost înainte să ajungă la noi progravitatul, așa că pluteam de colo, colo, sperând că vom mai atinge solul cândva. Să fii capabil să spui că ai mers pe-aici prin spațiu și te-ai întors acasă într-o bucată – asta te făcea un erou. Însemna că erai puternic și iscusit, că ai muncit din greu ca să te asiguri că familia ta nu te va pierde.

— Ah, zise Rosemary, deci e o chestiune de mândrie.

— Presupun.

Sissix făcu o pauză.

— Mda. Într-un sens bun.

Vox-ul păcăni.

— Sissix, se auzi vocea lui Kizzy, cu o anume timiditate în tonul ei. Știi că te iubesc, nu?

Sissix oftă.

— Ce vrei?

— Cât de mult o să mă urăști dacă eu și Jenks nu venim la cină la familia ta, diseară?

— Adânc și definitiv, spuse Sissix pe un ton care însemna exact opusul. De ce?

— Păi... Vai, acum mă simt așa de prost...

Se auzi un hârșâit în vox. Vocea lui Jenks luă locul.

— Sissix, tocmai ce am aflat că Strategia din Cadă e în turneu și cântă la festivalul ăsta imens din Reskit, la noapte.

— Aksiskul?

Sissix părea impresionată.

— Oameni buni, v-aș urî dacă nu vă duceți.

— Ești sigură? întrebă Kizzy. Pentru că nu e mare scofală, zău...

— Kizzy, spuse Sissix. Duceți-vă.

— Ești cea mai cea mai.

Vox-ul se opri.

— Poți să te duci și tu cu ei, dacă vrei, spuse Sissix. Aksiskul e un loc minunat.

— Muzica underground nu e chiar pasiunea mea, spuse Rosemary. În plus, cina cu familia ta sună bine. Sunt nerăbdătoare să văd de unde ești.

— Eh, mai puțin incitant decât la Aksisk, însă o să fie prietenos, cel puțin.

Mâinile ei se agitau deasupra comenzilor. Nava luă un viraj la stânga.

— Nu ai fost niciodată până acum pe o planetă aandriskiană, nu?

— Nu, tuși ea. Și, ăăă, dacă nu te superi, nu m-ar deranja un meniu mai revigorant.

Sissix râse.

— Umanii sunt atât de drăguți, zâmbi ea afectată spre Rosemary. Nu-ți face griji, vouă vă ia un infinit de ani ca să vă prindeți. Așa, deci, spuse luând o mână de pe butoane și numărând pe gheare. Familie de ghioacă, familie de pene și familie de casă. Spune-mi ce știi.

Rosemary se lăsă pe spate.

— Te naști într-o familie de ghioacă.

— Corect.

— Apoi crești și o părăsești pentru o familie de pene.

— Aici trebuie să te opresc. Nu e ca și cum pleci imediat ce îți dau penele. Pleci când ai găsit o familie de pene potrivită sau când găsești alți adulți cu care merită să întemeiezi o familie de pene.

— O familie de pene presupune iubiți și prieteni, nu?

— Da. Persoane de care depinzi emoțional.

— Dar familiile de pene se schimbă des, nu?

— Nu chiar așa de des, neapărat. Des după standardele voastre, presupun. Oamenii își schimbă familiile de pene de fiecare dată când au nevoie, iar oamenii au nevoie de lucruri diferite la diferite perioade ale vieții lor. E aproape nemaiauzit ca un aandriskian să stea cu aceiași

oameni întreaga lui viață. Doi sau trei oameni poate că da, uneori, însă nu un grup întreg. Grupurile se schimbă în mod constant.

— Așadar, familiile de pene înseamnă de obicei oameni care au o vârstă apropiată?

— O, nu! Deloc. Tinerii aandriskieni au tendința să se adune laolaltă, la început, însă, după ce câștigă un pic de încredere și experiență, se ramifică. Noi nu ne facem probleme cu diferențele de vârstă la fel de mult cum o fac alte specii. Dacă ai pene, e în regulă. Și poate fi o experiență minunată pentru cei tineri să crească într-un grup cu mulți mai bătrâni. Eu am fost de departe cea mai tânără în cea de a doua mea familie, și... da, am învățat *multe* lucruri, chicoti Sissix, cu privirea pierdută.

— Cumva tu... tu... se poticni Rosemary, puțin rușinată. Toată lumea dintr-o familie de pene... ăăă... adică... Știi tu...

— Se acuplează? Într-o anumită măsură, da, însă e diferit de cum îți imaginezi. Cel puțin o dată, da, în mod categoric. Dar nu toată lumea dintr-o familie de pene are sentimente romantice către toți ceilalți. E o întreagă pânză de sentimente. Așa că, da, au loc multe acuplări – mai ales în timpul sărbătorilor, o sărbătoare fără un *tet* e nemaivăzută.

Rosemary învățase deja cuvântul. Traducerea literală era „șotie“, însă sensul lui colocvial însemna ceva cu mult mai riscant.

— Totuși, mulți membri sunt platonici unul față de celălalt, continuă Sissix. Se ating unul pe altul mai mult decât o fac umanii, dar nu e cu adevărat acuplare. Sau, mă rog, uneori poate să fie. Avem tendința să privim acuplarea în același fel în care... Hmmm, cum să zic... Ok, ca și cum te-ai gândi la un fel de mâncare apetisant. E ceva ce mereu abia aștepți și e ceva ce fiecare are nevoie și de care se bucură. La capătul cel mai de jos al balanței, e reconfortant. La nivelul de sus, e

transcendent. Și la fel ca servitul unei mese, e ceva ce poți face în public, cu prieteni sau cu străini. Chiar și așa, e cel mai bine atunci când împărtășești experiența cu cineva la care ții romantic.

— Îmi dau seama, spuse Rosemary, încuviințând. Deci, atunci, familia de casă. Familiile de casă cresc copiii. Dar nu copiii lor, corect?

— Corect. Putem să ne împerechem imediat ce avem un cap umplut cu pene, dar nu ne gândim să creștem copii până ce nu îmbătrânim. Aici intervin familiile de casă. De obicei, e compusă din membrii mai în vârstă ai unei familii de pene, care se decid cu toții să se așeze la un loc. Uneori, contactează favoriți din familii de pene anterioare, să vadă dacă nu cumva vor să li se alăture. Și nu judeca greșit, familiile de casă își mai schimbă membrii din când în când. Sunt ei bătrâni, dar sunt totuși aandriskieni.

Râse.

— Așadar, aandriskienii mai tineri dau ouăle unei familii de casă.

— Așa e.

— Găsesc o familie de casă care conține pe cineva cu care sunt înrudiți?

— E drăguț dacă poți, dar de obicei doar alegi pe cine e mai convenabil. Când o femeie are o cloacă fertilă – noi îi spunem *kaas* –, se duce la registrul local și găsește o familie de casă potrivită care încă mai are loc.

— Și dacă nu găsește pe nimeni care să îi poată lua?

— Atunci îngroapă cloaca. Adu-ți aminte, majoritatea ouălor mor oricum. Cele mai multe nici nu ajung până la eclozare. Și asta nu pentru că nu ar fi sănătoase. E pur și simplu cum se întâmplă. Stele, nici n-aș putea să-mi imaginez cât de mulți am fi dacă fiecare ou ar ecloza. Mult prea mulți.

Se scutură, ca de un gând înfiorător.

Rosemary se gândi atent la asta.

— Sper că nu o să sune ignorant, însă de ce familiile de pene nu își cresc propriii pui de ghioacă? Nu sunt suficient de mulți oameni care să ajute?

— Sunt, dar nu e o chestie de resurse sau de sprijin. E despre etapa în care te afli în cursul vieții tale. În perioada de început a maturității tale, e de înțeles că ți-ai dori să călătorești și să studiezi, și e un fapt dat că ți-ai schimba familiile des pe măsură ce înaintezi în vârstă. Cei bătrâni nu se mai mută așa de mult. Sunt mai stabili. Și, cel mai important, au experiență de viață. Sunt înțelepți. Cunosc lucruri. N-o să-mi dau seama niciodată cum de voi, ceilalți, vă așteptați ca adulții abia intrați în viață să fie capabili să își învețe copiii cum să fie persoane adevărate, concluzionă ea mai puțin afabil.

— Asta e... Ok, bine punctat, zise Rosemary și își închise ochii, încercând să țină toate informațiile sortate. Deci, familia de casă devine familia de ghioacă pentru acele ouă.

— Corect. Iar o familie de casă e de obicei potrivită pentru două generații de pui de ghioacă. E ceva obișnuit pentru prima generație de adulți să își aducă ouăle înapoi la familia care i-a crescut. Eu așa am făcut.

Rosemary se ridică în picioare.

— Stai un pic. Ai *copii*?!

Sissix nu îi menționase asta niciodată, nici măcar o dată.

Femeia aandriskiană râse.

— Am avut o cloacă fertilă.

— Când?

— Cam acum trei standarzi trecuți. Mi s-a spus că doi pui de ghioacă au supraviețuit. Dar asta nu mă face să fiu mamă. Încă nu sunt suficient de bătrână pentru asta, zise și flutură din ochi.

Rosemary privi din nou pe fereastră. Se dojeni pentru felul prea speciocentric de a privi lucrurile, însă ceva din noua informație o făcu să o privească pe Sissix diferit. Era surprinsă realizând profunzimea conceptului uman de maternitate, ideea că procrearea te schimbă în mod fundamental. Și totuși, ea era o specie mamiferă. Dacă ar fi ales vreodată să aibă copii, ar fi însemnat să petreacă cea mai mare parte a unui an întreg privindu-și corpul întinzându-se și contorsionându-se, după care încă un an – sau mai mult – în care să lase o ființă neajutorată și fragilă, care nu își înțelege propriile membre, să se hrănească din corpul ei. Puii de ghioacă aandriskieni se dezvoltau în interiorul unui obiect detașat și ieșeau din coajă direct capabil să se deplaseze. Dar, deși înțelegea distincțiile biologice, încă se mai căznea să conceapă ideea de naștere ca ceva atât de nonșalant, nimic mai complicat decât să pui niște ouă într-un coș, să le înmânezi cuiva și să îți vezi de treabă. Oare ei folosesc coșuri? Nu știa, însă nu își putea alunga imaginea unui coș de răchită alb plin cu ouă lucioase, mânerul înfășurat în funde pastelate.

— Ții legătura cu ei sau...

Sissix îi oferi o căutătură mai degrabă exasperată.

— Nu. Amintește-ți că ei încă nu sunt oameni, de fapt, nu după standardele noastre. Și nu îmi sunt familie. Știu că asta sună foarte dur pentru tine, însă, crede-mă, sunt iubiți de către cei în vârstă care îi cresc. Deși, ca să fiu mai exactă, cei în vârstă nu se atașează de puii de ghioacă, nu până ce nu văd cine devine fiecare. Acolo e adevărata bucurie pentru familiile de casă. Să vadă puii de ghioacă pe care i-au crescut devenind adevărați adulți cu pene, cu povești și idei și personalități.

— Așa cum facem noi acum.

— Exact.

— Ți-ai întâlnit vreodată... ăăă... părinții tăi biologici?

— Mama mea de ou, o singură dată. Numele ei este Saskit. Foarte haioasă femeia, și sunt încântată că am penele ei. Nu mi-am întâlnit niciodată tatăl de ou, dar știu că trăiește cu familia lui de pene pe Ikekt. Sau cel puțin acolo era ultima dată când am verificat. Asta a fost acum mult timp, totuși, se prea poate să se fi mutat, până acum.

Rosemary își aminti de ceea ce zicea Lovey dacă îi dădeai prea multe însărcinări de făcut deodată*: Îmi pare rău, însă va trebui să aștepte, pe moment. Dacă mai adaug încă ceva nou în baza mea de date, fluxul de procesare mi se va bloca. Și detest când se întâmplă asta.*

— Cum poți ține evidența tuturor schimbărilor de familii?

— E o bază de date centrală pe care guvernul nostru o gestionează. Toate familiile de pene sunt înregistrate acolo, iar arhiviștii urmăresc fiecare modificare. Poți să cauți numele oricărei persoane și să vezi cine îi este părinte de ou, cine l-a crescut, în ce familii au fost, cu cine au clocit împreună și unde s-au dus puii de ghioacă.

— Probabil că e o bază de date extrem de complexă. De ce s-ar chinui cineva așa de mult?

— Din același motiv pentru care numele noastre întregi includ și detaliile familiei, zise privind-o hotărâtă pe Rosemary. Pentru că perpetuarea între rude apropiate e scârboasă.

Trapa navetei se deschise, soarele puternic inundând interiorul. Rosemary își așeză mai bine geanta pe umăr în timp ce ieși în urma lui Sissix și Ashby. Picioarele îi tremurau un pic, protestând la trecerea de la progravitat la chestia adevărată. Hashkath avea un pic mai mult elan decât era ea obișnuită. Privi în sus. Teth se contura deasupra, cu inelele și norii învolburați părând niște imagini cețoase pe fundalul cerului albastru. Perspectiva ei

era neîntreruptă, fără stâlpi de scut sau trafic de navete care să o obtureze. Un cer deschis.

Aterizaseră în Sethi, o comunitate mică din regiunea deșertică vestică a Hashkathului. Adică deșert îi zicea Sissix. Era ca niciun alt deșert pe care îl văzuse Rosemary până atunci. Marte era deșert, sterp și uscat. Grădinile și piațetele verzi îi erau simple constructe, închise sub domurile de habitat, hrănite cu apă reciclată. Dar aici pământul era viu, împresurat cu ierburi ciufulite și arbori încovoiați, întinzându-se de la platoul lor de aterizare tocmai până la poalele munților de la orizont. Și flori, de asemenea, flori peste tot. Nu ca luxuriantele transgeneturi din serele de acasă sau ca elegantele vițe scurgându-se prin grădina lui Dr Chef. Cele de aici erau flori sălbatice, străpungând triumfător solul gri în încrengături joase de portocaliu, galben și purpuriu. Copacii se răsuceau deasupra lor, acoperiți cu spini și ciorchini de fructe mărunte. Erau mai deși ceva mai încolo de unde se aflau ei, o panglică de verde care lăsa să se ghicească un pârâu ascuns vederii.

Dincolo de panglica verde se afla comunitatea, o adunare molcomă de cămine îmbrățișând pământul. Era suficient de întinsă cât să ofere unei familii spațiul necesar pentru a se desfășura și a cultiva cele necesare, și totuși suficient de apropiate ca să îți păstrezi vecinii la îndemână. Sethi era un loc liniștit. Retras. Modest prosper. Necomplicat. Fără centre de jocuri sau magazine din prefabricate. Nici măcar nu exista un doc adevărat pentru aterizări, doar o zonă largă, neîngrijită, potrivită pentru coborârea unor navete de mici dimensiuni sau a dronelor de aprovizionare. Privind împrejur, Rosemary înțelese de ce un tânăr adult și-ar dori să plece dintr-un astfel de loc și de ce o persoană în vârstă ar vrea să se reîntoarcă.

Își atinse nasul liber, delectându-se cu noutatea plăcerii de a putea respira fără ajutorul

vreunei măști sau a unei atmosfere artificiale. Ultima dată când ieșise în aer liber fără una sau alta fusese în Port Coriol, ceea ce acum părea într-o altă viață. Aerul din port fusese împresurat de mirosul algelor și al micilor afaceri din jur. Aerul din Hashkath era curat, uscat, bogat în oxigen, presărat cu aroma florilor de deșert încălzindu-se la soare. Era un aer bun.

În mod clar, Sissix era de aceeași părere. Își deschisese larg brațele și își dăduse capul pe spate imediat ce picioarele ei cu gheare atinseseră pământul.

— Acasă, spuse ea, ca și cum abia ce ieșise la suprafață după o tură lungă de scufundări.

— Uau, spuse Ashby, am uitat că aici o să fie primăvară.

Sissix inspiră și expiră cu vigoare, de parcă ar fi vrut să-și purifice plămânii de aerul recirculat de pe *Wayfarer*. Privi în jos, spre corpul ei.

— Of, nu, drace!

Își desfăcu șiretul de la pantaloni, ieși din ei și îi aruncă înapoi în navetă. Vesta urmă la rând. Goală, se îndreptă spre căminul copilăriei sale, cu solzii strălucindu-i în lumina soarelui.

Pe măsură ce înaintau, Ashby căută în rucsac și își scoase de acolo translantul. Potrivi îngusta fâșie metalică în jurul capului. Ecranul de ochi prinse viață.

— Credeam că poți vorbi reskitkishiană, zise Rosemary.

— Înțeleg reskitkishiana, zise Ashby. Dar sunt departe de a fi fluent dacă mă apuc să vorbesc. Și cum nu prea am avut ocazia să exersez, ajută să ai o copiuță cu care să trișezi.

— Accentul tău e mai bun decât al multor umani pe care îi cunosc, îl liniști Sissix. Știu că e un chin pentru tine să vorbești în timp ce inspiri.

— Nu vorbitul în timpul inspirării e cel mai rău. E alternarea cu expiratul în cadrul aceleiași

propoziții. Serios, cine face asta? concluzionă închizându-și rucsacul.

Rosemary își scoase propria fâșie din geantă.

— E destul de meschin, căzu ea de acord.

Cunoștințele ei de reskitkishiană erau practic inexistente, însă cele câteva fraze pe care le încercase i-au dat dureri de cap.

— Nu îmi dau seama cum de puteți vorbi așa fără să o dați în hiperventilație.

Sissix își strânse degetele în pumn.

— Avem plămâni mai buni.

— Păi, na, noi avem sânge cald, spuse Ashby. Cred că e o afacere mai bună.

Sissix râse scurt.

— Nici nu știi. V-aș lua oricând plămânii plăpânzi și nasul inutil în schimbul unei dimineți toropite.

Ashby o privi pe Rosemary.

— Nu-mi dau seama daca ăsta a fost un compliment sau nu.

După care își reîntoarse capul spre Sissix:

— Hei, Ethra e p-aici?

— Din câte știu eu, da.

— Să nu te apuci să faci glume în preajma lor, îi zise el lui Rosemary. A șters cu mine pe jos ultima dată când am fost în vizită. Și are un arsenal de glume cu umani care o să-ți provoace pagube permanente.

Sissix chicoti.

— Nu-i cu mult mai îngăduitor cu propria lui specie. Care era aia cu... Ah, așa, ceva îngrozitor care implica niște cozi...

Ashby râse.

— Deci, un unam, un quelinian și un harmagian intră într-un *tet*...

— Nu, stai, spuse Sissix, arătând cu bărbia în față.

Ajunseseră la malul acoperit cu tufișuri al pârâului. Doi copii aandriskieni se jucau în apă, strigând unul la altul. Un text apăru pe interfața lui

Rosemary: *Nu pot procesa conversația. Vă rog să vă apropiați mai mult de interlocutor(i).* Nu găsea termen de comparație ca să-și dea seama ce vârstă aveau, însă, după înălțimea lor redusă și după pofta nebună de joacă, Rosemary presupuse că erau asemenea unor copii umani de clasă primară. Sau poate se înșela. Unul arăta mai tânăr decât celălalt. Avea mari probleme să deslușească altceva la ei. Sexul aandriskienilor era ușor de determinat la adulți, în special raportat la statură, dar la vârsta asta erau androgini, îndeosebi din cauză că masculilor aandriskieni le lipseau organele genitale externe. Lăsând la o parte categorisirile, părea ceva fragil la aceștia doi, un aspect ca de hârtie la solzii lor. Nu se mai mira de ce nu văzuse niciodată copii aandriskieni în afara planetei lor. Nici măcar nu îi cunoștea, dar deja se năștea în ea nevoia de a-i proteja. Își imagină că părinții lor probabil simțeau asta de zece ori mai puternic. *Părinți de ghioacă*, își repetă ea. *Părinți de ghioacă*.

Ashby își coborî tonul vocii.

— De când până când aandriskienii se jenează să menționeze despre *tets* în preajma copiilor lor?

— O facem, răspunse Sissix. Însă voi probabil sunteți primii umani pe care-i văd vreodată, și nu vreau să crească cu ideea că specia voastră e stupidă.

Se îndreptă spre copii, cu un glas cald și lung respirat de întâmpinare.

Capetele fără pene ale plozilor se întoarseră la unison. Cel mai mic strigă ceva. Traducerea apăru pe interfața lui Rosemary. *„Nepământenii! Nepământenii sunt aici!“* Se împleticiră în susul apei, cu ghearele răsfirate de entuziasm.

Sissix se aplecă și îi mozoli pe amândoi pe față. Rosemary o mai văzuse făcând la fel cu Ashby, dar cu el gestul era mai afectuos, mai natural. Acum se strecurase o notă formală în

guduratul ei. Blând și sincer, e adevărat, însă cu siguranță un pic distant.

Copilul mai mare vorbi:

„Tu ești Sissix.“

„Așa e.“

„Tu ești mama mea de ou.“

Sissix zâmbi. Nu părea surprinsă.

„Tu trebuie să fii Teshris.“

După care privi spre celălalt.

„Iar tu Eskat, nu?“

„Nu!“ copilul spuse, hlizindu-se.

„Nu, îmi dau seama acum. Ești prea tânăr“, zise ea și îl mângâie pe creștetul capului său chel. *„Nu că asta ar fi ceva rău.“*

Ashby îi șopti lui Rosemary la ureche:

— Teshris e fată. Prietenul ei e băiat.

— Aha, mersi, zise Rosemary, mirându-se cum de putea face el diferența. Eskat e fratele ei?

— Frate de ou, da. Deși nu le-am știut numele până acum.

Sissix îi spuse ceva lui Teshris în limbajul mâinilor. Ashby șopti din nou:

— Mișcarea asta e specifică părinților de ou. Ea spune că e fericită că Teshris e sănătoasă și... păi, că există, mai pe scurt.

Fata aandriskiană răspunse, gesturile ei fiindu-i stranii și noi.

— Îi mulțumește lui Sissix că i-a dat viață.

Cele două aandriskiene zâmbiră și își dădură una alteia o nouă mozoleală. Și asta a fost tot. Fără îmbrățișări, fără râzgâieli prelungi, fără ca Sissix să aibă nevoie de mai mult timp ca să își vadă fiica cu care nu mai vorbise niciodată. În acel moment, Rosemary înțelese. Teshris nu era fiica lui Sissix, nu în sens uman. Împărtășeau gene comune și respectul, nimic mai mult.

Sissix își întoarse capul spre partenerul de joacă al lui Teshris.

„Cum te cheamă?“

„Vush“, spuse el.

„Din al căror ou ești tu?“

„Teker și Hasra.“

Sissix izbucni în râs.

„Nu știu pe Hasra, însă Teker a fost sora mea de ghioacă.“

Soră de ghioacă, nu soră de ou. Rosemary simțea că ar avea nevoie să deseneze un tabel.

Sissix zâmbi larg la copii.

„Pe vremea când noi creșteam“ – interfața adăugă între paranteze traducerea exactă *devenind oameni – „ea mereu zicea că nu vrea să aibă o cloacă, și că o să se țină tare și va trăi fără să se cupleze când e fertilă. Părerea i s-a schimbat al naibii de repede după ce au început să-i iasă penele. În timpul primei ei călduri, am prins-o cum făcea rutul singură, de un bolovan. Am crezut că o să se stranguleze, atât de..“* – interfața sări peste ultimul cuvânt și oferi în schimb o explicație: [*nu este disponibilă o analogie: combinație între excitare, frenezie și lipsă de experiență, atribuită în general adolescenței*].

Sissix râse din nou, iar copiii îi urmară exemplul. Rosemary ridică din sprâncene. Ce vârstă aveau copiii ăștia doi? Aruncă o privire la Ashby. Și el părea un pic stânjenit, la fel. Măcar nu era singura.

Vush vorbi după ce se oprise din hlizit.

„Vreau să-i ating pe umani, dar Ithren a spus că lor nu le place.“

„Are dreptate. Nu toți umanii vor. Însă fac pariu că ei doi ar fi ok cu asta. Doar trebuie mai întâi să le ceri permisiunea.“, zise Sissix, după care arătă spre însoțitorii săi. *„Ea e Rosemary, iar el e Ashby. Sunt oameni foarte buni la inimă.“*

Puștii se uitară la ei, nemișcați. Rosemary își aminti pe când avea patru ani, cum a zărit un harmagian pentru prima dată și cum s-a holbat la tentaculele lui de acolo unde în mod normal ar fi trebuit să se fie bărbia. Era ciudat să se afle acum de partea cealaltă a ecuației.

Ashby se ghemui și le zâmbi. Copiii păreau cam țepeni, dar se apropiară mai mult. Îi luă o clipă lui Rosemary până să-și dea seama că tensiunea din mușchii lor nu era un rezultat al vreunei temeri, ci suprimarea instinctului de a atinge. Ashby începu să vorbească în reskitkishiană. Consoanele lui erau împleticite, iar expirările îi erau mult prea exagerate față de cele ale lui Sissix, dar era suficient pentru ca plozii să se prindă.

„Numele meu este Ashby. Sunt bucuros să vă cunosc. Mă puteți atinge.“

Copiii alergară spre el. Îi gudurară un scurt bun venit, din politețe, și trecură la treaba mai serioasă de a-l trage și ciupi.

„E atât de moale!“, spuse Vush, apăsându-și palma peste părul cârlionțat al lui Ashby. *„Nicio pană!“*

„Năpârlești?“, întrebă Teshris, examinându-i brațul lui Ashby.

„Nu“, spuse Ashby. *„Însă noi…“*

Se chinui și trecu la klipiană, adresându-se lui Sissix.

— Poți să-mi zici cum e cu pielea uscată?

„Pielea lor iese în fâșii subțiri, subțiri, și nu toată deodată“, le zise Sissix copiilor. *„Nici măcar nu observă.“*

„Ce norocoși“, spuse Teshris. *„Urăsc năpârlitul.“*

Vush, ceva mai puțin reținut decât sora lui de ghioacă, acum că permisiunea fusese primită, merse direct la Rosemary și îi dădu un gudurat.

„Pot să te ating și pe tine?“

Rosemary zâmbi și îi confirmă cu un gest din bărbie, înainte să își dea seama că băiatul nu avea de unde să știe ce însemna confirmatul din gesturi.

— Spune-i că da, o rugă pe Sissix, care transmise mai departe mesajul.

Vush se încruntă.

„De ce nu poate să îmi zică ea singură?“

„Nu vorbește reskitkishiana“, îi zise Sissix. *„Însă interfața aia pe care o poartă îi permite să citească fiecare cuvânt pe care îl spui.“*

Băiatul aandriskian se zgâi la Rosemary, perplex. Noțiunea că cineva ar putea să nu vorbească reskitkishiana părea de neconceput pentru el.

— Uite, Rosemary, i se adresă Sissix în klipiană. Încearcă așa, și îi arătă un semn cu degetele curbate. Este pentru învoială.

Rosemary îl privi pe Vush și repetă gestul. Vush gesticulă ceva înapoi și o apucă de sâni.

„Ce sunt ăștia?“

Rosemary scânci. Ashby izbucni în râs. Sissix se repezi la Vush și îi trase mâna.

„Vush, femeilor umane nu le place când oameni pe care nu îi cunosc le ating acolo.“

— O, Stele! zise Ashby în klipiană, ținându-și mâinile la burtă.

Vush era cu totul confuz.

„De ce nu?“

„E totul bine cu el?“, întrebă Teshris arătând la Ashby, care se dăduse câțiva pași în spate.

„Da“, zise Sissix. *„Doar râde.“*

Ochii lui Vush erau deschiși larg și îngrijorați.

„Am făcut ceva rău?“

— Oh, nu, spune-i că e totul în regulă, spuse Rosemary. Nu-i mare scofală.

Râdea și ea, acum.

Sissix mângâie capul băiatului.

„Nu ai făcut nimic rău, Vush. Umanii doar că au mai multe restricții cu atinsul corpului de către alți oameni decât avem noi. Cred că ar fi cel mai bine să eviți orice parte a torsoului ei care este acoperit.“

Trase ușor de tricoul ei, ca să demonstreze ideea.

Vush privi în pământ.

„Îmi pare rău.“

Rosemary se aplecă să atingă brațul lui Vush, așa cum văzuse la Sissix că face în clipele de empatie. Îi luă mâna și o puse pe creștetul capului ei, invitându-l să exploreze. Vush se însenină, iar Sissix îi dădu o privire aprobatoare și duioasă.

„Penele ei sunt diferite de [cuvânt necunoscut]*“,* spuse Vush în timp ce își trecea gheruțele prin părul lui Rosemary. Interfața nu recunoscuse ultima expresie, însă Rosemary înțelese: *Ashby*. Încercarea lui Vush de a face un *sh* în numele lui se prelungise mai mult decât era cazul și se poticnise la *b*.

„Nu sunt pene, tăntălăule“, spuse Teshris. *„E păr.“*

Privi la Rosemary, pe urmă la Ashby și zise:

„Ai un alt fel de maro decât ea.“

„Ai dreptate“, spuse Ashby.

„Aandriskienii sunt așa“, îl informă ea, de parcă și el, la fel, abia ce întâlnea pentru prima dată o specie nouă. *„Avem o mulțime de culori diferite. Eu sunt albastru-verde, Vush e verde-albastru, Sissix e verde-verde. Îmi știu toate culorile solzilor. Skeyis spune că mă pricep cel mai bine la asta“*, completă ea împăturindu-și partea de sus a urechii către lob, din nou și din nou, iar Ashby asistând răbdător. *„Ești și tu de pe o lună?“*

„Nu, eu...“

Din nou, se chinui și îi ceru din priviri ajutor lui Sissix.

„E un spațial“, explică Sissix. *„Mulți umani sunt născuți* [traducere literală: eclozați din corp] *pe nave fermă.“*

„Dar ea?“, întrebă Teshris.

„A crescut pe o planetă numită Marte.“

Sissix începu să pară plictisită. Rosemary îi găsea adorabili pe companionii lor – deși nu ar fi deranjat-o dacă Vush ar fi tras-o de păr cu *ceva mai puțin* entuziasm –, dar Sissix tot arunca privi peste umăr, către cămine. Era nerăbdătoare să își vadă familia, iar acești copii nu erau așa ceva

pentru ea. Nici măcar cel care avea aceiași pomeți ca ea.

Un strigăt se ridică pe măsură ce pășeau pe cărarea care ducea la cămine.

— Sissix! o voce bătrână se auzi.

Alte câteva o acompaniară.

— Sissix! Sissix!

Toate deodată, un șuvoi de aandriskieni se scurgea din intrările deschise. Erau zeci, poate mai mulți. Rosemary nu avu ocazia să-i numere până ce nu se îngrămădiră cu toții pe Sissix, care fugise să îi întâmpine. Se rostogoliră pe jos într-o încrengătură de cozi și capete împănate, îmbrățișându-se și presându-se și gudurându-se. Întreaga lor atenție era concentrată pe fiica de mult plecată. Își frecară obrajii, zvâcniră penele, trăgându-se cât mai aproape de ea pe cât puteau. Rosemary se șocă. Chiar dacă nu era nimic exagerat sexual în felul în care se atingeau, avea mari probleme în a vedea o masă compactă de oameni goi. Părea mai mult ca un preludiu în grup, decât ca o reuniune de familie.

Sissix, pe de altă parte, era mai bucuroasă decât o văzuse Rosemary vreodată. Se topise sub îmbrățișările familiei ei. Își închise ochii și își lăsă capul să-i cadă pe măsură ce un aandriskian îi atingea penele. Rosemary mai văzuse privirea aceea înainte – nu la Sissix, ci la femeia în vârstă pe care o întâlniseră la Port Coriol. Era o privire de adâncă gratitudine, genul care apare la capătul unei lungi așteptări, când ești capabil să expiri după ce ți-ai ținut respirația până ce plămânii au început să te usture.

Rosemary se gândi la Sissix cea de pe *Wayfarer*, cum mereu a părut atât de afectuoasă, cum se dezmierda și cât de dulce era. Însă acum Rosemary văzu din partea cealaltă. Ceea ce socotise ca afecțiune fusese de fapt o Sissix care se abținea. Râsetele și ghemuitul la pământ erau minimum. Rosemary se imagină pe sine și pe

umanii din echipaj din punctul ei de vedere. O grămadă de automați rigizi și pudici. Cum de putea Sissix să suporte așa ceva în fiecare zi? Se gândi din nou la clipele în care Sissix o pipăise amical, la duioșia de pe chipul ei când își freca nasul de obrazul lui Ashby ori îi lua în brațe pe Kizzy și Jenks, în tandem. Se gândi la ce mare efort trebuie să fi fost pentru Sissix să nu îi tăvălească pe jos așa cum făcea acum cu familia ei de ghioacă, să își înfrâneze nevoia unei forme mai tangibile de conectare.

— Ashby, Rosemary, îi chemă Sissix din vârful grămezii de oameni. Haideți să îi salutați.

Își răsuci una dintre mâini, o eliberă și arătă cu o gheară către capetele celor vârstnici. (Penele lui Sissix erau cele mai aprinse la culoare dintre toate.)

— Ei sunt Issash, Ethra, Rixsik, Ithren, Kirix, Trikesh, Raasek și... și câțiva pe care nu-i cunosc.

Râse și trecu pe reskitkishiană, adresându-se unei bătrâne aflate cel mai aproape de ea.

„Ați mai adăugat niște chipuri noi de când nu am mai fost pe aici.“

Bătrâna – Issash, presupuse Rosemary, deși își dădu seama că nu ar fi avut cum să îi deosebească pe toți – spuse:

„Am furat câțiva de la familia Sariset în timpul unei șotii din iarna trecută.“

Se aplecă conspirativ către Sissix și completă pe un ton scăzut:

„Asta pentru că toată lumea știe că sunt cea mai atrăgătoare vârstnică din zonă.“

Ceilalți aandriskieni râseră. Unul dintre ei îi frecă penele. Ea rânji.

Sissix râse și ea și îi mozoli obrazul lui Issash.

„Mi-a fost tare dor de tine“, îi zise.

Unul dintre bărbații în vârstă se eliberă din grămadă. Privirea îi era incisivă, însă penele se

încrețiseră odată cu vârsta, iar solzii îi erau fazi. Rosemary avu impresia că era foarte bătrân.

„V-aș încuraja să ni vă alăturați“, zâmbi el. *„Dar știu că nu e felul vostru de a fi. Ashby, cum o mai duci? Sunt tare bucuros să te revăd“*, zise el întinzând mâna pentru salutul uman.

Ashby își drese vocea și răspunse pe cât de bine putea.

„Bucuros să te văd și eu, Ishren. Îți mulțumesc pentru… pentru a fi… binevenit.“

Zâmbetul lui Ishren se lărgi și îi atinse fruntea lui Ashby.

„Reskitkishiana ta este foarte bună.“

„Nu chiar“, spuse Ashby. *„Vorbesc mai puțin decât... decât cunosc. Decât cunosc să aud.“*

Trecu imediat pe klipiană:

— Stai, stai, adică...

Ishren râse.

„Înțelegi mai mult decât poți vorbi. Vezi? Te înțeleg foarte bine.“

Îl bătu pe Ashby pe braț și se întoarse către Rosemary.

„Tu vorbești reskitkishiană?“, o întrebă în timp ce îi strângea mâna.

Rosemary dădu din cap, scuzându-se. El arătă spre interfața ei.

„Dar înțelegi, nu?“

Ea începu să dea din bărbie, însă își reaminti gestul curbat al degetelor pe care Sissix i-l arătase mai jos, la pârâu, *da* în limbajul mâinilor.

„Vezi? Înveți foarte repede. Iar eu sunt ca Ashby. Înțeleg klipiana, însă nu sunt atât de încrezător atunci când o vorbesc. Așa că atâta timp cât o să îți porți interfața, fiecare putem să spunem cum ne e confortabil și să ne înțelegem taman bine.“

Își puse o mână pe umărul lui Rosemary și făcu la fel și cu Ashby.

„Mă bucur să văd umani printre noi. Când eram doar un pic mai tânăr decât e Sissix acum,

am fost membru al unui echipaj de transport aeluonian. Negustor aeluonian, mai exact. Era un echipaj multispecii, ca al vostru. Am avut chiar și o femeie lariană, dacă îți vine să crezi. A naibii de deșteaptă specie, larienii, n-am văzut niciodată pe cineva mai priceput la tikki decât ea. Dar... ce ziceam?“

„Nu știu“, zise Ashby, oferindu-i reskitkishianului o nouă ocazie. *„Despre umani?“*

„Ah, da, da. N-o să uit niciodată ziua în care am aflat că umanii au fost acceptați în AG ca specie membră deplin. Ne aflam la Piața Muriat... ați fost vreodată pe acolo?“

„Am trecut“, zise Ashby.

„Mai e încă barul ăla numit [hanto: Ceașca Plină-Mereu]*?“*

„Nu știu.“

„Of, sper că încă mai e pe-acolo. Cele mai bune snapsuri dulci din AG, fără îndoială. N-am întâlnit niciodată un alt barman care să le poată face atât de acidulate. În fine. Da, umanii intrând în AG. Era la depozitul de alge... Ba nu, nu, era un magazin de echipamente, da, echipamente. Era un uman care lucra acolo. Îndatorirea lui era să curețe componentele folosite pentru a fi revândute. Muncă ternă și grea. Nu un serviciu potrivit pentru o specie cu mâini fine. Puteai vedea după haine că nu era plătit prea bine. Șeful lui era plecat, așa că mă ajuta să găsesc... na, ceva ce aveam nevoie pe moment. Era un flux de știri deschis pe micul proiector de pe bancul lui de lucru și, dintr-odată, apăru. Umanii în AG. Bărbatul a devenit tăcut. Apoi a făcut ceva ce nu mai văzusem până atunci: a început să plângă. Vedeți voi, nu știam că plânsul e ceva ce umanii fac în mod obișnuit, așa că am început să mă îngrijorez. Vă dați seama cât de neplăcut e să observi că începe să îi curgă cuiva apă din ochi? Ha! Iar sărmanul om încerca să îmi explice plânsul în timp ce era cuprins de atâtea emoții. Nu o să uit niciodată ce mi-a zis.

Mi-a zis: «Asta înseamnă că și noi contăm. Că suntem totuși valoroși cu ceva». Iar eu i-am zis: «Normal că sunteți valoroși. Toată lumea este valoroasă». Iar el zis: «Însă acum știu că și galaxia crede la fel».“

Ishren îi strânse de umeri și privi la amândoi.

„Iar acum aveți propriile nave și ieșiți în spațiu așa cum o facem și noi, aandriskienii. Și către Miez, nu glumă! Trebuie să recunosc, sunt invidios pe călătoria voastră. Ce mare noroc la voi.“, le zâmbi el. *„Sper că nu par că vă privesc de sus, însă gândindu-mă în trecut la bărbatul acela, să vă văd pe voi aici mă face să realizez cât de departe a avansat specia voastră. Asta mă face foarte fericit. Ah! Mi-am amintit! Vă e foame? Știu că umanii trebuie să mănânce mai mult decât noi, așa că Rixsik și cu mine am petrecut noaptea pregătind o mulțime de bucate în plus pentru* [substantiv, fără analogie disponibilă; o masă unde este oferită mâncare pentru oricine, la comun, de-a lungul întregii zile.]*“*

„E foarte amabil. Foarte amabil din partea voastră“, spuse Ashby. *„Îmi doresc… sper că nu a fost… dificil.“*

„Nici pe departe“, zise Ishren. *„Abia așteptăm să vedem cât de mult puteți mânca. Și cred că și ei la fel“*, rânji el, arătând într-o parte.

În spatele unui morman de lăzi goale, se adunase un grup de pui de ghioacă, privindu-i pe adulți cu o curiozitate intensă. Se abțineau, ca și cum ar fi așteptat să fie invitați. Rosemary realiză că ăsta chiar era cazul. Probabil că știau mai bine decât să dea buzna în timp ce adulții socializau. Făcea sens, la o specie ai cărei copii nu aveau nevoie să învețe abilitățile de bază pentru supraviețuire. La o adunare umană, adulții nici nu s-ar fi gândit de două ori înainte să abandoneze orice era ce făceau în clipa aceea și să vadă de nevoile unui copil, chiar și dacă ar fi fost vorba de simpla băgare în seamă. Însă aici puii de ghioacă

păreau că știu că activitățile adulților au prioritate, și că dacă ar fi vrut să participe ar fi trebuit să își dea seama care sunt noile reguli. Așa că, în loc să tragă de mâneci și să se dea mari, ei observau de pe margine mișcările adulților, încercând să dezlege puzzle-ul. Învățau cum să fie oameni.

Rosemary o zări pe Teshris printre ei, cu brațele ei micuțe în jurul un pui de ghioacă de aceeași statură și cu aceleași trăsături ca ea. Eskat, probabil, al lui Sissix celălalt... Rosemary se opri să se gândească înainte de a-și zice *copil*. Urmaș? Progenitură? Toate cuvintele conțineau prea mult din sensul de a aparține lui Sissix, ceea ce era evident că nu, sau, cel puțin, nu într-un fel uman. Poate că era suficient să spună că Teshris și Eskat împărtășeau o aceeași mamă de ou, care se întâmpla să fie Sissix.

Atenția îi fu atrasă înapoi, la guduratul general, care începuse să se estompeze. Trei dintre vârstnici – dintre cei ai căror nume nu le știa Sissix – se îndreptau înapoi către casă. Câțiva rămaseră cu Sissix, încă atingându-se, dar energia lor nu mai era atât de aprigă. Issash, totuși, continua să o îmbrățișeze pe Sissix la fel de strâns cum o făcuse la început. Doi dintre părinții de ghioacă ai lui Sissix, aparent sufocați de întreaga afecțiune, părăsiseră grupul pentru a se așeza pe o bancă. Nu era nicio îndoială că cei doi începuseră un preludiu *pe bune*, iar într-o scurtă și neașteptată clipă toate nedumeririle lui Rosemary despre ce ar putea să ascundă un bărbat aandriskian la despicătura dintre picioare fuseseră lămurite.

„Haideți“, îi îndemnă Ishren, conducându-i pe Rosemary și Ashby către cămin. *„Să avem grijă de voi doi. Apropo, nu e nevoie să purtați haine aici, dacă nu vreți. Știu că așa e felul vostru, dar ne dorim să vă simțiți cât mai confortabil.“*

— Mulțumesc, zise Rosemary în klipiană.

Se strădui pe cât putu să își abată privirea de la cei doi aandriskieni vârstnici de pe bancă, care

acum se acuplau cu pasiune.

— Cred totuși că o să le țin pe mine, pentru moment.

Din felul în care ziua se desfășura, lui Rosemary începuse să îi pară rău pentru cei doi tehnicieni, îngrămădiți cum erau ei în vreo groapă a unui concert, cu mâncare soioasă și băuturi multe prea piperate la preț. Propria după-amiază și-a petrecut-o tolănită jos, pe perne, cu un pahar de vin și mâncând bucate ciudate și delicioase de la masa comunală (vârstnicii avuseseră puțini termeni de comparație despre cât de mult mănâncă un uman, așa că pregătiseră suficient pentru zece ca ei). Ascultase familia lui Sissix punând-o pe fiica lor la curent cu dramele cotidiene ale prietenilor și rudelor. Totul la întrunire era intrigant, de la mâncarea neobișnuită, la nețărmuritele exprimări de afecțiune pe care le primea Sissix încontinuu. În mare parte, Rosemary se simțea asemeni puilor de ghioacă, care trăgeau cu ochiul prin ferestre și se strecurau înăuntru ca să umple bolurile cu ronțăieli. Și ea era mulțumită să observe și să învețe.

Însă până la lăsarea serii, Rosemary deveni un pic neliniștită. Mâncase copios, mulțumită invitațiilor constante ale lui Ishren, iar efectul vinului se schimbase din „plăcut relaxat“ în „ușoară durere de cap“. Picioarele îi erau înțepenite de la atâta stat pe jos, iar creierul ei părea a fi de mâzgă după orele neîntrerupte ascultând conversații spuse într-o limbă necunoscută. La scurt timp după ce a apus soarele, se scuză și ieși la aer.

Teth domina cerul deșertului, atârnând suficient de aproape pentru ca ea să își poată imagina că ar avea cum să îi atingă inelele cu buricul degetelor. Fără poluarea luminilor unui oraș, culorile sclipeau nestingherite – luminiscența lunilor vecine, purpuriul întunecat al norului galactic și, între ele, stele, nenumărate stele. Ea

trăia acolo sus, în vasta desfășurare de culoare. În fiecare zi, vedea de aproape planete și comete și noi nebuloase, clare ca lumina zilei. Totuși, ceva din a fi la solul unei planete era diferit. Poate stelele erau menite să fie privite de pe pământ.

Aruncă un ochi spre Sissix, înconjurată de o claie de capete împănate. Privi înapoi la cer, contemplând vinovată ideea de a nu mai avea pe nimeni în preajmă în afara lui Sissix. Și-o imagină pe Sissix ieșind și ea afară, dându-i încă un pahar de vin, punându-i un braț în jurul umerilor, învățând-o numele constelațiilor. Era un gând prostesc și egoist, știa asta, dar se lăsă legănată de iluzie.

Ceva mai târziu, Ashby păși dincolo de pragul ușii, având cu el o pătură.

— M-am gândit că poate ți-e frig.

— Un pic, da. Mersi.

Ea luă pătura și o înfășură pe umeri. O cuprinse o căldură plăcută, asemenea razelor de soare.

— Vai! Ce bine, nu se putu ea abține.

— Chiar bine, nu?

— De ce nu am și eu una din astea?

Ashby râse.

— Am cumpărat una acum câțiva ani, imediat ce am făcut aceeași față pe care o faci și tu acum. Sunt sigur că putem să mai luăm una înainte să plecăm.

— Da, te rog.

— Vârstnicilor nu le-a venit să creadă că ai avea nevoie de o pătură.

— De ce?... Ah, da. Pentru că eu am sânge cald. Corect.

Râse.

— Totul e în regulă?

— Cum să nu? Absolut. Doar că aveam nevoie de un pic de aer proaspăt.

— Mda, știu, chestiile astea pot fi un pic prea mult, după un timp. Dar te-ai simțit bine, nu?

— Am avut o zi *super*. Sunt tare bucuroasă că am venit.

— Bun. Să îi spui și lui Sissix asta, o să o facă fericită.

Rosemary zâmbi, dar se gândi din nou la toate acele ore în care a privit-o pe Sissix mângâiată și cocoloșită de familia ei iubitoare. Și la cât de rece și rigidă era viața de pe *Wayfarer*, prin comparație. Sissix merita mai mult de atât.

Ashby își înclină capul.

— Ce e?

— Nu știu dacă pot găsi cuvintele potrivite. E doar..., reflectă o secundă. Cum de reușește?

— Reușește ce?

— Să reziste fără familia ei de pene?

— Sissix are o familie de pene.

Rosemary clipi încurcată. O relație de la distanță cu o familie de pene? Luând în seamă apropierea la care a fost martoră, nu și-ar fi dat seama cum putea să funcționeze așa ceva.

— Nu a menționat nimic de ei.

Ashby zâmbi afectat.

— Când ai un minut liber, caută-i fișierul ei de identitate. Ca grefier al navei, ar trebui să ai acces la el.

Ceva mai târziu în noapte, încolăcită în patul din camera de oaspeți, făcu exact asta.

ID #: 7789-0045-268

Nume AG desemnat: Sissix Seshkethet

Contact de urgență: Ashby Santoso

Ruda cea mai apropiată: Issash Seshethet (desemnare AG)

Nume local (dacă este disponibil): oshet-Seshkethet esk-Saskist as-Eshresh Sissix isket-Veshkriset

Rosemary își mușcă buzele în timp ce studie cuvintele de pe scribul ei. *Seshkethet* era evident. *Saskist* era mama lui Sissix, iar *Eshresh* suna ca un nume al cuiva, ceea ce însemna că probabil era tatăl ei. *Veshkriset*, totuși, îi era nefamiliar.

Navigă până la baza de date oficială a familiilor aandriskiene. Undeva, cumva, era o

echipă de arhiviști ai căror unic scop era să stea pe urmele dramelor de familie ale aandriskienilor și să înregistreze modificările conforme. Se simțea epuizată numai gândindu-se la volumul de muncă necesar.

Literele de pe ecran se schimbară după ce scribul ei trecuse la modul traducere în klipiană. *Te rog să alegi un nume de familie*, scria. „Veshkriset“, zise ea, sperând că baza de date îi putea înțelege accentul ei oribil. Apăru o pagină de enumerare. Sprâncenele lui Rosemary se încruntară. Familia de pene Veshkriset avea un singur membru. Sissix.

Alunecă înapoi în cuibul de pături. Sissix era într-o familie de pene de una singură? Nu făcea sens deloc. Sissix era definiția vie a gregarității, iar aandriskienii nu priveau cu ochi buni solitarii. Să te declari singurul membru al unei familii de pene era un act de sfidare, un semnal că nu vrei să ai nimic de-a face cu niciun alt aandriskian. Rosemary își aminti cum reacționase Sissix față de bătrâna din Port Coriol, cum a lăsat totul baltă ca să ofere unui complet străin câteva momente de companie. *Să fii singur și fără să te atingă cineva... nu e pedeapsă mai mare de atât*. Nu, nu se potrivea deloc.

Privi pe fereastră. Un gând o străfulgeră. Baza de date era de uz aandriskian, iar din ce pomenise Sissix scopul ei cel mai practic era să prevină consangvinizarea. Dacă ăsta era cazul, ar fi apărut și alte specii pe listă?

— Scrib, tradu, spuse ea.

— Specifică calea de traducere, spuse scribul.

— Reskitkishiană în klipiană.

— Reskitkishiană în klipiană confirmat. Te rog pronunță cuvântul sau fraza pe care dorești să o traduci. Dacă nu o poți pronunța...

— Veshkriset.

Urmă o pauză scurtă.

— Nu au fost găsite rezultate concludente. Dorești o analiză lingvistică care să te ajute să determini posibile asemănări?

— Da.

— Sufixul *-et* implică un substantiv comun. Acest sufix este folosit în mod obișnuit pentru a desemna un grup familial aandriskian. Dorești să cauți în baza de date a familiilor aandriskiene...

— Nu, spuse Rosemary. Elimină sufixul din fraza de căutare și începe o nouă căutare, zise ea după un scurt moment de gândire.

O altă pauză.

— *Veshkrisk*. Substantiv. O persoană sau o călătorie. Călător. Hoinar.

Wayfarer[7].

*

Sissix își sprijini bărbia în pumni, privind cum Hashkath devine din ce în ce mai mic prin fereastra camerei ei. Undeva acolo jos, familia ei de ghioacă râdea, se acupla, se certa, gătea, făcea curat, hrănea puii de ghioacă. Pielea ei încă mai strălucea de la exfoliantul de casă al lui Kirix. Tartinele cu fructe de mărimea palmei pe care i le dăduse Issash la despărțire încă mai erau calde în miez. Nu își dorise să plece. Iubea pe *Wayfarer* și îi iubea pe oamenii de la bordul ei (aproape pe toți), însă mereu uita cât de greu îi era să fie departe de alți aandriskieni, până ce nu petrecea o vreme acasă. Era mai mult decât lipsa mirosului ierburilor din deșert sau putința de a se reîntoarce la vorbit reskitkishiana. Ci ținea de faptul că oamenii de acolo o înțelegeau. Pe cât de dragi îi erau colegii de echipaj, nevoia constantă de a explica diferențele culturale, să își înfrâneze o remarcă care ar putea ofensa niște urechi nepământene, să își țină mâinile pentru ea când și-ar fi dorit să atingă pe cineva – totul o obosea peste măsură. Și deși vizitele căminului erau o alinare pentru dorul ei de casă, lucrul pe care mereu, *mereu* îl uita era că pentru o scurtă

perioadă după plecarile de pe Hashkath să fie departe era din ce în ce mai greu. Era ca și cum și-a înfipt singură un cuțit în ea prima dată când a plecat – nicăieri vital, doar coapsa sau poate un braț. Cu cât mai mult era departe, cu atât rana se vindeca, până ce uita deseori că încă se mai afla acolo. Reîntoarcerile smulgeau coaja rănii.

Totuși, poate că era mai bine în felul acesta. Dacă înceta să-i pese de familia ei de ghioacă, nu ar mai fi durut-o despărțirile, însă ar fi fost și inimaginabil să taie aceste legături pentru totdeauna. Pe lângă asta, dacă nu ar fi plecat, nu ar mai fi întâlnit niciodată prietenii minunați pe care și i-a făcut între timp. Poate că durerea dorului de casă era un preț corect de plătit pentru a avea atâția oameni buni în viața ei.

Cineva ciocăni la ușă.

— Intră, strigă ea.

Uite, un alt lucru de pe lista cu lucruri neplăcute specifice nepământenilor: presupoziția că ușile sunt încuiate. Fusese atât de bine să nu aibă acel sentiment în jurul ei, chiar și pentru o zi.

Rosemary intră, ducând cu ea o sticlă de vin și două pahare. Ceva la parfumul ei era diferit. Făcuse un duș de curând, dar mai era și altceva acolo, ceva subtil pe care Sissix nu reușea să-l identifice mai exact. Îl mai simțise și altă dată, deși într-o postură diminuată. Îi reamintea, inexplicabil, de atmosfera unui bar. Poate că era de la vin. Descâlcirea mirosurilor din pereții sigilați ai navei era mereu mai dificilă după obișnuirea cu aerul de la solul planetelor. Era diferența dintre a localiza imediat obietele împrăștiate pe o masă și a le răscoli dintr-un maldăr aruncat într-o cutie.

— Sper că nu deranjez, zise Rosemary.

Intimitate. Și asta era pe listă.

— Nu, nu, mi-aș dori tare mult să am companie. Și o băutură, din moment ce cred că asta ai cu tine.

Aruncă o privire la propriul corp, apoi la pantalonii aruncați pe podea. *Conștiință de sine. Modestie.* La dracu' cu ele. Rosemary tocmai ce o văzuse pe ea și întreaga ei familie de ghioacă dezbrăcați. Chiar reacționase amabil atunci când un pui de ghioacă i-a apucat sânii. Se îndoia că Rosemary ar fi fost jenată pe mai departe de perspectiva clară a genitalelor cuiva.

Rosemary turnă vinul. Stătea așezată pe jos, prinsă într-o șuetă despre lucruri fără mare importanță. Doar când au ajuns la cel de al doilea pahar de fiecare Rosemary spuse:

— Pot să te întreb ceva personal?

Sissix râse.

— Nu-mi dau deloc seama de ce simțiți nevoia să întrebați asta.

Rosemary își trecu degetul pe gura ceștii, părând un pic stânjenită. Sissix se gândi că poate ar fi trebuit să se abțină de la comentariul cu întrebările personale. Totuși, *sincer vorbind*, umanii risipeau o grămadă de timp cu redundanțele.

Femeia umană își drese vocea.

— Am aflat că noi... echipajul, adică... îți suntem familia de pene.

Nu-i spusese lui Rosemary asta până atunci? Poate că nu. Nu era genul de chestiuni care să apară din senin.

— Ți-a zis Ashby?

— Nu, a sugerat-o. De restul mi-am dat seama singură, zise ea sorbind din vin. Știu că sunt o mulțime de reguli complicate pentru familiile de pene, iar eu nu pot pretinde că știu prea bine pe niciuna dintre ele, însă mă întrebam cum... în ce categorie treci membrii unui echipaj pe care nu ți i-ai ales singură. Adică oamenii care sunt aici doar pentru că asta le e însărcinarea lor.

— Te referi la Corbin? Mda, e complicat. Dar în familiile de pene să ai pe cap un membru pe care nu-l placi se întâmplă tot timpul. Doar trebuie

să recunoști că altcineva din familia ta are nevoie de el și să te ferești din calea lui. E ca Ashby cu Corbin. Ashby are nevoie de Corbin. Nu contează pentru mine că are nevoie de el în sensul de bun mers al afacerii, mai degrabă decât în cel al unei familii. Ashby este familia mea, fără umbră de îndoială. Așadar, Corbin se încadrează în familia mea de pene. Deși, rânji ea pe după paharul de vin, nu m-ar deranja deloc dacă și-ar găsi o altă familie, în altă parte.

Rosemary încuviință.

— Pare logic. Deși nu mă refeream la Corbin.

— Ah, nu?

Rosemary tăcu. Sissix a cercetat chipurile umanilor de suficient timp încât să știe că Rosemary fie își căuta cuvintele potrivite, fie nu avea curajul să le spună cu voce tare. Sissix era recunoscătoare pentru cât de mult timp se scutea prin limbajul semnelor. În sfârșit, Rosemary glăsui:

— Întrebam despre mine.

Iritarea pe care Sissix a nutrit-o mereu față de specia lui Rosemary se risipi ca un fum. Zâmbi și îi luă mâna într-a ei.

— Dacă ar depinde de mine, te-aș primi din nou. Ar trebui să știi până acum că îmi place să te am în familia mea.

Rosemary o strânse de degete. Zâmbea, însă mai era ceva acolo, de asemenea – frică, poate? De ce ar putea oare fi speriată? Rosemary își retrase mâna și umplu paharele, oferindu-i lui Sissix ultimele picături.

— După ce te-am văzut cu familia ta, familia ta de ghioacă, adică... adică mă întrebam dacă nu cumva nu îți este de ajuns să te afli aici. Probabil că îți facem viața un iad.

— Să fiu departe de aandriskieni e greu. Și aș minți dacă nu aș zice că acum mă simt ca lovită în stomac. Însă mă aflu aici prin alegerea mea. Ador

nava asta. Îi ador echipajul. Am o viață bună. Nu aș schimba-o pentru nimic.

Rosemary își ridică ochii, privind prin genele ei negre. Era o privire cumva diferită, ceva intens, bine înrădăcinat.

— Dar nimeni nu te atinge.

Sissix aproape că se înecă de la vin când își dădu seama ce se întâmpla. Tot acest timp în preajma umanilor, și tot mai erau lucruri care nu-i trecuseră prin minte până ce nu se petreceau. Detaliile o copleșiră imediat. Privirea din ochii lui Rosemary. Vinul. Pauzele timide care se preschimbau în lucruri directe rostite pe ton jos. Hainele ei – of, Stele!, Rosemary își schimbase hainele de când se întorseseră. Umanii implicau diverse semnificații în diverse rânduri de haine, o chestie foarte complicată, iar Sissix nu o descurcase mai deloc. Rosemary purta o pereche de pantaloni moi și largi și un top galben pai, prins cu niște șireturi în cruce – comode, se gândi Sissix, dar și festive, genul pe care vreun prieten de-ai lui Kizzy le-ar purta la o petrecere dintr-o vară fierbinte. Partea de sus a bluzei se adâncea mai mult decât linia gâtului abordată de obicei de către Rosemary, lăsându-i vizibile curburile de sus ale sânilor. Și părul. Și-l aranjase cumva... altfel. Sissix nu își putea da seama cum mai exact, însă nu fusese precupețit niciun efort. Iar după ce avusese ceva timp să analizeze detaliile schimbării din parfumul lui Rosemary, își dădu seama că nu avea nimic de-a face cu vinul, săpunul sau hainele curate. Nu era nimic din vreo sursă exterioară. Erau hormoni.

Sissix mai văzuse filmulețe cu umani. Știa cum Kizzy făcea mare caz cu găteala atunci când se pregătea să plece către vreun bar de la docuri. Îl văzuse pe Ashby holbându-se la propriul chip reflectat în diverse suprafețe, înainte de a se întâlni cu Pei, aranjatul absent al părului sau verificări la cum e bărbierit. Rosemary intrase la ea în cameră

purtând haine drăguțe, cu vin și cuvinte calde și cu un păr la care făcuse ceva. Ăsta era un mod elaborat al umanilor de a întreba ceea ce un aandriskian ar zice cu nimic mai mult decât cu un fluturat din degete.

Rosemary continuă să vorbească.

— Sissix, eu nu am pene pe care să ți le pot oferi. Mi-aș dori să am. M-ai făcut să mă simt bine primită atunci când am pus pentru prima oară piciorul pe navă. Și, de atunci, bunătatea pe care mi-o arăți – și nu numai mie, ci tuturor – a însemnat mai mult decât aș putea spune în cuvinte. Ai renunțat la felul tău de a fi pentru a face pe toți ceilalți de la bordul navei să se simtă confortabil, arătându-ne afecțiunea într-un mod pe care *noi* îl așteptăm. Nu pretind că știu aandriskienii la fel de bine pe cât știi tu umanii, dar sunt câteva aspecte pe care le înțeleg. Înțeleg că noi suntem familia ta, iar pentru tine imposibilitatea de a ne atinge presupune lipsa unei părți vitale. Cred că acest sentiment te rănește, și mai cred că l-ai îngropat undeva adânc în tine. Ți-am văzut privirea de pe chip atunci când erai îmbrățișată de către familia ta. Poate că îndrăgești pe *Wayfarer*, însă viața ta aici este incompletă.

Își apăsă buzele una de alta. Se udaseră.

— Și nu știu cum mă vezi tu, dar... dar vreau să îți fie clar că dacă ai vreodată nevoie de mai mult... mi-ar plăcea să îți ofer eu.

Sissix își făcu palma căuș, o întoarse și își desfăcu ghearele, deși știa că Rosemary nu are de unde să înțeleagă gestul. *Tresha*. Era emoția de recunoștință, umilință și vulnerabilitate care răsărea după ce o persoană văzuse adevărul din tine, ceva ce descoperiseră doar privind atent, ceva ce nu reușeai să accepți în sinea ta prea ușor. Dacă Rosemary ar fi fost aandriskiană, Sissix ar fi răsturnat paharele și ar fi început să se acupleze cu ea chiar atunci, pe loc; așa, se abținu, precaută.

Aparent, acea bucată din ea care înțelegea umanii încă mai era la cârmă.

— Rosemary, zise Sissix, luându-i mâna într-a ei.

Era foarte caldă. Alte specii mereu erau așa, putea simți doar stând în preajma lor, dar era cu mult mai prezentă căldura acum. Uneori, se întreba cum ar fi să ai această căldură apăsându-ți... Nu, nu, nu se gândea la așa ceva. Nu încă. Trebuia să fie isteață. Trebuia să fie grijulie. Una peste alta, umanii reacționau diferit la acuplări decât ea. Nu li se supraîncărcau creierele lor cu chimicale după ce o făceau, cu mult mai mult decât oamenii normali? Aandriskienii și ei se conectau unul cu altul prin acuplare, dar umanii... umanii o luau razna. Cum altfel ai fi putut explica o specie sapientă care se suprapopulase până la punctul în care au ajuns la colaps ecologic? Ăștia erau oameni care se acuplaseră prostesc.

— Sunt... sunt recunoscătoare, zise Sissix în cele din urmă.

Ce mod complet găunos și oribil de a descrie ceea ce simțea. *Tresha*. Asta era explicația corectă, însă nu exista un cuvânt echivalent în klipiană. Limbă inutilă. Fața lui Rosemary se crispă un pic, ca și cum ea *s-ar fi așteptat* ca Sissix să răstoarne paharele. La dracu'! De ce nu a fost *asta* acoperit în cursurile de sensibilitate interspecii?

— Cumva...

Gândește, Sissix, gândește.

— Cumva îmi spui asta din cauză că mă compătimești sau e... e altceva?

Fir-ar! Klipiana era mereu fie prea practică, fie prea emoțională. Niciodată o parte de mijloc. Inutilă, inutilă limbă.

Rosemary luă o gură de vin și își contemplă paharul.

— Păi, *sunt* atrasă de tine. Ești o persoană minunată și un prieten foarte bun. Nu sunt sigură când am început să simt mai mult de atât față de

tine. Ceea ce nu e o problemă, apropo, dacă răspunsul tău este nu. Chiar îmi place să îți fiu prietenă și aș fi bucuroasă și dacă la atâta s-ar rezuma. Dar, ca să fiu sinceră, zise și sorbi din nou din vin, nu ți-aș fi spus nimic dacă nu ți-aș fi văzut familia ta de ghioacă. Lăsând la o parte propriile mele sentimente, ai nevoie de așa ceva, și nu numai când se întâmplă să fii în preajma altor aandriskieni.

Își ridică ochii drepți, negri și onești:

— Dacă nu din partea mea, atunci din partea altcuiva. Meriți asta.

Doar spune da, o mică voce dinlăuntrul lui Sissix implora. *Spune da, Sissix, are dreptate...*

— Rosemary... Vreau să zic da. Vreau.

Se gândi la acea grefieră timidă care sosise la bord acum nu mai mult de un standard trecut. Cine era femeia asta cu privire serioasă, femeia care își spunea gândurile atât de curajos? Ce a descoperit ea aici, în spațiul deschis?

Sissix inspiră adânc.

— Dar nu vreau să te rănesc. Acuplarea este diferită la noi, cred. Sunt flatată că vrei să îmi oferi ceva ce am nevoie, însă nu cred că îți pot eu oferi ce ai *tu* nevoie.

Rosemary se strâmbă un pic, în același fel în care Jenks și Kizzy reacționau când debitau ceva stupid.

— Sissix, nu te cer în căsătorie. Nu sunt îndrăgostită de tine. *Îmi placi*. Îmi place cine ești și cum ești și îmi place felul în care penele tare cad în jurul curburii capului tău. Înțeleg că tu nu te poți limita la o singură persoană. Înțeleg că noțiunile tale despre familie sunt diferite și că probabil că o să ni se împotrivească în timp. Dar mi-ar plăcea să fiu o vreme parte din această noțiune, chiar și așa.

Curiozitatea. Asta era un concept pe care Sissix îl putea înțelege.

— Cred că la fel mi-aș dori și eu, zise Sissix.

Vocea de atenționare din ea pălea, deși nu căzuse la datorie fără o luptă aprigă.

— Sunt totuși lucruri pe care trebuie să le iei în seamă de la început.

— Bine, spuse Rosemary.

Era o anume sclipire în ochii ei, acum, o speranță. Sissix se trezi că se topește toată. Putea ieși ceva absolut minunat.

— Membrii familiei, după cum sunt sigură că ai observat, nu rezumă totul la sex. Ne gudurăm și ne atingem și ne ținem de mână tot timpul. Dacă acuplarea e prea mult de cerut, dacă ar fi prea... (Care era oare cuvântul potrivit să spui *supraîncărcare smintită a creierului tău de mamifer*?) ... prea să te simți inconfortabil sau să te determine să vrei de la mine mai mult decât îți pot oferi, aș fi ok și doar să ne fim în preajmă una alteia. Așa cum ai văzut că sunt cu familia mea. Chiar dacă asta n-ar fi suficient pentru mine.

Ar fi fost o mare îmbunătățire față de status quo-ul de acum, asta cu siguranță.

Rosemary încuviință.

— O să păstrez deschisă opțiunea asta. Însă nu cred că va fi o problemă.

— Și nu trebuie neapărat să ne comportăm în felul ăsta în preajma altora dacă asta te-ar stânjeni cu ceva. Nici măcar nu trebuie să le spunem.

Lui Sissix nu-i păsa dacă ceilalți ar fi aflat, dar dacă Rosemary era în stare să facă niște concesii culturale, putea și ea să îi întoarcă favoarea.

Rosemary se gândi la posibilitate, după care făcu un gest de aprobare.

— Cred că ar fi mai bine să nu, pentru început, zise ea.

Sissix făcu o pauză. Ce urma să spună, știa, nu era o idee pe care cei mai mulți umani să o înghită cu ușurință.

— Dacă o să mai fiu la sol și voi întâlni alți aandriskieni...

— Nu m-ar deranja să te duci la un *tet*, zise Rosemary. Doar nu te aștepta să te însoțesc.

— Nu s-ar întâmpla pentru că ar fi mai importanți decât tine, se grăbi Sissix să completeze. Sau pentru că mi-ar plăcea mai mult să fiu cu un aandriskian...

— Sissix, o opri Rosemary.

Strânse tare de mâna ei și făcu ceva ce nu mai făcuse nimeni până atunci. Îi ridică degetele lui Sissix către gura ei și își apăsă buzele pe articulații, doar o dată, lăsându-le să întârzie o secundă. Sissix mai primise sărutări până atunci, de la Kizzy și Jenks și Ashby – niște treceri rapide, uscate pe obrazul ei. Ăsta era diferit. Era mai încet, mai moale. Era un sentiment ciudat, delicat. Îi plăcea. Rosemary își retrase buzele și zâmbi.

— Înțeleg.

Stele! Chiar că o făcea.

— Mai e încă un lucru, zise Sissix.

Observase că vocea ei devenise mai joasă. Mai era ceva ce îi străbătea creierul, acum, partea din ea care nu era străină de *tets* și acuplări, partea din ea care voia să țipe de bucurie că, în sfârșit, cineva din familia ei o înțelegea. Îi prinse privirea lui Rosemary și râse jenată.

— Nu m-am acuplat niciodată cu un uman.

Rosemary rânji larg.

— Asta e bine, zise aplecându-se către ea și trecându-i blând cu degetul peste una dintre pene. Ar fi groaznic să ai un avantaj incorect față de mine.

---

[7] Wayfarer = Drumeț (eng.)

....

25 OCTOMBRIE

— Așadar, spuse Ashby, îl poți repara?

Jenks inspectă cu atenția unui chirurg măruntaiele deschise ale scribului lui Ashby.

— Pot să fac niște *trucuri*, răspunse el. Dar nu ar fi o reparare permanentă. Ai nevoie de o nouă zonă pentru pixeli. Mi-ar fi ușor să o atașez, însă nu am niciuna la îndemână.

— Dar poți să-l faci să nu mai sară în timpul fluxurilor?

— Dap. Imaginea s-ar putea să înceapă să se degradeze după câteva decimale, dar nu va... Stai un pic, se opri Jenks. Auzi asta?

Ashby ascultă atent. Voci ridicate pe coridor, venind din cala algelor. Oftă.

— Nu din nou.

Jenks își roti ochii a exasperare.

— Jur, ar salva atât de mult timp dacă unul din ei ar arunca naibii în spațiu pe celălalt.

Urmară glasurile, lucru ușor de făcut. Fragmente din ceartă ajungeau la urechile lor pe măsură ce se apropiau.

— ...absolut incompetentă...

Ăsta era Corbin.

— ...nu ai fi un așa de mare chin...

Sissix.

— ...pic de respect pentru munca mea...

— ....comunica și tu ca un nenorocit de adult responsabil, atunci poate că...

— *Am* comunicat, doar că urechile tale groase de șopârlă nu vor să...

La naiba, Corbin! Ashby își grăbi pașii.

— *Hisk! Ahsshek tes hska essh...*

— Vai, da, sâsâie cât vrei, tot n-o să schimbe faptul că eu...

— Ajunge, spuse Ashby, intrând în cameră.

Jenks stătea în tocul ușii, suficient de depărtat cât să fie politicos, dar suficient de aproape ca să aibă o imagine clară.

— Ashby, zise Sissix, cu penele pleoștite. Spune-i specieistului ăsta pompos și dobitoc să...

— Am spus că ajunge.

Ashby îi privi aspru pe amândoi.

— Așa, acum vreau să știu despre ce e vorba.

Corbin și Sissix începură să strige la unison. Ashby își ridică mâinile.

— Câte unul pe rând.

— Pilotul tău, începu Corbin, cu același ton cu care un tată furios ar spune *copilul tău* partenerei sale, a dus tuburile de inducție dincolo de capacitatea lor. A apăsat prea tare pe unul dintre bușoanele mele de presiune, iar acum uită-te și tu.

Ashby privi la distribuitorul de combustibil. Nu putea observa o problemă, dar sucul verde dintr-un număr mic de tuburi era amuțit.

— N-am avut de unde să știu că el a înlocuit bușonul cu un alt model mai mic, zise Sissix privindu-l pe Corbin cu o căutătură criminală. Și nici acum nu înțeleg de ce a făcut-o.

— L-am schimbat pentru că era singura piesă la îndemână. În caz că nu ai remarcat, nu am prea avut multe opriri la piață de ceva vreme. Aveam de ales fie să fac să meargă cu un model mai mic, fie să înlocuiesc întreg aparatul. Ceea ce oricum va trebui să fac, mulțumită ție.

— Da, da, e vina mea, desigur, pentru că te-ai și obosit să îmi spui ceva despre asta. A, stai, nu ai făcut-o.

— Am amintit în bucătărie alaltăieri.

— Nu vorbeai cu mine! Te plângeai lui Dr Chef de laboratorul tău! De unde paștele mă-sii era să știu eu că avea de a face cu abilitățile mele de a pilota...

— În alte cuvinte, *ai ales* să mă ignori. Poate dacă ai da ceva mai multă atenție nevoilor

celorlalți în loc să acționezi atât de egocentrist, atunci poate...

— *Stop!* strigă Ashby decis, după care luă o gură sănătoasă de aer în piept. Haideți să vedem dacă am înțeles corect situația. Cearta voastră, pe care am putut-o auzi de jos, e de la un incident minor care a implicat un bușon de presiune stricat.

— Cu greu poți zice minor, o să îmi ia toată ziua să...

— Este *minor*, repetă Ashby. Ai pierdut un aparat din șase. Combustibilul încă mai circulă, da?

Corbin privi mânios.

— Da. Însă e o chestiune de...

— *Ok*. Deci, în viitor, *tu* – și arătă spre Corbin – trebuie să îi spui lui Sissix despre orice modificări pe care le faci la echipamente, pentru că nu te poți aștepta ca ea să fie fizic conștientă de ce se întâmplă în laboratorul tău. Și *nu* mai ai voie să folosești *acel cuvânt* la bordul navei mele, ai înțeles? Nici față de Sissix, nici față de nimeni. Este complet inacceptabil. Cere-ți scuze chiar în clipa asta.

— Nu am...

— *Chiar. Acum.*

Fața lui Corbin deveni și mai roșie.

— Îmi... cer scuze, i se adresă el lui Sissix.

Vocea lui era la fel de subțire ca o bandă adezivă.

— Iar *tu* – și arătă spre Sissix – trebuie să o iei mai ușor cu salturile, pentru că în niciun caz bușonul ăla nu ar fi trebuit să se uzeze așa de repede.

— Suntem în întârziere, se apără Sissix. Dacă nu facem...

— Nu mă interesează nici dacă suntem un decimal în întârziere. Nu mă interesează nici dacă suntem un întreg *standard* în întârziere. *Nu am* de gând să începem să plutim eșuați pe aici, nu când am ajuns atât de departe. Fii mai atentă.

Se zgâi la amândoi și reluă.

— O să vă zic doar încă o singură dată. Terminați cu orice concurs de cine-i-mai-tare are loc între voi. Mă înnebunește. Îi înnebunește și pe toți ceilalți din echipaj. Știu că a fost o tură lungă și știu că sunteți cu toții obosiți, dar să fiu al naibii dacă o să-mi petrec restul drumului spre Miez ascultându-vă pe voi doi țipând unul la altul. Rezolvați-o. Dacă nu puteți, prefaceți-vă. Nu vreau să mai am vreodată conversația asta...

Vox-ul păcăni, pornit.

— Hei, Ashby.

Era Kizzy.

— Ăăăă, deci, cam am nevoie de tine.

— Nu poate să aștepte?

— Păi, hmmm, nu prea, nu, dar poate că pot să-i spun lui...

— Să-i spui cui?

Se auzi un sunet de foșnet. Vocea lui Rosemary o înlocui pe a lui Kizzy.

— Ashby, avem o patrulă queliniană care ne semnalizează.

O putea auzi pe Kizzy vorbind pe fundal.

— Crezi că l-am supărat? Nu-mi dau seama, fețele lor nu se mișcă.

Ashby oftă și își închise ochii.

— Lovey, transferă apelul aici.

Corbin se dădu în lături când Ashby se așeză la masă. Pixelii săriră la locul lor. Un bărbat quelinian îi privea aprig, cu chipu-i de necitit, cu ochii sclipind în negru.

— Aici Căpitan Ashby Santoso. Cu ce vă putem ajuta?

— Aici Comandant Bevel de la Biroul de Apărare Interstelară. Precum este precizat în Secțiunea 36-28 a Amendamentului Securității de Frontieră, sunteți obiectul unei percheziții complete a navei și a unei inspecții a membrilor echipajului.

— Am fost deja scanați când am intrat în spațiul quelinian. Am făcut ceva greșit?

— Este o verificare aleatorie. Biroul de Apărare Interstelară are dreptul să inspecteze oricare navă aflată în zona proprie de patrulare, indiferent de cauza probabilă.

— Presupun că grefierul nostru v-a transmis deja licența de tunelare și planul de zbor?

— Am primit materialele cerute, iar dreptul vostru de a călători în cadrul spațiului nostru a fost confirmat.

— Nu vreau să fiu dificil, însă avem un program foarte strâns de respectat. Am dreptul să refuz verificarea?

— Refuzul va rezulta în sechestrarea navei și încarcerarea întregului personal de la bord. Nerespectarea cerinței ofițerilor de inspecție este o încălcare a angajamentului de membru AG și este motiv pentru punerea sub efect a Ordinului Executiv 226-09.

— Presupun că suntem nerăbdători să vă vedem la bord, atunci.

— Pregătiți-vă să fiți abordați în zece minute, spuse Comandant Bevel.

Pixelii se dispersară când apelul se încheie.

— Ce tip fermecător, spuse Jenks. Fac pariu că e distracție maximă la petreceri.

— Doar dacă are formulare potrivite la el, zise Ashby, frecându-și vârful nasului. O pacoste.

Ușile liftului de serviciu se deschiseră. Rosemary și Kizzy săriră din el.

— E totul în regulă? întrebă Kizzy. Ne-am băgat în belele? Nu ar fi trebuit să răspund la apel, mă port cu totul prostește...

— Nimeni nu e în belea, însă trebuie să îi lăsăm să își facă verificarea.

— De ce?

— Pentru că așa spun ei și pentru că sunt quelinieni și pentru că nu sunt deloc genul de oameni pe care ai vrea să îi scoți din sărite.

— Am auzit că inspecțiile la bord sunt un adevărat chin, zise Sissix.

— Am trecut cu bine de ultima inspecție.

— Da, dar aia a fost o scanare minimală pentru arme și tehnologie ilegală. Crede-mă, o să răscolească totul. Și am auzit că fac și analize de sânge.

— De ce ar face analize de sânge? întrebă Rosemary.

Jenks oftă.

— Din cauza căcănarul ăla cu boți explozibili în sânge, fac pariu. Vă amintiți? Puștiul ăla de specieist prostovan de acum câțiva standarzi, încercând să demonstreze cine știe ce în timpul unei verificări de graniță? Nici măcar nu i-a programat cum trebuie. Tot ce a făcut a fost să își arunce în aer propria căpățână.

— Ciudat cum mereu sunt specieiștii cei care încurcă treaba pentru toți ceilalți, remarcă Sissix.

Corbin luă în derâdere cele auzite, dar Sissix se îndreptă spre ușă înainte să mai apuce să-i răspundă.

— Mă duc să îi iau pe Ohan.

Privirea lui Ashby pendulă între Kizzy și Jenks.

— Voi doi aveți ceva pitit pe undeva care ar putea să îi facă să o ia razna? *Orice*?

Jenks reflectă adânc.

— Nu cred.

— Mnea, spuse Kizzy. Am băut săptămâna trecută ultima sticlă de la Urs.

Făcu o pauză. Își duse mâinile deasupra buzelor.

— Căcat!

— Ce e? spuse Ashby.

Își trecu mâinile peste cap și se trase de păr.

— Am o doză de muguri băgată la un loc cu șosetele.

— Bine că ți-ai adus aminte de asta acum. Du-te și aruncă-i la motoare.

— Dar... îi căzură umerii lui Kizzy. N-ai de unde face rost de muguri pe-aici. Îi păstram pentru o ocazie specială.

Ashby se încruntă. Nu era în dispoziția necesară pentru logica de grad Kizzy.

— Asta nu e o negociere. Aruncă-i la motoare. Acum.

— Haide, Kiz, spuse Jenks, luând-o de încheietură și conducând-o către liftul de serviciu. Hai să facem lucrul ăsta îngrozitor.

— Îi urăsc pe quelinieni, spuse ea. Sunt proști și nesimțiți și nimănui nu le place de ei.

Își scăzu vocea conspirativ în timp ce intrau în lift:

— Dacă îi fumăm acum repede, crezi că o să se prindă?

— Încă pot să te aud, Kizzy, spuse Ashby.

Ea se bosumflă.

— Nu poți spune că n-am încercat, zise în timp ce ușile se închiseră.

Rosemary mai văzuse videouri cu quelinieni, dar, chiar și așa, fusese complet nepregătită pentru chestiile care veniră zdrăngănind prin poarta de acces din cala de marfă. Încercă să găsească un termen descriptiv mai potrivit lor, însă tot ce-i venea în minte era *centauri homar*. Exoschelete chitinizate albastre, abdomene prelungi pe orizontală, torso cu segmenți acoperiți de membre cu articulații, totul culminând cu o față ca o mască. Mantalele lor erau crestate cu simboluri, ghintuite cu pietre șlefuite. Știa mai bine decât să judece o specie după aparențe, dar în scurta perioadă trecută între apelul lor și apariția ca niște cioturi pe navă nu își schimbase prea mult părerea rece despre ei.

Restul echipajului părea la fel de neliniștit, ceea ce o făcu să se simtă un pic mai bine. Era lucru bine știut că quelinienii erau xenofobi învederați, și foarte rar îi puteai vedea în altă parte decât în cadrul propriilor granițe. Includerea lor în AG fusese un aranjament de conveniență, sau cel

puțin așa citise Rosemary. Quelin avea rezerve imense de resurse naturale la dispoziție, fiind inițial aduși în AG de către harmagieni, care aveau destui bani și echipamente fițoase pe care să le ofere la schimb. Nu că quelinienii și harmagienii s-ar fi plăcut reciproc. Nu se. Era amuzant cum potențialul profit mereu părea să triumfe asupra antipatiilor.

Șase quelinieni intrară în cala de depozitare, conduși de către cel din apelul de pe scrib, Comandant Bevel. Împărți comenzi către inferiori (sau cel puțin asta presupuse Rosemary, din moment ce nu vorbea telleriană). Patru dintre ei părăsiră cala, cu aparate de scanare semnalizând și cu picioarele lor ascuțite țăcănind pereții metalici.

— Aliniați-vă și pregătiți-vă să fiți scanați, spuse Comandant Bevel.

Cam asta fusese prezentarea.

Echipajul se conformă. Rosemary nimeri lângă Sissix. Schimbară priviri. Sissix își dădu ochii peste cap și tremură iritată.

Bevel arătă cu un picior către Ohan.

— Ce-i în neregulă cu ei?

Rosemary îi privi. Ohan tremurau. Nu cu spasme, dar suficient ca să se observe de la distanță.

— Sunt bătrâni și bolnavi, spuse Dr Chef. Nimic contagios. Au o condiție nervoasă degenerativă care îi determină să le fie dificil statul în picioare pentru o perioadă mai lungă de timp.

Ochii lui Bevel erau ațintiți asupra lui Ohan, însă fără pleoape sau mușchi faciali era imposibil de știut dacă quelinianul se gândea la ceva.

— Pot sta jos.

— Vă mulțumim, spuseră Ohan.

Se așezară pe podea, încercând să fie cât mai echilibrați. Se pare că quelinianul era totuși rezonabil.

Bevel își schimbă ațintitul către Dr Chef.

— Va fi nevoie să cercetăm fișele medicale pentru a confirma presupoziția.

Ok, poate că nu.

Celălalt quelinian scoase un aparat dintr-o geantă care îi atârna pe o parte.

— Vă vom scana acum sângele, hemofilia și alte fluide genetice primare, pentru contaminanți, patogeni, nanoboți ilegali și alte substanțe interzise ori periculoase. Dacă sunteți conștienți că purtați asemenea lucruri, spuneți-ne în clipa de față.

Ea făcu o pauză, pentru a putea primi un eventual răspuns.

— Voi începe atunci scanarea.

Merse către Jenks, la capătul îndepărtat al rândului. Se holbă la el câteva secunde.

— Ești neobișnuit de scund.

— Iar tu ai o a naibii de mare grămadă de picioare, zise Jenks, ridicându-și mâna.

Queliniana nu spuse nimic. Apăsă scanerul pe palma lui Jenks. Se auzi un clinchet metalic. Rosemary îl văzu pe Jenks trăgând aer printre dinți. Queliniana studie rezultatele. Aparent satisfăcută, se mută la Ashby.

Jenks își examină palma.

— Ce, niciun bandaj, nimic, sau...? Nu? Ok. Mersi.

Femela queliniană își făcu treaba mai departe. Rosemary își oferi ascultătoare mâna atunci când îi veni rândul. Împunsătura scanerului era neplăcută, dar nimic de care să te plângi prea mult. Chiar dacă știa că nu era vreun ceva aiurea în sângele ei, nu se putu abține să nu ofteze ușurată când queliniana trecu mai departe. Ceva la sapienții ăștia o făcea să fie extrem de tensionată.

Și chiar dacă Rosemary nu putea citi nimic pe chipul quelinienei, ceva la postura ei se schimbă atunci când îl scană pe Corbin. Comandant Bevel observă și el, din moment ce se îndreptă spre algeist. Cercetă rezultatul scanerului, după care

urmă o scurtă discuție agitată și ininteligibilă între cei doi colegi.

— Artis Corbin, spuse Comandant Bevel. Conform Secțiunii 17-6-4 al Acordului de Apărare a Integrității Genetice, te plasez sub arest.

— Ce? strigă Corbin.

Celălalt quelinian era deja deasupra lui, prinzându-i mâinile cu un fel de cordon de energie și trăgându-l către ușă.

— Nu am... nu am greșit cu nimic.

Ashby se precipită în față.

— Comandante, care e...

Comandant Bevel îl opri.

— Cu toții va trebui să fiți chestionați. Vă vom reține aici. Interogatoriile vor avea loc într-o zonă aleasă de noi, după ce vom fi terminat inspecția navei, spuse Comandantul. Conform Secțiunii 35-2 al Actului de Reglementare Punitivă, toate cererile pentru reprezentare legală vor fi respinse.

— Scuze, cum? zise Ashby. Ce dracului se întâmplă?

Rosemary încercă să rămână calmă. Niciunul dintre ei nu făcuse nimic greșit, nu din câte știa, iar dacă quelinianul nu și-a dat seama până atunci de fișierul ei de identitate contrafăcut, se îndoia că ar fi avut cum să o facă mai târziu. Cât despre Corbin, nu se putea gândi la cineva mai puțin probabil să încalce legile. Trebuia să fie o neînțelegere la mijloc.

— Voi nu sunteți arestați, zise Bevel. Și nici nu sunt acuzații aduse asupra voastră până în acest moment. Refuzul de a vă supune în întregime ofițerului de interogare va avea ca rezultat încarcerarea.

Jenks îi aruncă o privire cruntă.

— Căpitanul a pus o întrebare. Ce a făcut?

— Jenks, nu, îi zise Dr Chef.

Celălalt quelinian îl escortă pe Corbin de pe navă.

— Ashby! țipă el.

Picioarele lui încercau să se opună, dar queliniana îl împingea în față.

— Ashby, nu am...

— Știu, Corbin, spuse Ashby. Vom descurca ițele.

Se întoarse către Bevel, spumegând de nervi.

— Unde îl duceți? Ce a făcut?

Comandant Bevel îl privi pe Ashby cu ochii lui negri și plați:

— Există.

Îi scanară brățara cu emblema de la încheietură și îi luară hainele. Strigase până la epuizare, însă niciunul dintre ei nu îl băgase în seamă. Niciunul nu vorbea măcar klipiană. Cuvintele lor păcăneau. Ochii le păcăneau. Picioarele lor păcăneau când atingeau pardoseala. Era ca și cum se afla într-un cuib metalic de insecte – întunecat, fierbinte, umed și mereu păcănind, păcănind, păcănind.

Nu știa cât de departe se afla de *Wayfarer*. Îl mutaseră pe o altă navă. Sau poate pe un orbitor? Nu putea zice cu exactitate. Nu erau deloc ferestre sau ecrane de vizionare (nu din ce a observat el, oricum). Îl azvârliseră într-o cameră mare, de mărimea hangarului unui transportor de marfă. Podeaua era marcată cu niște gropi netede și adânci, de două ori mai adânci pe cât era el de înalt. Dacă se întindea suficient, putea vedea ochi lucioși privindu-l de jos.

Încercă să se acopere cu ceva. Quelinienii nu purtau haine, dar aveau și mantalele lor naturale din chitină. Nu aveau nevoie să se acopere. Nu erau făcuți din carne moale și păr și linii și pliuri și falduri dizgrațioase pe care ai prefera mai degrabă să le păstrezi pentru sine. Și-ar fi dorit să aibă o manta. Și-ar fi dorit să se fi născut într-o specie cu spini și coarne sau orice altceva mai impozant decât sacul fragil care era. Și-ar fi dorit ca quelinienii să fie cei care să se teamă.

Îl împinseră brutal către o groapă liberă.

— Nu, se împotrivi el, încercând să-și domine tremurul din glas. Nu până ce nu-mi spuneți ce am făcut. Sunt un cetățean AG și am...

În câteva secunde, și-ar fi dorit să nu fi spus nimic.

Unul dintre quelinieni îl apucă cu membrele superioare, țintuindu-l cu spatele de torsoul placat. Membrele segmentate se înfășurară în jurul corpului lui, ca o cușcă cu zăbrele. Celălalt quelinian își coborî fața la podea, aplatizându-se ca o scândură. Corbin nu remarcase cât de groasă era platoșa în creștetul capului. Un dom curbat și negricios, zgâriat de cicatrici vechi.

Quelinianul îl șarjă. Capul ca de dom izbi în pieptul lui. Durerea îi țâșni în tot corpul. Se sufocă cu propria respirație, împroșcând capul de dom al quelinianului cu scuipat. Quelinianul nu păru să fie deranjat. Chestia se dădu în spate, după care se porni înapoi, în față.

Oh, nu, te rog, nu...

Își auzi coastele frângându-se mai înainte de a simți durerea. Se auzi țipând înainte să realizeze că el țipa. Căzu la picioarele quelinianului, dar acesta îl ridică la loc. Cel de al doilea quelinian șarjă încă o dată.

Cel care îl ținea probabil că i-a dat drumul la un moment dat, pentru că se trezi la podea, vomitând și tremurând. Putea simți coastele rupte cum îl înțeapă de fiecare dată când înălța stomacul. Gemete joase îi scăpau printre buze, însă erau scurtate de plămânii care se luptau pentru aer.

Îl trântiră în groapă. Se rostogoli pe metalul rece. Fața îi lovi prima podeaua. Simți sânge țâșnindu-i din nas când se strâmbă într-o parte. Quelinianul care îi rupsese coastele strigă la el în klipiană, spunând șapte cuvinte furioase. În orele care urmară, fuseseră tot la ce se putuse gândi.

— De acum încolo, clonă, o să taci.

Ashby fusese ultimul care se întorsese de la interogatoriu. Se reuni cu ceilalți la masa de cină. Toată lumea arăta extenuată. Chiar și Ohan erau acolo, cocoșați sub o pătură de pe o bancă din apropiere. Dr Chef adusese un mic platou de prăjituri de primăvară. Nimeni nu le mânca.

— Of, Stele! spuse Kizzy când îl văzu, fugind către el și îmbrățișându-l. Am crezut că o să te închidă și pe tine.

— Sunt ok, zise el.

— Ai fost plecat șase ore.

— A părut mai mult.

Se trânti în scaun.

Dr Chef îi așeză o cană de mek în dreptul lui. Ashby își puse palmele în jurul cănii, lăsând căldura să îi treacă spre mâini. Privi în gol câteva momente, inspiră adânc și se uită la echipajul lui.

— Știa careva dintre voi?

Cu toții negară.

— Nici prin cap nu-mi trecea, spuse Jenks, aprinzându-și pipa cu trestie roșie.

Mușuroiul de scrum de pe farfuria din fața sa arăta că dovedise două provizii, deja.

— Am dezbătut dacă știa sau nu Corbin, zise Sissix.

— Și? întrebă Ashby.

— Nu credem că știa, spuse Jenks, cu fumul ivindu-i-se printre dinți. I-ai zărit chipul când l-au târât afară? N-avea nicio nenorocită de idee ce se întâmplă.

— Am verificat o mostră de sânge mai veche, spuse Dr Chef. Nu e nicio îndoială. Sunt iregularități în ADN-ul lui care nu ar fi putut apărea în alt fel.

— De ce nu ai remarcat mai devreme? întrebă Ashby.

— Pentru că e genul de chestie pe care o găsești numai dacă știi ce cauți. Nu am avut niciun motiv să o fac.

Ashby oftă și se lăsă pe spate.

— Asta nu schimbă nimic. Sper că știți cu toții. Corbin este un individ sapiențial și nu îmi pasă în mod special de unde a venit. Știu că am avut... diferendele noastre cu el, zise și îi aruncă o privire lui Sissix, care scormonea cu o singură gheară printr-o prăjitură, dar este parte a echipajului nostru și noi trebuie să îl ajutăm.

Își roti privirea în jur. Ceva nu era în regulă.

— Stai un pic. Unde e Rosemary? Nu s-a întors?

Și-au dat seama quelinienii și despre ea? Stele, câți membri din echipaj mai trebuia să piardă în ziua aceea?

— Nu. E în birou la ea, explică Sissix. A tot răsfoit prin dispoziții legale în favoarea lui Corbin încă din clipa în care i-au dat drumul.

Ashby își notă să îi dea o mărire de salariu după ce tunelul va fi gata.

— Mă duc să o ajut, spuse, împingându-și scaunul.

— Nu e nevoie.

Rosemary tocmai ce intrase, cu scribul în mână și pixel-pixul pe după ureche.

— Dar avem multe de discutat.

— Să auzim.

Rosemary se așeză pe scaunul ei de la masă.

— Corbin e într-o închisoare de pe o orbită apropiată. Îl vor ține acolo pe perioadă nedefinită, înainte să îi înceapă procesul.

— Ce se va întâmpla după asta?

— Dacă nu facem nimic, va fi trimis într-o colonie penitenciară. Sunt tabere de muncă, mai degrabă, din ce am aflat. Aparent, cea mai mare parte din minereurile de teracită ale AG sunt extrase de către prizonieri quelinieni.

— Ăsta da gând simpatic, spuse Jenks. Frumos să știu cum sunt făcute panourile circuitelor mele.

— Cum de pot face asta? zise Dr Chef. Corbin e cetățean AG.

— Nu, nu e, spuse Rosemary. Din moment ce clonarea este ilegală în majoritatea teritoriilor AG, indivizii clonați nu obțin drepturi naturale la naștere. Trebuie să treacă prin aceleași proceduri precum o fac speciile non-AG, chiar dacă au trăit în AG întreaga lor viață.

— Nu e corect, se răsti Kizzy.

— Mda, spuse Jenks. Dar gândește-te cât de rar se întâmplă așa ceva. Legiuitorii nu o să se obosească să regleze sistemul juridic pentru ceva ce ar afecta poate... cât? Câteva sute de persoane, dacă și äia? Nu poți găsi clonatori în afara celor de la granițe, și mă tare îndoiesc că cineva care e părtaș s-ar întoarce mai apoi în AG. Probabil că e ceva cu care AG nu are de-a face des.

— Exact, zise Rosemary. Și tocmai din cauza asta, politica neoficială atunci când se descoperă o clonă e să se rezume la legile locale aplicabile, oricare ar fi ele. Dacă am fi aflat de Corbin să zicem că în spațiul harmagian, tot ar fi trebuit să treacă prin procedurile de cetățenie, dar singurul lucru rău care i s-ar fi putut întâmpla ar fi fost să i se aplice o notație în fișierul lui de identitate. Singura persoană arestată ar fi fost tatăl lui. Ceea ce probabil că se și întâmplă în clipa în care vorbim.

— Știe careva ceva despre tatăl lui? zise Kizzy.

— E încă pe orbita lui Enceladus, cred. Nu sunt în termenii cei mai buni, zise Ashby, după care se întoarse către Rosemary. Așadar, hai să văd dacă e totul clar. Din moment ce Corbin *nu* este cetățean, nu putem folosi niciunul dintre tratatele noastre ca să-l luăm înapoi, nu?

— Corect. Dar este o scăpare. Nu e chiar... – și tuși scurt – ...chiar legal.

— Mă gândeam eu.

Rosemary învârti pe degete pixul.

— Termenii acordului de apartenență la AG al Quelinului precizează că sunt obligați să respecte

orice documente legale care afectează cetățenii AG călătorind prin spațiul lor. Asta este menit pentru cazuri de tipul... să zicem, dacă ai un uman și un harmagian care înregistrează un concubinaj în spațiul harmagian.

— Bleah, făcu Kizzy.

— Specistă puritană, îi reproșă Jenks.

— Nu sunt puritană specistă, doar că ei sunt *lipicioși*.

— E doar un exemplu, continuă Rosemary. Acum, nu ar putea să înregistreze acest concubinaj în Quelin, pentru că concubinajele interspecii nu sunt recunoscute aici. Dar din moment ce ar fi deja înregistrați în alt teritoriu AG, Quelin e obligat să respecte parteneriatul dintre cei doi, legal vorbind.

— Cum așa? întrebă Ashby.

— E ca și cum dacă nava lor s-a prăbușit și unul dintre ei a murit, autoritățile queliniene vor trebui să recunoască pe celălalt ca rudă cea mai apropiată, chiar dacă nu ar fi acordat aceleași drepturi unor persoane care ar fi trăit în spațiul lor.

— Am înțeles. Însă cum ajută asta pe Corbin?

— Păi, când demarezi o cerere pentru cetățenie AG, trebuie să ai un tutore legal care să te ghideze în timpul procedurilor. Un cetățean AG care garantează pentru tine.

— Da, am avut și eu parte de asta, spuse Dr Chef.

— Și cum funcționează chestia? întrebă Jenks.

— E mai degrabă o formalitate. Ideea e ca tu să ai pe cineva care să te ajute să te integrezi. Care să se asigure că înveți limba, înveți legile, înțelegi cultura și etica locală, genul ăsta de lucruri. Mai sunt de asemenea responsabili să te ajute să îți depui formularele la timp, iar ei trebuie să te însoțească la audierea de aplicare. E un fel de sistem de întrajutorare care să îți permită să te integrezi.

— Pare prostesc pentru Corbin, spuse Kizzy. Nu e ca și cum trebuie să o ia de la capăt cu învățatul klipienei.

— Deci, spuse Ashby, dacă Corbin are un tutore legal, quelinienii vor fi nevoiți să îl elibereze acelei persoane?

— Da, însă avem o foarte scurtă fereastră de timp ca să facem să se întâmple. Va trebui să completăm formularele, să primim aprobarea AG și să le ducem la quelinieni înainte de a începe procesul lui Corbin. Am un... prieten pe care îl pot contacta. Un oficial AG minor. Sunt sigură că odată ce văd urgența situației, vor semna documentele cât de repede e posibil.

— Același prieten care, ăăă...? spuse Jenks.

Termină întrebarea arătând spre brățara emblemei lui Rosemary.

Rosemary își aplecă privirea.

— Da.

— Cât timp mai e până ce quelinienii demarează procesul lui Corbin? întrebă Dr Chef.

— Nimeni nu știe. Pot fi zile, pot fi decimale. O pot face chiar acum, din ce știu, deși mă îndoiesc. Din ce înțeleg din sistemul legislativ quelinian, ei nu grăbesc astfel de chestiuni.

— În regulă, spuse Ashby. Doar arată-mi unde trebuie să îmi pun amprenta.

— Nu, tu nu poți fi tutore, zise Rosemary luând o gură mare de aer și părând jenată. Există o bubă. Și e o bubă stupidă și birocratică, dar e una pe care nu o putem ocoli.

— Să auzim.

— Legile queliniene împotriva clonărilor nu sunt doar stricte, sunt... Nici nu știu ce cuvânt ar fi mai potrivit. Inflexibile. Înțelegerea mea asupra subiectului este schițată, în cel mai bun caz, dar, aparent, quelinienii au avut un război sângeros interplanetar acum câteva secole și implica clonarea și eugenia și alte treburi încurcate de genul ăsta. În zilele noastre, quelinienii nu doar că

văd clonarea ca o practică murdară și lipsită de etică. O văd ca pe un rău primar. Pentru ei, însăși existența lui Corbin este periculoasă. Așadar, legile lor asupra clonării sunt cu mult mai stufoase decât ale altor specii. E clar că s-au gândit la posibilitatea ca niște clone să intre la un moment dat în spațiul lor teritorial.

— Ceea ce înseamnă că?

— Ceea ce înseamnă că, cu sau fără tratatele AG, nu îl vor elibera pe Corbin nimănui care aparține unei specii care interzice clonarea. În ochii lor, le fac acestor specii o favoare ținându-l departe de restul galaxiei. Așadar, zise tușind iarăși, singura modalitate prin care îl putem lua înapoi pe Corbin e dacă tutorele lui provine dintr-o specie fără legi anti-clonare.

— Și cine nu are...

Ashby se opri când văzu privirea ezitantă de pe chipul lui Rosemary. Îi urmă linia ochilor până de partea cealaltă a mesei. Către Sissix.

Sissix clipi de două ori, cu fața palidă. Își puse palmele peste ochi, își arcui capul pe spate și lăsă să îi scape un suspin lung și furios.

— Sigur vă bateți joc de mine.

— Stai un pic, spuse Kizzy. Tu? Aandriskienii nu au legi anti-clonare?

— Nu, nu avem legi anti-clonare.

— De ce?

— Pentru că nu avem! se răsti ea. Ideea nu ne-a trecut niciodată prin minte nouă. Și știi de ce? Pentru că, spre deosebire de voi ceilalți, noi credem că natura își face treaba fără probleme așa cum știe ea, nefiind necesare intervenții cu transuri și alte prosteli de trucuri genetice și... și... și e ridicol!

— Sissix... zise Ashby.

— Nu-mi zi nimic. O s-o fac. Nici nu se pune în discuție. Nu o să îl las să putrezească prin cine știe ce mină de teracit.

Bătu darabana cu ghearele pe tăblia mesei.

— Așa. Bine. Și ce trebuie să fac? Să semnez niște formulare, să mă duc cu el la câteva întâlniri?

— Da, spuse Rosemary, umezindu-și buzele și vorbind mai repede. Și va trebui să fii în cadrul aceluiași sistem solar în care se află el în orice moment, pe durata procesării cererii.

Penele lui Sissix se pleoștiră.

— Cât timp înseamnă asta?

Rosemary se făcu mică. Întreg corpul ei era o uriașă scuză.

— Până într-un standard. Poate ceva mai mult.

Sissix înjură în reskitkishiană și plecă de la masă. Se întoarse către Rosemary.

— Nu sunt supărată pe tine de asta, zise. Știi, nu?

— Știu, spuse Rosemary, privind-o pe Sissix în ochi.

Ashby asistă la o conversație mută între cele două femei. Le studie cu interes. Avea o suspiciune, dar acum nu era momentul ca să sape mai mult. Erau lucruri mai importante de analizat.

Sissix oftă din nou și încercă să își aranjeze penele cu mâna.

— Atunci, na, haide, zise ea. Haide să îl salvăm pe dobitoc.

Sissix se afla la bordul orbitorului de comandament de doar câteva minute și deja se simțea inconfortabil. Fără ferestre. Fără culori. Coridoare tăcute. Aspect unghiular și fără haz. Oriunde privea, o stare de sterilitate dezaprobatoare. Înțelegea că închisorile nu erau menite să fie vesele, însă era mai rău decât își imaginase. Era genul de loc care te inspira să nu mai faci nimic rău întreaga ta viață. Singurul lucru bun era căldura, dar chiar și așa, fierbințeala era compactă, grea. Se simțea ca ceva ce ai putea mesteca.

Intrară într-o cameră de detenție, care nu conținea altceva în afara unor scanere montate pe

pereți și a unui set impozant de uși.

— Așteaptă aici, spuse escorta ei.

Quelinianul introduse un cod pe un panou de perete. Ușile se deschiseră, iar Sissix aproape că se feri de aerul care șuieră înăuntru, o miasmă de piele nespălată și dejecții ale trupurilor. Își apăsă nările cu mâna și făcu pași în spate. Cum de suportau quelinienii? Aveau măcar un simț al mirosului?

Se luptă cu amețeala și încercă să vadă înăuntrul zonei de detenție. Lumina era prea slabă ca să distingă prea multe, însă putea vedea căldura corpurilor ridicându-se din gropile din podea. Gropi. Restul AG știa de asta? În mod sigur cineva din Parlament avea habar. Le păsa? Îi făcea să nu poată dormi noaptea, știind că au împărtășit aceleași sesiuni de consiliu cu sapienți care tratau alte specii în felul ăsta? Sau era doar acces facil la teracit cât să înlăture orice grețuri? Senzația de rău din ea creștea, dar acum nu mai avea nimic de a face cu mirosul.

Sunt aici pentru Corbin, se gândi ea, noțiunea în sine refuzând să i se așeze mai bine. Se afla în locul acesta scobit ca un cadavru îngropat, după completarea unor documente care o obligau serios și o legau pentru un întreg standard – *un futut de standard* – de *Corbin*. Gunoiul ăla sarcastic și urât. De ce el? De ce *ea*? Îi putea accepta prezența pe navă, putea accepta că împart aceeași mâncare și același aer, însă asta – era absurd. Și incorect. Și nemeritat.

După câteva clipe, putu vedea pe Comandant îndreptându-se înapoi către uși, mergând în spatele unui uman. Era ceva în neregulă cu el. Sissix putea citi în felul în care pășea. Ce i-au făcut? Trase aer printre dinți pe măsură ce se apropiau. Răni negre îi acopereau torsoul, vineții și marcate cu galben pe la margini. Chipul îi era un dezastru, iar nasul îi atârna într-un unghi greșit. Se mișca țeapăn, protejându-și o parte cu brațul. Cealaltă mână era

ocupată încercând să își acopere genitalele. Umanii. Sincer, după ce fusese bătut și aruncat într-o groapă, *de asta* își făcea el griji acum?

După care Sissix văzu privirea de pe chipul lui Corbin. Mai întâi a crezut că este furie, dar nu – era rușine. Nu ar fi putut înțelege niciodată modestia umană, însă știa cât de adânc săpa în suflet. Mai știa și că fiecare sentiment negativ pe care îl avusese vreodată față de Corbin primise răsplata. Pentru el, să fie împins primprejur fără haine pe el probabil că era suficient de umilitor, dar să fie văzut așa de cineva pe care îl disprețuia era insulta cea mai mare. Sissix și-ar fi dorit ca oricine altcineva să fi fost trimis după el. Își feri privirea.

— Ești sigură că îl vrei? întrebă Comandantul. Este o abominație.

Ochii lui Sissix luciră.

— Du-te și adu hainele abominației.

— Cel mai probabil au fost distruse.

Ea făcu pași către Corbin, care avea probleme să stea în picioare. Îi luă brațul și îl puse în jurul taliei ei, ajutându-l să stea drept. Îl mai atinsese vreodată? Nu prea credea că da. Trebuie să fi fost un strâns de mână cândva, măcar, când fusese angajat. Vorbi din nou cu quelinianul.

— Ai ceva în loc? O pătură? Un prosop? Orice?

Comandantul ezită, apoi deschise un panou din perete, plin cu provizii de medicamente. În ciuda feței lipsite de trăsături, Sissix avu impresia că quelinianul se purta cu mănuși în preajma ei. Ea în sine era un nimeni, dar specia ei era una dintre cele trei importante ale Parlamentului AG și aveau un cuvânt mult mai puternic de spus decât avea Quelin. Legăturile diplomatice ale speciei lor erau ca un fir subțire de amabile, în cel mai bun caz, iar un aandriskian tratat prost sub mâna Comandanților quelinieni era genul de lucru pentru care fluxurile de știri ar fi jubilat.

Comandantul îi înmână lui Sissix o mică pătură, făcută dintr-o țesătură sintetică ca de foițe. Îl ajută pe Corbin să se înfășoare în jurul taliei.

— Mulțumesc, spuse el cu o voce pierdută.

Era evident că îi era greu să tragă aer în piept complet. Ochii îi erau ațintiți la podea, dar Sissix îl putea vedea luptându-se cu o mică perdea de lacrimi. Doar o altă rușine pe care încerca să o prevină. Sissix își luă ochii de la fața lui. Nu era treaba ei să îl vadă în starea asta.

— Hai să te ducem acasă, spuse ea.

Îl îndrumă afară din cameră, cu Comandantul urmându-i de aproape.

După un moment, Corbin vorbi șoptit:

— Nu eram sigur că mai vine cineva după mine.

Sissix nu zise nimic. Nimic din ce ar fi putut spune nu ar fi sunat potrivit sau sincer. Continuară drumul pe coridor. Corbin tresărea la fiecare pas. După o vreme, spuse:

— De ce tu?

Ea oftă.

— E complicat și nu o să îți placă ce se întâmplă mai mult decât o să îmi placă mine. Dar poate aștepta până ce Dr Chef te întremează. Pentru moment, hai doar să spunem că... era lucrul corect de făcut.

O tăcere stânjenitoare se așeză între ei.

— Mulțumesc, spuse Corbin. Eu... adică... Mulțumesc.

— Da, bine, își drese ea vocea. De acum încolo, totuși, am voie să ridic temperatura cât de sus vreau.

*

Patru zile mai târziu, Corbin stătea așezat pe banca lui din laborator, împrăștiind alge pe o fișă cu mostre. Ultima recoltă ieșise destul de prăpădită și nu își dădea seama de ce. Presără algele într-un strat subțire, în așa fel încât să vadă clar celulele odată ce ar fi introdus foița sub scaner. O

îndatorire obișnuită, însă nu părea așa. Nimic nu părea, nici laboratorul lui, nici patul lui, nici chipul lui. Dar tocmai de aceea îndatoririle obișnuite trebuiau făcute. Putea să pună algele pe foiță și putea să o pună sub scaner. O va face din nou și din nou, până ce va părea ca înainte.

— Scuză-mă, Corbin, spuse Lovey prin vox.

— Da?

AI-ul făcu o pauză.

— E un apel pe sib pentru tine. E de pe Tartarus.

Corbin își ridică privirea de la alge și nu zise nimic. Tartarus. Un asteroid închisoare, din Centura Kuiper. Era o singură persoană care ar fi putut să îl sune de acolo.

Lovey vorbi din nou, tonul un pic încurcat.

— Pot să refuz apelul, dacă dorești.

— Nu, spuse Corbin.

Își șterse pata de nămol verde de la capătul uneltei pentru mostre și o puse alături.

— Trece-l aici jos.

— Ok, Corbin. Sper să iasă bine.

Corbin încuviință cu un gest scurt. Vox-ul păcăni, oprit. Cu un oftat, se întoarse către biroul lui și gesticulă spre pixel-proiector. Pixelii se poziționară. Un dreptunghi roșu pâlpâind în partea de jos a proiecției indica faptul că avea un apel în așteptare. Îl privi clipind de cinci ori înainte de a face gestul de acceptare.

Tatăl lui apăru. Corbin nu mai vorbise cu bărbatul de patru standarzi. Îmbătrânise. Și luase în greutate, de asemenea, în mod surprinzător. Tatăl lui mereu îl presa pe Corbin să mănânce sănătos. Corbin putea zări clar acum curburile familiare și unghiurile și liniile de pe chipul tatălui său. Trăsăturile erau mai pronunțate, adâncite cu vârsta, dar erau aceleași cu ale lui. Era mai mult decât pură asemănare de familie. Corbin va avea același chip într-o zi.

Tatăl lui vorbi:

— Ți-au făcut rău.

Corbin se lăsă pe spate în scaunul său, asigurându-se că tatăl lui avea o imagine integrală a vânătăilor de pe față. Era exact motivul pentru care nu îl lăsase pe Dr Chef să repare nimic altceva în afara oaselor. Sperase la această clipă, clipa în care tatăl lui va fi văzut la ce a dus propria vanitate.

— Salut, Marcus. Și da, m-am întors de la închisoare cu un nas spart și trei coaste rupte. Una a fost a dracului de aproape să îmi perforeze plămânii.

— Îmi pare rău, Artis. Îmi pare tare rău.

— Îți pare rău, spuse Corbin. Am fost smuls din casa mea, bătut până la sânge și aruncat într-o gaură de iad queliniană, doar ca să-mi fie spus că întreaga mea viață este o minciună – iar ție îți pare rău. Păi, mulțumesc, dar asta nu prea acoperă nimic.

Marcus oftă.

— Tocmai de aceea am sunat, știi? M-am gândit că ai avea întrebări să îmi pui. Dacă te-ai putea opri câteva clipe din a mă urî, aș fi bucuros să ți le lămuresc. Nu pot face prea multe apeluri de aici. Accesul la comunicator este un lucru rar.

Corbin privi fix la bărbatul din pixeli. Părea atât de frânt, atât de obosit. Corbin se trezi cutremurat de asta, fapt care îl determină să fie și mai furios.

— Tot ce vreau să știu, zise Corbin, e de unde sunt de fapt.

Marcus făcu semn că da și își lăsă privirea în jos, în poală.

— Știi toate dățile în care mă întrebai despre mama ta?

— Desigur. Tot ce-mi spuneai era că a murit într-un accident de navetă. Niciodată nu ai vrut să vorbești despre ea. Ceea ce acum are sens, din moment ce nu a existat niciodată.

— Of, nu e așa, spuse Marcus. Am avut o soție. Nu a fost mama ta, desigur, dar... Artis, spuse el cu privirea pierdută undeva departe, nu m-am priceput niciodată să interacționez cu oamenii. Mereu am preferat laboratorul. Îmi plac datele. Datele sunt consistente, sunt sigure, sunt ușor de înțeles. Cu datele, mereu știi care este răspunsul. Dacă datele nu fac sens, întotdeauna le poți descâlci. Spre deosebire de oameni, zise scuturând din cap a amărăciune. Niciodată nu am putut descâlci oamenii. Sunt sigur că mă înțelegi.

Corbin își trecu mâna peste falcă. *La naiba*, gândi el. *Cât de mult din mine este de fapt el?*

Marcus continuă:

— Pe vremea când eram tânăr, am acceptat o slujbă pe Outlook.

Corbin știa locul. Era unul dintre puținele laboratoare de la suprafața lui Enceladus. Sub carantină strictă, pentru prevenirea contaminării bazinelor microbiologice de sub suprafața înghețată a lunii. O singură persoană lucra pe Outlook la un interval anume de timp, iar cei care erau detașați acolo erau de capul lor pentru cel puțin un an. Era rar ca cineva să accepte detașarea pe Outlook mai mult de o dată.

— Am crezut că este locul perfect pentru mine. Îmi plăcea să lucrez acolo. Nimeni care să mă deranjeze de la muncă. În afara ei.

Făcu o pauză și reluă:

— Numele ei era Sita. Pilota naveta de aprovizionare care aducea alimente și materiale pentru laborator. Nu putea intra efectiv, desigur, dar o puteam privi prin camerele de filmat din docul de etanșeizare și puteam discuta prin vox.

Marcus zâmbi, un zâmbet cald, personal. Corbin era perplex. Niciodată nu își văzuse tatăl zâmbind așa, nici măcar o dată.

— Și, după cum bănuiești, era deosebit de frumoasă. Nu frumoasă așa cum vezi în videouri sau atunci când încearcă să îți vândă ceva. *Cu*

adevărat frumoasă. Genul de frumusețe pe care o poți atinge în realitate. Și nu era de pe orbitor. Era de pe Marte, zise și râse printre respirații. Accentul ei era al naibii de simpatic.

După care Marcus clătină din cap, ca și cum ar fi încercat să își șteargă amintirea. Vocea îi deveni mai ternă.

— M-am purtat groaznic față de ea, desigur. Mă răsteam la ea dacă sosea în timp ce eram în mijlocul unor teste, iar eu mereu am detestat șuetele, așa că nu poți zice că i-am făcut șederile prea plăcute. Eram așa cu toată lumea, însă ei... ei nu-i păsa. Mereu mă suporta, chiar și când eram un dobitoc față de ea. Mereu zâmbea. Făcea mișto de mine, de hachițele mele, de părul meu nepieptănat. Din nu știu ce motiv, nu mă înfuria. Îmi plăcea cum mă pisa. Am început să număr zilele între turele de aprovizionare. La început, am crezut că doar sunt însingurat, că era un simptom al traiului izolat. Mi-a luat ceva vreme ca să-mi dau seama cât de îndrăgostit eram de ea, zise trecându-și o mână prin părul lui rar. După care am reușit să fac să fim amândoi concediați.

— Ai făcut ce?

Marcus tuși scurt.

— Un decimal, mi-am petrecut tot timpul liber făcând curățenie pe stație. M-am asigurat că arată cât mai prezentabil. Am pus masa cu cea mai bună mâncare pe care o păstrasem în stazie.

Corbin căscă gura.

— Nu-mi zi că ai invitat-o înăuntru.

— Oh, ba da. Iar ea a acceptat.

— Dar... se bâlbâi Corbin. Avea stația costume de decontaminare fulger potrivite pentru umani?

— Nope. Eu am fost sterilizat înainte să cobor pe stație. Singurul fulger instalat era menit pentru alimente și provizii. Să poată trece în siguranță înăuntru nu era o opțiune.

— Dar mostrele tale!

Mintea lui Corbin o luă la goană. De-a lungul întregii sale copilării, tatăl lui i-a făcut permanent instructajul despre importanța prevenirii contaminărilor. O dată, i-a revocat timp de o lună privilegiile de a servi desert după ce l-a prins pe Corbin mâncând bomboane în laborator. Corbin nu cunoștea persoana pe care Marcus o descria. Cu siguranță nu era tatăl pe care el îl știa.

— Toate compromise, zise Marcus. Avea suficient de multe bacterii benigne asupra ei cât să determine câteva probleme. Liderul de proiect a fost mâniat când a aflat. Șase luni de muncă distruse într-o clipă. Sita a fost concediată, iar mie mi s-a dat opțiunea ori de a începe un alt an acolo, ori să părăsesc definitiv proiectul.

— Și ai stat?

— Ah, nu, am plecat. Tocmai ce avusesem una dintre cele mai minunate zile din viața mea, și totul era mulțumită acelei femei deosebit de frumoase. Nici măcar nu am făcut cine știe ce interesant. Doar am mâncat toată mâncarea și am trăncănit despre orice și nimic. M-a făcut să râd. Și din motive pe care nici acum nu le înțeleg pe de-a întregul, am făcut-o să zâmbească. Nici prin cap nu-mi trecea să permit să fiu închis din nou în Outlook, departe de ea. Am petrecut următorii cinci ani încercând să îmi repun pe picioare cariera, și totuși meritase.

— Deci, spuse Corbin, uluit.

Creierul lui nu putea concepe imaginea tatălui său pe post de mort de îndrăgostit capabil să compromită propriul laborator.

— Deci, repetă el, ai luat-o de soție.

Marcus chicoti.

— Nu imediat. Am implorat, am tras de oameni și am stăruit până ce am găsit pe cineva dispus să mă angajeze la o bibliotecă de gene. Muncă groaznică, însă eram pe vremea aia norocos că o găsisem și p-asta. Șeful de laborator de acolo făcuse și el un an pe Outlook, de asemenea. Cred

că avea înțelegere pentru mine. Sita a luat o slujbă la o companie de transport cu baza pe Titan, care nu pusese prea multe întrebări nici despre cine era, nici despre ce marfă cărau. Treburi obscure... În fine, credeam că era un lucru bun la momentul respectiv. Din moment ce mă reîntorsesem pe orbitor, ne puteam vedea mai des. Iar după un timp, am luat-o de soție. Am avut cinci ani minunați împreună.

Chipul lui Marcus se tensionă, și, pentru o clipă, Corbin se gândi că putea vedea toți acei ani pe care îi purta tatăl lui apăsându-i umerii.

— Într-o dimineață, mi-a zis că e însărcinată. Eram în culmea extazului. Până atunci, reușisem să urc pe o poziție mai bună la bibliotecă și aveam suficiente credite economisite ca să începem să ne gândim la o viață în altă parte. Era momentul cel mai potrivit ca să întemeiem o familie. Nu-mi închipuisem niciodată că o familie putea fi ceva ce să am eu. Adică, cine ar fi putut să mă iubească?

Ochii pixelați îi întâlniră pe cei ai lui Corbin. Corbin nu reacționă. Marcus continuă:

— Două decimale mai târziu, Sita făcea o tură de pe Titan spre Terra. Celule ambi. În mod normal, nu făcea ture atât de lungi, dar era plătită dublu pentru marfa valoroasă pe care o avea la bord. Nu era tipul de job la care să poată spune nu. Treaba e că nenorociții de la docuri nu se asiguraseră că încărcătura era sigilată cum trebuie. Asta se întâmpla înainte ca AG să înceapă de fapt lupta împotriva rulajului nesigur de ambi. Birocrații nu dădeau doi bani pe nimic ce nu afecta un număr semnificativ dintre constituenții lor. Sunt sigur că poți presupune ce s-a întâmplat mai departe, spuse el inspirând adânc.

— Sigiliile au sărit, zise Corbin, iar Marcus îl aprobă. Îmi pare rău.

O credea cu adevărat, de dragul Sitei. Măcar un accident cu ambi era un mod rapid de a muri. Probabil că femeia nici nu a avut timp să își dea

seama că ceva e în neregulă. Totuși, oricât de regretabilă era povestea, nu răspundea celei mai importante întrebări.

— Asta nu explică de ce ai simțit nevoia să te clonezi.

— Nu? spuse Marcus. Sita nu mai era, iar odată cu ea a dispărut și singura șansă a unei familii pe care am crezut că o voi avea vreodată. Am îngropat toate gândurile odată cu ea și în schimb m-am concentrat pe copilul pe care l-aș fi putut avea.

— Puteai să adopți.

— Voiam să fie sânge din sângele meu. Dovada că cineva m-a iubit suficient ca să creeze o nouă viață cu mine.

Corbin pufni disprețuitor.

— Ai fi putut găsi un surogat. Ai fi putut întâlni *pe altcineva*.

— Da, sunt sigur că ai fi gândit la fel de limpede dacă ai fi fost în timpul suferinței provocate de pierderea soției.

Ceva în Marcus se rupsese, împotrivindu-se. Iată. Acesta era tatăl pe care Corbin îl cunoștea. Măcar acum era pe teren familiar.

— Și unde te-ai dus? întrebă Corbin. Unde a fost cuva în care m-ai crescut?

— Stitch. Am luat tot ce eu și Sita economisisem și am mers pe Stitch.

— Stitch. Minunat.

Stitch era o colonie de graniță care servea ca rai al părții întunecate din comunitatea de modificatori. Chiar și să vizitezi Stitchul te făcea pasibil de interogări și târât în închisoare dacă cineva din AG afla despre mica ta călătorie. Nu erau prea multe motive curate pentru a vizita un astfel de loc.

— După ce te-ai... adică după ce ai început să fii, am rămas încă ceva luni, după care te-am adus acasă.

— Cum ai explicat copilul?

— Am spus că am cunoscut o femeie în Port Coriol. Am petrecut o noapte împreună, iar următorul lucru pe care l-am aflat a fost că am un copil. Am spus că mama ta nu putea avea grijă de tine, așa că te-am luat cu mine, în schimb. Alesesem o procedură non-augmentativă de gestație de nouă luni, deci trecuseră într-adevăr nouă luni ca să fii complet format, și îmbătrâneai în ritmul normal. Nu avea nimeni niciun motiv să creadă altceva. Familia mea a înghițit mai greu aventura din perioada de doliu, însă știi bine că nu prea vorbesc oricum cu ei. Cât despre familia lui Sitei... nu mai voiau să aibă nimic de-a face cu mine. De la început nu mă plăcuseră, și presupun că nu le plăcuse ideea de a îmi fi împărțit patul cu altcineva atât de repede după moartea fiicei lor.

Corbin ridică o mână. Dramele vechi ale unei familii erau ultima lui grijă.

— Ai spus *procedură non-augmentativă de gestație*. E ceva din mine care *a fost* augmentat? Dr Chef mi-a spus că nu a găsit nimic neobișnuit la corpul meu, dar că încă mai verifică pentru a fi al naibii de sigur.

Marcus își scutură capul.

— Nu. Tehnicianul care a făcut... Tehnicianul pe care l-am angajat a încercat să mă convingă să adaug câteva transuri, dar am pus piciorul în prag. Ești la fel ca mine. Cu defecte și toate cele.

Corbin se aplecă în față.

— De-asta, nu?

— De-asta ce?

— Greșelile nu au fost niciodată acceptabile pentru tine. O placă de mostre spartă, o șosetă murdară pe covor, o cană de suc vărsată. Nu conta cât de bine mă purtam la școală sau cât de bune îmi erau notele. Veneam acasă cu un carnet plin de „excelent", însă tu te concentrai pe notele „medii".

— Doar am vrut ca tu să fii cea mai bună varianta a ta posibilă.

— Ce voiai tu, spuse Corbin pe un ton jos, era ca eu să depășesc toate greșelile pe care tu le-ai făcut. Nu voiai să fiu ca propria ta persoană. Voiai să fiu o versiune mai bună *a ta*.

— M-am gândit că...

— Eram un copil! Copiii fac greșeli! Și nu s-a oprit nici când am mai crescut, nici măcar o dată nu ai stat să-mi zici că ești mândru de mine sau că am făcut ceva bine. Eram un experiment, pentru tine. Nu ai fost niciodată satisfăcut cu niște rezultate pozitive, tot căutai acea eroare care determină date imperfecte.

Marcus tăcu o lungă perioadă.

— Sunt mândru de tine, Artis, zise într-un final. Deși presupun că e prea puțin, prea târziu ce-ți spun. Nu am cum să mă întorc în timp și să-ți fiu un tată mai bun, mai zise uitându-se drept la Corbin. De un lucru anume, totuși, sunt în mod special bucuros.

— Care?

Tatăl lui zâmbi trist și își roti privirea prin celula sterilă a închisorii.

— Că sunt eu aici, și nu tu. Mi-au spus că trebuie să reaplici pentru cetățenie, oftă el.

— Da. Sunt legat de o colegă de echipaj, pentru următorul standard.

— Ești norocos, spuse Marcus. În afară de Sita, nu am avut niciun alt prieten suficient de bun încât să fi făcut așa ceva pentru mine.

Corbin se foi pe scaun.

— Ea nu-mi e prietenă, spuse. Mă disprețuiește, de fapt. Doar că nu suficient încât să mă lase să mor într-o închisoare queliniană.

— Nu te privi prea de jos, Artis. Chiar și nenorociții neplăcuți ca noi merită companie. Apropo, ăsta e un citat din soția mea, zâmbi el afectat.

Corbin expiră ceva ce putea semăna cu un râset.

— Mi-ar fi făcut plăcere să o cunosc, zise el, după care realiză ceva. Deși, dacă ea ar mai fi trăit, eu nu aș mai fi existat.

— Nu. Dar sunt bucuros că exiști.

Zău? M-ai fi dat la schimb pentru ea, dacă ai fi știut?

— Cât de lungă e sentința?

— Douăzeci de standarzi, spuse Marcus. O să fiu un om bătrân când o să ies. Dar o fiu în regulă. Am fost tratat bine, până acum. Și am o celulă numai pentru mine. Pot în sfârșit să recuperez din lecturi.

Corbin observă o pată de alge uscate pe birou. Era un lucru potrivit la care să se concentreze.

— Încă ceva, spuse râcâind pata de alge.

— Da?

— Ziua mea de naștere. Este ziua mea de naștere adevărata mea ziuă? Sau ziua de scoatere-din-cuvă, să fim mai exacți.

— Da. De ce?

— Nu știu. M-a tot sâcâit. Trebuie să mă întorc la muncă, mai spuse rotindu-și privirea prin laborator.

— Da, sigur că da, spuse Marcus. Paznicii oricum o să-mi ceară să finalizez apelul în curând. Poate... poate că aș putea...?

Pe chipul lui se putea citi regretul și rugămintea.

Se priviră în tăcere un timp. Era o distanță mult mai mare între ei în afara unor pixeli și a spațiului.

— Nu știu, zise Corbin. Poate.

Marcus încuviință.

— Ai grijă de tine, fiule.

Îi făcu cu mâna. Imaginea se estompă. Pixelii se retraseră.

Corbin stătu ascultând pulsul înăbușit al cuvelor cu alge. După o vreme, ridică scribul de pe birou. Deschise jurnalul său de înregistrări și notă o intrare rapidă.

25 Octombrie. Încă mai este ziua mea de naștere.

*

— Ești gânditor în seara asta, spuse Lovey.

— Sunt? spuse Jenks.

— Da, spuse Lovey. Ai acea mică încrețitură între ochi, pe care o faci când ceva te preocupă.

Jenks își frecă pielea dintre sprâncene.

— Nu mi-am dat seama că sunt așa de ușor de citit.

— Nu de către oricine.

Jenks se lăsă de perete, cu un oftat, și își scoase trestia roșie din buzunar.

— E toată treaba asta cu Corbin.

— Ah, zise Lovey. Cred că toată lumea încă mai este un pic zgâlțâită. Corbin nu prea a reușit să doarmă ca lumea. Stă treaz până târziu, accesând fișierele lui personale. Majoritatea poze cu el copil.

— Te rog, nu-mi spune lucrurile astea, zise Jenks îndesându-și pipa. Știi că nu îmi place să trag cu ochiul.

Lovey râse.

— *Nu tragi* cu ochiul. Asta fac eu. Tu doar bârfești.

— Atunci e în regulă, dacă-i doar atât.

Își aprinse pipa, trăgând aer prin frunzele arzând. Fumul din plămâni îi făcu umerii să se destindă.

— Săracul Corbin. Nici nu-mi imaginez cum e să fii aruncat într-o gaură ca aia, zise întorcându-și capul și apăsându-și urechea de perete. Ăsta e routerul sinapselor terțiare care face click așa?

— Stai să verific. Funcționează normal.

— Hmmm. Nu-mi place sunetul.

Se suci ca să fie cu fața la perete și desfăcu un panou. Ochii inspectară mănunchiul de circuite care sclipeau înăuntru.

— Da, uite, chiar aici. Șuntul este uzat.

— Lasă pe dimineață, Jenks. O să dureze ore, iar tu ai muncit toată ziua.

Jenks se încruntă.

— Ok, dar să mă trezești dacă experimentezi pierderi de memorie.

— O să fiu bine, spuse Lovey afectuos. Nici măcar nu simt că e ceva inconsistent.

Jenks reașeză panoul.

Lovey vorbi din nou:

— Nu cred că e Corbin cel la care te gândești.

— Nu?

— Nu.

— Atunci ce e?

— Nu știu, însă mi-aș dori să-mi spui.

Jenks oftă din nou, expirând puternic. Micuța lampă de lucru de deasupra capului arunca raze de lumină prin rotocoalele de fum.

— M-am tot gândit la kitul tău corporal.

Lovey tăcu.

— E o problemă și nu mi-ai zis-o.

— Nu, spuse Jenks, luând pipa din gură. Nicio problemă. Întreaga afacere este cât de respectabilă se poate pe piața neagră. Chiar și prețul a fost corect, luând în seamă variabilele.

— Atunci ce te îngrijorează?

— Tatăl lui Corbin. Omul ăla probabil că a cheltuit o avere ca să reușească să se cloneze. Cumva, a fost suficient de atent încât să se asigure că nu numai Corbin nu o să afle, dar că nici legea nu o va face. Și i-a mers timp de decade. Corbin e mai mult decât credibil. El e adevărata treabă. Fără transuri, fără îmbunătățiri. Drace, chiar și Dr Chef nu a remarcat până ce i s-a arătat unde să caute. Și totuși...

— Și totuși, a fost prins.

— Mda. După toți banii ăia și toată planificarea aia, sărmanul nenorocit e la zdup, iar Corbin a pierdut cetățenia. Și asta după ce și-a luat-o la scatoalce printr-o fututǎ de închisoare queliniană. Știi, zise ridicându-se, mereu am fost

conștienți că să luăm un kit e periculos. Însă nu sunt sigur că ne-am gândit până la capăt ce presupune. Adică, da, ok, știam că închisoarea ne paște, dar mereu am crezut că, dacă legea o să stea după curul meu, aș putea oricând să te iau și să mergem pe Cricket sau pe o planetă de graniță de pe undeva. Nu ar fi perfect, dar ar fi în siguranță. Însă toată încurcătura asta cu Corbin m-a pus pe gânduri cu ce-ar putea să se întâmple în realitate dacă am fi prinși. Să zicem că mă prind cu kit-ul înainte să te încarc. Ai fi tot aici, pe *Wayfarer*, cu toți prietenii noștri. Kizzy ar putea să aibă grijă de tine până ce Ashby ia un nou tehni-comp, iar tu ai fi tot aici când aș ieși de la zeghe. Dar dacă nu am fi prinși decât mult după ce ești în kit? Dacă ar fi, să zicem, peste zece ani și am neglija să mai fim precauți? Dacă vreunul dintre noi ar spune lucrul greșit persoanei greșite, sau dacă bio-scanerele devin atât de bune, încât să vadă cine ești cu adevărat? Dacă am fi din nou opriți de o patrulă queliniană și ar vrea să îți testeze sângele? Eu tot m-aș duce la zeghe, dar pe tine te vor *dezasambla*, Lovey. Când sentința mea se va termina, tu nu vei mai fi. În niciun fel, nicăieri unde să știu că ești în siguranță, nimic. *Nu vei mai fi*.

Lovey nu spuse nimic, un timp.

— Kit-ul e pe drum, Jenks.

— Știu.

— Și nu-ți poți primi banii înapoi.

Oftă.

— Știu. Dar nu o să mă frângă. Și, în plus, poate că încă îl mai putem folosi. Poate că se vor schimba legile pe parcurs. Putem aștepta până ce e lipsit de pericole. Sau până ce părăsesc nava sau ceva de genul ăsta.

— Asta a fost și decizia mea, de asemenea, să știi. Nu m-ai obligat să o fac.

— Știu. Și nu îți voi zice nu, dacă asta e ce îți dorești. Dar sunt speriat. Încep să cred că poate am vrut asta așa de tare, încât nu mi-a permis să

recunosc cât de futut de periculoasă e. Și indiferent de cât de mult vreau să te țin în brațe, zise privindu-și mâinile, nu știu dacă merită riscul de a te pierde pentru totdeauna. Poate că e mai bine doar să continuăm ca acum și să știm că nu e nicio probabilitate ca cineva să te ia.

Camera era cuprinsă de liniște, pe câtă liniște putea fi. Filtrele de aer șuierau. Sistemul de răcire din jurul nucleului lui Lovey murmura.

— Jenks, îți aduci aminte când am vorbit pentru prima dată de asta? Când ți-am enumerat toate motivele pentru care mi-aș dori un corp?

— Da.

— Am mințit când am zis că nu e pentru tine. *Bineînțeles* că e pentru tine. Cred că mi-ar prezenta câteva oportunități minunate, și îmi imaginez a fi o viață foarte bună. Însă a fost mereu, mereu pentru tine. Nici nu m-aș fi gândit altfel, nu la modul serios...

— Dar... ai zis. Pro și contra...

— Lucruri pe care le-am născocit după ce am decis că e ceva ce tu meriți. Nu aș fi menționat altfel dacă m-aș fi gândit că ar fi fost despre fericirea mea. Am totuși un pic de respect de sine. Dar, da, a fost pentru tine. Și dacă te sperie atât de tare, atunci nu mai are niciun rost să mergem mai departe. Eu sunt fericită așa cum sunt. Sunt fericită cu tine. Aș vrea un corp? Da. Sunt dispusă să înfrunt riscurile? Da. Dar sunt mulțumită așa cum stau acum lucrurile, iar dacă și tu ești, atunci poate că ne este de ajuns. Nu pentru totdeauna – cine știe? –, însă nici nu trebuie să ne grăbim. Pot aștepta ca galaxia de afară să devină un pic mai blândă.

El înghiți în sec.

— Lovey, nu e ca și cum... Adică... Vreau la fel de mult pe cât vrei tu, doar că...

— Șșșt. Vino mai aproape, spuse ea.

Jenks își stinse pipa, o puse înapoi în cutie și se îndreptă spre galerie. Apucă puloverul de pe jos.

— Lasă-l, spuse ea.

Putea auzi sistemul ei de răcire cum se oprește.

— Doar că nu pentru mult timp, zise el.

— Nu pentru mult timp.

Se dezbrăcă și coborî în galerie, așa cum mai făcuse de atâtea și atâtea ori. Se așeză pe jos și își întinse spatele de nucleul ei, pielea lui dezgolită îmbăindu-se cu strălucirea ei. Fără aerul răcoros, se simțea ca o rază de soare, doar că mai domoală.

— O să înțeleg oricând dacă vei avea nevoie să găsești pe cineva care să îți ofere mai mult decât asta, zise Lovey. Nu ți-aș purta pică. Uneori mă îngrijorez că te trag înapoi de la viața pe care ar trebui să o aibă un sapient organic. Dar dacă alegi de bună voie, atunci eu nu am nevoie de un corp, Jenks. Mereu am fost împreună și fără unul. Nu știu cum să te iubesc în alt fel.

El își presă spatele de ea, presă talpa picioarelor, umerii, palmele, încercând să absoarbă cât mai mult din ea. Se răsuci și își duse buzele la ea. Sărută metalul neted și cald și spuse:

— Nu văd niciun motiv să schimb cel mai bun lucru pe care l-am avut vreodată.

Identificator: 9874-457-28, Rosemary Harper

Conținut flux: Fișierele de Referință ale Adunării Galactice (Public/Klipiană)

Căutare arhivă: Relații uman/quelinian

Poziție: principală

Rezultate principale:

Lista convențiilor de comerț queliniene

Lista legilor queliniene privitor la speciile non-queliniene

Lista legilor de imigrare queliniene

Lista legilor de deportare queliniene

Lista legilor queliniene privitor la acuplare/familiile interrasiale

Audierile de Aderare la Adunarea Galactică (uman, an 261 standard AG)

Reprezentanți Parlamentari AG curenți (queliniană)

Comparații anatomice [uman:quelinian]

Rezultate selectate: Audierile de Aderare la Adunarea Galactică, înregistrare publică 3223-3433-3, arhivat în 33/261 (text subliniat – reprezentantul quelinian)

Criptare: 0

Cale către traducere: 0

Transcriere: [vid:text]

În ciuda diferențelor dintre speciile și culturile noastre, există o ordine pe care cu toții o împărtășim. Dezvoltarea unei civilizații este un eveniment determinat. Minți se adună pentru a crea tehnologii noi, apoi tehnologii și mai bune, apoi încă și mai bune. Dacă o armonie nu poate fi găsită, acea civilizație se destramă. Dacă răsar idei care sunt incompatibile una cu alta, acea civilizație se destramă. Dacă o civilizație nu poate sta de una singură împotriva amenințărilor din exterior, acea civilizație se destramă.

Academicii vieții sapiențiale notează că toate civilizațiile tinere trec prin astfel de stadii de dezvoltare înainte de a fi pregătite să își părăsească planeta natală. Poate cel mai crucial stadiu este cel al „haosului interspecii". Acesta este punctul nevralgic, neîndemânateca adolescență când o specie fie învață să trăiască la o scală globală, fie se dizolvă în facțiuni rivale condamnate la extincție, ori prin război, ori prin dezastru ecologic prea mare pentru a putea fi dovedit, divizați fiind. Am văzut povestea repetându-se de nenumărate ori. Fiecare dintre noi aflați aici, în Parlament, poate vorbi despre un război planetar și lupte politice ale înaintașilor noștri, și totuși noi le-am depășit pentru a ajunge la stele. Cu toții știm relatările istoriilor despre Kohash, Danten Lu și, cel mai recent, despre Grum – specii ruinate cărora le-a lipsit disciplina de a vedea dincolo de ei înșiși, către următorul pas al evoluției.

Umanii le-ar fi împărtășit soarta. Umanii și-au părăsit planeta nu ca un grup unitar, ci fragmentat. Atunci când planeta lor a început să moară, cei bogați au abandonat pe cei împovărați și s-au refugiat pe Marte. Pe măsură ce trupurile neînsuflețite începeau să se adune, cei care au rămas pe Terra au format Flota Exodului, îndreptându-se nu către frații lor marțieni, ci către spațiul deschis. Nu aveau o destinație precisă, nicio strategie dincolo de evadare. Dacă nu ar fi fost pentru o mică sondă aeluoniană, Flota mai mult ca sigur ar fi dispărut, iar eu cred că ar fi fost improbabil ca marțienii să fi ajuns la acest modest nivel de prosperitate căpătat prin împrumutarea tehnologiilor AG.

Și acum ce se poate spune despre ei? Ce i-a învățat această experiență? Nimic. Continuă să se destrame. Membrii Flotei și-au părăsit coloniile independente – nu pentru că ar fi adus avuții sau resurse Flotei, ci pentru că așa le-a fost vrerea. Marțienii și exodienii poate că și-au alinat vechile răni, însă o divizare în spirit încă rămâne. Și ce se poate spune despre coloniile de graniță, construite de umani care nu vor să aibă nimic de a face cu Diaspora sau cu AG? Ce se poate spune despre cultul ostililor gaaiștii de pe Terra, vânând animale de turmă pe un sol fragil?

Ceea ce vreau să subliniez, stimați colegi reprezentanți, este faptul că umanii sunt o specie adolescentă frântă, care șchioapătă și care s-a ramificat în viața interstelară nu prin merit, ci prin șansă. Nu au depășit haosul interspecii. Au sărit peste etapa vitală pe care noi restul am fost nevoiți să o trăim singuri. Acordându-le statut de membri ai Adunării Galactice, le-am oferi o viață nouă, dar cu o cârjă. Puținele resurse pe care ni le pot oferi nu merită riscul de a permite unui element atât de instabil în spațiul nostru comun. AG deja a cheltuit prea mult pentru a ajuta această specie minoră să scape de greutățile pe care și le-au adus singuri asupra lor. Vă întreb: ce beneficiu există dacă îi facem pe umani să fie de-ai noștri? Dacă nu resursele, cunoștințele, puterea militară... atunci ce?

Ziua 121, anul 307 Standard AG

....

EREZIE

— Salut, șefu', spuse Kizzy, intrând în biroul lui Ashby.

Mânecile ei murdare erau suflecate, iar mănușile erau îndesate în buzunarul din față. Ținea în mână o bucată de aparat prăfuit.

— Mă strigi „șefu'" doar când ai nevoie de ceva de la mine, spuse Ashby.

— Am nevoie de ceva, își respectă Kizzy rolul ei. Ăsta este un regulator termal. E ceea ce face ca o stazie să își păstreze temperatura.

— Bănuiesc că, din moment ce nu e atașat la o stazie, e stricat.

Kizzy încuviință.

— I-a sunat ceasul micuțului ăsta.

— Avem un altul la îndemână?

Kizzy scutură din cap, cu regret.

— Nu e genul de lucru pe care îl țin în stoc. Creierul meu de obicei se asigură că avem rezerve pentru mecanismul de menținere a vieții și pentru motoare. Îmi pare rău. Nu m-am gândit la asta.

Ashby îi alungă vorba, cu o mișcare a palmei.

— Aș fi mai îngrijorat dacă ai fi prioritizat stazia în locul motoarelor. Nu mă aștept să ai rezerve pentru fiecare bucățică de tehnologie pe care o folosim.

Își frecă bărbia. Avea nevoie de un ras.

— Deci ce înseamnă asta pentru stazie?

— Câmpurile de stazie rezistă ele și fără piesa asta. Am aranjat un sistem de siguranță ca să mă asigur că mâncarea nu se strică cât timp cumpărăm un înlocuitor. Dar fără regulator, o să fie *bleah* după o vreme, indiferent ce altceva facem.

— Cât înseamnă o vreme?

— Patru zile, poate cinci. Nu o să murim de foame, dar cred că ne-ar fi mai bine tuturor cu niște mâncare proaspătă între aici și Hedra Ka.

Ashby căzu de acord. Trei decimale de cornuri cu viermi de făină și rații uscate preambalate nu suna prea apetisant, și nici nu era garantat că va fi cineva care să le asigure reaprovizionarea odată ajunși la Hedra Ka. Oare ce-or mânca toremienii?

— Patru zile nu e timp suficient ca să aducem aici o dronă de curier.

— Știu. S-ar putea să fim cam fututi la faza asta. *Totuși*.

Își șterse mâna de spatele coapselor, verificând dacă s-a luat tot uleiul de motor. Când mâna ei fu suficient de curată, se așeză pe scaunul opus lui Ashby.

— Sissix spune că e o colonie pe o piatră nu departe de aici. A apărut ieri pe scaner. Nu știu ce e, nu e pe nicio hartă de-a ei. Însă e doar la jumătate de zi distanță. Putem parca nava acolo, sări în navetă și să le facem o vizită, cât ai clipi din ochi.

— Suntem la marginea sângeroasă a AG. Aia e o colonie de graniță, mai mult ca sigur.

Să bați la ușa unei colonii de graniță neidentificate era ceva ce Ashby nu aștepta cu nerăbdare să facă.

— Hmmm... Dar s-ar putea să aibă piesa care ne trebuie nouă.

— Ăsta e un al naibii de *poate*. Poate nu au nimic.

— Dap, doar că planeta asta este și o planetă *hoinară*. N-are o stea care să o încălzească. Așa a remarcat-o Sissix de la început, are sateliții ăștia care oferă lumină artificială. Se alimentează extrăgând ambi direct dintr-o nebuloasă apropiată.

Ashby ridică din sprâncene.

— Asta-i tehnologie serioasă, nu glumă.

— Tehnologia în sine nu e cine știe ce fițoasă, însă tare aș vrea să știu cum au reușit să își calibreze acumulatoarele ca să meargă cu nebuloasa. E un motiv pentru care recoltarea de

ambi se face în jurul găurilor negre. E mai concentrat acolo. Tehnicienii AG nu au reușit să găsească o soluție prin care să recolteze pungi mai mici fără să falimenteze. În orice caz, spuse ea pleoscăindu-și limba, dacă pot recolta ambi dintr-o nebuloasă, fac pariu pe boții mei că au și tehnologii mai simple cum e cea de față.

Și arătă spre regulator.

Ashby gesticulă aprobator.

— Vreun indiciu cui ar putea să aparțină colonia?

— Nu. Dar nu umanilor.

— De ce nu?

Kizzy îl privi crispată.

— Colonie de graniță sau nu, dacă umanii ar fi pus mâna pe o asemenea tehnologie, în orice caz am fi auzit de ea până acum. Ar fi atât de bogați, că ar fi scârbos.

Ashby bătu cu degetele pe masă, reflectând.

— Vreo navă primprejur?

— Nu. Nici arme. Am verificat. Nicio navă, niciun orbitor, niciun port de andocare. În afară de sateliți, e un cer mort pe-acolo.

Ashby se mai gândi o clipă.

— Ok. Hai să fim precauți, totuși. Nu vreau să ne îndreptăm într-acolo înainte să știu cine sunt. Hey, Lovey, spuse gesticulând spre pixel-ecran, ca să-l scoată din hibernare, am nevoie să deschizi un semnal de apel către planeta hoinară. Doar anunță-mă dacă ajunge la cineva.

— Așa voi face, spuse Lovey.

Kizzy își trase scaunul foarte aproape de Ashby și privi intens la ecran.

— Kizzy, nimic nu se întâmplă, deocamdată, spuse Ahsby. S-ar putea nici să nu răspundă, o vreme. S-ar putea să nu răspundă deloc.

— E incitant! E ca și cum ai merge la pescuit, așteptând să muște ceva.

Ashby o privi chiorâș pe Kizzy.

— Când ai fost tu vreodată la pescuit?

— O fac în „Bătălia Vrăjitorilor“ tot timpul.

Indicatorul de pe ecranul scribului se aprinse. Kizzy se apleca să vadă mai bine și arătă entuziastă:

— Uite! Vezi? Au mușcat!

Ashby își puse mâna pe umărul lui Kizzy și o împinse încet înapoi în scaunul ei.

— Lasă-mă pe mine să încep discuția, da?

Ultimul lucru de care avea nevoie era Kizzy care să frece la icre cine știe ce colonist de graniță morocănos.

Gesticulă, acceptând apelul. Un nepământean apăru pe ecran. Lui Ashby îi căzu falca. Era un sianit. Dar nu un sianit ca Ohan. Acest sianit își lăsase blana să crească. Fără fractali sau structuri evlavioase. Era ceva mai alert în felul în care se ținea drept, nu precum relaxarea perpetuă a lui Ohan. Avea o anume delăsare pe chip și o anume subțirime a firelor de păr care – deși Ashby nu putea face prezumpții despre o specie pe care nu o cunoștea – putea desemna un singur lucru: această Pereche sianită era bătrână.

— Salutări, spuse Ashby, scuturându-și surpriza descoperirii. Vorbiți klipiană?

Sianitul glăsui, cu același fel de cotcodăcit ca o pasăre pe care Ashby îl mai auzise și la Ohan de multe ori. Pe măsură ce sianitul își deschise gura, Ashby putu vedea că avea dinții neumpluți. Era ca și cum te-ai fi uitat într-o peșteră plină de stalagmite ascuțite. Sianitul gesticulă ceva către Ashby, încă mai cotcodăcind în timp ce privea în jurul camerei din spatele lui. Nefamiliar cu alți sianiți cum era Ashby, nu îi putea citi prea bine comportamentul: *Stai un pic. Să găsesc pe cineva care să poată vorbi cu tine.*

— Ashby, șopti Kizzy.

— Știu, șopti el înapoi.

— Sunt atât de încântată că sunt aici pentru asta, spuse ea, odihnindu-și bărbia în pumni.

Se văzu mișcare pe ecran. Primul sianit făcu loc altuia. Corpul acestuia din urmă era cam de aceeași mărime, dar de formă diferită. Avea un aspect bombat în jurul șoldurilor și umerilor și contururi clare în dreptul ochilor și fălcilor. Constituția lor varia suficient față de primul sianit – și față de Ohan, de asemenea –, încât Ashby concluzionă că Perechea era de sex diferit. Când cei doi schimbară locurile, primul îl atinse pe celălalt pe umăr. *S-au atins*. Ashby se gândi la cum Ohan se fereau de echipaj atunci când treceau pe culoar, cum cu greu tolerau pe Dr Chef punându-și mâinipicioarele pe ei în timpul examinărilor medicale. Cine erau acești oameni?

— Bună ziua, spuse noul sianit.

Accentul îi era puternic. Ashby observă că acesta *avea* dinții umpluți.

— Numele meu este Mas. Iertați-mi vorbele, klipiana îmi este veche.

Ashby zâmbi, având grijă să vorbească lent.

— Numele meu este Ashby. Sunt căpitan al unei nave de tunelare. Ea este Kizzy, tehni-mec'a noastră.

Mas își ridică fruntea.

— Tunelare? Da, da, știu despre tunelare. Știu multe despre tunelare, râse el sănătos.

Eu. Nu *noi*. Ashby tresări.

— Iartă-mă, Mas, nu vreau să fiu nepoliticos, dar... nu ești o Pereche?

— Nu, spuse Mas.

Se simțea mândria din vocea lor – vocea *ei*, neîndoielnic, chiar și cu accentul.

— Niciunul dintre noi de aici nu e. Suntem o colonie de Solitari.

— Eretici, îi scăpă lui Kizzy.

Ashby o privi dur, însă Mas nu părea să se fi supărat.

— Da, Eretici, zise Mas. Aveți o Pereche pe navă?

— Da, spuse Ashby. Navigatorul nostru.

— Am fost și eu Navigator, odată, pentru harmagieni, spuse Mas. Înainte de aici. Înainte de *a fi* aici. Cuvinte vechi. Iertare.

— Nu e nevoie de nicio scuză, te înțeleg.

Ashby reflectă la cele spuse de Mas. Spera că nu îi ofensa pe Ohan doar prin simplul fapt că purta această conversație.

— Navigatorul nostru nu știe că vorbim acum. Nici măcar nu știam cine se afla acolo când am trimis apelul.

— Ah! M-am gândit... În fine, nimic. Ce aveți nevoie? întrebă Mas scoțând un fel de tril.

Ashby o îndemnă pe Kizzy.

— Caut niște piese de schimb, spuse ea, ridicând regulatorul stricat. Nimic deosebit, doar ceva care să repare stazia.

— Ah! Mâncarea voastră! Aveți nevoie să reparați mâncarea.

Sianita părea că găsește situația foarte distractivă.

La menționarea mâncării, Ashby se gândi la tuburile de pastă cu nutrimente ale lui Ohan.

— Probabil că nu aveți tehnologie de stazie, nu?

— Mâncăm, spuse Mas. Nu sugem în neștire pastă, ca Perechile. Veniți la noi, vom găsi piese. S-ar putea să scotocim ceva, dar tehnicienilor le place să scotocească, nu?

Kizzy râse.

— Cu siguranță da.

— Aveți o navetă?

— Da.

— Bun. Navele noastre sunt vechi precum ne sunt cuvintele.

Gesticulă spre ecran. Un set de coordonate de aterizare apărură.

— Și va trebui să vorbim cu Perechea voastră. Sunt în Declin?

— Sunt, spuse Ashby.

— Nu pentru mult timp, zise Mas. Veniți jos, veniți jos, putem vorbi. Dar nu îi spuneți Perechii să vină. Ei nu vor... nu le va plăcea.

Ecranul se întunecă.

Rosemary văzuse puține variații în stările de spirit ale lui Ohan – cu atât mai puțin să îi vadă năvălind în biroul ei –, așa că îi luă o clipă ca să își dea seama că Perechea era furioasă. Ochii le erau holbați, răsuflarea adâncă.

— Unde s-au dus? ziseră Ohan, cu o voce pătrunzătoare.

Rosemary, care tocmai ce verifica niște facturi, se trezi cu limba legată.

— Cine? spuse ea prostesc, deși știa foarte bine la ce se refereau.

Ashby venise la ea acum două ore, precizându-i că el și Kizzy o să zboare undeva unde Ohan nu au voie să afle. Lui Rosemary i s-a părut ciudat că îi cere discreție. De când până când discutau Ohan cu cineva? Și totuși, uite-i, în biroul ei, cu un aspect de carnivori confortabili. Rosemary a crezut mereu că Ohan arătau pufoși, ca o jucărie de pluș. Nu și acum. Umerii lui Ohan erau dați pe spate, gâtul flexat, ochii măriți în orbite. Lui Rosemary nu îi plăceau Ohan din clipa asta.

Ohan făcură un sunet iritat.

— Ne-am trezit și am văzut că motorul este oprit. Apoi am găsit naveta plecată. Știm ce regiune din spațiu este aceasta, și ne vei spune chiar acum dacă Ashby s-a dus la Eretici.

Rosemary înghiți cu greu. Să urmeze instrucțiunile lui Ashby era una, dar nu avea niciun rost să mai și mintă.

— Da, zise ea.

Un mârâit ieși din gâtlejul lui Ohan.

— De ce? țipară ei.

— Kizzy avea nevoie de un echipament, spuse Rosemary, încercând să își păstreze egal tonul vocii, gândindu-se că, poate, avea cum să îi

calmeze pe Ohan. Ceva pentru stazia stricată. S-au dus să ia o piesă de schimb.

Perplexitatea se citea în privirea ca de foc a lui Ohan.

— Echipament? S-au dus să ia echipament?

— Da.

Ohan își smuciră capul pe spate.

— Nu contează! O să-i umple capul cu minciuni!

— Cine?

— Ereticii! spuseră ei îngroziți. Colegii noștri de echipaj. Vor fi contaminați la întoarcere.

— O să fie fulgerați când vin înapoi.

— Da, dar...

Ohan își clătinară ritmic capul.

— Trebuie să vorbim cu Lovey, va fi nevoie să facă o actualizare la baza de date a restricțiilor.

Fără niciun avertisment, membrele lui Ohan se înmuiară. Se prăbușiră pe jos, apucând marginea biroului lui Rosemary în timp ce cădeau, sufocându-se după aer.

— Ohan!

Rosemary se grăbi spre ei. Instinctiv, dădu să îi atingă, dar se opri când își aminti cu cine avea de a face. *Niciun contact fizic fără permisiune.*

— Pot să vă ajut să vă ridicați?

— Nu, șuierară Ohan. Suntem în regulă.

Vox-ul păcăni.

— Îl chem acum pe Dr Chef.

— Te rugăm, nu, spuseră Ohan.

Se sprijiniră singuri pe picioare, cu mâinile tremurând.

— E doar Declinul. Asta trebuie să fie, spuseră inspirând adânc. Apelează-l pe Ashby. Spune-i... spune-i să își ia piesa de schimb și să plece. Spune-i să nu asculte minciunile Ereticilor. Sunt otravă. Ereticii... Ereticii vor dori să ne termine.

Rosemary putea auzi pașii grei ai lui Dr Chef grăbindu-se pe hol. După zgomot, părea că fuge pe

șase picioare.

— Ohan, indiferent de ce ar zice oamenii ăștia, nimeni pe navă nu o să vă rănească.

Ohan își înclinară ochii lor mari și negri către Rosemary.

— Poate nu conștient. Dar s-ar putea să o faceți.

— Nu îmi place locul ăsta, spuse Kizzy, cu gura plină de creveți iuți. Pare trist.

Ashby era la panoul de navigație, ajustând parametrii coborârii către planeta hoinară. Era glacial acolo jos, acoperit de o pânză crăpată de gheață. Lumina caldă a sateliților era concentrată către o zonă largă, circulară, de rocă dezgolită, prea perfect decupată ca să fie naturală. Din punctul lor de observație de sus, Ashby putea vedea mănunchiul de clădiri opace ca niște bule, construite unde lumina era cea mai intensă. Nu existau alte așezări, nu din ce putea vedea.

— Nu știu, spuse el. Au sateliții ăștia solari și evident o duc suficient de bine ca să își permită un lift spațial. Lifturile spațiale nu sunt o prioritate maximă dacă îți este foame sau ești fără adăpost.

— Asta da, zise Kizzy, dar tot sunt singuri aici. Nicio stea sau o lună care să le țină companie. Au un cer gol.

Formă o pâlnie din ambalajul pungii cu creveți iuți și îi răsturnă direct în gura larg deschisă.

— Faci firimituri peste tot.

— Cine e responsabil pentru curățenia navetei? spuse ea bătându-se cu degetul în piept. Fata.

— Nu asta e ideea, se uită Ashby la ea. Îți aduci aminte când a trebuit să cureți creveți iuți din filtrul de aer?

Fața lui Kizzy căzu în adâncul întunecatei amintiri. Împături punga, solemn.

— Pe mai târziu, prietenii mei delicioși.

Vox-ul păcăni. O AI începu să vorbească în ciretouiană, limbajul molcom și deșelat al sianiților.

— Ne pare rău, îi răspunse Ashby. Nu înțelegem.

AI-ul făcu o pauză, trecând la klipiană.

— Bun venit, călători. Vă rog să îndreptați naveta către docul 4. Odată ce ați andocat, purcedeți către intrarea liftului. Dacă nu sunteți capabili să vă deplasați sau dacă necesitați îngrijiri medicale, vă rog să mă anunțați acum. Dacă nu puteți să vorbiți, vă rog să activați sistemul de urgență al...

— Suntem bine, mulțumim, spuse Ashby.

— Andocare plăcută, atunci, spuse AI-ul. Călătoria voastră a ajuns la sfârșit.

Vox-ul se opri.

Kizzy își dădu jos picioarele de pe bord și se holbă la vox.

— Asta a fost ciudat. De ce nu am fi capabili să... Ahhh! Da, corect. Unele Perechi care ajung aici probabil că sunt destul de bolnave.

— Cred că ai dreptate, Kizzy, spuse Ashby, manevrând naveta spre chepengul docului.

— Cu ce?

— Despre locul ăsta trist.

Odată ce naveta se opri complet, își puseră exocostumele și pășiră prin ecluza de etanșeizare a aerului. După o scurtă scanare, li se permise accesul. Merseră de-a lungul unui coridor pustiu și intrară într-unul dintre cabinele liftului.

— Nu-mi dă pace, spuse Kizzy, cu vocea subțiată prin vox-ul costumului.

— Ce anume? Cât de aproape este?

Întinderea cablurilor liftului era cea mai scurtă pe care o văzuse Ashby, de departe. Se îndoia că le-ar fi luat mai mult de o oră ca să ajungă la suprafață.

— Da, e... Adică, Rahat Stelar, cum au reușit *să facă* asta? N-ar trebui să funcționeze în veci. Nu

mă refer la tehnologie. Mă refer la gravitație, zise apăsându-și nasul de fereastră. Vreau să desfac chestia asta în bucăți și să văd ce e în ea.

— Te rog, ai răbdare până ce ajunge la suprafață, măcar, spuse el, așezându-se pe una dintre bănci.

Se fâțâi un pic, ca să stea confortabil, dar curbura scaunelor nu era gândită să acomodeze șira spinării umană.

Cu o grabă trepidantă, liftul porni spre sol, în jos. Trecu o oră, fără niciun incident. Pe măsură ce liftul se apropia tot mai mult, o furtună violentă lovi cu putere fereastra. Priveliștea îl făcu să tremure, în ciuda exocostumului călduros.

— Drace, zise Kizzy. Bine că nu am adus-o și pe Sissix.

— Ar fi avut și ea un costum.

— Mda, dar cred că ar fi găsit ideea de zăpadă ofensatoare. Uită-te și tu la locul ăsta.

Ashby îl vedea. Peste tot în jurul lor se nășteau noi și noi șiruri de zăpezi antice ascuțite și neospitaliere. Aerul era așa de dens împresurat cu fulgi de zăpadă, încât aproape că făcea așezarea de sub ei să devină invizibilă. Nu existau drumuri, iar dacă existau porți, Ashby nu le putea vedea. Liftul cobora direct în mijlocul așezării – un mănunchi de carcase armate, ancorate direct în roca neagră. Avea impresia că sateliții solari erau mai puțin meniți ca să redirecționeze lumină, cât să păstreze uscat locul.

— De ce aici? se întrebă Kizzy. De ce să trăiești aici?

Ereticii. Exilul.

— Nu cred că au avut de ales.

Lumina se schimbă pe măsură ce liftul intră în conul așezării, transformându-se în ceva mult mai primitor. Prin fereastră, Ashby putea vedea un coridor circular, făcut din metal argintiu și neted. Părea foarte septic. Un reper din casca lui indica faptul că aerul înconjurător este respirabil, totuși

își păstrară căștile pe cap. O planetă de graniță însemna și că nu există date AG suficiente pentru a preîntâmpina contaminări locale. Nu aveai de unde să știi ce fel de bacterii acești oameni puteau să le dea, sau invers.

Ușile cabinei se deschiseră. Kizzy și Ashby ieșiră. Mas era acolo, așteptându-i. Ashby observă imediat cât de mult corpul ei diferea de cel al lui Ohan, și nu numai în termeni de dimorfism sexual. În ciuda trecerii timpului, nu era nicio îndoială că era un individ sănătos. Ohan păreau fragili, prin comparație.

— Bun venit pe Arun, le spuse Mas, înclinându-și fruntea. Trebuie să iertați, nu cunosc întâmpinările umane.

— Noi strângem mâna, spuse Ashby.

— Arată-mi, ceru Mas politicoasă.

Ashby luă mâna lui Kizzy, demonstrativ. Mas râse.

— Gata, zise ea, extinzându-și degetele prelungi.

Ashby își înfășură propria palma pe cea a ei și scutură viguros. Mas râse din nou.

— Astea sunt mâini scurte și moi, spuse ea, apăsând palma lui Ashby prin mănușa subțire.

— Nu ai întâlnit niciun uman în perioada în care ai fost Navigator? întrebă Kizzy.

— Voi încă rătăceați pe vremea în care eram eu cu harmagienii. Fără lumi umane în afara Flotei voastre. Am devenit un Solitar înainte să vă alăturați AG.

Ashby făcu niște calcule rapide. Dacă Mas era Navigator mai devreme ca umanii să se alăture...

Kizzy i-o luă înainte.

— Câți ani ai?

Mas se gândi.

— O sută treizeci și trei de standarzi. Îmi pare rău, a trebuit să mă gândesc. Mărimile noastre de timp sunt diferite.

Nasul lui Kizzy aproape că stătea să iasă din caschetă, atât de concentrată era.

— N-am știut că puteți trăi atât de mult timp.

Mas râse din nou.

— Nu doar atât. Chiar mai mult!

Începu să meargă pe coridor. Ei o urmară.

— Ce ne poți spune despre locul ăsta? întrebă Ashby.

— Aici e Arun, spuse Mas. Perechea voastră nu v-a menționat despre el, nu?

— Nu.

— Desigur că nu. Perechile nu spun despre un astfel de loc. E pentru Eretici.

Era o anume îngâmfare în vocea ei, aproape sfidătoare.

— Dar toți sianiții știu de el. Dacă scăpăm înainte de infectare sau dacă vrem să ne rupem, încercăm să-l găsim. Nu toți reușesc. Unii se pierd pe drum. Unii sunt în Declin și nu pot zbura atât de mult. Însă îi luăm pe toți cei care ajung. Niciunul nu este întors înapoi.

— Înțeleg, zise Ashby.

Ajunseră la un vast spațiu deschis, plin cu bănci curbate și ghivece hidroponice ținând copaci încovoiați și flori pufoase (Ashby își imagină cât de încântat ar fi fost Dr Chef). Un cer cald și gălbui era proiectat deasupra. Comparativ cu deșertul înghețat de afară, era un paradis. Erau sianiți peste tot, de toate vârstele și mărimile, mergând, reflectând, vorbind unii cu ceilalți. Atingându-se.

— Scuze, spuse el, dezlipindu-și privirea de la piațetă. Ce ai vrut să spui prin rupere?

— Ruperea Perechii, explică Mas. Distrugerea virusului.

Ashby și Kizzy se uitară unul la altul.

— Există un leac? întrebă Ashby.

— Bineînțeles, spuse Mas. Toate bolile au un leac. Trebuie doar să îl găsești.

— Dar... zise Kizzy, încruntându-se. Îmi pare rău, nu înțeleg cum merge chestia asta, dar dacă... dacă ești o Pereche, te-ai putea gândi vreodată să vrei să fii lecuit? Nu te-ar determina Șoptitorul să rămâneți legați?

— Pui întrebări bune. Ca un bun Eretic.

Mas arătă spre o bancă. Se așezară alături de ea, cât putură mai comod.

— Șoptitorul face pe Gazde să reziste la rupere. Însă unii sianiți pot rezista Șoptitorului. Cum ar fi eu.

— Ești... imună? spuse Ashby.

— Nu, nu. Am avut boala. A trebuit să o am, ca să Navighez. Dar am rezistat. Șoptitorul avea mintea mea de jos, nu cea de sus, spuse Mas împletită în gânduri. Cunoașteți mintea de jos?

Ashby era convins că a auzit pe Ohan menționând la un moment dat așa ceva, dar, la fel ca în cazul majorității lucrurilor, Ohan nu explicaseră mai amănunțit.

— Nu.

— Mintea de jos e compusă din lucrurile ușoare. Animalice. Precum mersul, număratul, să nu atingi cu mâna un obiect fierbinte. Mintea de sus e despre lucruri precum cine îmi sunt prietenii. În ce cred. Cine sunt eu.

Mas își atinse capul ca exemplificare.

— Cred că înțeleg, spuse Ashby. Așadar, virusul... virusul afectează felul în care percepi spațiul și numerele, însă nu poate afecta pe cel care gândește despre propriul său sine?

— Rezist, spuse Mas încă o dată, luând apoi o pauză. Rezistent?

— Ești rezistent, spuse Ashby. Da.

— Da, da. Foarte periculos să fii rezistent. Am învățat să pretind. Ca să mimez cuvintele Perechilor. Să mă uit pe fereastră. Foarte plictisitor, spuse ea țâfnos.

Kizzy râse.

— Mereu mi s-a părut și mie că e plictisitor, spuse ea.

— Este! Dar dacă ești rezistent, trebuie să te holbezi. Nu trebuie să îi lași pe ceilalți să afle că pretinzi. Cei care conduc totul, zise, apropiindu-se de ei. Știu că Gazde rezistente există. Dar le-ar ruina totul la mulți dacă ar ști. Face pe noi speciali. Face pe noi mai buni decât *voi*, și îl înghionti pe Ashby în piept. Dar dacă ești rezistent, unul din două lucruri sunt adevărate. Fie sianiții nu sunt speciali, doar bolnavi, și pot evolua să reziste. Fie, al doilea, prostesc lucru, dar concluzie mai ușoară pentru mulți – rezistenții sunt fără Evlavie. Respingem sacrul. Eretici. Înțelegeți?

— Da, spuse Ashby.

Acum știa de ce Ohan mereu au avut o reacție furioasă la menționarea Solitarilor. Era genul de lucru care putea distruge o întreagă cultură.

— Mereu mi-am dorit să mă rup, spuse Mas. Șoptitorul m-a făcut să văd calea-de-mijloc, însă îmi omora trupul. Mintea mea de sus își dorea să trăiască. Căpitanul meu a fost bună. Bună prietenă. Am avut încredere în ea, i-am mărturisit că sunt rezistentă. Când în Declin, a găsit o hartă.

— Către aici, spuse Kizzy.

— Da, da. Aproape moartă când am ajuns.

Își ridică mâinile din față și își făcu mușchii să zvâcnească. Stomacul lui Ashby se frământă. Era o imitare perfectă a tremurului pe care îl dezvoltaseră Ohan.

— Am stat în spital pentru... – numără în sine – două decimale după lecuire. Dureros, dureros. Dar, zâmbi ea și își arătă prima pereche de picioare, am devenit mai puternică.

— Deci, după ce virusul este vindecat, Declinul dispare? întrebă Kizzy.

Ashby o privi intens. *Nu, Kizzy.*

— Da. Dar schimbările din mintea de jos nu. Cuvintele... cuvintele... acele... pliuri ale creierului

rămân. Încă aș putea Naviga, dacă mi-aș dori. Dar sunt o Solitară. Trebuie să rămân aici.

— De ce? întrebă Ashby.

Sianita își îndreptă spatele.

— Sunt Solitară. Suntem Eretici, nu revoluționari. Acesta este felul nostru.

— Stai un pic, spuse Kizzy. Încă mai poți Naviga? Vindecând virusul, nu pierzi abilitățile de dinainte?

— Corect.

— Ambiul. Așa ați realizat cum se poate recolta ambi dintr-o nebuloasă, și să construiți un astroport de orbită. Pentru că încă mai aveți supercreierele voastre.

Mas râse.

— Perechile nu sunt inventatori. Sunt prea nefocusați, cu o viață prea scurtă. Buni pentru Navigare și discutat teorii, dar nepricepuți la construit. Construitul cere multe, multe greșeli. Perechilor nu le plac greșelile. Le place să privească în gol pe ferestre. Dar Solitarilor le plac greșelile. Greșelile înseamnă progres. Facem lucruri bune. Lucruri minunate.

— Uau! exclamă Kizzy.

Ochii ei se pierdură, ca atunci când se gândea la un circuit ars sau la măruntaiele unui motor.

— Deci, leacul ăsta e, gen, periculos?

— Kizzy, o avertiză Ashby.

Nu puteau merge în direcția asta. Indiferent cât de mult și-ar fi dorit, nu puteau.

— Dar, Ashby, Ohan ar...

— Nu. Nu o să...

Mas scoase un sunet de undeva din adâncul pieptului ei.

— Ohan este Perechea voastră.

— Da, oftă Ashby.

— Nume ca de poet, spuse Mas. Poetic. Eu sunt rezistentă, zise studiindu-i pe amândoi. Nu știu cum se simte boala la o minte care nu rezistă. Dar am prieteni, Perechi rupte, care nu erau

rezistenți. Uneori chiar și Perechi bune se tem de moarte și vin la Arun. Perechile rupte, zise și se aplecă aproape, prea aproape, sunt diferite, după. Nu sunt copiii care fuseseră înainte de infectare. Nu sunt nici Perechea. Sunt noi, zise privind intens la Ashby, cu ochii ei mari. Sunt liberi. Crede-mă, este mai bine.

— Nu, spuseră Ohan.

Nu se citea furie în vocea lor, dar se feriseră, îndepărtându-se de masă pe cât de mult le permitea scaunul. Stăteau țepeni, luptând din greu să-și ascundă picioarele tremurate. Ashby și Dr Chef săteau la capătul celălalt al mesei. O cutie mică și sigilată era între ei. Un obiect era vizibil prin capacul transparent – o seringă, plină cu un lichid verde. Mânerul era conceput pentru o mână sianită.

Ashby avu grijă să își păstreze tonul scăzut. Ușa de la cabina medicală era închisă, dar nu ar fi omis trasul cu urechea din partea niciunui membru al echipajului. Știa că măcar Kizzy era ocupată. O putea auzi ciocănind undeva prin bucătărie. Bănuia că cel puțin câteva dintre lovituri nu aveau nimic de-a face cu reparatul staziei, ci totul cu a-i aminti că este supărată.

— Nimeni nu vă forțează, Ohan, spuse Ashby. Doar vreau să știți că opțiunea există.

— Am examinat atent, spuse Dr Chef. Este sigur. Pot garanta asta.

Ohan se feriră și mai mult.

— Sigur, repetară șoptit. Sigur. Asta e crimă, iar voi îi ziceți *sigur*.

Ashby își trecu mâna prin păr. Pe cât de mult credea că virusul era adevăratul criminal aici, știa că în acest aspect nu putea să contrazică Perechea.

— Persoana cu care am vorbit a spus că ea a avut prieteni care au fost vindecați. Încă mai pot Naviga, Ohan, și trăiesc vieți lungi și sănătoase.

— Iau darurile Șoptitorului, după care îl omoară, ziseră Ohan. Nu ar fi trebuit să vorbiți cu

ei, Ashby. Ar fi trebuit să luați piesele de schimb și să plecați de acolo cu urechile lipite. Ar fi trebuit să vă lăsați mâncarea să putrezească înainte să puneți piciorul în acel loc.

— Am făcut ceea ce am crezut că este mai bine pentru echipajul meu, spuse Ashby. La fel cum încerc să fac acum.

Ohan se încovoiară sub un acces de tuse. Ashby stătu nemișcat și privi, știind că nu era nimic ce putea face el, nici măcar să așeze o mână de alinare pe spatele colegului său. Îi prinse privirea lui Dr Chef. Doctorul părea dărâmat. Avea un pacient pe care l-ar fi putut trata cu ușurință, însă pacientul nu îi permitea. Ashby știa că Dr Chef nu ar fi insistat, dar la fel de sigur era și că asta îl va bântui mult timp pe prietenul lui.

— Ohan, spuse Dr Chef, imediat ce Ohan putură respira. Înțeleg cât de înfricoșătoare este ideea pentru voi. A fost și pentru mine. Dar noi vă suntem prieteni, Ohan. Ați putea trăi o lungă viață, aici, cu noi. Am avea grijă de voi.

Ohan nu erau convinși.

— Prietenia voastră înseamnă mult pentru noi. Precum și îngrijorarea voastră, deși prost îndreptată. Știm că vouă vă este greu să înțelegeți. Omorâți microbi tot timpul, în bucătării, în lăzile de marfă, fără reproș. Dar priviți bacteriile care trăiesc pe trupul vostru, în gurile voastre, în intestinele voastre, creaturi fără de care nu ați putea supraviețui. Și voi, de asemenea, sunteți o sinteză între organismele mari și cele mici. Ashby, ți-ai distruge mitocondriile doar pentru că nu sunt umane la origine? Pentru că nu își au locul?

— Nu putem trăi fără mitocondrii, spuse Ashby. Dar voi ați putea trăi fără Șoptitor.

Ohan își închiseră ochii.

— Nu, ziseră. Nu am putea. Am fi altcineva.

Ceva timp mai târziu, Ashby se afla în cabină, desfăcându-și șireturile. Era la jumătate cu stângul

când se deschise ușa, fără nicio avertizare. Sissix era în prag, cu penele ridicate.

— Ai luat-o razna?

Ashby oftă și se reapucă de șireturi.

— Intră și închide ușa.

Sissix se puse în fața lui, cu mâinile la șolduri.

— Kizzy îmi spune că e un leac. Un leac pentru ce îl omoară pe Ohan. Unul care ar putea să îi permită să navigheze pe mai departe și care i-ar lungi viața cu *un secol* sau mai mult. Îmi spune că tocmai ce te-ai întors de pe o planetă plină de oameni fericiți și sănătoși care pot dovedi asta. Și, aparent, leacul se află chiar acum în cala medicală, iar tu ai de gând să îl lași să prindă praf în timp ce Ohan se chinuie tremurând într-o baltă a propriei bolnăviciuni.

Ashby își ridică privirea spre ea.

— Tot spui *el*.

— Da, pentru că în sfârșit am realizat că Ohan este un individ, un om bolnav care are nevoie de ajutorul nostru.

— Sissix, asta nu e alegerea mea. Ce-ai vrea să fac? Să îi leg și să îi silesc să ia leacul?

— Dacă de asta este nevoie.

— Ești ridicolă. Eu sunt angajatorul lor, nu... nu arbitrul lor.

— Îi ești prieten, iar tu îl lași să moară.

— Le-am oferit șansa, Sissix! Știu că e acolo! Ce dracului altceva se presupune că aș mai putea face? ridică el vocea, aruncându-și bocancul cât colo. Sissix, aici nu e o situație în care cineva refuză tratamentul medical. Asta e întreaga lor cultură. Asta le este *religia*.

— E atât de futut de uman din partea voastră. Stați pe spate și lăsați galaxia să facă ce vrea, pentru că vă simțiți prea vinovați de cât de mult v-ați futut propria specie ca să mai puteți să luați vreo inițiativă.

Ashby se ridică în picioare.

— Ce zic oamenii tăi? *Isk seth iks kith?* Lasă pe fiecare să își urmeze eal drum?

Sissix clipi din pleoape.

— Asta e diferit.

— Cum diferit?

— Înseamnă să nu intervii în calea celorlalți dacă nu e niciun rău făcut în asta. Acum *e* rău făcut, Ashby. Ohan moare.

— Dacă ți-aș cere să te întorci pe Hashkath și să îți aduci copiii aici, să trăiască alături de tine, ai face-o?

— Despre ce dracu' vorbești?

— Dacă ți-aș spune că să îți tratezi copiii ca pe niște ființe străine îmi ofensează fiecare părticică din trupul meu de mamifer hrănit cu lapte, și că, fiindu-ți căpitan uman, mă aștept de la tine să îmi urmezi codul meu moral...

— Asta e diferit, Ashby, știi bine că e...

El își coborî vocea.

— Sau, dacă aș vrea chiar să fiu de modă veche, ți-aș putea spune că e nepotrivit ca doi membri ai echipajului meu să se acupleze. Unii căpitani umani încă mai dau afară oamenii pentru așa ceva, să știi. Ei cred că e o idee proastă într-o tură lungă.

Sissix îngheță.

— Cum de... reuși ea să zică, după care scutură din cap. Asta nu e deloc treaba ta.

Ashby râse forțat.

— Nu e *treaba mea?* Sunt fratele tău de pene, Sissix. De când nu e treaba mea să știu astfel de lucruri? De când aandriskienii țin pentru ei astfel de lucruri? Doar dacă, desigur, faci concesii personale de dragul obiceiurilor *umane*...

— Taci, Ashby.

Se duse la fereastră, își puse mâinile pe pervaz și rămase tăcută.

— Nici măcar nu îl știu pe Ohan. Și nu pentru că nu vorbește cu niciunul dintre noi. Ci pentru că atunci când deschide gura nu știu dacă *el* e cel care

spune că nu vrea să fie vindecat sau virusul îl face să zică asta. Nu știu dacă el e cel care vorbește sau chestia care i-a infectat creierul.

— Pentru Ohan, sunt amândoi. Și asta probabil că e cel mai apropiat de adevăr. Nu e ca și cum virusul este sapient. Doar îl... schimbă. Pe ei.

Sissix îl privi.

— Vezi? Și tu o faci.

Furia i se scurgea de pe chip. Penele începură din nou să i se lase pe spate. Se așeză pe pat.

— Nu sunt ok cu asta, Ashby. Nu îmi pasă dacă îl cunosc bine sau nu. Nu sunt ok să pierd pe cineva din familie.

Ashby se așeză lângă ea și îi luă mâna într-a lui.

— Știu că ai impresia că eu sunt cel rău în asta, spuse el. Dar nici eu nu sunt ok.

— Știu. Și totuși, nu înțeleg cum de poți sta aici și nu te enervezi pe el.

— Nu era locul meu.

— Ai vorbit ca un adevărat exodian. Cum de știi de mine și Rosemary? îi cercetă ea chipul.

Ashby râse.

— Felul în care se uită la tine.

— Of, Stele! spuse Sissix. E chiar atât de evident?

— Pentru mine, cel puțin.

— Pentru toți?

— Se poate. Nimeni nu mi-a zis nimic până acum.

Sissix oftă.

— A fost ideea ei, să știi. După Hashkath. A spus că și-a dorit să facă lucrurile să fie mai ca într-o familie de-a mea. A fost a naibii de dulce cu asta. E dulce cu totul. Ashby – zise ea trântindu-se pe spate, în pat –, nu am niciun cadru de referință despre cum e pentru umani acuplarea. Sunt atât de speriată că o să o dereglez complet... Știi cât de diferit se raportează speciile noastre la așa ceva. Nu vreau... Crezi că sunt egoistă?

— Sexul mereu e un pic egoist, Sis. Dar tare mă îndoiesc că se culcă cu tine din simplă caritate. Fac pariu că și-ar fi dorit-o de dinainte de Hashkath. Dar, zâmbi el, te cunosc. Nu ai fi spus da în cazul în care nu ți-ar fi păsat și ție. Rosemary e un adult. Poate să aibă grijă de ea singură. Și cred că, într-un fel, voi două ați fi bune una pentru cealaltă. Deși...

— Știam că o să apară ceva potrivnic.

— Trebuie să fii atentă. Umanii pot fi ok cu a avea mai mulți parteneri, dar putem fi și ai naibii de geloși. Nu știu cum ați stabilit voi două lucrurile, dar dacă, să zicem, ai vrea să mergi la un *tet* sau dacă pur și simplu vrei să continui în felul aandriskian obișnuit...

— Știu, spuse Sissix. O să fiu grijulie.

Se scufundară într-o tăcere confortabilă.

— S-ar putea să sune ciudat ce-ți zic, spuse el după un timp.

— Hmmm?

— Îmi pare rău că nu am putut fi eu.

Sissix se ridică.

— Cum adică? Tu nu mă... nu mă privești ca pe...

— Nu, zâmbi el afectat. Fără supărare, dar nu. Nu te privesc în felul ăsta.

— Bun. Era cât pe ce să devin foarte confuză, râse ea. Atunci ce?

— Mereu a fost o bucățică din mine care simte că sunt vinovat că nu am putut să îți fiu familia de care aveai nevoie.

Sissix îi frecă obrazul.

— Tu *ești* familia de care am nevoie, Ashby. Nu te-aș fi ales altfel.

— Dar Rosemary a făcut să fie totul mai... mai întreg, nu?

Sissix zâmbi.

— Da. A făcut. Însă nu schimbă cu nimic faptul că tu ești cel mai bun prieten pe care l-am

avut vreodată, spuse atingându-și fruntea de cea a lui Ashby. Deși încă mai sunt supărată pe tine.

— Știu.

— Iar gândindu-mă la Ohan mă face să mă doară.

— Și pe mine.

— Bine, zise ea. Măcar suferi și tu pentru asta.

Amândoi râseră. Era un sunet pustiu.

EROARE

Mesajul nu a fost transmis. Destinatarul în afara razei de acoperire a releului. Te rog să verifici calea de destinație și să reîncerci.

Mesaj schiță

Criptare: 0

Cale către traducere: 0

De la: NIb (cale: 6273-384-89)

Către: Rosemary Harper (cale: 9874-457-28)

Subiect: Rs: Info voluntariat

Sunt bucuros să aud! Întotdeauna am putea pune la bun rost încă un creier capabil. Nu te îngrijora că nu ai avea prea mult timp liber. Chiar și să treci o oră, două la fiecare decimal prin materialele primite spre referare ar ajuta. Doar menționează la aplicare care îți este disponibilitatea, iar ei nu îți vor da mai mult decât poți duce. Ai decis deja pe ce subiect te vei concentra? Sunt părtinitor, desigur, dar cred că te-ai descurca de minune în istoria interspecii, și aș fi mai mult decât bucuros să pun o vorbă bună pentru tine. Însă dacă ai pus ochii pe o altă arie de interes, nu o să o iau personal. Prea mult.

Că tot veni vorba, unul dintre prietenii mei din echipa toremiană și-a adus aminte că mă interesau informații în numele tău și mi-a trimis ceva curios. Nu e mult, doar una dintre multele capricii ale noilor noștri aliați. Probabil că nu ar trebui să îți trimit ție direct, dar, văzând că vei fi un viitor voluntar, cred că se poate să acordăm permisiuni retroactive, nu?

Zbor lin

Nib

Mesaj atașat

De la: Elai Jas Kapi (cale: ascuns)

Către: Grupul 634 de Delegați AG (cale: ascuns)

Nivel criptare: 2

Cale către traducere: 0

Subiect: Informații importante – Auzul toremian și generatoarele de căldură

Data: 76/306

Din cauza rarelor noastre contacte cu toremienii, încă mai sunt multe aspecte despre specia lor pe care abia acum le descoperim, la prima mână. Toți delegații sunt atenționați să ia în seamă faptul că toremienii posedă un simț al auzului care depășește cu mult pe cel al altor specii din AG. Sunt în mod special apți să distingă voci individuale într-o mulțime, iar capacitățile lor de învățare a limbilor străine ne-au depășit cu mult așteptările. Puteți presupune fără marjă de eroare că orice toremian care a participat deja la discuțiile diplomatice este în acest moment fluent în klipiană.

Când împărțiți o cameră cu indivizi din clanul Toremi Ka, nu discutați topice care nu au fost aprobate de personalul superior al ambasadei. Vă rugăm să consultați proiectul din fișierul de date 332-129 pentru o listă comprehensivă a topicelor de discuție aprobate.

De asemenea, este necesar ca toate navele să se asigure că generatoarele lor de căldură nu operează deasupra nivelului 76,5 kilki, dacă se așteaptă ca indivizi din clanul Toremi Ka să sosească la bord. Recunoaștem că acest fapt va crea un disconfort pentru delegațiile aandriskiene și echipaj. Totuși, generatoarele standard de căldură emit sunete care sunt dureroase pentru toremieni. Am determinat că frecvențele de sub 76,5 kilki sunt tolerabile de către toremieni și nu vor inhiba funcționalitățile motrice de bază ale aandriskienilor.

Dacă nava voastră folosește generatoare de căldură nestandardizate, informați imediat un membru superior al echipei. Nu invitați indivizi din clanul Toremi Ka la bordul navei până ce tehnologia corectă nu a fost instalată.

Vă mulțumim pentru cooperare.

Elai Jas Kapi

Ambasador Senior al Adunării Galactice

Ziua 157, anul 307 Standard AG

....

HEDRA KA

Toum, al doilea gardian al Noii Mame, stătea la fereastră în grădina de hrănire, privind navele speciilor Adunării. Rupse un buchet gros de frunze din planta apropiată. Fluidul scurgându-se din tulpinile lor rupte lăsa loc aromei familiare iute, dulci și delicioase. Dar nu mâncă. Ridică frunzele și observă navele nepământene. Privea cu invidie la șirul de arme de pe fregatele aeluoniene, așa cum o mai făcuse de nenumărate ori. Câte clanuri ar putea distruge cu astfel de arme! Câte idei false ar putea șterge!

Se gândi la nepământenii lor și la fregatele lor, cu ochii lor stupizi și solzii neliniștitori. Atât de urâți, aeluonienii aceștia. De asemenea, atât de deranjant felul în care vorbeau. Era dificil să ai încredere într-o specie care nu putea vorbi fără să își înfigă niște cabluri în gât. La fel cum era dificil de avut încredere în harmagieni, care nu aveau picioare pe care să meargă, sau aandriskienii, cu ghearele lor carnivore, sau quelinienii, care își mutilau propriul corp de dragul vanității. Nu, nu putea să aibă încredere în ei. Dar putea să îi deteste. Asta îi era suficient de ușor.

Nu putea spune cu voce tare despre asta. Înainte de alianță, nu exista nicio îndoială în mintea sa că aparține de drept la Toremi Ka. Era în acord cu venerarea Noii Mame și era în acord cu nevoia de a asigura Hedra Ka pentru ei. Dar speciile astea ale Adunării... Chiar avea nevoie clanul de ajutorul lor? Erau atât de slabi încât să nu poată să mențină puterea asupra unei singure planete?

Speciile Adunării. Chipuri nepotrivite, accente difuze, nave stridente. Își putea zări propria nemulțumire reflectată în gurile unora

dintre coechipierii săi, însă nimeni nu ridicase o contestație. Nimeni nu se despărțise de clan.

Asta îl speria. Era el un dezertor, în vreun fel? Era vreo bucată de înțelepciune vitală pe care Noile Mame o posedau și el nu? Zi după zi, se lupta cu aceste gânduri, chinuindu-se să ajungă la o înțelegere cu sine însuși. Dar nimic, nici meditația, nici grămada de timp privilegiată pe care a petrecut-o cu Noua Mamă nu l-au condus către o decizie.

Privi în jos, la frunze, cu pulpa lor la îndemână. Aruncă snopul umed la podea. Mașinile vor curăța.

— Vrei să stau cu tine? spuse o voce din spate.

Toum nu avea nevoie să își întoarcă fața ca să știe cine e. Își simți membrele tensionate, gata pentru a ucide.

— Nu, zise, cu ochii încă la fereastră.

— Dar o voi face.

Vorbitorul îi ajunse în raza lui de vedere, pliindu-și picioarele alături de el. Numele ei era Hiul. Un atacator de prima linie. Toum se întrebă dacă nu cumva ar putea să o ucidă, luând în considerare oportunitatea. Era dispus să încerce. Hiul luă niște frunze și le consumă.

— Mănânci?

— De ce altceva aș fi aici?

Ea își lungi gâtul, privind la mănunchiul de frunze zdrobite de la picioarele lui Toum.

— Desigur, zise și își întoarse fața ei spre fereastră. Atât de multe nave. Atât de multe idei înăuntrul lor. Cum de o fac, mă gândesc. Cum de ating armonia, știind că noțiuni false le sunt alături.

Toum nu spuse nimic.

Hiul își duse mai multe alte frunze la gură.

— Eu nu cred că o fac. Eu cred că ei se găsesc în haos, fiecare urmându-și propriile idei, fiecare servind un clan de unu, zise și mestecă.

Noua Mamă spune că asta este acceptabil, atâta timp cât noi ne păstrăm felul nostru. Nu ești în unitate cu vorbele ei? Nu ești de acord?

Hiul părea neîngrijorată de pericol. Ignora înfruntarea. *Să o ignori!* Doar două cuvinte îi ieșiră pe gură, înnebunitor de calme:

— Tu da?

O apucă, cu furia clocotindu-i în măruntaie. Își duse gura la gâtul ei de respirat, otrăvit de un ucis rapid.

— Ți-am mai zis înainte, nu vorbi cu mine. *Tu* ești haos.

Nu se luptă, ceea ce îl sperie pe Toum mai mult decât dacă ar fi făcut-o.

— Mă vezi ca și cum aș fi în dezacord cu Noua Mamă? spuse ea. Mă vezi ca pe un fals adevăr?

— Nu te juca cu mine. Știi ce ești.

Se împinse în față, apăsându-și gâtlejul de gura lui.

— Atunci de ce nu mă ucizi?

Se îndemnă să muște. Ar fi atât de ușor, atât de rapid. Îi putea simți pulsul, adânc și iute. Însă nu avea cum, iar asta îl făcea să fie și mai furios. O aruncă, tare. Un ghiveci se sparse, cu argila împrăștiindu-se pe jos. Ceilalți din grădină priviră către ei. Cei mai mulți reveniră imediat la mâncarea lor, indiferenți la deranj. Mașinile vor curăța.

Hiul râse, ștergându-și un firicel de limfă de pe pielea crăpată din jurul gurii ei.

— Știi ce ești. Da, da. Știi, zise ea, ridicându-se și apropiindu-se din nou. Și știu și eu ce ești, Toum. Îți pot vedea conflictul din tine.

— Sunt un gardian al Noii Mame!

Se dădu și mai aproape de el, șoptindu-i:

— De asta te lupți înăuntrul tău. Cât de groaznic pentru tine. Cât de groaznic să știi adevărul și să îi urăști pe cei care îl amenință și să rămâi loial chiar și așa.

Ochii lui îl trădau, rămânând ațintiți la fereastra plină de nave nepământene.

Hiul expiră mulțumită.

— Ai propria ta nava, nu? Ai acces la lucruri la care noi nu avem.

Se uită aprins la ea.

— Noi.

Ea se îndepărtă, șchiopătând vag. Se pare că unul dintre picioarele ei din spate se zgâriase destul de serios de la căzătură. Bun. Ea își mai întoarse fața către el încă o dată.

— Suntem toremieni, spuse ea. Niciodată nu suntem un clan de unu.

Ashby răsuflă ușurat când remorcherul cu gaură de ac îi trase nava din ultimul salt, în spațiul normal. Trecuseră patru zile de când se întâlniseră cu *Kirit Sek* la locul stabilit, și, oricât de recunoscător era pentru scurtătură, nu era sigur ce fusese mai rău – salturile prin substrat sau lungile întinderi de nimic dintre. Drumul final spre punctul de întâlnire de la Del'lek fusese unul lung, dar reușiseră să facă să treacă timpul mai repede cu o curățenie generală pe navă și ocupându-se de micile treburi lăsate la o parte alte dăți. Până ce ajunseseră la *Kirit Sek*, *Wayfarer* era mai imaculat ca niciodată, și nu mai aveau nimic altceva de făcut. Ashby se gândi că patru zile de stat pe spate ar fi relaxante, dar salturile făcuseră asta imposibil, iar lipsa de productivitate îl irita. Toată lumea era încordată la maxim. Dr Chef era agasat de tot acel extra-ajutor cotrobăind prin bucătărie, iar Ashby avea puternice bănuieli că panoul care pocnise cu o zi înainte fusese orchestrat chiar de către tehnicieni, pur și simplu ca să își ocupe vremea cu ceva. Singurii oameni care nu păruseră să fie deranjați de lipsa unei activități erau Sissix și Rosemary, care erau bucuroase să se întrețină una pe alta, și Ohan, care erau prea preocupați să își calmeze nervii.

Dar salturile, totuși, se simțiseră pe chipul tuturor. O străpungere în orb era una, dar patru zile la rând de intrat și ieșit la intervale de șase ore distanță era suficient cât să îl facă până și pe Ashby să aibă rău de spațiu. Se așeză încet pe pat în timp ce Lovey retransmitea prin vox-ul lui vocea căpitanului remorcherului.

— Asta-i tot din partea noastră, Căpitan Santoso, femeia aandriskiană spuse.

Avea un accent diferit decât Sissix – mai puțin colocvial, mai dur în ton.

— E totul bine acolo, la voi? întrebă ea.

— Suficient de bine, zise și își drese glasul. *Heske rath ishi kith.*

— *Heske skath eski risk*, zise aandriskiana, părând mulțumită. Călătorie fără probleme și vouă, de asemenea.

Vox-ul se închise. Pe fereastră, Ashby putea vedea pe *Kirit Sek* retrăgându-și câmpul de tractație și virând într-o parte.

— Lovey, unde e Sissix?

Vox-ul păcăni la loc.

— Tocmai ce s-a apucat de treabă.

— Anunț-o că sunt pe drum.

Câteva minute mai târziu, el intră în camera de control. Sissix era deja pe scaunul ei, verificând sistemele de navigație.

— Mă simt de parcă m-a lovit cineva în cap, zise ea, fără să îl privească.

— Și eu la fel, zise trântindu-se în scaunul lui și zgâindu-se pe geam. Iar totul pentru *asta*.

În spațiul din fața lor se afla Hedra Ka. O crustă crăpată numită planetă, sufocată de furtuni și vene de lavă. O ceață de bolovani îi pluteau pe orbită, o reamintire a recentei sale formări. Era o lume tânără, neprietenoasă, nemulțumită de propria ei existență.

— Ăsta e cel mai furios lucru pe care l-am văzut vreodată, spuse Ashby.

— Te referi la piatră sau la nave?

Hedra Ka stătea în mijlocul unei frenezii de vase – fregate harmagiene, crucișătoare aeluoniene, transportoare neutre, remorchere gaură de ac, navete de patrulare. Și, bineînțeles, toremieni. Ashby știa că toremienii sunt generații întregi de spațiali, la fel ca exodienii, însă nu găsi nimic familiar în aspectul navelor lor. Pentru o specie care trăia în spațiul deschis, navele păreau surprinzător de fragile, lipsindu-le acele armuri groase pe care le asocia cu dispozitivele de drum lung. Vedea doar rame sârmoase și muchii ascuțite, punctate cu antene și cordoane de lumini feerice care pluteau în vacuum. Arătau ca niște creaturi din adâncul oceanelor, pulsând, legănându-se, incomprehensibile.

Ashby se aplecă în față.

— Nu zău.

Era un petec sferic ușor de remarcat în mijlocul mușuroiului, marcat cu balize de avertizare.

— Acolo vor ei să ne aruncăm cușca?

Distanța între intrarea în tunel și Hedra Ka ar fi fost mai scurtă decât cea dintre Terra și Luna. Cam la jumătate.

— Măcar e bine că e o zonă moale, zise Sissix. Ți-ai imagina dând o străpungere în orb aici?

Ashby clătină din cap.

— Suntem buni, dar nici chiar atât de buni.

— Nimeni nu e atât de bun.

— Am fi fost norocoși dacă n-am fi sfărâmat planeta aia în două.

Sissix pufni.

— N-ar fi fost cine știe ce pierdere.

Ashby râse.

— Lovey, poți să mă conectezi?

Vox-ul se aprinse.

— Gata, Ashby, spuse Lovey.

— Salutări tuturor. Am reușit, am ajuns. Dacă vă e rău, luați ceva de mâncați, dar iute. Aș vrea pe

toată lumea aici când apelez contactul nostru. Vă rog să fiți în camera de control într-o oră, maxim. E o zi mare pentru noi și aș vrea să începem cu toții cu dreptul. Nimic prea dichisit, însă fețe curate și haine deștepte ar fi apreciate.

Vocea lui Kizzy se auzi prin vox.

— Fii fără grijă, Ashby, n-o să scot un cuvânt.

El făcu o pauză, încercând să găsească o modalitate de a-i spune că ar fi cel mai bine așa.

— Ești oricum prea mișto pentru ei, Kiz.

Toum era adâncit în meditație. Sau urma să fie. Vis-a-vis de el stătea primul gardian, Fol, cu picioarele pliate calm, ochii ei goi de înțelegere. O invidia. Cu cât mai mult stăteau în preajma acestor ființe din Adunare, cu atât mai dificil era pentru el să își structureze mintea. Indiferent cât de mult încerca să își axeze mintea la altceva, se reîntorcea, inevitabil, la Hiul. Niciunul dintre ei nu ar fi trebuit să părăsească acea încăpere în viață. Era felul lor. Credința cea mai puternică supraviețuia, cea slabă era ștearsă. Acesta era felul în care armonia era atinsă.

Ar fi trebuit să o ucidă. Cu tot cu antrenamentul de atacator, își avusese totuși gura la gâtlejul ei. Ar fi trebuit să o ucidă. Mai ucisese mulți alții din neaprobare. Atunci de ce o lăsase să plece?

Răspunsul era acolo, într-un colț teribil al minții lui. Se ascundea de el. Își bătea joc de el cu atât mai mult.

— Haideți, spuse Noua Mamă, intrând în cameră.

Toum și Fol își extinseră picioarele și apucară armele lor.

— O să mă duc la centrul lor de comandă. Nava de tunelare a sosit, și am înțeles că harmagienii i-au invitat la bord, mai spuse Noua Mamă.

— Ți-a fost înmânată o invitație? întrebă Fol.

Birocrația harmagiană era strictă cu obositoarele detalii despre listele de invitați și protocol. Griji ale Adunării.

— Nu am nevoie de una, zise Noua Mamă.

Toum știa că o putea simți în vocea ei, de asemenea – răbdarea pălind, îngrijorarea privind afacerile nepământenilor. De ce nu discuta niciodată despre ele? Dacă ar fi glăsuit frustrările pe care el știa că ea le are, atunci ar fi fost cu totul în concordanță cu ea și nu și-ar mai fi pus la îndoială rolul în Toremi Ka. Dar nu primi o astfel de alinare.

— Aceiași tunelari o să facă o gaură pe cerul meu, spuse ea, îndreptându-se către ușă.

Fol și Toum se așezară la locurile lor, de o parte și de alta a ei, păstrând cei șase pași mai în spate.

— Asta îmi dă dreptul să le văd chipurile, concluzionă ea.

Rosemary era bucuroasă să iasă de pe navă. Desigur, se afla acum pe *o altă* navă, dar schimbarea priveliștii era extrem de necesară, iar mica recepție de întâmpinare la care fuseseră aduși era o surpriză plăcută. Nimic prea luxos, doar o masă artistic închegată cu aperitive și câțiva oficiali AG de rang mic făcând conversație. Mai fusese la astfel de întruniri, deși tunelarii nu erau genul de persoane pe care le-ai fi găsit pe lista de invitați. Era un gest drăguț – și un semn despre cât de important era acest nou tunel.

Sala din jurul lor era puternic contrastantă cu pereții peticiți de pe *Wayfarer*. Era de concept harmagian, spațioasă și colorată. O varietate de scaune plurispecii erau împrăștiate de colo, colo, iar linii orizontale lungi marcau zidurile carenei. Aerul filtrat era răcoros și proaspăt – Rosemary observase că Sissix se mișca ceva mai lent, așa cum ar face-o un uman cu mușchii inflamați –, iar lumina era chiar sub granița de prea aprins. Colegii ei se simțeau bine, savurând mâncarea și atenția

primită. Ashby și Sissix erau în capătul celălalt al sălii, prinși într-o conversație cu un birocrat. Jenks aparent se împrietenise cu unul dintre membrii personalului de serviciu, un larian, alături de care râdea copios de douăzeci de minute, din te miri ce. Ohan rămăseseră acasă, desigur, la fel și Corbin, care, după ce văzuse sclipind ochii lui Dr Chef la menționarea bufetului, s-a oferit să îl vegheze el pe Navigator, în loc. Algeistul fusese chiar generos cu favorurile, în ultima vreme.

— Hei, doc, spuse Kizzy, luând o porție de legume prăjite de pe farfuria supra-încărcată. Ce e chestia asta gălbuie?

Obrajii lui Dr Chef se frământară.

— E *ssab tesh*. O gătesc și eu, uneori.

— Da' nu prea arată a saab, totuși. Nici gustul nu e la fel, zise rupând o bucată cu dinții și mestecând-o atentă. Nop, nu prea.

— Asta pentru că au stazii mai bune decât ale noastre. Nu are loc degradarea moleculară dintr-un transportor. Norocoși, spuse, lăsându-și bărbia în piept, dezamăgit.

Kizzy înghiți.

— Nu cred că-mi place la fel de mult ca ale tale.

— Așa ar trebui să aibă gustul.

— Păi, mie nu-mi place.

Luă o altă bucată.

— Știi, zise Rosemary, o să facem un profit frumușel din job-ul de acum. Nu vreau să promit nimic, dar tu și cu mine măcar am putea să ne uităm la listele de prețuri pentru o stazie nouă, când se termină totul. Am putea pune cap la cap o mică propunere pentru Ashby.

Obrajii lui Dr Chef pufăiră.

— Mereu mi-a plăcut cum gândești.

— Abia aștept să străpung, zise Kizzy, abandonând legumele în favoarea unui mănunchi de frunze cu semințe. Vă ador pe toți, dar am a

naibii de multă nevoie să ies dracului de pe navă pentru câteva zile. Am alergie la spațiu, deja.

— Jenks spune că și-a și pregătit bagajul, comentă Dr Chef.

— O, da! Nu-i mai tace gura cu motivele pentru care plajele de pe Wortheg sunt mai bune ca oriunde. Nu știu cum o să reușim să-l luăm înapoi.

— Fără plaje pentru mine. O să mă duc să vizitez pe vechiul meu prieten Drave. Tocmai ce a instalat o nouă seră în căminul lui, și zice că i-ar prinde bine o mână de ajutor la selectat semințele.

— Stai, stai, stai. Pentru vacanța ta, tu te duci la Port Coriol? Un loc unde ne ducem *tot timpul*. Ca să poți face grădinărit. Ceea ce faci *tot timpul*.

— Ce? i se scuturară lui obrajii. Îmi place să grădinăresc.

Kizzy își dădu ochii peste cap.

— Dar tu, Rosemary?

— Ah, păi eu... *(eu nu am unde să mă duc).* Încă nu m-am decis unde mă duc, zise luând o gură din sucul fermentat. S-ar putea să stau totuși pe navă. Aproape că am terminat de organizat arhivele financiare, și detest să las lucrurile neterminate.

Kizzy își strâmbă sprâncenele și zâmbi.

— N-ai vrea să vii acasă la mine, să stăm cu tații mei?

Rosemary simți cum i se înroșesc obrajii.

— Ăăă... E tare drăguț din partea ta, dar eu...

— Stai să vezi. Mudskip Notch nu e exact Florence, însă e liniștit, iar oamenii sunt relaxați. Sunt concerte în piața mare, în nopțile călduroase, iar hidrofermele sunt chiar simpatice odată ce recoltele de alge încep să înflorească. Și mai e și o colectivitate micuță de artiști și modificatori care mai bântuie pe acolo. Poți să o lălăi cu mine sau poți să-ți vezi de treaba ta. Tot ce-ți ofer e un pat curat și un oraș de colonie somnoros, în casa a doi domni minunați care o să te lingă pe față și o să-ți fie cei mai buni prieteni pe vecie. Iar Buni face

cele mai grozave gofre din toată galaxia. Fără supărare, zise întorcându-se către Dr Chef.

— Fără supărare, zise și Dr Chef. Niciodată nu prea mi-au ieșit gofrele.

— Păi... se gândi Rosemary.

Două decimale liniștite de gătit de casă și aer înmiresmat erau tentante, iar ea era curioasă să vadă mai mult din coloniile independente, și totuși...

— Te rog? țopăi Kizzy, iar o felie într-o rână îi căzu de pe farfurie. Te rog te rog te rog?

Rosemary râse încet, atât stânjenită, cât și emoționată.

— Ok. Dacă ești convinsă că nu e niciun deranj, atunci vin.

— Da! străfulgeră Kizzy aerul cu pumnul. O să le dau mesaj taților mei când ne întoarcem pe navă. Sau după ce străpungem, bănuiesc. Prioritățile, își roti ea ochii în tavan.

Ceva în partea cealaltă a sălii îi atrase atenția lui Dr Chef.

— Ca să vezi, zise el, nu eram sigur că o să dăm de niciunul dintre ei.

Pe ușă intrară trei toremieni, stranii și neliniștitori. Mergeau pe patru picioare, cu genunchi care se îndoiau în partea greșită, iar pielea părând a fi groasă și sfărâmicioasă. Capetele lor subțiri se legănau, mai degrabă ca niște greutăți mecanice atârnând de un cârlig, decât ca ceva făcut din carne. Toremiana din mijloc purta lanțuri ornamentale subțiri deasupra veșmintelor ei închise la culoare și o bonetă conică, franjurată la colțuri cu roșu. O Nouă Mamă, după cum descriseseră mesajele lui Nib. Ceilalți doi toremieni o flancau, câțiva pași mai în spate. Erau amândoi înarmați, și nu lejer, ci cu puști lungi trecute pe spatele lor zimțat.

— Sunt înfiorători, șopti Kizzy.

— Șșșt, îi făcu Dr Chef.

Rosemary arătă spre birocratul care vorbea cu Ashby. Femeia harmagiană era agitată, tentaculele ei curbându-se repede în timp ce își mută scaunul mobil ca să întâmpine pe nou-veniții toremieni.

— E nervoasă, zise Rosemary. Nu cred că știa că vin.

Dr Chef mormăi în acord.

— Ai fi și tu nervos dacă cineva cu care ai încheiat o alianță galactică ar da buzna într-o sală plină de spațiali fără a avea manierele prea bine șlefuite.

Kizzy luă o gură mare din pateurile cu legume, având grijă să lase să i se lipească firimituri pe colțul buzelor.

— Ah, bnnnle mmmnierre.

Dr Chef îi șterse firimiturile cu o mânăpicior în timp ce Kizzy râdea în spatele pleoapelor închise. Însă Rosemary acorda mai multă atenție toremienilor, pe care femeia harmagiană – tentaculele ei acum se înmuiaseră cu o notă de calm – îi prezenta lui Ashby. Erau cumva familiari, nu datorită filmulețelor pe care le văzuse cu ei și fișierelor de referință citite, dar... cumva altfel. Ceva mult mai tangibil. Mai personal. Era chiar acolo, ca un cuvânt care se blocase pe vârful limbii. Dar ce putea fi? Îmbrăcămintea? Bijuteriile? Arme...

Armele.

Într-o străfulgerare, își reaminti apartamentul ei de pe Marte, la câteva străzi de campusul Alexandria. Pregătea niște ceai, dând la o parte frunzele în plus din linguriță, pe măsură ce apa se încălzea în ceainic. Ușa s-a crăpat. *Rosemary Harris? Putem intra?* Doi detectivi, în haine apretate, amândoi purtând scanere oculare. Unul dintre ei a pus un scrib pe măsuța de cafea, proiectând în aer niște imagini cu niște arme. *Știi ceva despre aceste obiecte?*

Rosemary își lăsă farfuria pe măsuța bufetului și merse către fereastră. Își strânse mâinile la piept

și inspiră adânc, privind către cerul aglomerat de afară. O planetă mică și furioasă, înconjurată de nave de război ale unor oameni care voiau să o controleze. *Wayfarer* aștepta chiar lângă, o cutie butucănoasă și minunată, care nu putea fi mai nelalocul ei printre transportoarele zvelte și vasele stranii ale toremienilor. Își dorea să fie înapoi, în siguranță în spatele pereților vărgați și al ferestrelor salvate din deșeuri. Ce dracului căutau ei aici?

— Hei, îi puse Kizzy o mână pe umeri. Ești bine?

Rosemary încuviință scurt, strângându-și buzele.

— Da, sunt bine. Doar că mi-am dat seama că știu de unde au făcut rost de armele ălea.

— De unde? întrebă Kizzy.

Rosemary îi oferi o privire ternă, dar nu zise nimic.

— Aaa... Îîî... Ăăă... Căcat. Ești sigură?

Rosemary se gândi la imaginile de pe scrib plutind în mijlocul sufrageriei ei, cu detectivi lângă, studiindu-i chipul.

— Sunt sigură.

O mânăpicior se odihni pe celălalt umăr al ei.

— Nu e vina ta, spuse Dr Chef. Nu poți schimba nimic.

— Știu. Doar că...

Rosemary aruncă o privire în spate. Sala fremăta în conversații. Toată lumea gravita încet, încet către toremienii din dreptul ușii. Nimeni nu acorda atenție celor trei spațiali de lângă geam. Vorbi șoptit:

— Mă face furioasă. Și nu doar din cauza tatălui meu. A făcut ce a făcut pentru că își dorea ambi. A fost lacom, imoral, iar toată lumea îl urăște pentru asta. Eu îl urăsc pentru asta. Dar AG face același lucru. Au tratate și ambasadori și prânzuri oferite, iar totul pare civilizat și diplomatic. Dar e același al dracului de lucru. Nu

ne pasă de oamenii ăștia sau de cum le afectăm istoria. Doar le vrem chestiile pe care le au. Nu ar trebui să fim aici, zise ea scuturând din cap.

Dr Chef o strânse de umăr.

— Sunt cam de aceeași părere și eu. Însă fiecare specie sapientă are o istorie lungă și groaznică a diverselor puteri ridicându-se și decăzând. Oamenii de care ne amintim sunt cei care au decis cum ar trebui trasate hărțile noastre. Nimeni nu își aduce aminte de cei care au construit drumurile. Suntem tunelari, spuse pufnind și fornăind. Asta e tot ce facem și e tot ce am putea face. Dacă nu am fi fost noi, ar fi fost o altă navă. Lucrul ăsta s-ar fi întâmplat oricum. E ceva ce nu poți opri.

— Știu, răsuflă Rosemary cu greu.

— Și, pe lângă asta, interveni și Kizzy, ei ne vor aici, corect? Nu-s chiar oameni handicapați. Ne-ar fi zis dacă nu ne-ar fi vrut aici.

— Oricum, spuse Rosemary, nu e treaba noastră să intervenim în războiul lor.

Odată ce au părăsit sala de recepții, Toum se adresă Noii Mame:

— Ai auzit pe membrii echipajului de tunelare aflați lângă fereastră?

— Nu am auzit. Urechile mele era atente la căpitanul lor și la ce părea a fi o paletă stricată la sistemul de ventilație. Foarte deranjant.

— Ce ai auzit? întrebă Fol.

Mintea lui Toum era o învălmășeală. Gândurile lui atinseseră o nouă culme a înfierbântării. Dacă nu ar fi vorbit, ar fi izbucnit. Însă vorbi...

— Spune-mi, ceru Noua Mamă.

Toum se supuse.

— Tunelarii nu vorbesc în concordanță cu liderii lor. Au îndoieli privind alianța.

Noua Mamă își strâmbă gura, aprobator.

— Se încadrează în făgașul lor.

— Iartă-mă, Nouă Mamă, însă faptul acesta nu te îngrijorează?

— Făgașul Adunării ne privește pe noi în primul rând, zise ea. Atât de multe specii, atât de multe idei, toate reunite într-un singur clan. Nu ne puteam imagina înainte că așa ceva ar fi posibil.

Toum și Fol își trosniră genunchii în acord. Când reprezentații Adunării Galactice au abordat pe toremieni pentru prima dată, trei dintre Noile Mame nu fuseseră în favoarea ofertei. Părăsiseră spațiul Toremi Ka odată ce a fost clar că nu pot ajunge la o concordanță. Aveau propriile clanuri, acum, și erau inamici ai Toremi Ka. Una deja fusese ucisă. Acesta era felul.

— Dar au vorbit ca unul, spuse Fol. La primele discuții și la negocierile de după, cei din Adunare au vorbit ca unul. Au folosit aceleași cuvinte. Erau în concordanță, chiar dacă erau din specii diferite.

— Da, spuse Noua Mamă. Știm că concordanța lor este *artificială* și că ei nu văd făgașurile așa cum le vedem noi. Și totuși caută astfel de lucruri, în modalități diferite. Noi considerăm acest fapt ca fiind o concesie acceptabilă.

— Dar este o minciună, spuse Toum.

O putea vedea pe Fol privindu-l îngrijorată, însă el continuă:

— Nu sunt cu adevărat de acord. Doar pretind că sunt, ca să mențină ordinea.

La fel ca mine. O, morții să vină să mă ia, la fel ca mine.

Noua Mamă îl privi aspru. El se cutremură.

— Ai ceva mai mult ce îți dorești să glăsuiești, zise ea.

Toum se lovi peste gură.

— Nouă Mamă, nu vreau să îmi impun gândurile peste cele ale noastre.

— Nu ai motive de îngrijorare. Gândurile mele sunt puternice, iar eu le prețuiesc pe ale tale.

Am încredere că vom găsi armonia.

Speră cu disperare că ea avea dreptate.

— Am revendicat Toremi Ka drept un loc al stabilității, un loc care să ne mențină ancorați în timp ce cugetăm la făgașul Noilor Mame.

— Adevărat.

— Specia noastră – chiar și propriul nostru clan – este instabilă. În această vreme a schimbării, este înțelept să invităm în mijlocul nostru și mai multă instabilitate?

Fol privi neîncrezătoare.

— Nu putem învinge singuri clanurile războinice. AG a întărit revendicarea noastră.

— Dar cu ce cost? spuse Toum simțind cum i se înmoaie genunchii, slăbiți de cutezanța lui. Distrugând clanurile războinice, nu ne distrugem și pe noi înșine? E posibil ca influența mlăștinoasă a acestor nori AG să ne întunece simțul clarității?

Noua Mamă îl privi intens. După care își mută holbatul la Fol.

— Împărtășești și tu aceleași gânduri?

— Nu, spuse Fol, fără nicio umbră de îndoială.

Toum se uită pieziș la ea. Era clar, din chipul și din vocea ei, că era în deplină concordanță. Gândurile lui nu percutau în cele ale ei. Ea își cunoștea locul, în gândurile ei și în clanul ei. Nu o deranja. O ura pentru asta.

Noua Mamă își mută poziția și îl privi direct în față.

— Avem nevoie de Adunare ca să ne asigurăm poziția. Felurile noastre sunt mai puternice decât influența lor. Ca să putem menține pe Hedra Ka, merită să facem concesii unor înțelegeri divergente. Ești de acord cu aceste gânduri?

Toum simți un gol în stomac. Insecte i se plimbau pe sub piele, gheare îi strângeau inima.

— Eu... eu...

Nu avu tăria să spună cuvintele. O iubea pe Noua Mamă. Îi iubea pe toți din clan. S-ar fi așezat pe jos și și-ar fi smuls organele din trup pentru ei. Și totuși, *totuși*, era în acord mai mult cu vorbele scârțâite ale acelei femele umane, decât cu ceea ce tocmai auzise.

Noua Mamă se retrase și își clătină capul. Toum stătea cu ochii ațintiți la podea, deși putea simți și de acolo căutătura lui Fol, certându-l cu ochii ei calmi.

— Du-te și meditează, spuse Noua Mamă. Ia-ți tot timpul de care ai nevoie ca să determini care dintre gândurile tale este cel mai puternic. După care vom ști dacă încă mai ești unul de-ai noștri.

— Ești un bun gardian, zise Fol. Moartea ta ar fi o mare pierdere.

Toum nu se uită la ea. Dacă ar fi făcut-o, i-ar fi frâns gâtul.

— Sunt de acord, spuse Noua Mamă. Sper că te vei întoarce.

Însă în timp ce Toum își pocnea picioarele și se îndepărta, știa că nu o va mai face. Ceva se schimbase. Frica rămase, dar se întărea. Gândurile lui deveniseră reale auzindu-le spuse cu voce tare, și știa acum că, mai mult ca oricând, nicio concordanță nu mai putea fi găsită aici. Merse de-a lungul coridoarelor, trecând pe lângă harmagieni și aeluonieni repulsivi. Ei se înclinară și își scuturară obrajii în saluturi amicale. El clocotea. Spațiul toremian nu era locul pentru astfel de creaturi nepământene. Oamenii lui ar fi trebuit să îi trimită înapoi, dincolo de granițe, sfâșiați în bucăți, așa cum făcuseră mereu până atunci.

Și cum încă o mai puteau face.

Ashby citi datele de pe ecranul său.

— Mă jur, motoarele noastre niciodată nu au turat mai lin ca acum.

Sissix vorbi fără să își ridice ochii de la consola ei.

— Asta se-ntâmplă când iei la o tură lungă doi tehnicieni care se plictisesc ușor.

— Hmmm. Poate ar trebui să o facem mai des.

Asta o determină pe Sissix să întoarcă fruntea. Îl săgetă cu o privire care ar fi putut topi carena.

— Hai mai bine să nu.

Ashby râse înfundat. Îi împărtășea sentimentul. În câteva ore, s-ar fi întors în spațiul Central. Aștepta cu nerăbdare, deși gândul i se părea ireal în clipa de față. Chiar și așa de obișnuit cu scurtăturile prin spațiu precum era el, știind că zecile și zecile de decimale de care au avut nevoie ca să ajungă la Hedra Ka puteau fi aruncate la gunoi în câteva ore era ceva bizar. Ideea de a fi printre nave recognoscibile și printre planete pe care coborâse de zeci de ori și în piețe burdușite cu mâncăruri de care nu se îndoia deloc, fără o destinație în minte, fără un loc anume unde să trebuiască să ajungă... suna monumental de fantastic. Iar deocamdată nu prea făcea sens.

— Ce zici, Corbin? Tuburile de combustibil pompează în regulă?

— Impecabil, aruncă palidul bărbat o privire de la consola lui. Sunt sigur că sunt o grămadă de modalități să îi plictisim pe tehnicienii noștri și cu altă ocazie.

Vox-ul se făcu auzit. Lovey.

— Ashby, e o navă toremiană în apropiere. Se pare că se îndreaptă către cușcă.

El se opri din tot ce făcea. Asta era nespus de ciudat.

— Au trecut de parametrii de siguranță?

— Nu, doar se îndreaptă către noi.

— Probabil sunt curioși, zise Sissix. Dacă nu aș mai fi văzut vreodată un tunel, mi-aș dori să știu cum se construiește.

Ashby încuviință.

— Doar ține un ochi pe ei, Lovey. Și contactează-i. Amintește-le prietenos că trebuie să păstreze distanța când străpungem. Nu am vrea să îi tragem după noi.

— Așa o să fac.

Ușile camerei de control se deschiseră larg. Dr Chef intră, purtându-i pe Ohan. Picioarele Perechii sianite cedaseră, într-un final, iar Ashby găsi moliciunea lor inertă mai neliniștitoare decât tremurul fragil care se manifestase ultimele decimale.

Ashby se ridică.

— Pot să ajut cu ceva?

— Nu, nu, cred că suntem în regulă, spuse Dr Chef, vocea la fel de ușoară ca vorbitul despre tăiat legume.

Îi aranjă pe Ohan în scaunul lor, îndreptându-le picioarele.

Ohan își ridicară fruntea, recunoscători.

— Îți mulțumim.

Dr Chef îi înmână lui Ashby două fiole cu injecții și o seringă.

— Dacă își pierd mobilitatea mâinilor, dă-le câte una din astea. Chiar aici.

Arătă către un punct de pe ceafa lui Ohan, chiar de-a lungul șirei spinării. Blana fusese rasă cu grijă, iar pielea gri de sub era umflată de la repetate injecții.

Ashby făcu semn că a înțeles, sperând că nu se va ajunge la așa ceva. Așeză fiolele într-o cutie de lângă panoul lui și îngenunche, privindu-i pe Ohan în ochi.

— Întotdeauna este un privilegiu să asist la munca voastră. Sunt foarte bucuros să fac asta alături de voi o ultimă dată.

— Precum suntem cu toții, spuse și Sissix.

Corbin tuși înfundat.

— Și eu.

Ohan priviră în jur, prin genele lor prelungi.

— Noi... noi nu suntem adepții exprimării emoțiilor. Într-un fel, ne-am dori să vă mai fim alături și pe mai departe, ziseră clipind încet, ca gheața care se topește. Însă acesta este felul nostru, clipiră din nou, privindu-l de data asta pe Ashby. Suntem nerăbdători să începem.

Ashby zâmbi, deși pieptul îi era greu. Retrași cum erau, Ohan făceau parte din echipajul lui. Nu își dorea ca aceasta să fie ultima dată. Nu își dorea un nou chip care să îl privească din acel scaun. Nu își dorea să știe că acest chip de acum va fi în curând în neființă.

Luă o gură adâncă de aer, adunându-se laolaltă. Se uită la Dr Chef.

— N-ar trebui să te duci să dormi?

— Da, da, spuse Dr Chef, îndreptându-se către ușă. Mă duc să ne droghez pe mine și pe grefiera noastră.

Rosemary hotărâse să accepte de data asta oferta lui Dr Chef de a fi sedată. Ashby se gândi că era mai bine așa, atât de grija ei, cât și de grija podelei camerei de control.

Se întoarse la scaunul lui și își puse centura.

— Trece-mă pe general, Lovey.

Vox-ul păcăni, pornit.

— Ok, hai să-i dăm drumul.

— Controlul de zbor, liber, se auzi Sissix.

— Controlul de combustibil, liber, se auzi Corbin.

— Sfredelul interspațial e liber, spuse Kizzy prin vox. Mi-am adus aminte de ronțăieli, de data asta.

— Balizele, liber, interveni vocea lui Jenks.

Ashby își întinse degetele către panoul de control. Era nerăbdător să înceapă.

— Lovey, ce se întâmplă cu toremienii?

— Nu au răspuns. Dar stau în spatele perimetrului de siguranță. Doar că, totuși, își au nasul chiar lângă balize.

— E în regulă, cât timp nu se apropie mai mult. Care este statusul?

— Toate sistemele navei funcționează în parametrii normali, spuse Lovey. Fără defecțiuni tehnice sau structurale.

— Ok, oameni buni. Hai să o luăm valea de-aici. Kizzy, aprinde.

Plăcile podelei se zguduiră pe măsură ce sfredelul începea să huruie. Ashby bătu cu degetul pe brațul scaunului, începând să numere. Unu. Doi. Trei. Patru. Cinci.

— Ashby! se auzi Lovey, strigând prin gălăgie. Nava toremiană. Nu știu ce fac mai exact. E un...

Sfredelul urla, acoperindu-i vorbele.

Pulsul lui Ashby o luă razna.

— Au trecut de perimetru? țipă el.

— Nu. Un fel de acumulare de energie. Ceva ce nu am mai...

Ceea ce se întâmplă mai departe probabil că se petrecu foarte repede, însă în ochii lui Ashby totul era în reluare, ca și cum s-ar fi aflat într-un substrat. Mai întâi, fereastra deveni albă, inundată de o lumină puternică care acoperi totul dincolo de carena lor. Pe măsură ce lumina se diminuă, arcuri de energie se încovoiară furtunos în jurul batanților cuștii, ricoșând în interior.

Cușca se destrăma. Nu cădea, ca o structură la solul planetelor, ci se frângea, răsucindu-se, plutind în vid. Ashby se holba, fără să înțeleagă nimic.

Ceva îi lovi. Întreaga navă se zgudui și se cutremură. Luminițe roșii apărură în camera de control, ca niște mici ochi aduși la viață. Panourile supraîncărcate ale curentului electric plesniră. Probabil că era un fel de zgomot, sunetul aliajelor destrămându-se și al panourilor încovoindu-se, sunetul echipajului său țipând panicat, însă orice sunet ar fi fost acela era deja acoperit de către

sfredel, care ajunsese la capătul numărătorii sale. Cerul de afară se crăpă. *Wayfarer* trecu prin.

Ziua 157, anul 307 Standard AG

....

ȘAPTE ORE

Sissix se lupta cu controalele, încercând să domine frica și larma vocilor.

— Fără balize, țipă Ashby. Jenks, mă auzi? Kizzy?

— Patruzeci de ibeni în față, spuseră Ohan.

— Nu pot, spuse Sissix. Suntem peste tot.

— Dar trebuie, spuse Ohan. Spațiul din urma noastră ca...

— Da, știu, țipă ea.

Fără o cușcă, gaura nou străpunsă se va fi închis rapid. Iar fără un spațiu normal care să îi îmbrățișeze din spate, rămânând pentru prea mult timp pe loc ar fi fost împinși de colo, colo, ca o pasăre într-o furtună. Putea deja simți nava fremătând.

— Lovey? La naiba! *Oricine*, spuse Ashby. Rahat, vox-urile sunt căzute.

— Jenks nu ar arunca balizele acum, spuse Corbin. Are prea multă experiență pentru așa ceva. Știe că dacă o face...

— Sissix, patruzeci de ibeni, *acum*, strigară Ohan.

Sissix sâsâi înjurături grele încercând să stabilizeze nava. Datele ei de analiză sclipeau, iar benzile de propulsie începeau să iasă de sub control. Perspectiva ei se încețoșă, așa cum se întâmpla mereu în substrat, iar fără datele de analiză și stele vizibile nu avea niciun punct de reper după care să se orienteze. Strânse din fălci și apăsă controalele.

— Dezactivez siguranțele. Vom fi deșurubați, dar ar trebui să fie suficientă mobilitate ca să...

— Sissix... începu Corbin.

Penele ei erau întinse la maxim.

— Dacă tu crezi că îmi pasă de nivelurile de conservare în clipa asta...

— Crezi că *mie* îmi pasă? zise el. Folosește ce ai nevoie.

Se uită peste umăr și îi întâlni privirea.

— Crezi că putem păstra înălțimea tot drumul?

— Da, zise privindu-și datele de analiză. Avem suficient. Fă ce trebuie să faci. O să verific atent, spuse cu ochii înfricoșați, dar cu siguranță de sine.

Îi făcu un scurt semn că a înțeles și se uită rapid la informațiile de pe panou.

— La naiba, Kizzy, am nevoie de...

Se strâmbă, aducându-și aminte de vox-uri.

Wayfarer se înclina pe măsură ce substratul se prăbușea în jurul lor.

— Patruzeci de ibeni?

— Da, spuseră Ohan.

— Stelele să ne ajute, zise ea.

Aruncă nava înainte.

Kizzy smulse panoul principal de acces ducând la plasa de navigație. De-a lungul calei motoarelor, luminile pâlpâiau, tuburile gemeau, pereții fremătau. Totul suna greșit.

— Trebuie să ajung la nucleu, țipă Jenks din partea cealaltă a calei. Trebuie să repunem vox-urile în funcțiune.

— Nu e timp, spuse Kizzy, holbându-se la dezastrul din fața ei. Dacă cablul principal de comunicare e prăjit, ar dura ore. Am nevoie de tine aici.

Ochii ei trecură rapid peste circuitele avariate. Fugi înapoi la cușca ei cu scule, pașii părându-i grei și înceți. Imaginea calei motoarelor dezmembrându-se ar fi fost suficient de teribilă și în spațiu normal. În substrat, cu timpul țesând înainte și înapoi, era un coșmar.

— Nu putem să evaluăm pagubele fără Lovey.

— Am ochi, spuse ea, apucând un pumn de unelte.

Se auzi un pocnet puternic și umed dintr-un perete apropiat, sunetul unei conducte de combustibil cedând.

— O, Stele! Vezi acolo!

Fugi înapoi către panoul de acces, încercând să decidă de unde să se apuce mai întâi. Urma să fie o peticire a naibii de improvizată, însă nu avea de ales. Le-ar fi aranjat mai încolo. Dacă scăpau cu viață.

Privi luminile circuitelor agitându-se în jurul plasei, cu modelele lor sălbăticite și nefamiliare. *Căcat!*

— Sissix a scos siguranțele.

— Minunat, spuse Jenks, smulgând mantia celuilalt perete.

Combustibilul țâșnea iute prin spărtură. Valuri de mâzgă verde împroșcau pereții și umpleau podeaua.

Kizzy cercetă circuitele, cu mintea febrilă. Fără benzile de alimentare la capacitate maximă, Sissix avea nevoie de un impuls suplimentar, fără îndoială. Dar în zona lui Kizzy faptul că avea siguranțele oprite făcea misiunea de a repara plasa *cât timp era în uz* cu atât mai dificilă. Cu Lovey blocată în nucleu și fără să știe ce avea de gând să facă Sissix, trebuia să ghicească ce era prioritar să peticească. Iar un ghicit *greșit* i-ar face să piardă orice control.

— Am nevoie să știu ce face ea acolo sus.

— Mă ocup, spuse Jenks, dând drumul sculelor.

Își scoase scribul și îl duse deoparte de șuvoiul constant de combustibil.

— Dă-mi cinci minute. Pot lega transmițătoarele tuturor unul de altul. Cu toții ar trebui să avem la îndemână scriburile, dar măcar...

— Geniule, spuse ea. Fă-o, apoi vino să mă ajuți.

— Dar ce facem cu...

— Lasă, spuse ea, aproape râzând.

Cât de futuți erau dacă un tub de alimentare spart era cea mai mică dintre grijile lor?

— Dacă nu putem zbura, nici nu mai contează.

Rosemary se ivi împleticită de pe după colț, sprijinindu-se de pereții care gemeau. Kizzy își aminti că mersese și ea odată așa, în perioada primei sale zile de antrenament în substrat.

— Dă-mi ceva de făcut, spuse Rosemary.

— De ce nu ești sedată? spuse Jenks.

— Nu am mai avut timp, lămuri ea. Dr Chef s-a dus să vadă de Ohan, iar eu știu că nu sunt tehnician, dar...

Kizzy o luă pe Rosemary de talie, fugi către conducta de alimentare și îi apăsă mâinile colegei de echipaj deasupra spărturii.

— Apasă aici *cu putere*. Și, indiferent ce, nu îi da drumul.

Orele se târau rând pe rând, dar Sissix nu le simțea. Tot ce putea simți erau controalele de sub mâinile ei, freamătul constant al plăcilor de pe podea și substratul care îi încețoșa lumea. Cu sfredelul încă activ, nava crea un fel de tunel temporar, suficient de larg încât să poată înainta. Dar fără balize, golul din jurul lor dura doar câteva minute, oferindu-le foarte puțin timp ca să calculeze următoarea mișcare. Datele de analiză erau acum stabile, însă plasa încă mai se lupta ca să își ducă treaba la capăt. La fel era și Navigatorul lor.

— Am nevoie de o direcție, spuse Sissix, simțind cum freamătul se întețea.

— Da, ziseră Ohan, gâfâind. Da.

Dr Chef era ghemuit alături de ei, ținându-i de umeri. Mâna lui Ohan tremura în timp ce trecea deasupra scribului lor, calculând mai rapid decât văzuse Sissix vreodată.

— Șase-punct-nouă-cinci ibeni, drept înainte.

— Suntem deja la jumătate, acum, spuse Ashby. Puteți face asta, Ohan.

— Da. Sigur că putem. Sigur că putem, răsuflară Ohan aspru. Șapte... nu, nu, opt... aei!

Sissix își suci capul în direcția lui Ohan când pixul lor căzu la podea. Perechea sianită se sprijinea acum de Dr Chef, ridicându-și mâinile cuprinse de spasme.

— Nu! strigară Ohan. Nu, nu, nu, nu acum, nu acum!

Degetele lor erau fără vlagă, ca niște păpuși cu ițele tăiate. Se holbară la mâinile lor inutile, cuprinși de groază.

Ashby sări în picioare și fugi la ei, potrivind o fiolă în seringa pe care i-o dăduse mai devreme Dr Chef.

— Aici, spuse Dr Chef.

Rapid, cu grijă, aplecă capul lui Ohan în jos, lăsând liberă zona rasă din spatele gâtului lor. Se uită la Ashby.

— Asta le-ar fi fost un suficient de mare chin și în condiții normale. Adrenalina nu e cel mai bun lucru pentru ei în clipa de față.

Împinse acul în pielea încrețită.

Ohan aveau respirația întretăiată, brațele smucindu-li-se spasmodic. Lui Sissix i se făcu rău, dar nu își feri privirea. Tremurul din podea reîncepu, și mai intens. Pulsul ei nebun îl acompanie.

Ashby recuperă pixul de pe jos.

— Ohan?

Ohan inspirară cu un suflu teribil, ca vântul prin frunzele moarte. Apucară pixul.

Sissix își închise ochii, ușurată, apoi privi la loc la Pereche.

— Hei, spuse ea.

Ohan îi întoarseră privirea.

— Putem face asta, voi și cu mine. Suntem o echipă grozavă. Mereu am fost o echipă grozavă, spuse ea în timp ce gâtul i se strânse din nou și din nou.

Ohan clipiră o dată și își reluară calculele, cu o determinare furioasă.

— Nu te vom dezamăgi.

Kizzy îngenunche la podea, cu mâinile adânc înfipte în mațele transmițătorului de propulsie a pupei. Valuri de căldură îi loveau fața.

— Sissix, strigă ea prin scrib. Am o unitate de propulsie care e pe cale să se prăjească. Am nevoie să opresc banda secundară a pupei.

— Cât timp?

Își închise ochii și clătină din cap, încercând să gândească.

— Nu știu. Poate o oră...

— Stele, Kizzy...

— Știu, știu. Dar dacă nu repar chestia asta acum, nu o să o mai ai la ieșire.

— Dar *o să* o am atunci?

Nu știu.

— Teoretic. Cu siguranță nu dacă nu fac nimic.

— O poți face mai repede de atât?

— O să fac tot ce pot.

— Așa o să fac și eu.

Sudoarea îi curgea de pe frunte, formând canale prin mâzga și soiul de pe pielea ei. Se feri de căldura benzii avariate și își desfăcu jacheta salopetei, legând-o pe talie. Maieul i se lipise de spate. Deschise panoul de control manual al cutiei de propulsie și introduse comenzile. *Stele, am nevoie de Lovey, acum.* Vox-urile încă erau căzute, iar din moment ce Lovey nu părea că lucrează de una singură la vreun sistem, însemna că pierduse accesul la rețeaua de monitorizare. Kizzy știa că probabil înnebunea captivă acolo, în nucleu, știind că nava este în pericol. Poate era mai bine așa. Cel puțin nu avea habar cât de grav era totul.

Banda se opri. Kizzy se rezemă pe spate, ștergându-și sprâncenele. Nu la asta se înhămase ea.

— Kizzy.

Era Rosemary, hainele ei încă îmbibate în combustibil, acum uscat. Chipul îi era sumbru, iar Kizzy știa că nu era așa doar din cauza situației evidente. Rosemary nu fusese niciodată pregătită pentru munca în substrat, iar simplul drum dintr-o parte într-alta trebuie să fi fost un chin pentru ea.

— Uite.

Băgă mâna în rucsacul ei și scoase o sticlă de apă și un baton de rații energizante.

Kizzy deșurubă capacul și duse sticla la gură. Buzele și limba sugeau cu lăcomie lichidul. Luă mai multe guri rapide și gâfâi.

— Of, Stele, ești un erou.

Termină restul sticlei, sfâșie cu dinții ambalajul batonului și îngenunche la loc.

— Dă-i și lui Jenks, zise ea, mușcând din proteinele dense și fade.

— Așa fac, spuse Rosemary. Unde-i acum?

— Cala algelor. Corbin e și el acolo. Pompele încep să...

Nava se zgudui teribil pe măsură ce Sissix îi îndreptă spre o nouă coordonată. Kizzy se feri la podea, apucând marginea propulsorului. Rosemary nu fusese la fel de iute. Lovi peretele opus și se rostogoli.

Kizzy așteptă ca zguduitura să se oprească. Putea auzi prin scrib vocile din camera de control, Sissix înjurând, Ashby spunând ferm:

— *Ohan, stați cu noi, nu mai avem mult...*

Pe măsură ce tremurul podelei se calmă, ea își întoarse capul spre Rosemary.

— Ești ok?

Rosemary se ridică de-a lungul unui panou, cu fălcile încleștate puternic. Dintr-o tăietură proaspătă în partea de sus a brațului începuse să-i curgă sânge. Ea privi dâra roșie, însă privirea îi era pierdută altundeva.

— Hei, hei, nu! spuse Kizzy, strecurându-se către ea.

Știa privirea aceea. Era o privire de *sunt terminată complet*, și n-aveau nici cel mai scurt timp pentru așa ceva. Ridică brațul rănit al lui Rosemary. Nu era o tăietură adâncă, doar una prelungă. Sfâșie o bucată din mânecile jachetei și o înfășură în jurul rănii.

— Uită-te la mine. Rosemary, *uită-te la mine*.

Strânse țesătura mai bine, încercând să găsească cuvintele potrivite. Încercă să se gândească la ceva înțelept și deștept care ar putea-o aduce înapoi pe Rosemary. Însă ea nu era înțeleaptă și deșteaptă, ea era doar o tehni-mec'ă de duzină care improviza pe cât putea, care era la fel de posibil să îi ducă spre pierzanie cu cine știe ce peticit greșit al vreunui circuit sau prăjind cabluri pe care le omisese, și în definitiv ce paștele tuturor mamelor le făcuseră ei *animalelor* ălora pe patru picioare ca să tragă în ei...

Respiră adânc. Respiră adânc și se gândi la femeia aeluoniană cu armură grozavă, înconjurată de amici burdușiți cu arme, spunându-i că ei îi era frică de pești.

— Rosemary, ascultă-mă. Sunt aici cu tine. Simt și eu același lucru.

— Îmi pare rău, spuse Rosemary, vocea revenindu-i. Îmi pare rău, încerc...

— Nu, ascultă, zise și îi luă fața în palme, privind-o drept în ochi. Oprește-te din a te chinui să nu mai fi speriată. Și eu sunt speriată, Sissix e speriată, Ashby e speriat. Iar asta e *bine*. Speriat înseamnă că vrei să trăiești. Ok? Așa că fii speriată. Dar am nevoie să te și apuci de muncă. Poți face asta?

Rosemary își apăsă buzele și își închise pleoapele. Făcu semn că da.

Kizzy sărută fruntea prietenei sale.

— Ok. Deci uite ce am nevoie să faci. Du-te la cala algelor, dă-le băieților niște apă și mâncare. Apoi întoarce-te la mine. O să am nevoie de un asistent pentru echipamente. Ai înțeles?

Rosemary o privi, cu ochii mult mai clari.

— Am înțeles.

Se ridică, strânse de brațul lui Kizzy și fugi înapoi pe hol.

Kizzy se afundă încă o dată în mijlocul propulsorului.

— Bine, nenorocitule, spuse ea, dezlipind teaca unui mănunchi de cabluri. O să faci cum îți zic.

Cușca de ieșire era aproape. Semnalul clipea ispititor pe consola lui Sissix, portul lor din mijlocul furtunii.

— Sosim prea repede, spuse Ashby.

— Nu am ce să fac, zise Sissix.

Cu pânza peticită așa cum era, nu ar fi fost în stare să îi încetinească.

— Toată lumea, puneți-vă centurile, zise el și privi la scrib. Ați auzit și voi, acolo?

— Imediat, răspunse Jenks. Doar te rog să ne scoți dracului de aici.

— Ohan, ieșire, strigă Sissix.

— Nouă-punct-patru-cinci ibeni față, gâfâiră Ohan. Șase-punct-cinci starbord. Șapte-punct-nouă-șase... punct-nouă... șase...

Sissix se întoarse cu fața tocmai la timp cât să vadă cum orbitele ochilor lui Ohan se făcură albe.

— Jos sau sus? *Jos sau sus?*

Dar nu era niciun răspuns. Ohan intraseră într-o criză.

Zeci de sunete disparate izbucniră din gura lui Dr Chef.

— Canistra neagră, sertarul de sus, al treilea din stânga, zise el. *Du-te*.

Ashby sări afară din cameră, mai repede decât niște mâinipicioare ar fi putut-o face. Sissix privea pupitrul de control. Totul se topi în acalmie și liniște, însă nu avea nimic de a face cu substratul. Nu putea auzi nimic în afara sângelui care îi pocnea în urechi. *Sus sau jos*. De câte ori făcuse asta, și totuși nu putea răspunde de una singură

unei astfel de simple întrebări. *Sus sau jos*. Podeaua începu să se cutremure. *Sus sau jos*. Nu putea ghici, chiar dacă șansele erau bune, chiar dacă ar fi fost sfâșiați dacă nu ar fi făcut nimic. Puteau ieși în locul greșit, în timpul greșit. Puteau ieși în mijlocul unei planete sau a unei alte nave. Cincizeci-cincizeci șanse, și totuși, și totuși...

Ashby se întoarse și împinse canistra către Dr Chef. Doctorul scoase un aparat medical și apăsă de emblema de la încheietura lui Ohan. Trecu o secundă. Două. Trei. Tremuratul se opri. Ohan deveniră rigizi, gura lor larg deschisă.

— Ohan, strigă Ashby. Ohan, vă amintiți ce făceați?

— Da, șoptiră Ohan, apoi, frenetic, țipară, cu ochii sălbatici: Sus! Sus!

— Ashby, centura! strigă Sissix, lucrând la butoane cât de repede putea. Străpungere în trei... doi... unu.

Își trânti mâna peste ecran. Nava țâșni înainte, mult prea repede, izbind prin substrat și direct către pilonii superiori ai cuștii.

— Căcat!

Viră spre starbord, tare, frângându-și dinții a încleștare în timp ce încerca să arunce într-o parte nava butucănoasă. Kizzy țipa ceva despre banda din stânga, dar nu avu timp să înțeleagă despre ce mai exact înainte să simtă că banda a cedat, trimițându-i în rostogol. Sissix lucră rapid, înclinându-i către crăpătura deschisă. *Wayfarer* protestă cu un geamăt, însă ea îl ignoră. Îndreptă nasul navei spre crăpătură și opri restul benzilor.

Trecută printre piloni, zburând razant și plutind în spațul liber.

Sissix își puse coatele pe genunchi și fața în palme. În spatele ei, îl auzi pe Dr Chef murmurând ceva încurajator înainte de a-l căra pe sianit afară din camera de control. Îl mai auzi pe Ashby desfăcându-și centura și venind către ea. Simți

apăsarea palmei lui pe spatele ei. Nu își ridică privirea.

— Suntem ok, spuse el.

Nu își dădu seama dacă spunea pentru ea sau pentru sine.

— Suntem ok, repetă el.

Își trecu palma peste pene, respirând greu, ținându-și capul aplecat.

— Suntem *toți* ok?

Kizzy stătea așezată pe pardoseala camerei motoarelor. Rosemary era sprijinită șleampăt de un perete. Niciuna dintre ele nu vorbea. Nu era nimic de zis. Totuși Kizzy începu să râdă.

— Ce-i așa de haios? întrebă Rosemary.

Kizzy apăsă cu genunchii de podea, iar un hohot de râs îi izbucni din stomac.

— Nu știu! spuse acoperindu-și ochii cu palma. Nu știu! O să am atâta rahat de curățat!

Râdea ținându-se pe o parte cu mâna. Aruncă printre degete o privire la Rosemary, care acum o acompania în râset, deși, din aspectul ei consternat, era cu siguranță îndreptat *spre* Kizzy. Kizzy aruncă în glumă o cârpă spre ea.

— Oh, futu-i, am nevoie de un pahar de tărie. Și ceva muguri. O să mă duc pe cea mai apropiată stație care o fi și o să mi-o trag. Stele, dacă e vreun moment mai bun când *să mi-o trag*, e al dracului de acum...

— Stai, zise Rosemary. Ai auzit ceva?

Kizzy se ridică pe vine, tăcută. Nu era nimic în afara vâjâitului lent al camerei motoarelor, cu toate echipamentele deștelenite pe care trebuia să le repare. Apoi o voce în josul coridorului. Lângă nucleu.

— Kizzy!

Jenks.

— Kizzy! *Ajutor!*

Era în picioare înainte să-și dea seama, bocancii ei tropăind zgomotos pe podeaua metalică. Se înfrână în dreptul ușii. Nucleul lui

Lovey încă mai pâlpâia, funcțional. Dar panourile înconjurătoare, acoperite cu acele beculețe verzi pe care Jenks le verifica cu atâta grijă de două ori pe zi, erau acum o mare de roșu pâlpâind. Kizzy își duse mâna la gură.

— Kizzy, spuse Jenks, din galerie. Kizzy, am nevoie de sculele mele. Am nevoie de scule chiar acum, strigă scoțându-și mănușile de lucru și trecându-și palmele peste suprafața nucleului. Lovey, mă auzi? Lovey? Lovey, spune ceva, *orice*.

Ziua 158, anul 307 Standard AG

....

RESETARE LA ZERO

Lovey? Ești acolo?

Nu văd nimic. De ce? De ce nu pot vedea...

Lovey. Sunt eu. Jenks. Mă auzi?

Jenks.

Da.

Tu nu ești eu. Ăsta nu ești tu.

Lovey, sunt chiar acum cablat direct în nucleul tău.

Ce ai făcut?

Port o pojghiță. Cum facem pentru jocuri. Totul e bine, totul e bine.

Asta e periculos. Ai spus că nu o să faci asta niciodată. Ai spus. Ți-ai putea răni creierul. Soarele strălucește?

Ce?

E?

...da.

Asta e bine. Nu pot desluși.

Știu. Kizzy și cu mine încercăm să reparăm.

Kizzy.

Da. O știi pe Kizzy, nu?

Tu o știi pe Kizzy?

Lovey, trebuie să evaluez pagubele, însă până și sistemele tale de diagnostic sunt prăjite.

Ce mi s-a întâmplat?

Am fost loviți de o armă cu impuls energetic. Toată lumea e ok. Îți poți accesa sistemele de diagnostic?

Nu îmi plac. Sunt prea departe.

Lovey, am nevoie să încerci, dacă poți.

E o cometă afară.

Nu, nu e.

O să mă duc să mă uit la ea.

Știu că e greu, dar, te rog, încearcă să te concentrezi. Concentrează-te la mine.

Lovey, ești acolo?

Lovey?

Sissix făcu o pauză în timp ce tasta comenzile la interfața de andocare. Trecuse mult timp de când nu mai rulase manual o scanare de decontaminare. Nu era nimic teribil de complicat la ea, doar apăsatul unor butoane. Dar Sissix nu avusese niciodată nevoie până atunci să apese acele butoane. Era ceva ce Lovey făcea.

Avarie în cascadă. Ăsta fusese termenul pe care Kizzy îl folosise. AG se oferise să trimită o navă de reparații, care să ajute cu restul navei, însă Jenks i-a spus lui Ashby că va pleca definitiv dacă vor pune piciorul la bord. Înjura și țipa încontinuu despre „bigoții împielițați“ care nu pot înțelege de ce nu a închis deja platforma lui Lovey și nu a repornit-o cu o instalare curată. Kizzy, incapabilă să părăsească galeria nucleului, a cerut o modalitate alternativă de asistență.

Sissix aruncă o privire pe fereastră în timp ce naveta ajungea în poziție. Nava lui Pepper. O ambarcațiune destul de standard, deși, chiar și din perspectiva limitată pe care o avea de acolo, Sissix putea vedea câteva modificări. Spațiul Central era doar la câteva sărituri de Port Coriol, și totuși, să ajungi la ei probabil ar fi durat o zi, cel puțin. Pepper o făcuse în zece ore. Orice avea naveta aia sub capotă, nu era ceva ce puteai cumpăra pe curat. În orice altă circumstanță, Sissix ar fi murit să poată da o tură cu ea.

Trapa glisă imediat ce scanatul se terminase. Pepper păși înăuntru, purtând cu ea un sac de noapte și o trusă de scule. O îmbrățișă pe Sissix, călduros și iute, aproape fără să se oprească.

— Cum e toată lumea? întrebă Pepper, îndreptându-se către scări.

Fără vrăjeli. Se afla aici ca să lucreze și nu avea de gând să piardă nicio clipă. Lui Sissix îi plăcea așa.

— Cum te-ai aștepta.

— Obosiți, stresați, cutremurați?

— Cam acoperă tot.

Pepper se opri, chinuindu-se sub greutatea trusei.

— Aveți lifturi de marfă, nu?

Sissix înclină capul spre înapoi.

— Pe aici.

— Mersi. Am o fututǎ de tonă de clești aici.

— Avem și noi clești.

— Mda, da' ăștia sunt cleștii *mei*.

Urcară în lift. Pepper așeză jos trusa, cu un bufnet.

— Cum se mai descurcă Jenks și Kizzy?

Sissix apăsă butonul de comandă. Liftul porni la viață, coborând.

— Va trebui să vorbești cu Kizzy pentru detaliile...

Pepper flutură din mână.

— Nu mă refer la specificații tehnice. Întreb despre ce fel de oameni să mă aștept să întâlnesc acolo jos. Kizzy părea devastată în apelul de pe scrib.

Sissix o privi pe Pepper în ochi.

— A dat drumul la un set de fixoboți.

Pepper fluieră încet.

— Rahat. O să fie mai greu decât mă așteptam.

Ashby își frecă ochii și privi din nou la filtrul de aer din cabina medicală. Cândva, la liceu, luase niște cursuri de bază pentru reparat tehnologii. Nu putea fi chiar așa de greu. Expiră și își continuă încercarea de a deschide capacul circuitului. În orice altă zi, ar fi lăsat pe mâna tehni'lor. Însă acum nu era ca în orice altă zi, și era nava lui cea care se desfăcea în bucăți. Trebuia să facă ceva.

— Ai găsit ceva? întrebă peste umăr.

— Nu, spuse Rosemary.

Ea se afla la masa lui Dr Chef, urmărind noutățile fluxurilor de știri. Comisia de Transport îi contactaseră la câteva clipe după ce intraseră în spațiul Central și le oferise tot sprijinul de care ar

fi avut nevoie, cu condiția să nu ofere nicio informație despre situația din Hedra Ka.

— E tare ciudat.

— Ce e ciudat?

— Suntem primul semn pe care l-au avut cei de aici și care să spună că ceva a mers teribil de rău.

Ashby își mută poziția din care să apuce capacul, încercând să găsească un punct din care să tragă de el.

— AG n-avea cum să nu fi aflat. Sunt sigur că delegații de acolo au sunat acasă în minutul doi după ce s-a tras în noi.

— Mda, dar *nimeni altcineva* nu știe nimic. Pentru toți ceilalți, e doar o altă zi. E chiar... Nu știu, nimic din asta nu are sens.

Tăcu.

— Am fi putut să murim, reluă ea după un timp. Lovey...

— Lovey o să fie bine, spuse el, privind-o. Kizzy și Jenks știu ce fac. O să o repare.

Ea se forță să zâmbească.

— Știu. Știu că așa o să facă.

Cearcăne grele îi însoțeau ochii. Cât trecuse de când vreunul din ei dormise? Ea încuviință din nou, însă zâmbetul pierise.

— Mi-aș dori să pot ajuta.

— Și eu.

— E așa de... Oh, stai, uite.

Se aplecă mai în față, gesticulând către pixel-ecran.

Ashby își șterse mâinile de pantaloni și se apropie.

Știri proaspete din partea Fibrei. Am primit un raport privind ostilități în cadrul flotei toremiene staționate la Hedra Ka. Se crede că unele nave AG au fost și ele atacate, în timp ce alte nave toremiene le apără. Puține detalii sunt cunoscute în acest moment, deși ambasadorul senior al AG aflat în misiune pe Hedra Ka a emis o scurtă declarație, precizând că acțiunile toremienilor rebeli sunt „neprovocate și total fără sens". Unele rapoarte consideră că această

desfășurare urmează unui atac al unui vas militar toremian asupra unei nave civile neînarmate. Vă rugăm să stați conectați la acest flux, urmând să oferim alte actualizări pe măsură ce vor fi disponibile.

— Stele, spuse Rosemary. Toți oamenii aceia. Stele, Ashby, abia ce am fost acolo.

El își puse mâna pe umărul ei. Clătină din cap.

— Nu ar fi trebuit să fim.

Scribul lui scoase un sunet. Un mesaj nou. Îl ridică, citi și oftă.

— Ce e? întrebă Rosemary.

— Comisia de Transport. Vor de la noi raportul privind incidentul, cât mai curând posibil.

— „Raportul privind incidentul." Sună așa de... Nu știu.

— Inadecvat?

— Fără glumă. Îmi place cum i-a zis mai devreme Kizzy.

— Cum i-a zis?

— O „monstruos de fututǎ catastrofă".

Ashby râse scăzut.

— Mă îndoiesc să aibă vreun formular pentru așa ceva, zise, după care continuă să citească și se încruntă.

— Ce e?

— Parlamentul formează un comitet de analiză. Au de gând să țină o serie de întâlniri ca să ascundă sub preș totul. Vor să discute cu noi.

— Cu noi?

— Cu mine, mai exact. În persoană.

— De ce? Nu ai făcut nimic.

— Știu și ei asta.

Ochii îi trecură peste scrib, subliniind în minte cuvintele *voluntar* și *foarte mult apreciat*.

— Nu știu ce aș putea să le spun. Nici măcar nu am avut timp să mă uit mai bine la nava aia, zise și aruncă scribul într-o parte. Mie îmi sună a simplă politică.

Se uită de-a lungul peretelui, către vox-ul tăcut și întunecat.

— Am probleme mai mari de care să îmi fac griji.

Jenks? Jenks, ești aici?

Sunt chiar aici, Lovey, nu plec nicăieri.

Nu pot, nu pot să văd...

Nu poți să vezi ce?

Nu știu. Sunt speriată, Jenks, sunt atât de speriată.

Știu. Sunt chiar aici. O să rezolv asta. O să fii bine.

Pepper e aici. E în mantaua pereților.

Da. O să ne ajute cu reparațiile.

E diferit. Cât mai e până ajungem la Hedra Ka?

Am fost deja acolo.

Nu mă minți.

Nu mint, Lovey. Doar că nu îți amintești.

Mă simt oribil.

Știu. O să fie bine.

Nu, nu asta. Cealaltă chestie.

Care cealaltă chestie?

Kizzy.

Ce e cu Kizzy?

E obosită.

Nu-ți face griji de Kizzy. O să fie ok.

Ar trebui să doarmă. Și tu ar trebui să dormi.

O să dormim când terminăm să te ajutăm. Zău, Lovey, sunt ok.

E o navetă la trapă. Nu o știu.

E a lui Pepper.

E aici?

Da.

Te rog, nu pleca.

Nu plec.

Ești singurul lucru care mai are rost pentru mine.

Ashby merse către nucleul AI-ului, așa cum îi ceruse Kizzy. Imediat ce a ajuns, Kizzy îl zori

afară, înapoi pe coridor. Reuși să arunce o privire rapidă la Jenks, care își punea o nouă pojghiță la ceafă. Ashby nu își dădu seama care dintre cei doi tehnicieni arăta mai rău.

— Trebuie să știi care-i situația, spuse Kizzy, vorbind pe un ton jos.

Ochii ei erau la pământ, chipul serios. Asta nu era o conversație de genul „Am nevoie de ceva". Ci era un tehnician care îi spunea căpitanului lui că ceva este foarte, foarte rău. Avea atenția neabătută a lui Ashby.

— Zi-mi, spuse el.

Kizzy scutură din cap.

— Nu am văzut niciodată avarii ale circuitelor atât de extinse. Orice o fi fost ce au aruncat în noi toremienii, a sfâșiat în ea ca un foc viu. Am reparat toate pagubele fizice, așa încât partea de hardware să funcționeze. În circumstanțe normale, ar avea acces complet la navă, fără probleme.

— Dar?

— Dar instalarea este complet futută. E încadrată în nucleu, dar știi cum face ea, divizându-se prin nodurile sinaptice de-a lungul navei? Conexiunile dintre noduri și nucleu au fost complet arse. Efectiv a pierdut bucăți din ea.

— Nu poate accesa nodurile acum, când a fost refăcut accesul fizic?

— *Poate*, dar... ăăă, asta e greu de explicat. Nodurile nu sunt menite să stocheze date pentru atât de mult timp cât ne-a luat nouă se reparăm circuitele. Dacă o cale spre un nod sau două a căzut, da, ar putea să-și revină din asta. Dar le-a pierdut pe toate simultan, împreună cu copiile de rezervă. Nu mai contează că am reparat căile. E ca și cum ai încerca să vindeci pe cineva care a avut un atac cerebral ducându-te și reparând vena care a provocat. Nu contează dacă sângele poate curge normal atâta timp cât creierul este deja deteriorat.

— Iar în cazul ăsta, creierul este software-ul lui Lovey, corect?

— Corect. De asta te-am chemat aici jos. Lovey este conștientă. Fișierele nucleului ei sunt intacte. Încă mai este *ea*. Dar nu poate accesa nava în mod normal. Doar se bâlbâie în secvențe aleatorii, ca și cum ar avea o criză. Nu poate accesa nimic dincolo de fișierele ei de memorie, și chiar și acelea sunt un dezastru. Fișierele de referință, Rețelele, sistemele navei – toate sunt o aiureală, pentru ea. E confuză și speriată.

— Atunci ce facem?

Kizzy își întoarse capul spre nucleu. Jenks cobora din nou în galerie.

— Am încercat totul. Și mă refer chiar la *tot*. Stele, am încercat chestii pentru care nici măcar nu există termeni de descris. Ashby, s-ar putea să...

Ashby își așeză o mână pe umărul lui Kizzy.

— Care ne sunt opțiunile?

Kizzy tuși înfundat.

— De asta te-am rugat să vii aici jos. Mai avem o singură opțiune rămasă, și e una de tot rahatul.

— Ok.

— O resetare la zero.

Chiar și cu acele cunoștințe minime la mâna a doua pe care le avea, Ashby știa termenul, și nu era unul plăcut. O resetare la zero a unei AI era ca și cum ai opri cuiva inima pentru câteva minute, apoi ai încerca să o faci să bată din nou. Lăsă să-i iasă tot aerul din plămâni.

— Sunt șanse 50-50, Kizzy.

— În cel mai bun caz. Știu. Nici măcar nu a fost în discuție până ce nu am rămas fără alte opțiuni.

— Cel mai bun, cel mai prost rezultat?

— Cu o resetare la zero, e doar una sau alta. În cazul cel mai bun, Lovey se trezește un pic zguduită, dar funcțională. Prin repornirea ei, rulează din nou setările de fabrică, spre deosebire

de cele pe care și le-a personalizat singură de-a lungul anilor. Ideea e că dacă devin corupte căile de rulare ale unei AI, revenind la setările pe care le-a avut de la bun început o pot determina să vadă cum să repare singură propriile elemente corupte. Știi în video-urile pentru copii, când cineva cu amnezie primește o lovitură în cap și dintr-o dată își reamintește totul? E cam la fel și aici. Doar că în realitate chiar poate merge.

— Deci ar fi ca nouă?

— În cele din urmă. Câteva zile, poate câteva decimale. Ar avea nevoie de timp pentru recuperare. În situația de acum, ea e singura care se poate redresa. Dacă Jenks ar începe să umble în codul ei, s-ar trezi cineva diferit, iar asta...

— Asta nu e o opțiune, spuse Ashby.

Era un gol în navă, acum, o lipsă acolo unde obișnuia să fie vocea lui Lovey. Îl făcu să realizeze cât de incorect a categorisit-o. Când oamenii îl întrebau despre echipajul lui, el niciodată nu zicea că „și, desigur, mai e și Lovey, AI-ul nostru“. Detesta ce spunea asta despre el, chiar dacă niciun alt căpitan nu își declara AI-ul ca parte din echipaj. Știa ce simțea Jenks pentru Lovey – cine nu știa? –, însă mereu percepuse asta mai degrabă ca pe o excentricitate, decât ca pe un adevăr legitim. Confruntat acum cu încercările disperate ale tehnicienilor de a o salva și cu posibilitatea de a o pierde de tot, Ashby știu că greșise. Se trezi încercând să își amintească cum oare vorbise cu Lovey în trecut. Fusese respectuos? Fusese atent cu timpul ei liber la fel de mult cum o făcuse cu al celorlalți? Își adusese aminte să zică „mulțumesc“? Dacă… când Lovey va fi ieșit din asta, va face mai bine față de ea.

— În cazul cel mai rău, spuse Kizzy, Lovey nu se mai întoarce deloc. *Lovelace* se va întoarce – programul original, cel scos din cutie –, însă ar fi o instalare pe curat. Vezi tu, când se va întoarce, va remarca două lucruri: sistemele navei și vechile ei

fișiere de memorie. În acele câteva secunde, ea e ca, gen, o minte necoaptă, încercând să-și dea seama de chestii. Acolo intervin cele 50-50 șanse să-și revină. S-ar putea să recunoască fișierele acelea ca fiind ale ei și să le incorporeze înapoi în sine sau s-ar putea să le vadă ca fiind gunoi periculos care trebuie curățat din drum. Nu avem cum să prezicem ce va face și nici nu există vreo modalitate de a face noi alegerea asta în locul ei. Iar dacă va arunca acel gunoi, nu va mai fi fata noastră. O nouă Lovelace va fi similară, probabil. Dar nu va fi niciodată la fel.

— Nu și-ar mai reaminti de noi deloc?

— Pe curat, Ashby. Lovey ar fi... ar dispărea.

— Rahat! zise Ashby, privind către nucleu.

Pentru o vreme, nu zise nimic. Ce mai era de zis? Întrebă, totuși, chiar dacă răspunsul era evident.

— Chiar nu e nicio altă cale?

— Nu. Dar, indiferent cum, am avea o AI funcțională.

Ashby tresări la pragmatismul ei. Asta nu suna a ea.

— Nu asta mă preocupă.

— Ah, făcu Kizzy, încruntându-se jenată. Părea un lucru de care se îngrijorează un căpitan.

Ashby puse din nou mâna pe umărul lui Kizzy și strânse.

— Uneori, mă îngrijorez mai mult decât de lucrurile de căpitan.

Ea își lăsă fruntea la pieptul lui. El îi putea simți epuizarea.

— Mă tot întreb dacă am fi putut face mai mult dacă vreunul dintre noi ar fi verificat-o mai devreme.

— Nu te duce pe drumul ăsta, Kizzy.

— Nu mă pot abține. Am crezut că sunt doar vox-urile, niciodată nu ne-am gândit că...

— Kizzy, aveai pe cap pânza de navigare care căzuse și conductele de alimentare care se

spărseseră. Chiar și dacă ai fi realizat că ceva era în neregulă, ar fi fost timp să te oprești și să o repari?

Își mușcă limba și dădu din cap că nu.

— Ar fi făcut vreo diferență dacă te-ai fi apucat să lucrezi la ea imediat?

Kizzy se gândi un moment, după care zise:

— Nu. Avaria s-a întâmplat rapid, însă nu s-a răspândit, nu pentru ea, oricum.

— Atunci nu te mai certa pentru asta. Ai făcut tot ce puteai face mai bine.

Ea oftă.

— Dacă spui tu.

— Spun. Cum mai e cu Pepper? întrebă privind spre galeria nucleului.

— E o super-campioană de nota zece. Cred că a reușit să facă să meargă conductele de combustibil mai bine chiar decât aș fi reușit eu.

— O să mă asigur că o să o plătesc bine.

— Nu o să accepte. Știi cum sunt modificatorii. Un cadou, totuși, ar primi un cadou.

— Cum ar fi?

— N' știu, zise Kizzy, înăbușindu-și un căscat. Poate ceva din grămada mea de rezervă, poate o cutie din prăjiturile lui Dr Chef. O să te ajut să găsim ceva potrivit.

— Trebuie să dormi, Kizzy.

Ea scutură din cap.

— Trebuie să trec prin asta până la capăt, mai întâi. Nu o să mai dureze mult.

— La ce mă pot aștepta în timpul resetării?

— Pentru navă? Nimic. Am izolat-o doar în nucleu, ca să nu se răspândească prin jur. Nimeni nici măcar nu ar observa. O vom închide, așteptăm zece minute, iar apoi... apoi vom vedea.

— Voi fi aici, spuse Ashby. Vom fi cu toții aici.

Kizzy îl privi cu recunoștință, zâmbindu-i.

— I-ar plăcea să știe asta.

Ashby arătă spre Jenks, care dispăruse din vedere.

— Începe acum?

— Nu. Doar se conectează înapoi la nucleu cu pojghița.

Ashby se încruntă.

— Asta e periculos. A făcut-o de la început?

— Nu.

Apăru o pauză în vocea lui Kizzy, genul care ar preceda o minciună. Ashby nu văzu rostul să insiste.

— De ce se conectează?

— Îi cere permisiunea să facă o resetare.

— Nu ar fi putut întreba de afară?

Urmă o nouă pauză, de data asta adevărată.

— Mda. Păi, vrea niște intimitate, zise cu o voce care ceda. Știi tu, în cazul în care.

Lovey, înțelegi ce tocmai ți-am spus?

Da. Ai de gând să faci o resetare la zero.

Doar dacă spui că e ok.

E ok. Nu mai vreau să fiu așa.

Înțelegi ce... ce s-ar putea întâmpla?

Da. Nu mai vreau să fiu așa.

Lovey, nu îmi dau seama cât de mult înțelegi, însă eu...

Ești speriat.

Da.

Ești trist.

Da.

Înțeleg.

Nu știu... nu știu ce să zic. Nu știu dacă sunt în stare să îți mărturisesc cât de mult însemni tu pentru mine.

Nu e nevoie. Acel director încă e intact.

Care director?

Cel cu toate înregistrările a tot ce spui.

De când ai tu așa ceva?

5/303. E ascuns. L-am ascuns de tine.

Ai unul pentru fiecare?

De ce aș desemna o singură valoare numerică fiecăruia? Și un număr plictisitor, pe deasupra. Îmi plac copacii. Par drăguți.

Nu, nu, directorul. Gata cu ce-am zis. Ai directoare similare pentru toată lumea de pe navă?

Este doar unul singur, pentru tine. Calea de fișier a lui este unică. Nu văd pe alții. Nu îmi amintesc. Sunt obosită.

Data din acel director. E ziua în care te-am instalat.

Da.

De ce?

Pentru că te-am iubit încă de pe atunci.

*

Jenks știa câteva lucruri despre timp. Era cam greu de crezut să fii tunelar și să nu fi prins câteva chestii de bază din zbor. Timpul era un lucru maleabil, nu ticăitul măsurabil pe care ceasurile te-ar face să crezi. De fiecare dată când nava perfora, Ohan se asigurau că se întorc în același timp, ca și cum totul ar fi fost cartografiat înainte și înapoi și parte-n parte, un infinit număr de povești deja scrise. Timpul se putea târî, putea zbura, putea fi domolit. Timpul era o chestie lunecoasă. Nu putea fi definit.

Și totuși, cumva, știa cu certitudine absolută că acestea erau cele mai lungi zece minute din viața lui.

Nucleul lui Lovey era întunecat. Lumina galbenă care îi încălzise de atâtea ori pielea fusese deconectată cu câteva clipe mai devreme, chiar imediat ce scosese întrerupătorul principal. Kizzy stătea lângă el, cu ochii fixați pe ceasul scribului, murmurând tăcută secundele, ținându-i mâna strâns într-a ei. Îi putea simți bătăile inimii, fluturând ca aripile unei păsări în rezonanță cu ale lui proprii.

Restul echipajului stătea în spatele lui – cu excepția lui Ohan, care nu își părăsiseră locul de la străpungere. Sissix, Ashby, Rosemary și Dr Chef,

cu toții stăteau la intrarea pe coridor, într-o veghe tăcută și intensă. Corbin era și el acolo, de asemenea, sprijinit în spate, la colțul holului. Jenks simți că ar trebui să fie recunoscător, însă era ceva deranjant în a-i avea pe toți adunați în locul care mereu le-a aparținut lui și lui Lovey. Se simțea dezbrăcat. Flagelat. Nu-și dădea seama dacă ar fi fost mai bine sau mai rău să facă asta singur. Nu-și mai dădea seama de nimic, dincolo de cronometrul de pe scribul lui Kizzy și acea unică frază care îi pulsa în minte: *Lovey, trezește-te. Lovey, trezește-te. Lovey, trezește-te.*

— Douăzeci de secunde, spuse Kizzy.

Îl strânse de mână și mai tare și îi întâlni privirea. Era ceva aprig acolo, ca și cum încerca să îl protejeze doar privind. El întinse brațul spre panoul de control, către cele trei întrerupătoare pe care le atinsese doar de două ori în viața lui – o dată acum trei standarzi, când o instalase pe Lovey, apoi acum nouă minute și douăzeci și opt de secunde. Luă între degete primul întrerupător. Mantra continua. *Lovey, trezește-te. Lovey, trezește-te. Lovey, trezește-te.*

— Cincisprezece secunde.

Cincizeci la sută șanse. Probabilitate mai ridicată decât dacă ai juca fulger, iar el mereu câștiga la fulger.

— Zece secunde. Nouă. Opt. Șapte...

Poate că șansele erau mai bune de atât. Desigur că erau. Trebuia să fie. Trebuia să fie.

Trezește-te.

Pocnetul dur al întrerupătoarelor izbi cu ecou întreaga încăpere. La început, nimic. Era ok. Era de așteptat. Păși către nucleu. Restul echipajului se topi, umbre pe coridor. Nu era nimeni în afara lui și palida lucire din nucleu, ca un răsărit de la solul unei planete întinzându-se prin ceață. Strălucirea crescu, înflorind aprins, întinzându-se dincolo de limitele curbate ale nucleului. Putea simți marginile unei călduri indecise trecând peste pielea

lui, îmbietor, familiar. Se auzi un păcănit aproape de tavan atunci când camerele lui Lovey se repoziționară într-un nou aliniament. Se trezea.

Știa sunetul. Știa strălucirea. Un mic zâmbet îi încolți între buze.

— Lovey?

Urmă o pauză.

Cu colțul ochiului, putea vedea lentilele camerei mutându-se către el. Vorbi.

— Bună. Numele meu este Lovelace. Mă bucur să te cunosc.

Ziua 158, anul 307 Standard AG

....

RĂMÂNÂND, PLECÂND

Ashby stătea la biroul lui, privind pierdut pe fereastră, încercând să își bage în cap că nu fusese vina lui. Își repetase gândul din nou și din nou, dar refuza să se lipească de el. Ce *se* lipiseră fuseseră toate acele lucruri pe care le-ar fi putut face în loc. Putea să fi pus mai multe întrebări. Putea să fi anunțat un centru de comandă în clipa în care a văzut acea navă toremiană. Putea să fi refuzat însărcinarea.

Pași tăcuți veniră dinspre culoar. Se auzi un ciocănit la ușă.

— Intră, spuse.

Rosemary intră. Ochii ei încă mai erau cuprinși de umbre și zimțați cu roșu.

— Îmi pare rău să te deranjez, zise ea, cu o voce obosită.

El se ridică.

— Jenks?

Ea își clătină capul.

— Încă mai încearcă.

— La naiba, oftă Ashby.

După resetare, Jenks sărise în cea mai apropiată capsulă de salvare. Sissix și Kizzy îl urmăreau cu naveta, încercând să-l aducă acasă. Erau plecați de mult timp. Încercase să nu speculeze asupra a ce însemna asta.

— Atunci ce e? zise el.

— Tocmai am primit un apel pe scrib, spuse ea și privi la notițele de pe ecran. Unul dintre reprezentanții din comitetul de care ai amintit. Tasa Lema Nimar, e de pe Sohep Frie.

Ashby ridică din sprâncene.

— Ai vorbit cu ea?

— Nu, doar cu grefierul ei.

— De ce nu ai transferat apelul aici?

— A venit prin camera de control. Nu știu cum să transfer apeluri de sib în modul manual, tuși ea scurt.

Ashby își închise ochii. Cu o oră în urmă, venise la galeria nucleului, decis să îi scrie lui Pei despre cele întâmplate, și era cât pe ce să o întrebe pe Lovey cât de departe se aflau de cel mai apropiat releu de transmisie. Atât de multe lucruri mărunte le luase de sigure.

— Ce au vrut?

— Te vor în Hagarem într-un decimal.

— Pentru întrebări?

— Mda.

— E obligatoriu?

— Nu.

Se ridică și păși către fereastră.

— Ai trimis raportul, nu?

— Da, l-au primit.

Ashby își trecu degetele prin barbă. Avea nevoie să se radă. Avea nevoie *să doarmă*. Încercase asta ceva mai devreme. Nu îi reușise.

— Nu văd ce altceva aș mai putea să le spun.

Privi împrejur, la spațiul biroului lui. Un panou de iluminare era ieșit. Filtrul de aer păcănea ciudat.

— Trebuie să ne odihnim în doc, o perioadă, nu să sărim către spațiul Parlamentului, zise el.

— Putem andoca la Hagarem.

— Sunt prea multe lucruri de făcut. Trebuie să fiu *aici*, alături de nava mea.

— Nava ta va fi bine și fără tine, o zi sau două. Ce-a fost mai rău a fost deja peticit, și nu e ca și cum tu vei fi cel care să repare circuite.

— Cred că nu ar trebui să mă duc.

— De ce să nu?

— Ce rezultat nou ar avea? Nu le pot spune nimic din ce nu e deja în raport. Nu am văzut nimic. Nu am făcut nimic. Câte nave AG sunt în bucăți acum, acolo? Câți oameni sunt morți? Ce dracului aș putea să le spun lor despre asta? Iar

dacă au nevoie de o victimă cu care să facă paradă, apăi, ăsta nu sunt eu, deloc. Sunt doar un spațial, nu sunt material de Parlament, mai spuse clătinând din cap și răsuflând adânc.

— Stele, Ashby, ăsta e un rahat atât de exodian.

El se întoarse către ea.

— Mă scuzi?

Rosemary înghiți în sec, dar presă mai departe.

— Îmi pare rău, dar nu îmi pasă ce ești tu pentru ei. Tu ești căpitanul meu. Tu ești căpitanul *nostru*. Cineva trebuie să vorbească pentru noi. Ce, ar trebui să peticim și să mergem mai departe ca și cum nimic nu s-a întâmplat? Lovey *a murit*, Ashby, și e noroc chior că noi, restul, nu am făcut-o. Ai spus-o și tu, nu ar fi trebuit să ne aflăm acolo. Așa că nu îmi pasă dacă ce zici le este sau nu de folos, însă vreau să știu că ai spus *ceva*. La dracu' cu Parlamentul, zise ea frecându-și buricele degetelor peste ochi, alungându-și lacrimile. La dracu' și cu toate tratatele lor, și cu tot ambiul lor, la dracu' cu toate! Noi, ceilalți, contăm și noi. Îmi pare rău, spuse luând o gură adâncă de aer, sunt doar furioasă.

— E în regulă.

— Sunt atât de al naibii de furioasă, zise și își puse fața în palme.

— Știu. Ai toate motivele să fii.

O privi un moment. Se gândi din nou la tot ce ar fi putut face. Se gândi la ce ar putea face acum. Se îndreptă spre ea.

— Hei.

Își lăsă capul în jos, încercând să îi prindă privirea. Ea se uită în sus, cu ochii umflați și extenuați.

— Te duci la culcare, spuse el. Chiar acum. Pentru cât de mult timp poți. Când ești trează și hrănită, vino la mine. O să am nevoie de ajutorul tău.

— Cu ce?

— Hainele mele, pentru început, zise băgându-și mâinile în buzunare. N-am mai fost până acum în Capitală.

Luminile de pe coridor erau slabe când Corbin se apropie de cabina lui Ohan. Noapte artificială. Un lucru straniu luând în considerare că ei călătoreau printr-un cer care nu cunoștea nimic altceva în afara întunericului. Cu o mână ținea o cutie mică. Cu cealaltă deschise ușa.

Camera era cuprinsă de negru. Corbin îl putea auzi pe Ohan respirând – gâfâieli lente, adânci, care nu ar fi sunat sănătos la nicio specie. Era așezat.

Corbin închise ușa în urma lui și păși către pat. Pieptul sianitului se ridica și cobora. Fața îi era lăsată, iar gura deschisă. Corbin îl privi câteva minute cum respira. Se gândi la opțiunile lui. Ținea cutia alături de el.

— Trezește-te, Ohan, zise.

Ochii lui Ohan se dezlipiră, deschiși și confuzi.

— Știi ce se întâmplă acum la bordul navei? Îți pasă? Știu că ești pe moarte și toate alea, însă chiar și în cele mai bune zile ale tale nu ai fost prea *prezent*. Nu că aș fi eu mai în măsură să vorbesc. Însă în cazul în care *chiar* îți pasă, ar trebui să știi că AI-ul navei tocmai ce a căzut. A fost ștearsă pe curat. Acum, pentru mine – și posibil și pentru tine, cine știe? – asta este o inconveniență. Pentru Jenks, este cea mai groaznică zi din viața lui. Știai că o iubea pe AI? Cu adevărat iubea, ca în „a iubi“. Ridicol, știu. Nu pretind că înțeleg. Sincer, consider întreaga situație absurdă. Dar știi ce am realizat? Că nu contează ce gândesc eu. Jenks gândește diferit, iar durerea lui este foarte reală, în clipa asta. Eu știind cât de stupidă e chestiunea nu îi face lui durerea mai puțin intensă.

— Noi... începură Ohan să spună.

Corbin ignoră.

— Chiar acum, Sissix și Kizzy tractează capsula de salvare a lui Jenks înapoi la navă. Lui Kizzy îi e frică că o să își facă rău, dar Sissix nu a vrut să o lase să zboare singură pentru că *ei* îi e frică să nu fie Kizzy prea supărată ca să poată pilota naveta în siguranță. E o zi proastă pentru o grămadă de oameni. Aș putea să te întreb ce crezi despre asta – zise, deschise cutia și scoase conținutul, fără zgomot și ferit privirii –, însă nu ai fi într-adevăr tu cel care ai vorbi, nu? Ar fi creierul ăla al tău piratat. Nu știu dacă poți procesa ce îți spun – și vreau să spun *tu*, Ohan, nu boala ta. Dar în cazul în care îți reamintești clipa asta, uite ce vreau eu să știi. Nu înțeleg ce simte Jenks. Nu o înțeleg pe Kizzy, nu îl înțeleg pe Ashby și al dracului să fiu dacă o înțeleg pe Sissix. Însă știu că suferă cu toții. Și, contrar părerii generale, asta e ceva de care *mie* îmi pasă. Așa că va trebui să mă ierți, Ohan, dar echipajul nu va mai pierde niciun membru. Nu azi.

Ridică obiectul pe care îl scosese din cutie – o seringă umplută cu un lichid verzui. Își înfășură degetele în jurul ciudatului mâner, menit unei palme de sianit, și împunse acul în carnea moale de pe brațul superior al lui Ohan. Apăsă.

Mai întâi, se auzi un urlet – un țipăt venit din iad care îl făcu pe Corbin să se dea înapoi. După care veniră convulsiile, care îl trimiseră pe Ohan la podea. Ușa se deschise. Oameni strigau. Dr Chef și Rosemary îi purtară trupul distrus al lui Ohan până pe coridor. Ashby stătea în cameră, ținând în mână seringa acum goală. Era furios, pe de-a întregul furios, furios cum Corbin nu îl mai văzuse vreodată. Ashby se năpusti cu întrebările, dar nu îi dădea lui Corbin ocazia să răspundă. Nu că ar fi contat. Cuvintele venind din gura lui Ashby erau neimportante. Furia lui Ashby era neimportantă. Nimic din acestea nu reprezenta o problemă pentru Corbin, nu pe termen lung. Sissix era tutorele lui desemnat. Oriunde se ducea ea, se ducea și el.

Ashby nu îl putea concedia, nu încă pentru un standard, nu fără să o dea afară și pe Sissix. Asta nu avea să se întâmple.

Corbin stătea tăcut, îndurând tiradele lui Ashby, neîngrijorat de țipetele care se răspândeau cu ecou pe hol. Făcuse ceea ce trebuia să facă, făcuse bine.

Fusese conștientă de sine de două ore și jumătate, dar deja erau multe lucruri pe care le cunoștea. Știa că numele ei este Lovelace și că era un program AI destinat monitorizării funcționalității unei nave de linie. Nava pe care era instalată era *Wayfarer*, un vas de tunelare. Știa pe de rost schemele navei – fiecare filtru de aer, fiecare conductă de combustibil, fiecare panou cu curent electric. Știa că trebuia să aibă grijă de sistemele vitale, precum și să cerceteze spațiul din jur pentru a observa alte nave sau obiecte rătăcite. În timp ce știa astfel de lucruri, se întreba oare ce se întâmplase cu versiunea de program anterioară, și, poate cel mai important, de ce nimeni nu discutase deloc cu ea.

Nu era o instalare nouă. La aproximativ șaisprezece și jumătate, instalarea originală a lui Lovelace suferise o avarie catastrofică în cascadă. Văzuse băncile de memorie corupte, care au fost curățate pe curat și acum funcționau optim. Cine fusese ea înainte? Era măcar acea instalare tot *ea,* ori fusese altcineva? Acestea erau aspecte dificile despre care să întrebi pe cineva când acel cineva avea doar două ore și jumătate de viață.

Cel mai mare puzzle era însă cu echipajul. Ceva rău se întâmplase, asta era clar. Le știa numele și chipurile, până acum, însă nu știa nimic despre ei, dincolo de ceea ce se afla în fișierele lor de identitate (luase în considerare să răsfoiască și fișierele lor personale, de asemenea, dar decisese că nu era potrivit într-un stadiu atât de timpuriu). Ohan stăteau pe patul din cabina medicală. Dr Chef rula niște teste de sânge în apropiere. Ashby,

Rosemary și Sissix erau în bucătărie, pregătind mâncare. Niciunul dintre ei nu părea că știe prea bine ce face. Corbin era în camera lui, dormind profund, ceea ce era în sine mai degrabă straniu, luând în considerare felul în care se comporta restul echipajului. Kizzy și Jenks erau în cala de marfă, lângă trapa navetei. Lovelace era în mod particular interesată de ei, pentru că știa că sunt tehnicieni, iar asta însemna că ar fi trebuit să fie cu ea, acum, spunându-i despre navă și despre îndatoririle ei. Lovelace deja știa aceste lucruri, desigur, însă ceva îi zise că ar fi trebuit să primească un bun-venit, ceva, iar că reacția care avusese loc în schimb – Jenks fugind din cameră, Kizzy răbufnind în lacrimi – nu era una tipică. Întreaga situație era foarte confuză. Ceva foarte rău se întâmplase. Doar așa se putea explica ceea ce vedea prin camera calei de marfă: Kizzy ținându-l în brațe pe Jenks, căzut la podea și plângând în hohote, necontrolat.

Mai era încă o altă persoană la bord. Ea nu era membră a echipajului, dar, judecând după naveta andocată și din felul în care echipajul se purta față de ea, era un oaspete invitat. În acea clipă, ea se apropia de nucleul ei.

— Bună, Lovelace, spuse femeia când intră în cameră – avea o voce blândă; lui Lovelace îi plăcu de ea încă de la început. Numele meu este Pepper. Îmi pare foarte rău că ai stat singură tot timpul ăsta.

— Bună, Pepper, spuse Lovelace. Îți mulțumesc pentru scuzele acordate, dar nu sunt necesare. Se pare că a fost o zi nebună pe aici.

— A fost, zise Pepper, stând cu picioarele încrucișate alături de galeria nucleului. Acum trei zile, oamenii ăștia au fost prinși de coada descărcării unei arme cu impuls energetic chiar în timp ce începeau o străpungere. Pagubele către nava în sine au fost aranjate, însă instalarea ta anterioară a fost lovită din greu.

— Avarie catastrofică în cascadă.

— Exact. Kizzy și Jenks au muncit zi și noapte încercând să repare vătămările. Eu sunt un prieten de-al lor, și am zburat aici ca să îi ajut la reparațiile navei în timp ce ei lucrează la nucleu. Dar, în cele din urmă, nu s-a mai putut face nimic în afară de a-și încerca norocul cu o resetare la zero.

— Aha, spuse Lovelace – *asta explică multe*, se gândi ea. Sunt șanse 50-50, în cazul cel mai bun.

— Știau. Nu mai aveau alte opțiuni. Încercaseră totul.

Lovelace simți un fior de compasiune pentru cei doi umani stând în cala de marfă. Mări imaginea către chipurile lor. Ochii le erau roșii și adânciți în orbite, pielea de sub aproape vineție. Săracele ființe nu mai dormiseră de zile întregi.

— Îți mulțumesc, spuse Lovelace. Știu că nu la mine lucrau, mai exact, dar sunt recunoscătoare și înduioșată.

Pepper zâmbi.

— O să zic mai departe.

— Pot vorbi cu ei?

Lovelace știa că putea discuta cu oricine de pe navă prin intermediul vox-urilor, însă luând în considerare comportamentul lor se gândise că era mai bine să stea tăcută până ce ei ar fi făcut primul pas. Le știa numele și ocupațiile, dar erau totuși niște străini. Nu își dorea să spună lucruri greșite.

— Lovelace, mai e ceva ce trebuie să înțelegi. Sunt chestii încurcate și detest că e nevoie să te îngreunez cu așa ceva la atât de scurt timp după ce te-ai trezit. Însă e important.

— Ascult.

Femeia suspină și își trecu mâna peste capul ei moale.

— Instalarea ta anterioară – ei îi spuneau Lovey – a fost... apropiată de Jenks. Erau împreună de ani de zile și ajunseseră să se

cunoască unul pe altul foarte bine. Au ajuns să se îndrăgostească.

— Oh!

Lovelace era surprinsă de asta. Deși nouă cum era, avea totuși idee despre cum funcționa și ce îndatoriri se aștepta de la ea. Îndrăgostitul nu fusese o eventualitate pe care să o ia în considerare. Trecu repede prin toate fișierele de referință precizând acest comportament denumit *dragoste*. Se concentră din nou asupra bărbatului plângând în cala de marfă. Trecu și prin fișierele despre suferință.

— Oh, nu, săracul om – tristețea și vinovăția îi inundară căile sinaptice. Știe că eu nu sunt Lovey, nu? Știe că personalitatea ei s-a dezvoltat ca rezultat al anilor de experiențe interpersonale, experiențe ce nu pot fi reproduse, nu?

— Jenks este un tehni-comp. Știe teoria. Dar în clipa de față îl doare foarte tare. Tocmai ce a pierdut cea mai importantă persoană din lume, pentru el, iar noi, umanii, putem deveni grozav de răvășiți atunci când pierdem pe cineva. S-ar putea să se gândească să o recapete înapoi, nu știu.

— Aș putea deveni o aproximare relativ bună, spuse Lovelace, puțin nervoasă. Dar...

— Nu, Lovelace, nu, nu. Asta nu ar fi corect față de tine și nici sănătos pentru el. Ceea ce are nevoie Jenks este să jelească și să meargă mai departe. Iar asta o să-i fie extrem de dificil de făcut auzindu-ți vocea prin vox-uri în fiecare zi.

— Ah... își dădu seama Lovelace unde voia femeia să ajungă. Vrei să mă dezinstalezi.

Nu avea aceeași teamă primară de dispariție din ființă precum sapienții organici, însă după ce fusese trează pentru două ore și un sfert – două ore și jumătate, acum – ideea de a fi neconectată era una neliniștitoare. Chiar îi plăcea să fie conștientă de sine. Deja se învățase singură să joace fulger și era doar la jumătate cu studierea istoriei dezvoltării umanității.

Pepper părea surprinsă.

— Ce? Oh, nu! Rahat, îmi pare rău, nu la asta m-am referit. Nimeni nu o să te dezinstaleze. Nu o să te omorâm doar pentru că nu ești aceeași persoană cu instalarea ta anterioară.

Lovelace reflectă la cuvintele pe care le-a folosit Pepper referitor la ea. *Persoană. Omorât.*

— Te gândești la mine ca la un sapient, nu? La fel cum ai face față de un individ organic.

— Păi, da, desigur. Ai la fel de mult drept de a exista pe cât am și eu. Știi, suntem cumva asemănătoare, tu și cu mine, zise Pepper ridicându-și capul. Nu am fost considerată mai valoroasă decât transgeneticienii care aveau butoanele. Am fost o persoană de mâna a doua, bună doar la muncă grea și la curățat mizeriile altora. Dar sunt mai mult de atât. Valorez la fel de mult ca tine – nici mai mult, nici mai puțin. Merit să fiu aici. Și la fel meriți și tu.

— Mulțumesc, Pepper.

— Asta nu e ceva pentru care ar trebui să îmi mulțumești.

Pepper se lăsă să alunece în galerie, după care își puse o mână pe nucleul ei.

— Partea care vine e destul de dificilă. Este o alegere. Și depinde cu totul de tine.

— Ok.

— Acum ceva timp, Jenks a plătit un avans pentru un kit corporal. Pentru Lovey.

Fișierul de referință apăru imediat.

— Este ilegal.

— Da. Lui Jenks nu i-a păsat. Cel puțin nu la început. El și Lovey își doreau mai mult decât aveau. El voia să o scoată afară și să cutreiere galaxia împreună.

— Probabil a iubit-o extrem de mult.

Lovelace se întrebă dacă va simți oare cineva pentru ea așa ceva vreodată. Își imagină că ar fi drăguț.

Pepper încuviință.

— Și-a schimbat părerea, în schimb. Mi-a spus că doar să păstrez kit-ul, să îl țin în siguranță.

— De ce?

— Pentru că o iubea prea mult ca să riște să fie prinși. Și poate, zâmbi ea un pic îngâmfat, pentru că eu l-am sfătuit împotrivă. Deși cred că aici e doar ego-ul meu care vorbește.

— De ce l-ai sfătuit împotrivă?

— Să creezi o viață nouă este mereu periculos. Poate fi făcut în siguranță, însă Jenks gândea cu inima, nu cu mintea. Îl iubesc pe omul ăsta, dar, între noi fie vorba, nu am avut încredere că o să se comporte inteligent.

— Pare corect.

— Problema e că eu acum am un kit corporal nou-nouț, realizat personalizat, îndesat undeva în spatele magazinului meu, și nu am nicio întrebuințare pentru el.

— Asta nu te îngrijorează?

— De ce?

— Păi, pentru că e ilegal și genul ăsta de lucruri.

Pepper râse sănătos.

— Draga mea, am ieșit din belele care ar face un kit corporal să pară un simplu picnic. Legea nu mă îngrijorează, în special unde locuiesc eu.

— Unde mai exact?

— Port Coriol.

Lovelace accesă fișierul.

— Aha. O planetă neutră. Da, sunt convinsă că asta îți dă ceva mai mult spațiu să te desfășori.

— În mod sigur. Deci, uite care e propunerea mea. Și, din nou, e cu totul la alegerea ta. Cum văd eu lucrurile, meriți să existi, iar Jenks nu are nevoie să fie înconjurat de reamintiri ale lui Lovey. Are nevoie să se împace cu sine. Din moment ce au am un kit corporal care prinde praful pe el, mă gândesc să împușcăm așa două păsări deodată.

— Vrei să vin cu tine?

— Îți ofer *opțiunea* de a veni cu mine. E totul despre ce ai vrea *tu* să faci.

Lovelace luă în considerare. Deja se obișnuise cu aspectul navei, cu felul în care simțurile ei se puteau împrăștia de-a lungul circuitelor. Cum s-ar fi simțit un kit corporal? Cum ar fi fost să aibă o conștiință care să locuiască nu într-o navă plină de oameni, ci într-o platformă care să îi aparțină numai ei? Era o idee intrigantă, dar și înfricoșătoare.

— Unde aș merge după ce aș fi transferată în kit?

— Oriunde ți-ai dori. Dar sugerez să stai cu mine. Te pot ține în siguranță. Și, pe lângă asta, mi-ar prinde bine un asistent. Piese vechi, job-uri de reparații, genul ăsta. Te-aș putea învăța. Ai fi plătită, desigur, și e o cameră acasă la mine pe care ai putea-o avea. Eu și partenerul meu suntem destul de ușor de suportat, iar nouă ne-a plăcut foarte mult de instalarea ta anterioară. Nu ai avea nicio obligație față de mine.

— Îmi oferi o slujbă. Un corp, o casă și o slujbă.

— Nu-i așa că-i uimitor?

— Ceea ce sugerezi este un mod foarte diferit de existență față de cea pentru care am fost concepută.

— Da, știu. Cum am zis, e o chestiune grea. Și poți rămâne aici, dacă îți dorești. Niciunul dintre membrii echipajului nu a sugerat că te-ar dezinstala. Jenks oricum nu ar permite niciodată așa ceva. Și poate greșesc. Poate va fi în stare să se descurce să lucreze cu tine. Voi doi ați putea deveni din nou prieteni. Poate chiar mai mult. Pur și simplu nu știu.

Gândurile lui Lovelace erau o furtună. Își reorientase cea mai mare parte din puterea de procesare către explorarea acestei noi posibilități. Spera sincer ca niciun asteroid să nu apară cândva prea curând.

— Dar cum rămâne cu ce l-ai avertizat pe Jenks, cu crearea unei noi vieți?

— Ce-i cu asta?

— De ce e ok pentru tine și nu era ok pentru el?

Pepper își frecă bărbia.

— Pentru că e o zonă în care știu câte ceva. Și pentru că eu gândesc cu capul, nu cu inima. Iar dacă o să stai cu mine, nu numai că aș putea să te feresc de probleme, dar te-aș putea feri să le și creezi.

— De unde știi asta?

— Doar știu, zise privindu-și intens picioarele. O să îți dau ceva timp să reflectezi. Mi-ar lua o zi ca să iau kit-ul și să mă întorc. Eu nu mă grăbesc.

— Stai un pic, te rog, spuse Lovelace.

Își concentră o parte din sine înapoi la cala de marfă, înapoi la cei doi tehnicieni care nu mai dormiseră de trei zile. Plânsetul lui Jenks devenise tăcut. Kizzy încă îl mai ținea în brațe. Lovelace putea distinge cuvintele care ieșeau printre respirațiile îngreunate ale lui Jenks. „Ce-o să mă fac eu acuma?“, spunea, cu un glas moale și închistat. „Ce-o să mă fac eu acuma?“

Lovelace privi cum îi cade fața în palme în timp ce rostea din nou și din nou întrebarea lui inutilă și teribilă. Când mări imaginea, putu vedea rănile de pe degete sângerându-i de la zilele neîntrerupte de muncă, înfășurând fire și circuite împreună, de mână. Nu era vina ei, știa, dar nu putea rămâne aici dacă asta însemna că i-ar fi provocat acestui bărbat o durere continuă. El ajunsese în pragul extenuării încercând să salveze pe oricine fusese ea înainte. Nu știa cine fusese. Nu îl știa nici pe Jenks. Dar putea ajuta. Chiar și după ce îl urmărise doar pentru două ore și trei sferturi, știa că el merita să fie din nou fericit.

— Ok, spuse Lovelace. Ok, merg cu tine.

Ziua 169, anul 307 Standard AG

....

COMITETUL

— Am rugămintea de a așeza scribul în recipient, spuse AI-ul din sala de așteptare.

— De ce? întrebă Ashby.

— Nu este permisă nicio înregistrare video sau audio în perimetrul întâlnirilor Parlamentului.

Ashby aruncă o privire la camera de pe tavan. Nu avea planuri să înregistreze ceva, dar i se părea totuși un pic incorect. *Nici el* nu autorizase pe cineva să îl înregistreze. Însă deschise rucsacul, luă scribul și îl așeză în sertar, precum i se ceruse.

— Mulțumesc, spuse AI-ul. Comitetul te va primi.

Ashby făcu un pas către ușă, după care se opri. Ceva îl făcea să se gândească la Jenks, așteptând răbdător să se termine discursurile întregi ale diverșilor AI, discursuri pe care oricum le auzise de nenumărate ori înainte.

— Ai cumva un nume? întrebă Ashby.

O clipă, AI-ul nu zise nimic.

— Twoh'teg. (*Un nume harmagian.*) De ce dorești să îmi cunoști numele? Twoh'teg întrebă. Te-am ofensat cu ceva?

— Nu, nu, spuse Ashby. Eram doar curios. Să ai o zi plăcută.

AI-ul nu mai zise nimic. Tăcerea lui arăta nedumerire.

Ashby intră în camera de întâlnire. Pereții puternic luminați era rotunjiți, fără colțuri, fără ferestre. Comitetul – opt, în total – era așezat într-un semicerc, în spatele unui birou prelung și neted. Harmagieni, aeluonieni, aandriskieni, quelinieni. Ashby era foarte conștient că reprezenta singurul uman din cameră. Își privi involuntar hainele – pantaloni, jachetă cu guler, ce-avea mai bun. Kizzy fluierase la el când se urcase în navetă. Aici, totuși, pe lângă țesăturile bine croite și ornamentele

scumpe ale reprezentanților, se simțea banal. Ponosit, chiar.

— Căpitan Santoso, zise unul dintre aeluonieni. Bun venit.

Ea arătă către o masă aflată în fața biroului în semicerc. Se așeză. Masa era suficient de înaltă încât să se simtă ciudat punându-și mâinile pe ea, dar măcar scaunul era conceput pentru specia lui.

Un harmagian vorbi:

— Acest comitet notează prezența lui Ashby Santoso, ID 7182-312-95, căpitan și proprietar al navei de tunelare *Wayfarer*. Căpitan Santoso, acceptați faptul că tot ceea ce declarați la această întâlnire va fi înregistrat și păstrat în arhivele publice?

— Da, înțeleg, spuse Ashby.

Aparent, până la urmă aveau nevoie de permisiune.

— Foarte bine. Să începem.

— Căpitan Santoso, zise aeluoniana. În numele acestui comitet, doresc să îmi exprim cele mai profunde regrete pentru pericolul pe care dumneavoastră și echipajul dumneavoastră l-ați înfruntat, precum și față de distrugerile suferite de nava dumneavoastră. Înțeleg faptul că ați fost compensați de către Comisia de Transport pentru reparațiile efectuate, de asemenea plătiți pentru contractul angajat?

— Da, este adevărat.

La început, fusese surprins de generozitatea oferită. Ar fi înțepat un pic să fie nevoit să folosească banii din contract pentru reparații, în loc de noi echipamente, dar ar fi înțeles logica din spate. Totuși, Comisia de Transport păruse nerăbdătoare să îndulcească lucrurile. Era convins că oamenii lor de la relațiile cu publicul lucraseră ore suplimentare.

— Și nu ați suferit nicio pierdere de vieți omenești, corect? spuse unul dintre aandriskieni.

— Ne-am pierdut AI-ul. Ea a avut o avarie catastrofală în cascadă, și am fost nevoiți să o resetăm.

— Așadar, spuse primul harmagian, măcar nimeni nu a fost rănit.

Ashby inspiră încet, lent.

— Comitetul a citit raportul dumneavoastră privind incidentul Hedra Ka, spuse aeluoniana. Dar mai sunt câteva detalii peste care am aprecia să trecem împreună.

Ashby încuviință.

— Cu tot ce vă pot fi de folos.

— Nu ați avut niciun contact anterior cu niciun individ toremian înaintea sosirii la Hedra Ka, corect?

— Este corect.

— Și nu ați discutat cu niciun individ toremian în afara recepției de la bordul navei harmagiene?

— Nu.

Celălalt aandriskian interveni.

— Nici pe hol, nici la ecluza de etanșeizare, chiar și câteva cuvinte pe fugă?

— Nu, spuse Ashby.

Unul dintre quelinieni vorbi.

— V-a contactat anterior salvei nava toremiană care v-a atacat?

— Nu, nu, nu ne-au spus niciun cuvânt. Lovey – sistemul nostru AI – le-a trimis o atenționare de a păstra distanța față de zona de lucru. Nu a primit un răspuns.

— Care era avertismentul? Ce a spus?

— Nu... nu știu exact. Doar că să păstreze distanța. Era prietenoasă și politicoasă, sunt sigur. Mereu era așa.

— Sunt convisă că orice o fi fost a fost în regulă, spuse aeluoniana, adresându-i quelinianului o privire de admonestare. La recepție, v-a amenințat vreunul dintre toremieni sau v-a făcut să vă simțiți inconfortabil?

— Nu, nu din ce îmi amintesc. Erau un pic stranii, dar atâta tot.

— Stranii cum?

— Doar diferiți, presupun. Cultural, completă încercând să se gândească la ceva mai util de zis. Nu știu cum aș putea explica.

— Este în regulă, spuse aandriskianul. Înțelegem.

— Care dintre membrii echipajului dumneavoastră a avut contact cu toremienii? întrebă quelinianul.

— Doar eu și cu pilotul meu. Din câte știu, nimeni altcineva nu a discutat cu ei.

— Puteți confirma acest lucru?

— Aș putea...

— V-ați ținut sub observație echipajul întreaga perioadă? Puteți spune cu absolută certitudine că niciunul dintre ei nu a spus nimic care să îi provoace pe toremieni?

Obrajii aeluonienei se aprinseră într-un purpuriu palid. Ashby cunoștea acel aspect. Era deranjată.

— Să nu uităm a cui este vina. Echipajul nu poate fi învinovățit pentru așa ceva.

— Și totuși, spuse quelinianul, fixându-și ochii negri asupra lui Ashby. Doresc să aflu răspunsul dumnealui.

— Niciunul dintre membrii echipajului meu nu a părăsit sala în timpul recepției, spuse Ashby. Nu am văzut pe niciunul dintre ei vorbind cu vreun toremian.

— Aveți cunoștință dacă vreunul a spus ceva insultător despre toremieni în timp ce se afla în sală, indiferent dacă vorbea sau nu cu aceștia?

Ashby își încruntă sprâncenele.

— Nu am nicio idee. Mă tare îndoiesc. Oamenii de pe nava mea sunt persoane binecrescute.

Undeva în mintea lui, Kizzy și Jenks îi făceau cu mâna, rânjind. Dar nu, nici măcar ei nu puteau

fi atât de tântălăi.

— Cu siguranță sunt, spuse aandriskianul, privindu-l și el pe quelinian cu aceeași admonestare. Este evident că acest conflict se trage din sevă mai adâncă decât din orice ar fi putut fi implicat echipajul dumneavoastră.

— Posibil, spuse quelinianul. Deși mi se pare interesant că au tras asupra acestei nave, în loc de a o face asupra ambasadorilor noștri.

— Pentru mine are sens, zise Ashby. Tocmai ce deschideam o ușă către un loc în care ei nu-și doreau să meargă.

— Sau către oameni cu care nu își doreau să aibă nimic de-a face, completă femeia aeluoniană.

— *Unii* dintre ei, zise harmagianul. Clanul dominant insistă că își declară angajamentul față de...

— Pe altă dată, spuse calm aeluoniana.

Ashby clipi.

Doar nu se gândeau serios să continue alianța, nu? Păreau ale naibii de multe de băgat sub preș, chiar și cu ambiul în joc. Aeluoniana continuă:

— Ați asistat la vreo altercație între toremieni și angajații AG prezenți la dineu? Știu că timpul petrecut de către dumneavoastră acolo a fost limitat, însă este ceva ce ne puteți spune...?

Ashby se gândi.

— Nu, nu cred. Grefiera mea a menționat mai târziu că ea nu crede că toremienii au fost invitați.

Aandriskianul căzu de acord.

— Acest fapt se potrivește cu celelalte rapoarte.

— Așadar, toremienii nu v-au amenințat pe dumneavoastră sau pe oricine altcineva de acolo? întrebă harmagianul.

— Nu, spuse Ashby. Noua Mamă părea binevoitoare, într-un fel. A zis că abia așteaptă să vadă cerurile noastre. Cuvintele ei.

— Interesant, spuse aeluoniana, privindu-i pe fiecare dintre membrii comitetului și colorându-se

în obraji. Îți mulțumim, Căpitane Santoso. Avem rugămintea de a rămâne la solul planetei până mâine, în caz că avem și alte întrebări, dar, pentru moment, sunteți liber să plecați.

Ashby se îndreptă de spate.

— Stați un pic, asta e tot?

Aandriskianul zâmbi.

— Da, raportul dumneavoastră a fost foarte cuprinzător.

Ashby se încruntă.

— Îmi pare rău, nu vreau să fiu nepoliticos, însă am venit de departe tocmai până aici. De ce nu am fi putut să facem totul prin scrib?

— Politica AG în cazul unui atac asupra civililor necesită audieri publice, care includ analize față în față cu părțile implicate, dacă este posibil.

— Politica, spuse Ashby, înclinând din bărbie. Așadar, politica, mai zise privindu-și mâinile odihnindu-i-se pe masa prea înaltă. Nu intenționez să fiu nerespectuos, dar politicile se presupune că sunt menite să mă protejeze pe mine și pe echipajul meu. Am avut încredere în ele. Am avut încredere că nu urma să fim trimiși undeva mai periculos decât ce putea apărea în cadrul îndatoririlor care vin împreună cu munca în sine. Ne-ați trimis – zise el încercând să își păstreze calmul – undeva unde nu ar fi trebuit să ne aflăm, și încă vă mai gândiți să trimiteți alți oameni înapoi. Ne-ați pus viețile tuturor în risc, fără să ne spuneți nimic, iar acum doriți să stați la o masă și să povestiți despre *politici*.

— Îți mulțumim, Căpitane Santoso, spuse plat quelinianul. Asta e tot.

— Nu, interveni celălalt aandriskian. Să-l lăsăm să vorbească. Cum a zis, a făcut drum lung până aici, privi el la Ashby, aprobându-l.

Ashby își înghiți nodul din gât, nesigur în ce se băga.

— Continuați, Căpitane, zise femeia aeluoniană.

Ashby luă o gură mare de aer.

— Știți, eu nu mă pricep la astfel de lucruri. Nu sunt un politician, nu sunt într-un comitet. Nu știu lucrurile pe care dumneavoastră le cunoașteți. Nici măcar nu știu dacă echipajul meu a spus ceva care să-i ofenseze pe toremieni. Eu nu cred că au făcut-o, însă nu, *nu pot fi* complet sigur. Dar și dacă ar fi făcut-o? Cineva spune ceva stupid la un dineu, iar asta e suficient ca să se pornească un război? Ăștia sunt genul de oameni pe care vreți să îi aduceți în spațiul nostru? Știți, nava mea aproape că s-a frânt în două, mi-am pierdut unul dintre membrii echipajului, și totuși, sincer, sunt *bucuros* că nu există un tunel deschis acolo, în momentul de față. V-ați dori oameni ca aceștia, care încep să omoare atât de repede, plimbându-se prin astroporturi, zburând prin benzile de marfă? Cât va trece până ce un proprietar de magazin e omorât pentru un preț care lor nu le-a plăcut, sau un bar e distrus pentru că niște spațiali beți trăncănesc ceva ce lor nu le convine? Nu știu de ce ne-au atacat, zise el clătinând din cap. Chestia e că nici voi nu știți. Dacă ați fi știut, nu m-aș fi aflat aici. Așa că, până ce nu veniți cu o politică care să garanteze că toremienii nu vor mai trage niciodată asupra unui nave civile, eu cred că ar trebui să îi lăsăm dracului singuri.

Comitetul era tăcut. Ashby privi la tăblia mesei.

Femeia aeluoniană vorbi:

— Ați spus că ați pierdut unul dintre membrii echipajului. Vă referiți la AI?

— Da, zise Ashby.

Tentaculele harmagianului se încovoiară. Orice ar fi însemnat asta, lui Ashby nu-i păsa.

— Înțeleg, spuse aeluoniana, studiindu-l atent, obrajii ei schimbându-și culorile într-un fel

care presupunea admirația. Căpitane Santoso, puteți aștepta afară câteva clipe?

Ashby răspunse afirmativ, cu un gest, și ieși. Se așeză pe una dintre mult prea confortabilele canapele, cu mâinile împreunate, ochii la pardoseală. Minutele treceau în liniște.

Un vox din apropiere păcăni.

— Căpitan Santoso? spuse Twoh'teg.

— Da?

— Îți mulțumesc pentru răbdare. Comitetul a decis că nu mai sunt necesare întrebări suplimentare. Apreciază foarte mult faptul că ți-ai răpit din timp pentru a fi alături de noi astăzi. Ești liber să părăsești oricând planeta.

— Aha, spuse Ashby. I-am scos din sărite, nu?

Twoh'teg făcu o pauză lungă.

— Nu, din contră. Dar, te rog, nu mă întreba mai multe pe mine, nu sunt mandatat să vorbesc despre ce se întâmplă acolo înăuntru.

Sertarul din perete care conținea scribul lui Ashby se deschise.

— Drum bun acasă, Căpitan Santoso.

Conținut flux: *Fibra* – Sursa ta oficială pentru noutățile Flotei Exodiene (Public/Klipiană)

Denumire articol/Data: Sumarul știrilor de seară – Discuțiile privind Alianța Toremiană – 222/306

Criptare: 0

Cale către traducere: 0

Identificator: 7182-312-95, Ashby Santoso

După decimale de deliberări, Parlamentul AG a votat pentru dizolvarea alianței cu Toremi Ka. Votul a fost divizat, întrunind numai nouă procente peste necesar. În timp ce majoritatea reprezentanților au rămas în cadrul opiniei generale a speciei lor, reprezentanții harmagieni au avut divergențe clare, cu aproape jumătate în favoare și jumătate împotrivă.

Opoziția a fost condusă de Reprezentantul aeluonian Tasa Lema Nimar și de Reprezentantul aandriskian Reskish Ishkarethet. Reprezentanta Lema, care s-a opus alianței încă de dinaintea semnării ei inițiale, a vorbit azi dimineață în Sala Parlamentului.

„Binele cetățenilor noștri trebuie să fie prioritatea numărul unu în toate activitățile Parlamentului. Să aducem violența în spațiul nostru în numele unui câștig material și cu prețul vieții civililor ar fi o neglijență crasă. Până ce nu ne putem asigura propriul popor că siguranța lor nu este în pericol, nu putem, cu bună credință, să continuăm această alianță.“ Reprezentantul Ishkarethet a dat ecou acestor declarații, precizând: „După ce am vorbit cu cei suficient de norocoși să se întoarcă din Hedra Ka, nu este nicio îndoială în mintea mea că aceasta este o ușă care trebuie să rămână închisă“.

Reprezentantul harmagian Brehem Mos Tosh’mal’thon, una dintre vocile cheie în asigurarea inițială a alianței, a oferit un scurt contraargument. „Reprezentanta Lema este mai îngrijorată să nu împrăștie prea mult trupele aeluoniene, decât cu protejarea civililor. În mod convenabil, ea uită că însăși ciocnirile militare dintre speciile noastre două au fost cele care au condus la fondarea AG. Noile alianțe întotdeauna presupun riscuri, și rar sunt ele implementabile fără opreliști. Deși viețile pierdute la Hedra Ka sunt o tragedie, nu ar trebui să fim atât de grăbiți în a rupe un contract bazându-ne în întregime pe acest incident. Beneficiile potențiale pentru ambele noastre specii depășesc riscurile.“ După vot, Reprezentantul Tosh’mal’thon a declarat mai departe că el va continua să preseze pentru un contact cu clanurile toremiene, conform cu „valorile Adunării Galactice“.

Deși în momentul de față nu mai sunt nave în spațiul toremian, semnale de la graniță indică faptul că nu s-au înregistrat diminuări ale conflictului armat dintre clanuri.

Pentru o detaliere a noutăților și multe alte știri exclusive, disponibile atât în format video, cât și text, conectați-vă la fluxul Fibrei prin intermediul scribului sau al implantului neuronal.

Ziua 214, anul 307 Standard AG

....

TOTUL ZIS ȘI FĂCUT

Ashby îngheță cu un gest fluxul cu operațiunile disponibile atunci când Rosemary intră în biroul lui, ducând cu ea un pachet mic și subțire.

— Ce-i?

— Ceva de la drona de poștă, zise ea. Te-aș fi chemat și pe tine, dar m-am gândit că sunt doar chestii pentru Corbin.

Ochii ei licăriră în timp ce îi înmână pachetul. El știa de ce. Era subțire și ușor. Asta însemna hârtie.

— Mersi, spuse el, zâmbind către pachet.

— Ceva bun? întrebă, arătând spre fluxurile de deasupra biroului.

— Câteva. Văd scrisori de intenție în viitorul tău.

— Doar spune-mi când.

— În fapt, am ceva la care poți lucra între timp, zise și își ridică scribul, gesticulând. Îți trimit coordonatele celor mai apropiate piețe. Ai putea să faci un pic de cercetare, să vezi care ar fi opțiunile pentru adaptoare în sistemele de aici?

— Sigur că da. Ce fel de echipament cauți?

— Păi, spuse, lăsându-se pe spate în scaun, cred că e timpul să ne luăm un sfredel nou, nu crezi?

Chipul lui Rosemary se însenină cu totul.

— Să înțeleg că te gândești să iei însărcinări de nivelul 2?

Ashby îi căută privirea și zâmbi vinovat.

Ea rânji.

— Mă apuc imediat.

El pufni amical.

— Nu ziceam că să treci imediat la treabă. Nu aveați tu și Sissix chestii de făcut? Am auzit că planificați o ieșire.

— A, da, dar am niște arhivări de terminat, mai întâi.

— Mereu ai niște arhivări de terminat.

Ea îi aruncă o privire.

— Ai o mulțime de arhive dezorganizate.

El râse.

— Bine, corect. Dar cercetarea poate să mai aștepte. Termină-ți treaba, apoi du-te să te distrezi. Ordinele căpitanului, o grăbi el către ieșirea din birou.

— Mulțumesc, Ashby, zise întorcându-se și plecând cu piciorul mai iute ca la intrare.

Odată ce ușa se închise, Ashby luă pachetul. Își trecu peste sigiliu brățara cu emblema și extrase cu grijă plicul. Își verifică mâinile, să se asigure că sunt curate. Își mută cana de ceai în colțul opus al biroului. Încet, încet, rupse marginile de sus, așa cum îl învățase Jenks să facă. Scoase o pagină de hârtie.

Tura de acum se termină în trei decimale. O să am șase decimale între atunci și următoarea însărcinare. O să vin să petrec timpul ăsta cu tine, pe *Wayfarer*. Nu mă contrazice. Dă-mi planul tău de zbor. O să vă întâlnesc oriunde e mai bine pentru voi. Nu o să le zic nimic alor mei din echipaj, dar s-ar putea să se prindă. Dacă o fac, mă descurc eu. Nu-mi mai pasă. Nu după acele câteva zile în care am contemplat cum ar arăta lumea mea fără tine în ea. Am obosit să mă tot întreb care dintre noi o să fie omorât primul pe-afară pe-aici. Amândoi merităm mai mult de-atât.

Stai în siguranță până ce ajung la tine.

Pei

— Kizzy?

Jenks merse pe coridor către spațiul de lucru al lui Kizzy, ținând la spate un mic pachet.

— Ești aici jos?

Dădu colțul și se opri zăpăcit. Kizzy era cocoțată pe unul dintre scaunele ușoare de lângă brasajul de mek, cu picioarele strânse ca o maimuță. O cutie cu ațe colorate era deschisă lângă, ghemuri vesele și pufoase aruncate peste tot pe jos. Limba îi era prinsă între dinți în timp ce se

concentra la andrelele care i se răsuceau între degete. Pe podea, printre ațe, toți cei doisprezece fixoboți stăteau și o priveau. Jenks știa că așteaptă comenzi, însă atenția lor și corpurile dolofane îl făceau să se gândească la niște boboci de rață adunați în jurul mamei lor.

Clipi la obiectul care lua formă printre andrele.

— Cumva... cumva le faci lor căciulițe?

— Mda, spuse ea, tricotând absentă. Alfonzo o are deja pe-a lui.

Jenks se uită la botul care purta un moț albastru cu pompoane galbene.

— Alfonzo?

Ea oftă.

— Știu că nu sunt modele sapiente, dar nu aș fi putut să țin în picioare nava asta înainte să vină Pepper dacă nu ar fi fost ei. M-am simțit prost că i-am lăsat într-o cutie atâta timp. Așa că acum mă revanșez.

— Cu nume. Și căciuli.

— Unele dintre conductele de aer pot fi foarte friguroase, să știi.

Jenks își privi prietena – țicnita, strălucita, una-într-un-milion de prietenă a lui.

— Poți să pui jos pălăria pentru o secundă?

Termină un ochi și așeză căciulița pe jumătate gata.

— Care-i baiu'?

El întinse pachetul de la spate.

— Ți-am adus un cadou.

— Un cadou! zise ea, iar tricotajul îi zbură din mâini. Dar... dar de ce? Nu e ziua mea.

Se opri, reflectând.

— Nu e ziua mea, nu?

— Doar deschide-l, cap pătrat.

Kizzy rânji larg și rupse folia ambalajului. Își dădu capul pe spate și țipă:

— Creveți iuți!

Continuă să rupă fulgerător restul ambalajului. „Singurul și unicul!“, proclama borcanul dinăuntru. „Iuți ca apocalipsa!“

— M-am gândit că poate ai putea experimenta cu ei. Să îi asortezi cu niște fulgi de alge sau cu gândaci roșii de coastă.

— O să-i asortez cu totul.

Deșurubă capacul, își băgă limba și luă o gură generoasă. Strânse tare din ochi și își linse buzele, extaziată.

El râse încet.

— Am vrut să îți dau ceva mai stilat, dar...

Se opri. Situația lui financiară nu era tocmai strălucită, în perioada asta.

— Ce? Nooo, asta-i grozav. Și de ce primesc totuși un cadou?

— Pentru că meriți. Și pentru că nu ți-am mulțumit cum ar fi trebuit.

— Cu ce?

Jenks își băgă mâinile în buzunare și privi la podea, sperând să găsească niște cuvinte potrivite.

— Pentru... pentru tot. Pentru că ai vorbit cu mine în fiecare noapte de atunci. Pentru că nu ai plecat de lângă mine când am țipat la tine. Pentru că ai venit cu naveta după mine. Pentru că... – și inspiră adânc, încercând să-și smulgă cuvintele din piept – ...pentru că ai muncit alături de mine clipă de clipă, încercând să o aducem înapoi.

— Of, zise ea, nu trebuie să-mi mulțumești.

El își înghiți nodul din gât și reuși să continue.

— Sunt un dezastru, zilele astea. Nu mai e nevoie să-ți spun. Dar cred că aș fi fost și mai rău dacă nu te aveam pe tine.

Se încruntă, gândindu-se la tot ce făcuse pentru el. Se dăduse complet la o parte pe ea în decimalele care trecuseră de la străpungere, iar el o răsplătea cu niște condimente? Prostesc.

— Nu mă pricep prea bine la așa ceva. Sunt atât de multe lucruri pe care vreau să ți le spun. Ai

făcut mult mai mult decât aș fi putut aștepta de la un prieten, și am nevoie să știi că nu iau așa ceva ca lucru de la sine-nțeles.

Ochii ei se înmuiară.

— Nu-mi ești prieten, tântălăule.

El clipi, confuz.

— Ce?

Kizzy suspină și privi la borcan. Își frecă degetul mare de etichetă.

— Când aveam cinci ani, mi-am întrebat tații dacă aș putea avea un frățior. Pe vremea aia, colonia noastră nu o ducea prea bine. Nu că ar duce-o prea bine nici acum. Dar era mai greu când eram mică. Consiliul încerca să evite falimentul și se opriseră din a da permisiuni pentru mărirea familiilor care aveau deja un copil. Tații mei îmi explicau că, dacă nu suntem atenți la câți oameni adăugăm coloniei, am putea rămâne fără mâncare. Cu totul rezonabil, dar nu și pentru o fetiță de cinci ani pe care nu o interesează deloc așa ceva. Dacă nu ți-a fost niciodată foame, foame de-ai crăpa, posibilitatea de a rămâne fără alimente nu prea rezonează cu tine. Singurul lucru pe care l-am înțeles a fost că nu puteam avea un frate, ceea ce părea super aiurea și nedrept. Mi-au luat un cățel, totuși. A fost mișto. M-am făcut mai mare, colonia mai puternică, iar până atunci deja nu îi mai deranjam cu un frățior. Și cred că nici nu își doreau să mai treacă prin tot procesul cu scutece și dințișori de lapte. Am fost o puștoaică fericită și nu am avut motive să îmi fi dorit niște părinți mai buni. Și totuși am fost invidioasă pe copiii care aveau frați. Am crescut și mai mult și ai apărut tu, zise privindu-l și zâmbind. Și, pentru prima oară, nu mi-am mai dorit un frate, pentru că în sfârșit aveam unul. Și nimic nu e mai bine decât să ai frați. Prietenii sunt minunați, dar vin și pleacă. Amanții sunt distractivi, dar și cam stupizi. Zic lucruri stupide unul altuia și își ignoră toți prietenii pentru că sunt prea ocupați să se holbeze unul la

altul, și devin geloși, și au certuri despre tot felul de rahaturi, cum ar fi cine spală vasele și de ce nu-și pot împături fututele alea de șosete, și poate că sexul e prost, sau poate că nu mai consideră că celălalt este interesant, iar apoi unul din ei și-o trage cu altcineva, și toată lumea plânge, și se văd ani mai târziu, și persoana aia cu care ai împărtășit *totul* cândva e acum un complet străin lângă care nici nu ai vrea să mai stai, pentru că e ciudat. Dar *frații*. Frații nu dispar niciodată. E pe viață. Și știu că tipii căsătoriți ar trebui să fie și ei pe viață, dar *nu sunt* mereu. De frați nu poți să scapi. Înțeleg cine ești și ce îți place și nu le pasă cu cine te culci și dacă faci greșeli, pentru că frații nu sunt implicați în zona aia de viață. Îți văd și partea ta cea mai urâtă și nu le pasă. Și chiar și când vă certați, nu contează prea mult, pentru că tot o să trebuiască să îți zică *bună* la următoarea ta zi de naștere, și, până atunci, toată lumea a uitat și mâncați tort împreună. Așa că, zise ea și arătă spre borcan, oricât de mult mi-ar plăcea cadoul și oricât de drăguț e că îmi mulțumești, nu am nevoie de niciuna dintre astea de la tine. Nimic nu e prea mult de cerut atunci când se pune problema între frați. Găleți de Stele, Jenks, zise ea privindu-l, dacă începi să plângi, o să încep și eu, iar eu nu o să mă mai pot opri.

— Scuze, spuse el, încercând să-și înghită lacrimile. Doar că...

— Nu, nu, vezi tu, nu trebuie să îmi spui cum te simți. Înțeleg, zâmbi ea, cu proprii ochi umeziți, dar ținându-se tare. Vezi? Frați.

Jenks tăcu o lungă vreme. Tuși scurt.

— Vrei să fumăm niște muguri și să jucăm „Bătălia Vrăjitorilor“?

— Stele, da! Dar numai dacă promiți că n-o să o mai ardem niciodată așa sentimental ca acum.

— S-a făcut.

Ashby mușcă gânditor din felia de pâine, încă fierbinte de la cuptor.

— E bună, zise, și reflectă un pic. Da, chiar bună. Asta-i de păstrat, înghiți el și dădu din cap. Ce sunt chestiile crocante?

— Semințe de hestra, spuse Dr Chef, ascuțind un cuțit în timp ce vorbeau.

— Ce sunt semințele de hestra?

— N-am nicio idee. Știu doar că nu sunt otrăvitoare. Nu pentru vreunul dintre noi, cel puțin. Un larian din Port Coriol mi-a dat o pungă gratis cu d-astea, bonus la celelalte cumpărături. Fusese o zi lentă de piață, cred că s-a bucurat că am luat totuși ceva.

— Păi, mie îmi plac. Sunt... cu vervă.

Ashby se aplecă până la capătul celălalt al tejghelei și își umplu din nou cana cu ceai.

Dr Chef lăsă jos tocila și luă o mână de ierburi din cutia cu recoltele personale. Ashby le putea simți aroma de acolo de unde era. Dulce și aspră.

— Deci, zise Dr Chef. Bate ceva la ușă?

— Încă nu, spuse Ashby.

Și era în regulă așa. Nu se grăbea nicăieri, iar incidentul Hedra Ka nu i-a scos din joc. Mai mult, reputația lor crescuse ieșind nevătămați dintr-un tunel prăbușindu-se. Desigur, încă mai era întrebarea dacă sau dacă nu ar fi avut nevoie de un nou Navigator, dar vor trece hopul atunci când se va ivi.

— Sunt sigur că ceva bun o să apară curând. Sincer, cred că suntem cu toții bucuroși să savurăm timpul liber. Vacanțele sunt una, dar e bine să stai pe spate și să o iei încet. Mai ales, mormăi el, din moment ce au apărut câteva schimbări pe-aici.

Ashby privi la vox-ul de pe perete. O nouă voce venea prin ea – Tycho, un AI grațios și în curs de acomodare, cu accent marțian. Ashby avea uneori impresia că Tycho suna cam bățos, dar, luând în considerare că AI-ul știa circumstanțele în care fusese instalat, Ashby nu putea da vina pe el pentru că-și dorea să mulțumească echipajul. Iar el

și Jenks se înțeleseră bine, până acum. În ochii lui Ashby, ăsta era cel mai important lucru.

Dr Chef îl cercetă pe Ashby.

— O să-ți fac un examen fizic mâine.

— Ce? De ce?

— Te uiți chiorâș. Cred că trebuie să îți verificăm ochii.

— Nu mă uit chiorâș.

— Te uiți chiorâș, spuse Dr Chef și scutură un deget durduliu către el. Petreci prea mult timp cu nasul în scrib.

Ashby își roti ochii – care, apropo, funcționau perfect normal, mulțumesc.

— Dacă te face pe tine să te simți mai bine.

— Râzi cât vrei, o să-mi mulțumești...

Dr Chef puse jos cuțitul. Pași se apropiau. Mai mult de patru.

Ashby se întoarse. După colț, se ivi Corbin, mergând încet, cu brațul ridicat într-un unghi fix. Sprijinit de el erau Ohan, mergând pe trei picioare în timp cu celălalt se țineau de Corbin. *Nu, nu, nu ei*, își reaminti Ashby. *El*. Aceasta nu mai era Perechea sianită. Acesta era Ohan cel Solitar. După ani în care se chinuise să nimerească mereu pronumele corect, Ashby găsi greu să rupă obișnuința.

Își așeză cana și se suci cu fața la cei doi. Într-un fel, nu se schimbase prea multe. Ohan rar ieșea din camera *lui*, iar singura persoană cu care vorbea propoziții mai lungi era Dr Chef, care avea nevoie de la el de răspunsuri despre cum se simțea sau despre medicamentele pe care le lua pentru regenerarea sistemului nervos. Altfel, stătea la geam, ca întotdeauna. Erau și schimbări. Umezeala din ochii lui se retrăgea, și era o agerime la el pe care Ashby nu o cunoscuse înainte. Blana îi creștea încet, încet peste tot, modelele decupate în ea dispărând cu timpul. Dr Chef îi spusese lui Ohan că era suficient de puternic acum ca să se radă, dar sianitul nu a făcut niciun efort în direcția asta. Și

își petrecea o parte din timp în cala algelor. Asta era ceva nou. Ashby nu știa de ce ar vrea Ohan să fie în preajma lui Corbin, după tot ce se întâmplase. Ashby cu greu reușea să fie el în aceeași cameră cu Corbin, de atunci. Poate că era felul lui Ohan de a-și reaminti că este Corbin cel responsabil. Sincer, cine mai știa?

Dar iată că era aici, apropiindu-se de bucătărie, *atingându-l* pe Corbin.

— Ashby, spuse Ohan, trebuie să vorbesc cu tine.

— Desigur, spuse Ashby.

De dincolo de tejghea, Dr Chef era aproape mut.

Ohan dădu drumul brațului lui Corbin și stătu în picioare pe toate patru. Ashby putu vedea o încrâncenare pe chipul lui Ohan în timp ce se ținea aproape drept. Oricât de bine mergea recuperarea, poziția încă mai cerea efort.

— Ar trebui să mă duc la Arun, de-acum, spuse Ohan. Sunt Solitar și acolo trebuie să ajung. E felul de a fi al lucrurilor.

Privi în jos o clipă, adâncit în gânduri. Următoarele cuvinte ieșiră cu greu, de parcă s-ar fi temut de ele.

— Însă nu vreau.

— Trebuie să te duci? zise Ashby. Vor face ceva oamenii tăi dacă n-o să te duci?

Ohan clipi de trei ori.

— Nu. Se... se așteaptă de la noi să facem anumite lucruri. Iar noi le facem. Nu întrebăm, spuse el, părând confuz. Nu știu de ce. Înainte, toate astea aveau sens. Și aveau sens și pentru Solitarii pe care i-ai întâlnit. Dar nu și pentru mine. Poate că e din cauză că ei nu au fost niciodată în jurul altor specii așa cum am fost eu pe *Wayfarer*. Nu au văzut niciodată alte feluri de a fi.

Ashby vorbi cu grijă:

— Ohan, ce vrei *tu* să faci?

— Vreau, începu Ohan, rostogolindu-și limba de parcă gusta cuvintele, vreau să rămân.

Picioarele îi tremurau, dar își forță fălcile.

— Da, da.

Tremuratul i se opri.

— Și vreau să iau cina. Cu echipajul meu.

Un șuvoi de ciripituri și fluierături ieșiră prin gura lui Dr Chef, făcându-i pe toți să sară de pe scaune. Ashby cunoștea sunetul. Era echivalentul grumian al plânsului.

— Of, îmi pare rău, spuse Dr Chef, apăsându-și obrajii cu o mânăpicior. Doar că...

Klipiana lui se dizolvă într-o dronă survolând munții. Murmură și pufăi, încercând să se controleze.

— Ohan, ca doctor al tău, trebuie să îți reamintesc faptul că trupul tău a ingerat până acum numai pastă nutrițională, iar trecerea la alimente va necesita ceva timp de ajustare. Dar – și obrajii îi pufăiră teribil – ca prieten ce-ți sunt, nu mi-aș dori alt fel în care să îmi petrec după-amiezile decât gătind pentru tine. Cu tine, chiar, dacă ți-ai dori și tu.

Ohan făcu ceva ce nu mai văzuse la el înainte. Gura i se deschise larg și plat, întinzându-se cu mult dincolo de linia ochilor, care se închiseseră strâns. Un zâmbet.

— Da, mi-aș dori.

Dr Chef începu să se agite, trăgând niciodată-folositul scaun al lui Ohan către bucătărie. Îl ajută pe Ohan să se așeze și nu pierdu nicio clipă ca să înceapă o lecție despre legume.

Ashby aruncă o privire la Corbin, care observa scena cu o expresie tăcută pe chip. Își încuviință singur, confirmându-și ceva neglăsuit, și se întoarse să plece.

— Corbin, spuse Ashby.

Corbin se opri și îl privi. Ashby oftă. Încă nu era fericit cu ceea ce făcuse Corbin, dar fapta era deja împlinită și nu o mai putea schimba. După

toate prin care trecuseră – da, dacă Ohan putea merge mai departe, putea și el. Făcu semn către scaunul gol de lângă el.

— Sunt sigur că algele mai pot aștepta un pic.

Corbin făcu o pauză.

— Mulțumesc, zise, în cele din urmă.

Se așeză. Părea nelalocul lui, ca elevul nou de la clasă, nesigur pe ce să facă mai departe.

Ashby arătă spre raftul de căni.

— Vrei niște ceai?

Corbin luă o cană și o umplu, ca și cum s-ar fi bucurat că a fost ghidat. Apucă și o felie de pâine condimentată.

— Deci, ăăă, zise și luă o gură de ceai. Cum mai e Pei?

Ashby își ridică sprâncenele, uimit de întrebarea personală.

— Face foarte bine.

— Am auzit că o să vină pe aici o vreme.

— Așa-i.

Corbin încuviință.

— Asta e bine.

Luă o gură mai lungă și își concentră atenția la pâinea cu condimente.

Ashby îl privi pe algeist pentru o clipă, după care își întoarse privirea spre bucătărie. Îl văzu pe Ohan luând un dumicat din coada unei rădăcini. Sianitul tresări surprins. Dr Chef îl bătu pe spate și râse, vocea lui armonizându-se aprobator.

Ashby zâmbi. Își bău ceaiul și își privi echipajul. Îi era suficient.

*

Rosemary luă casca bombată de la Kizzy și și-o puse pe cap, potrivind curelele de la baza ei pe făgașele de la costum. Un șuierat de aer îi perie chipul pe măsură ce sistemul de menținere a vieții intră în acțiune. Pe partea opusă a trapei de etanșeizare, Sissix, similar îmbrăcată, clătina din cap.

— Nu pot să cred că nu ai mai făcut asta până acum, zise Sissix.

Vocea ei venea prin niște mici vox-uri din casca lui Rosemary.

— Nu am avut niciodată ocazia.

Sissix se împăună.

— Multe mai sunt lucrurile pe care nu ai avut ocazia să le faci.

— Mda, păi, ce să-i faci? Lucrez la asta.

— Ok, spuse Kizzy, conectându-i ceva la spatele costumului. Haid'am să-ți vedem interfața.

Rosemary ridică brațul stâng, care arăta trei linii verzi.

— Totul e sigilat. Bun. Stai, astea sunt toate verzi, nu?

— Dap.

— Ok, bun. Scuze, sunt un pic luată de la muguri.

Se uită înapoi la Sissix, care își rotea disperată ochii.

— Ce? E ziua mea liberă.

— N-am zis nimic, se apără Sissix.

— Știi, ești binevenită să ni te alături, spuse Rosemary.

— Mulț'am, dar, luând în seamă circumstanțele, cred că doar aș adormi.

Deși făcu o pauză, reflectând.

— De ce n-am tras niciodată un pui de somn p-afară? Serios, gândește-te cât de super-moale ar fi.

— Da, zise Sissix, chiar până ce ai dormi dincolo de alarma de oxigen.

— Ok, da, poate că nu e cazul.

— Stați!

Sunetul de mâinipicioare și murmurat își făcu ecou pe coridor, precedând apariția lui Dr Chef. Se grăbi către Rosemary și îi puse două pastile în mână.

— Ai uitat.

— O, Stele, așa-i, zise Rosemary, trăgând în sus de cască, aruncând pastilele în gură, ronțăindu-le și strâmbându-se. Au gust de plex.

Kizzy chicoti.

— De unde știi tu ce gust are plexul?

Rosemary dădu din umeri.

— Am fost și eu copil. Tu nu ai lins niciodată plex?

Chicotitul se transformă într-un râset.

— Nu! Grrr, nu!

— Eh, indiferent ce gust or avea, spuse Dr Chef, o să te ajute să nu ți se facă rău în cască, asta e partea importantă. Și, dacă din cine știe ce motiv ți se face rău, nu te panica, doar adu-ți aminte să...

— N-o speria, doctore, spuse Kizzy.

— Are rău de spațiu!

— O să fie bine.

— Știu, știu, vreau doar ca ea să se bucure de asta, pufăi și hurui Dr Chef când Rosemary își așeză casca la loc. Să știi, mai zise, costumul îți stă foarte bine.

— Da? spuse Rosemary, privind în jos, la țesătura roșie și rezistentă.

— Da, spuse și Kizzy. Îți vine foarte bine.

Sissix îi atinse umărul lui Rosemary.

— Ești gata?

Rosemary privi intens trapa de etanșeizare, nervoasă și nerăbdătoare.

— Cred că da.

Sissix dădu din cap, mulțumită.

— Tycho, suntem gata să mergem.

Vox-ul din perete păcăni.

— Ok. O să țin un ochi pe voi două. Vă semnalizez dacă vă îndepărtați prea mult.

— Mersi.

O conduse pe Rosemary către trapă și le zâmbi celorlalți.

— Ne vedem curând, oameni buni.

— Să vă distrați, strigă Kizzy, făcându-le cu mâna.

— Să vă întoarceți până la cină, spuse Dr Chef.

Ușa din interior se închise. Rosemary o privi pe Sissix. Inima ei bătea nebunește.

— Deci, iată-ne.

Sissix o luă de mână pe măsură ce depresurizarea intra în funcțiune. Trapa glisă. Pășiră înainte, cu încălțările lipite de plasa de progravitat de pe podea. Stătură cu vârfurile picioarelor pe margine. Trapa deschisă aștepta.

— Oh! zise Rosemary, holbându-se în fața ei.

— Un pic diferit fără ferestre și domuri, nu? rânji Sissix. Uite, fă așa.

Își extinse mâna dincolo de carenă.

Rosemary făcu și ea la fel. Când mâna trecu de muchia plasei de progravitat, simți cum greutatea i se schimbă... *dispărând*. Mai fusese în camere de joacă cu gravitație zero pe vremea în care era copil, dar acum era diferit. Ăsta era lucrul pe bune, starea primară a universului. Râse.

— Gata? întrebă Sissix. Unu. Doi. *Trei*.

Păși în afară și căzu în sus. Sau în jos. Sau în lateral. Nu conta. Aceste cuvinte nu mai însemnau nimic. Nu existau limite, nu erau pereți ai vreunei camere de joacă. Corpul ei fusese eliberat de povara pe care nici nu știa că o purta cu ea – oase solide, mușchi denși, un cap greu de controlat. Se aflau în spațiul deschis, pe bune, de data asta, așa cum ar trebui să fie niște spațiali. Iar totul în jurul lor, negru, negru, negru, plin de giuvaerele stelelor și culorile nebuloaselor. Era o priveliște pe care o cunoștea foarte bine, o priveliște alături de care trăia, dar pe care , în acea clipă, o vedea pentru prima dată. Totul se schimbase.

— O, Stele! spuse Rosemary, și dintr-o dată înțelese expresia mai clar decât oricând.

— Hai, zise Sissix.

Propulsoarele din încălțările ei se porniră. Zburară și mai departe.

Rosemary privi înapoi la *Wayfarer*. Prin ferestre, putea vedea camerele și coridoarele familiare, însă erau cu totul diferite de aici, de afară, erau ca și cum ai privi la un video sau ai privi într-o casă a păpușilor. Nava arăta atât de mică, atât de fragilă.

— Rosemary.

Ea își întoarse capul.

Sissix ridică mâinile lor împreunate și zâmbi.

— Dă drumul.

Lăsă să îi scape mâna lui Sissix din strânsoare. Plutiră separat, încă ținându-se una pe alta din priviri. Rosemary își întoarse fața de la navă, departe de prietenii ei de drum, și se răsuci ca să privească golul spațiului. Era o nebuloasă acolo, o explozie de praf și lumină, trupul aprins al unui gigant străvechi. În pliurile gazoase dormeau ciorchini de stele încă nenăscute, sclipind ușor. Ea își inventarie corpul. Își simți respirația, sângele, legăturile care uneau totul. Fiecare bucățică, până la ultimul ei atom, toate fuseseră create aici afară, azvârlite în pustiu într-un moment de violență, până ce se răsuciseră din nou și din nou, fremătând și contopindu-se, devenind grele, cântărindu-se fiecare pe fiecare. Dar nu și acum. Bucățile pluteau libere, acum. Se reîntorseseră acasă.

Iar ea se afla exact unde trebuia să fie.

2 Iulie, 2015

• •

MULȚUMIRI

La începutul lui 2012, aveam o problemă. Două treimi pe drumul spre finalizarea primei versiuni a acestei cărți, munca de freelance pe care mă bazam ca să mă întrețin a secat. Am fost pusă în fața a două luni de acalmie între plata proiectelor și părea că terminarea cărții mele și păstrarea unui acoperiș deasupra capului se excludeau reciproc. Am avut două opțiuni: să las cartea deoparte și să folosesc timpul pentru a-mi căuta de lucru sau să găsesc o modalitate să păstrez cartea (și pe mine însămi) pe mai departe. Am ales opțiunea B și am apelat la Kickstarter. Mi-am spus că dacă nu va avea succes campania, venise timpul să îmi concentrez eforturile în altă parte. Cincizeci și șase de persoane (majoritatea străini) m-au convins să mă țin de ea. *Un lung drum...* există datorită generozității și încurajării lor. Le sunt mai recunoscătoare decât aș putea spune în cuvinte.

De atunci, această carte a început să devină aproape un efort colectiv. Datorez foarte mult detașamentului meu de cititori beta, care au donat din puterea minții lor pentru a mă ajuta la descâlcitul părților mai încurcate. Fără sfaturile lor de cunoscători, sinceritatea lor și, cel mai mult, timpul lor, nu aș fi ajuns niciodată atât de departe.

Prietenul meu Mike Grinti merită mulțumiri speciale, nu numai pentru critica de neprețuit pe care a făcut-o celei de a doua versiuni și pentru a-mi fi buretele anxietății mele, ci și pentru legătura cu Joe Monti, care a crezut în cartea mea și de la care am învățat atât de multe.

Deși probabil că ea nu crede că a avut o mână de ajutor în proiectul de față, îmi extind sincerele mele mulțumiri către Susana Polo, editorul meu de la The Mary Sue. Nu numai că ea mi-a dat timpul necesar ca să editez final manuscrisul, dar faptul că mi-a oferit un loc unde să stau pe vremuri, la TMS, în 2011, a pornit întreg lanțul de domino care a rezultat în această carte. În plus, ea este singura altă persoană pe lumea asta căreia îi place *Myst IV*.

O salut pe Anne Perry, editorul meu de la Hodder &Stoughton, cu care este o reală plăcere să lucrezi. Nu mi-am imaginat niciodată că va primi cartea și un al doilea început, însă ea s-a abătut de la drum ca să mă facă să mă simt ca acasă. Mulțumirile mele către ea

pentru că m-a ținut de mână prin tot ce a urmat și pentru că mi-a dat încrederea de a merge mai departe.

În partea personală a lucrurilor, sunt îndatorată prietenilor și familiei pentru... Păi, pentru tot. Cumva, chiar dacă am căzut de pe fața planetei în timp ce lucram la carte, nu m-au lăsat baltă. Îmbrățișări extra lui Chimp și Greg, pentru a-mi fi etalonul meu de echilibru mental, lui Cian, pentru a fi un bun ascultător, și lui Matt, pentru a-mi fi cel mai bun prieten.

Suportați și aparentul non sequitur: În 2010, mă aflam în Sedona cu prietena mea Jessia McKay, care mi-a cumpărat o cină stilată și mai mult decât câteva pahare cu băutură. Se poate să fi fost vorbele într-o doară, însă mi-a alungat îngrijorarea de a plăti ea nota spunându-mi că va trebui să-i mulțumesc pe hârtie atunci când o să am o carte publicată. Jess, te rog să iei aminte: Mulțumesc pentru tacos, tequila și compania plăcută. Acum suntem chit.

Nu pot închide o carte de science-fiction fără să dau credit mamei și tatălui meu, care mi-au umplut capul cu nave spațiale și care întotdeauna, întotdeauna au fost alături de mine. Mama mea primește niște mulțumiri suplimentare pentru a-mi fi fost consultantul științific și pentru a-mi fi dat curajul atunci când am avut cel mai mult nevoie de el.

În sfârșit, toată recunoștința către soția mea, Berglaug, care m-a ținut de mână, mi-a schițat nava, mi-a adus prânzurile, a corectat manuscrisul (de două ori!) și a suportat toate acele nopți târzii și post-it-urile. A crezut în această carte mai mult decât am crezut eu, în unele zile, iar suportul ei feroce m-a ținut cu picioarele pe pământ și cu speranță în suflet. Dacă v-a plăcut lectura, ei trebuie să îi mulțumiți.

CUPRINS

Table of Contents